

Giới thiệu Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hậu

Truyện Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hậu của tác giả Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức là một truyện ngôn tình cổ đại, cung đấu. Từ Xán Xán cảm thấy cuộc sống kiếp này của mình thật hạnh phúc, gia cảnh khá giả, cha mẹ yêu thương, đệ đệ nhu thuận còn gả cho nam thần trong lòng nàng Phó Dur Sâm.

Phó Dur Sâm tướng mạo hàng đầu nhìn thế nào cũng thấy là rể hiền. Từ Xán Xán gả cho nam nhân tốt như vậy liền quyết tâm hiền thực, đoan trang, hào phóng, nhưng bất tri bất giác bị Phó Dur Sâm sủng ái dưỡng thành Đố Hậu có một không hai của lịch sử Đại Lương.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mùa xuân thứ năm mươi Thanh Bình đế, Đại Lương quốc, Nghi Dương quận chúa vừa thành thân tiến cung thỉnh an tổ mẫu Từ hoàng hậu. Từ hoàng hậu đã sớm nghe Thái Từ Phi nói Nghi Dương quận chúa đang giận đối với quận mã, bèn dẫn theo Nghi Dương quận chúa đi Phúc Vân điện. Hai bà cháu cho cung nữ thái giám hầu hạ lui xuống, bày một bàn trà dưới mái hiên Phúc Vân Điện, ngồi trên nhuễn thấp vừa ăn bánh uống trà vừa nói chuyện. Cuối cùng Từ hoàng hậu cũng khiến Nghi Dương quận chúa nói ra chuyện phiền lòng.

- Hoàng tổ mẫu, quận mã chỉ thích thị nữ bên cạnh hần, không thích con, con và hần không thể tiếp tục sống với nhau được nữa!

Vành mắt Nghi Dương quận chúa đã đỏ hoe:

- Hoàng tổ mẫu, người làm sao nắm giữ được tâm tư Hoàng tổ phụ? Phải biết rằng ngài ấy thế mà chỉ sủng ái một mình người đã mấy chục năm rồi.

Ánh mắt Từ hoàng hậu vẫn xinh đẹp như trước, hiện lên nét cười, trong lòng nàng thâm nghĩ:

- Thời điểm chưa thành thân, ta đã yêu hoàng tổ phụ con, hoàng tổ phụ con cũng yêu ta. Sau khi thành thân, ta vừa là dâm phụ ở trên giường ngài, vừa là chỗ dựa tinh thần trong cuộc sống của ngài, khi ngài gặp nguy hiểm khó khăn ta vẫn một mực không rời không bỏ, ngài có thể đạt được thỏa mãn và vui sướng từ chỗ ta, cho đến bây giờ ngài vẫn không thể rời bỏ ta, thì sao có thể không thương ta được?

Nhưng những lời này sao có thể nói cho cháu gái nghe, nhìn hoa lê ngoài điện nở rộ như tuyết, thật lâu sau Từ hoàng hậu mới nói:

- Lúc ta gả cho hoàng tổ phụ con cũng là mùa hoa lê nở rộ, năm mươi năm trôi qua, ta đã làm hoàng hậu được năm mươi năm, cũng là hoàng hậu tại vị lâu nhất lịch sử Đại Lương. Nếu con đã thành hôn, ta sẽ kể cho con nghe chuyện ta và hoàng tổ phụ con, hơn năm mươi năm này là làm thế nào mà được như thế!

Nghi Dương quận chúa lập tức nấn ni hoàng tổ mẫu kể chuyện tình năm đó:

- Hoàng tổ mẫu, con muốn nghe ạ!

Từ hoàng hậu nghe vậy, lặng lẽ nhìn hoa lê đầy viện, chìm trong hồi ức.

Đầu mùa xuân năm thứ mười ba Vĩnh An Đại Lương, phía tây thành Uyển Châu Đại Lương, mặc dù tiết trời mùa xuân ở trấn Lão Hà se se lạnh, nhưng bên bờ sông ven đường, trên cành liễu đã mọc nhiều chồi non nho nhỏ, hoa Ngênh Xuân (1) vàng nhạt mới nở vẫn còn mang theo lạnh lẽo, đứng đưa giữa gió xuân. Hiệu thuốc bắc lớn nhất trong trấn là Thuận Hòa Đường, cô nương Từ Xán Xán mở cửa sổ phía đông căn phòng, nhìn hoa Ngênh Xuân và cây đào ngoài cửa sổ, cười nói với nha hoàn Tiểu Hương đang đứng đằng sau:

- Mùa xuân tới thật rồi, hoa Ngênh Xuân đã nở, ngay cả trên cành đào cũng nhú ra thật nhiều nụ hoa nhỏ đỏ sậm này!

Tiểu Hương lại gần nhìn, cười nói:

- Đúng thế ạ! Chờ hoa đào nở rộ, ngắm hoa đào và cô nương, còn chưa biết ai đẹp hơn đâu!

Nghe được lời Tiểu Hương, Từ Xán Xán nhìn ra ngoài cửa sổ, thần nhiên cười. Mặc dù cuộc sống kiếp trước của nàng trôi qua cũng yên ổn, nhưng không có khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp như bây giờ. Kiếp trước, tuy rằng Từ Xán Xán sinh ra và lớn lên ở thời đại phồn hoa nhưng từ khi nàng mới năm tuổi, còn chưa nhận thức được nhiều việc thì cha mẹ đã ly hôn, sau đó mỗi người đều nhanh chóng tái hôn. Từ Xán Xán theo ông bà ngoại đến ngoại ô thành phố B, cuộc sống khó khăn, thật vất vả mới đỗ đại học nhưng lại xảy ra tai nạn xe cộ mà qua đời, làm gì được hưởng thụ ấm áp hạnh phúc như kiếp này?

Kiếp này, nhà nàng ở trấn Lão Hà có hơn mười mẫu ruộng đất và một hiệu thuốc bắc, phụ thân là đại phu nổi tiếng thành Uyển Châu, gia đình cũng xem như khá giả. Mẫu thân nói, khi nàng mười lăm tuổi sẽ phải lấy chồng, cần một nha hoàn hồi môn có năng lực mới giúp đỡ được nàng đứng vững ở nhà

chồng, khéo léo làm hài lòng nhà chồng, lúc này mới tìm người môi giới mua tiểu cô nương mười hai tuổi Tiểu Hương.

Tiểu Hương hơi lui lại phía sau, cười tủm tỉm nhìn sườn mặt nàng, làn da Từ Xán Xán trắng nõn, mặt mày tinh xảo như tranh vẽ, đôi mắt hoa đào trong suốt như nước, áo ngoài màu vàng nhạt, áo lót bằng lụa trắng và váy bạch điệp, dáng người thanh mảnh thướt tha duyên dáng như cành liễu, thoát nhìn giống như đóa hoa Nghênh Xuân mới nở trong gió xuân, vừa xinh đẹp vừa mềm mại. Nàng càng nhìn càng cảm thấy cô nương thật xinh đẹp, xinh đẹp tựa như một bức tranh vậy.

Mẫu thân Từ Xán Xán, Từ Vương thị đi tới từ hành lang phía đông cửa hàng. Nàng vừa đến liền thấy Từ Xán Xán đứng bên trong cửa sổ, vội vàng lớn tiếng trách mắng:

- Xán Xán, mở cửa sổ không thấy lạnh hay sao?

Nàng nhắc váy mã diện (2) màu tương lên, bước qua ngưỡng cửa, tiến vào gian phòng phía đông, Từ Xán Xán thấy mẫu thân tiến vào thì vui vẻ nghênh đón:

- Nương!

Từ Vương Thị lấy một hộp nhỏ màu đỏ khắc hoa trong ống tay áo đưa cho Từ Xán Xán:

- Xán Xán, con xem đây là cái gì?

Từ Xán Xán vui mừng mở hộp, thấy bên trong là một đôi trâm hoa lê vàng ròng khảm ngọc tinh xảo, nhất thời vừa mừng vừa sợ, nhào vào lòng mẫu thân làm nũng:

- Nương, người thật tốt!

Nàng vẫn thích hoa lê, từ lâu đã muốn có một cây trâm hoa lê như thế, không nghĩ tới nương lại ghi nhớ trong lòng. Từ Vương thị bị con gái quấn lấy nhưng trong lòng còn ngọt hơn mật:

- Nha đầu ngọc, cha và nương không tốt với con thì tốt với ai nữa!

Nàng cài trâm hoa lê vàng ròng khảm ngọc lên búi tóc Từ Xán Xán, quan sát thật tỉ mỉ, lúc này mới ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ, hỏi:

- Xán Xán, chiếc váy gấm màu xám bạc thêu đến đâu rồi?

Xán Xán thêu thừa không tốt lắm, lúc này nương lại chuẩn bị dạy bảo nàng một trận đây! Từ Xán Xán lấy một chiếc váy mới thêu được một nửa trên khay châm tuyến đưa cho mẫu thân xem, làm nũng nói:

- Nương, còn thiếu chút nữa là thêu xong rồi, nhưng mà sợi chỉ không đủ ạ!

Tay nghề nàng quá kém, muốn thêu hoa mẫu đơn lại túm tụm thành một bụi cúc, cũng không dám để cho mẫu thân xem nên nhanh chóng nói sang chuyện khác. Xưa nay Từ Vương thị vẫn nuông chiều con gái, cũng không xem kỹ đồ thêu của Xán Xán nữa, lấy ít bạc vụn trong túi tiền để vào tay Từ Xán Xán:

- Con mang theo Tiểu Hương đi ra cửa hàng tơ lụa, thiếu cái gì thì mua cái đó!

Từ Xán Xán hôn thật mạnh vào má mẫu thân, cất bạc vụn vào túi tiền của mình, cười hi hi dẫn theo Tiểu Hương đi ra ngoài. Từ Vương thị đi cùng nàng tới cửa, nhìn bóng lưng Từ Xán Xán, vội vàng dặn dò:

- Xán Xán, trời sắp tối rồi, đi mau rồi trở về, đừng dạo chơi trên đường đấy nhé!

Từ Xán Xán vội vàng thuận miệng “ạ” một tiếng, bèn theo hành lang phía đông cửa hàng đi ra ngoài. Mới ra khỏi hành lang, Từ Xán Xán gặp phụ thân nàng, Từ Thuận Hòa. Từ Thuận Hòa mặc trường bào vải bố màu xám tro, dẫn theo đồ đệ Thường Liễu đi tới. Ông thấy con gái vội vàng đi đến, bèn hỏi:

- Xán Xán, con đi đâu vậy?

Từ Xán Xán chớp chớp mắt, giả hoạt lời kéo cánh tay Từ Thuận Hòa đóng cửa:

- Cha, con muốn đi mua ít sợi chỉ ạ, nhưng mà...

Từ Thuận Hòa không chống cự được khi con gái yêu làm nũng, vội vàng lấy một khối bạc vụn trong túi tiền đưa cho Từ Xán Xán:

- Ngoan, trở về sớm con nhé!

Lại nói:

- Đại quân Định Quốc công đang đóng quân bên ngoài trấn, thỉnh thoảng cũng có quân Hán đi dạo trong trấn, các con ngàn vạn lần không nên chạy loạn, mua xong sợi chỉ thì nhanh chóng về nhà nghe không!

Từ Xán Xán đáp ứng xong, lại hỏi:

- Thế chadi đón đệ đệ chưa ạ?

Từ Thuận Hòa chột dạ, cười nói:

- Lát nữa cha sẽ đi ngay đây!

Lúc này Từ Xán Xán mới dẫn theo Tiểu Hương rời đi. Khi Từ Thuận Hòa đến nhà chính mới nghĩ rằng để Thường Liễu đi với Xán Xán, nhưng thân ảnh Xán Xán đã đi xa, ông không thể làm gì khác hơn là bỏ qua ý niệm này, dẫn Thường Liễu đi nhà kho sau viện lấy thuốc.

Cửa hàng tơ lụa nằm phía Đông đầu trấn Lạc Hà, cách Thuận Hòa Đường khá xa, dưới ánh chiều tà, Từ Xán Xán và Tiểu Hương đi dọc theo con đường về hướng Đông. Tới đoạn rẽ, Từ Xán Xán muốn rẽ vào, không ngờ một nam tử cũng đang từ đoạn rẽ đó đi ra, Từ Xán Xán lập tức nhào vào lòng đối phương.

Từ Xán Xán bối rối, sững sốt trong nháy mắt, nghe tiếng Tiểu Hương kinh hô mới giật mình tỉnh táo lại, vội vàng đẩy đối phương ra, cố gắng đứng thẳng. Cảm giác dưới tay mềm như tơ lụa, phía dưới tơ lụa là thân thể cứng như sắt thép, cũng rất ấm áp. Đối phương cao hơn nàng một cái đầu, nàng ngẩng đầu nhìn đối phương, đối phương cũng đang cúi đầu nhìn nàng. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ánh nắng chiều màu vàng chiếu vào khuôn mặt người nọ, làm khuôn mặt trắng nõn của hắn như được phủ một tầng kim quang, lông mi dày đặc dưới mí mắt tạo thành bóng râm hình cánh quạt. Một đôi mắt phượng xinh đẹp thấp thoáng dưới hàng lông mi dày, dao động như sóng nước mênh mông, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần hơi âm u.

Bỗng nhiên tim Từ Xán Xán đập mạnh liên tục, có chút không thở nổi, hoảng hốt lui lại từng bước. Mỹ thiếu niên phản ứng rất nhanh, nghiêng người nhường đường cho Từ Xán Xán. Sau khi đi vài bước, Từ Xán Xán không tự chủ được quay đầu lại, đúng lúc mỹ thiếu niên cũng đang quay đầu nhìn nàng. Trong chớp mắt đó, ánh mắt hắn lạnh lùng mà cao ngạo, mang theo một chút dò xét nhìn nàng. Lại bốn mắt nhìn nhau. Mặt Từ Xán Xán “oanh” một cái hồng rực, vội vàng quay đầu bước nhanh về phía trước. Tiểu Hương đi theo phía sau.

Đi một đoạn khá lâu, mặt Từ Xán Xán vẫn nóng ran, nàng lặng lẽ dừng chân, nhìn trước, nhìn sau...chỗ rẽ tất nhiên đã không còn ai nữa. Nàng vừa đi vừa nghĩ, hắn lớn lên thật đẹp, nhất là đôi mắt phượng kia, thật là đẹp mắt, mặc dù hơi âm u, nhưng eo nhỏ chân dài dáng người cao ráo mạnh mẽ khảnh....

Buổi tối sau khi dùng cơm xong, cả nhà ngồi quay quẩn tại nhà chính. Góc phía Đông nhà chính đặt một chiếc bàn vuông, trên bàn đốt một ngọn đèn dầu, cha Từ ngồi bên trái bàn uống trà, Từ Vương thị ngồi bên phải bàn khâu đồ, Từ Xán Xán và đệ đệ Từ Nghi Xuân ngồi song song, ghé vào ngọn đèn trên bàn đọc “Thế thuyết tân ngữ”.

Từ Vương thị rút cái rui trên đế giày ra, đâm kim vào, lúc này mới buông đế giày xuống, bưng một chén nước ấm cười nói:

- Xán Xán, Nghi Xuân, hai đứa con có muốn uống nước không?

Từ Xán Xán ghé sát vào nàng, uống một ngụm nước lớn trên tay nàng, sau đó nhận lấy cái chén quay đầu nói với Từ Nghi Xuân:

- Đệ đệ thôi, là nước mặt ong đó!

Từ Nghi Xuân chín tuổi vừa nghe tỷ tỷ nói vậy, buông ngay quyển sách trên tay, uống một ngụm, phát hiện bị tỷ tỷ lừa, nhưng dưới ánh mắt chú ý của cha mẹ và tỷ tỷ, đành phải ngoan ngoãn uống hết chỗ nước sôi còn lại. Tiểu Hương ở một bên thấy thế, vội vàng bưng phích nước nóng lên rót đầy chén. Lúc cả nhà ở chung một chỗ, thời gian đặc biệt qua nhanh.

Đêm đã khuya, Từ Nghi Xuân và Từ Xán Xán đánh răng, rửa mặt. Từ Nghi Xuân đi ngủ trước, Từ Xán Xán mặc tằm y màu trắng ngồi trên ghế nhỏ trước người Từ Vương thị, để mẫu thân dùng cây lược gỗ giúp nàng chải mái tóc dài. Cây lược gỗ nhẹ nhàng lướt qua da đầu nàng, cực kì thoải mái. Một bên cha đang hút tẩu thuốc, khói thuốc thổi đến có mùi hơi nồng.

Từ Xán Xán lẳng lặng cảm nhận bầu không khí ấm áp yên tĩnh, không nói gì. Kiếp này, cha mẹ đã cho nàng những tài sản lớn nhất mà bọn họ có thể cho - khuôn mặt xinh đẹp, sự sủng ái và của hồi môn, sau khi xuất giá vẫn có đệ đệ làm chỗ dựa. Rất hạnh phúc! Nàng cảm thấy bản thân mình thật sự rất may mắn, lúc này Từ Xán Xán tuyệt đối không nghĩ đến, có một ngày nàng sẽ trở thành hoàng hậu Đại Lương!

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đồ Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuân Vũ

Từ Vương thị giúp Từ Xán Xán chải đầu thụ kế xong, nhưng Từ Xán Xán lại không muốn đi ngủ, thân mình dựa sát vào lòng Từ vương thị, mặt cách váy dãn trên đùi Từ vương thị, cọ cọ làm nũng. Từ vương thị nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, cười nói:

- Xán Xán à, đệ đệ nhỏ hơn con sáu tuổi, mà đệ đệ cũng không làm nũng, còn con thì cả ngày quẩn quít lấy cha mẹ làm nũng thế!

Từ Thuận Hòa gỡ gỡ tẩu hút thuốc vào đĩa sứ trắng để trên bàn vuông, nói:

- Con gái chẳng phải là để nuông chiều sao!

Từ Xán Xán ngồi dậy, cuốn ống tay áo mẫu thân lên, dán mặt trên cánh tay mẫu thân. Từ Vương thị sớm quen việc con gái không muốn xa rời mình, ôm Từ Xán Xán vào trong ngực, tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng. Đây là cách tốt nhất để dỗ con gái ngủ. Từ Xán Xán nhắm mắt lại, vùi vào lòng mẫu thân, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không làm, thể xác và tinh thần hoàn toàn thả lỏng, hưởng thụ sự ái của mẫu thân. Từ Thuận Hòa thấy con gái dường như đang chìm vào giấc ngủ, bèn nói khẽ với Từ Vương thị:

- Mùa đông không có một trận tuyết nào, đến mùa xuân cũng không thấy có mưa, năm nay thu hoạch lúa mạch có lẽ ...

Từ Vương thị đầu tiên là thở dài, sau khi suy nghĩ một chút, lại bắt đầu an ủi trượng phu:

- Kho lúa nhà chúng ta đã tích trữ nhiều năm, nếu thu hoạch không tốt chúng ta cũng không lo đói kém, hơn nữa chúng ta có khi nào dựa vào thu hoạch từ ruộng đất đâu?

Từ Thuận Hòa im lặng suy nghĩ một lúc, nói nhỏ:

- Buổi sáng ngày mai, con trai thứ hai của Vương Thái Công, Vương gia trang đến cửa hàng chúng ta, nàng dẫn theo Xán Xán để cho con bé lặng lẽ nhìn chút. Dù sao cũng là một cô nương, liền thỏa mãn ước muốn của nàng vậy!

Từ Vương thị gật đầu. Từ Thuận Hòa nhìn ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt tĩnh xảo như tranh của Xán Xán, ánh mắt nhu hòa:

- Đừng để Xán Xán chạy lên phố nữa. Nghe nói Định Quốc Công hồi kinh báo cáo công tác chưa trở lại, quân đội không có chủ soái trông coi, không biết những quân Hán này ở trên đường sẽ gây ra hỗn loạn gì đâu!

Từ Vương thị vuốt ve khuôn mặt con gái, thanh âm ngọt ngào:

- Xán Xán của chúng ta thật xinh đẹp, nhất định phải tìm người có gia cảnh tốt, gả đi cũng phải là thiếu phu nhân!

Từ Thuận Hòa mỉm cười, đứng lên nói:

- Để ta bế Xán Xán về phòng ngủ nào!

Từ Vương thị cũng cười:

- Dù sao đi nữa thiếp cũng muốn ôm con bé mãi như vậy!

Phụ thê bọn họ cùng tuổi, thành thân lúc mười lăm tuổi, mười sáu tuổi sinh Từ Xán Xán, năm nay chỉ mới ba mươi một tuổi, nhưng trưởng nữ Xán Xán đã mười lăm, may mà đáng người Xán Xán nhỏ nhắn nên Từ Thuận Hòa vẫn còn ôm được con gái. Phụ phụ Từ Thuận Hòa đặt con gái trên giường, sửa sang lại màn, lúc này mới rón rén rời đi. Bọn họ vừa rời đi, Từ Xán Xán liền mở mắt, môi cong lên như cánh hoa, cặp mắt hoa đào xinh đẹp trong bóng đêm sáng lóng lánh như ngọc. Nghe cha mẹ ở nhà chính nhỏ giọng nói chuyện, nàng nhắm mắt lại, vùi mặt vào trong chăn vẫn còn mùi nắng, không bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Từ Xán Xán bị mẫu thân và Tiểu Hương cùng nhau đánh thức. Tiểu Hương đỡ lưng Từ Xán Xán, Từ Vương thị bưng chén nước ấm cho Từ Xán Xán uống một ngụm, lúc này Từ Xán Xán tỉnh táo hơn chút. Rửa mặt chải đầu thay y phục xong, Từ Xán Xán thấy mẫu thân cầm hộp nữ trang muốn giúp nàng trang điểm, không ngừng né ra:

- Nương, con đẹp như thế này rồi, không cần phải bôi những thứ đó lên mặt nữa đâu!

- Hôm nay, con thứ hai của Vương Thái Công, Vương gia trang ở phía đông muốn tới xem mặt con.

Từ Vương thị cười nói:

- Vương gia có đồng ruộng phi nhiêu, trang viện lớn, ở trong thành Uyển Châu còn có một cửa hàng tơ lụa...

Từ Xán Xán im lặng lắng nghe. Lịch sử vương triều Đại Lương rất giống Bắc Tống, tuy rằng xã hội coi như cởi mở, nhưng việc hôn nhân vẫn xem trọng lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối và môn đăng hộ đối, mặc dù cha mẹ thương yêu nàng, nhưng cũng chỉ giới hạn trong chuyện suy nghĩ đến cảm nhận của nàng. Nàng không có cách gì thay đổi thời đại này, chỉ có thể thích ứng với nó mà thôi.

- Vậy con trai nhà hán lớn lên có đẹp mắt không ạ?

Hai mắt Từ Xán Xán trong suốt, nói vào trọng điểm:

- Nếu không đẹp thì con không cần đâu!

Từ Xán Xán ôm thắt lưng mẫu thân, khuôn mặt dán trên lưng mẫu thân nũng nịu:

- Nương, hơn nữa, người hỏi thăm xem hấn làm người như thế nào, con không muốn gả cho một người suốt ngày chỉ biết ăn chơi đàn đúm đâu!

Từ Vương thị giả vờ tức giận:

- Nha đầu không biết xấu hổ!

Nhưng trong lòng lại mềm nhũn, vội vàng an ủi Từ Xán Xán:

- Xán Xán, con yên tâm đi, Diêm gia trang nhà di mẫu con và Vương gia có quan hệ thông gia, lần này là nàng làm mối, ta đã gửi thư cho nàng báo nàng hôm nay qua đây rồi!

Từ Xán Xán như cũ không thuận theo:

- Dù sao con chỉ muốn một phu quân lớn lên vừa đẹp mắt, vừa tốt tính thôi!

Từ Vương thị vừa bực mình vừa buồn cười, cố ý gõ một cái trên đầu con gái, cho nàng từ bỏ ý niệm ngây thơ trong đầu, lại sợ làm rối loạn kiểu tóc song nha kế vừa mới chải xong, cuối cùng ngấm ngấm Từ Xán Xán nửa ngày mới gỡ nhẹ trên vai Từ Xán Xán:

- Nha đầu nghịch ngợm!

Từ Xán Xán không đau không ngứa, lãng sang chuyện khác, đưa cho Từ vương thị một đôi khuyên tai bằng vàng khảm ngọc hình giọt nước.

- Nương, người giúp con đeo đi!

Đôi khuyên tai này gần giống đôi trâm hoa lê trong hộp của Từ Xán Xán. Từ Vương thị ngấm ngấm một phen, nói:

- Xán Xán, di mẫu con sang đây, ta dặn nàng khi trở về nhờ di phụ con làm một bộ trang sức bằng vàng cho con!

Di phụ của Từ Xán Xán là thợ làm trang sức vàng bạc nổi danh vùng phụ cận. Từ Xán Xán quay đầu cười nhìn mẫu thân:

- Nương, người đào hết cửa cải trong nhà cho con rồi, vậy tương lai đệ đệ làm sao bây giờ?

Từ Vương thị liếc nhìn con gái, nhẹ nhàng nói:

- Đồ cho con chẳng qua chỉ có ít y phục, đồ trang sức và tiền bạc, nhưng tương lai đệ đệ con được cả ruộng đất, cửa hàng và nhà cửa.

Y thuật của Từ Thuận Hòa nổi tiếng Uyển Châu, tiền bạc thu vào cũng khá nhiều, một chút chi tiêu này cho con gái cũng không tiếc. Vừa nói chuyện, nàng vừa kéo Từ Xán Xán ngồi dậy, thấy trên người Từ Xán Xán mặc áo kép (1) thêu hoa ngọc lan màu xanh nhạt và váy dài xanh lục, rất hài lòng, nói:

- Xán Xán, con lớn lên rất giống nương lúc còn trẻ đấy!

Từ Xán Xán nghe vậy nhìn mẫu thân nờ nộ cười. Từ Vương thị cũng hơi buồn cười:

- Con không nên nhìn nương bây giờ da mặt nhăn nheo, thắt lưng thô chứ hồi còn trẻ nương cũng là một cô nương như hoa như ngọc đấy...

Từ Xán Xán biết mẫu thân vẫn luôn vì vất vả quán xuyến gia đình, vội vàng dựa sát vào người nàng cười ngọt ngào an ủi mẫu thân:

- Nương, hiện tại người vẫn xinh đẹp lắm mà ...

Tiểu Hương vén rèm cửa lên, thấy hai mẹ con đứng trước bàn trang điểm nhỏ giọng thì thầm, vì vậy mở miệng nói:

- Phu nhân, Thường Liễu vừa mới đến tìm người ạ!

Từ Vương thị lập tức lôi kéo tay Từ Xán Xán:

- Đến lúc rồi!

Từ Vương thị dẫn theo Từ Xán Xán và Tiểu Hương ra cửa, đi trên đường chưa đến một khắc thì trời đổ mưa nhỏ. Mưa nhỏ dày đặc như dẹt to, mặc dù không lớn, nhưng quần áo Từ Xán Xán may bằng tơ tằm nên hơi ngấm nước. Tuy rằng chưa tới thời gian hẹn, Từ Vương thị sợ con gái gặp mưa bèn thúc giục Từ Xán Xán quay về. Từ Xán Xán cũng chỉ có thể đỡ Từ Vương thị bước nhanh vào trong nhà. Đến gần hiệu thuốc bắc nhà mình, Từ Xán Xán thấy hai nam tử cao gầy trẻ tuổi đi từ Thuận Hòa đường ra, nàng tập trung nhìn vào, phát hiện một người trong đó chính là mỹ thiếu niên mất phượng hôm qua đã gặp kia! Nàng lập tức ngăn cản cả người. Mỹ thiếu niên mặc áo khoác dài xanh thẫm, thắt lưng đeo hắc ngọc, thoạt nhìn eo nhỏ hơi yếu đuối, sắc mặt tái nhợt, đôi môi đỏ mọng mím thật chặt, đội mưa bước nhanh mà đi. Theo sát phía sau là một thanh niên áo tím, nhìn qua hơi lớn tuổi hơn mỹ thiếu niên mất phượng. Không những Từ Xán Xán ngăn cản cả người mà Từ Vương thị và Tiểu Hương cũng ngăn cản cả người. Mỹ thiếu niên kia đi xa một đoạn, Tiểu Hương mới nhìn sang Từ vương thị, hưng phấn đến nỗi nói lắp bắp:

”Phu...Phu nhân... Đó là người muốn... muốn xem mắt tiểu thư ạ?

Nàng còn có một câu không nói ra —— “Người này cũng không khỏi đẹp quá mức rồi? Tuy rằng nhìn qua gương mặt không dễ chọc, nhưng thật sự đẹp quá a!” Mẹ vợ tương lai Từ vương thị cũng cảm thấy rất có khả năng từ trên trời rơi xuống một vị mỹ thiếu niên, vừa vặn rơi trúng con gái bảo bối của nàng, kiểm chế nội tâm nhảy nhót, nàng nói với Từ Xán Xán:

- Con dẫn Tiểu Hương về trước đi, chuẩn bị chút cơm trưa, di mẫu con nói muốn đến đấy!

Từ Xán Xán và Tiểu Hương đi theo dọc hành lang vào trong nhà. Từ Thuận Hòa là đại phu nổi danh thành Uyển Châu, sở trường chữa bệnh nam khoa, thí dụ như bất lực, không sinh con được..., khách đến đưa giá khá cao, vì thế của cải trong nhà cũng phong phú. Từ gia có hai mặt hướng Nam, Bắc, chia làm ba khu, đằng trước là Thuận Hòa Đường, theo hành lang phía Đông đi vào là tứ hợp viện Từ gia, phụ phụ Từ thị ở nhà giữa, Từ Xán Xán ở phòng phía Đông có ba gian, một gian sáng, hai gian tối, Từ Nghi Xuân bởi vì tương lai phải thành thân nên đã sớm ở phòng phía Tây. Phía sau cùng chính là nơi quan trọng nhất được Từ Thuận Hòa dùng làm kho hàng, trong phòng chính chứa thuốc, phòng kế chứa lương thực.

Dọc đường đi Tiểu Hương vẫn muốn mở miệng nhưng Từ Xán Xán nắm tay nàng, không cho nàng nói. Vào phòng ngủ của mình, Tiểu Hương mới nói:

- Hôm qua chúng ta mới gặp người này mà, hay là lúc gặp mặt hôm qua hắn đã nhìn trúng cô nương rồi nhỉ?

Rung động khi lần đầu gặp tuyệt thế mỹ nam đã biến mất, Từ Xán Xán cầm cái chén lên uống một hớp nước, nói:

- Người vừa rồi ăn mặc sang trọng như vậy, làm sao có thể...

Nhà nàng mặc dù khá giả, nhưng cũng chỉ là một gia đình làm nghề y, cha mẹ có thể tìm cho nàng nhà chồng tốt, cũng chỉ là một phú hộ môn đăng hộ đối ở nông thôn mà thôi! Tiểu Hương nghe xong lời nàng nói, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng nói:

- Nếu cô nương gả cho người vừa nãy, nô tỳ hầu hạ cô nương, mỗi ngày có thể nhìn thấy nam tử đẹp mắt như vậy, ngược lại cũng là phúc khí đấy ạ!

Tuy rằng Từ Xán Xán thích ngắm mỹ nam, nhưng lý trí nói cho nàng biết cha mẹ an bài một mối nhân duyên môn đăng hộ đối cho mình mới là chắc chắn nhất, bởi vậy liền cắt trâm cài và vòng tay đi, thay đổi y phục, dẫn Tiểu Hương đến phòng bếp làm bữa trưa cho di mẫu. Từ Vương thị thật lâu mới trở về, về mặt ủ rũ chán nản hàm hồ nói:

- Người nào là đến khám bệnh.

Từ Xán Xán thấy nét mặt mẫu thân khác thường, có ý hỏi:

- Nương, người đó bị bệnh gì thế ạ?

Từ Vương thị ngược ngừng nói:

- Con là cô nương chưa chồng, hỏi chuyện này để làm gì!

Từ Xán Xán nghĩ đến sở trường của phụ thân, dường như hiểu ra chút ít. Trong lòng cảm thấy thực đáng tiếc: Nam nhân đẹp như vậy, lại...

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Xuân Hoa

Edit: Minh Anhh

Beta: Sáu Dằm + Buingan1209

Từ Vương Thị lúc này mới phát hiện Từ Xán Xán đã gỡ trâm cài, vòng tay xuống, trên người mặc y phục cũ làm việc nhà, không khỏi sốt ruột:

”Xán Xán, làm sao con... Vương nhị lang đã tới rồi!

Từ Xán Xán vừa mới rửa rau, thời tiết đầu xuân, nước còn hơi lạnh, bàn tay trắng nõn của nàng bị đông cứng phiếm hồng. Dùng khăn vải bố xoa xoa, Từ Xán Xán nhìn lại khắp người mình một chút:

- Có gì không thích hợp đâu ạ!

Tiểu Hương ở một bên vội hỏi:

- Phu nhân, Vương nhị lang có bộ dáng như nào ạ?

Từ Vương Thị nhìn con gái nhỏ nhắn xinh xắn mảnh khảnh của mình, lặng lẽ suy nghĩ lại hình dáng Vương nhị lang vừa nảy gặp trong cửa hàng. Đúng lúc này, di mẫu của Từ Xán Xán, Diêm Vương thị hấp tấp đi vào sân, vừa vào đã gọi:

- Đại tỷ ơi!

Từ Vương thị và Từ Xán Xán cùng nhau ra đón. Diêm Vương thị và tỷ tỷ ngồi vào chỗ của mình ở hai bên bàn vuông, cẩn thận uống một ngụm nước trà mà Từ Xán Xán bung lên, mặt mày hớn hớn nhìn Từ Vương Thị:

- Tỷ tỷ, Vương nhị lang tỷ cũng đã thấy, cảm thấy muội làm bà mai thế nào?

Từ Vương Thị vừa muốn nói, nhìn Từ Xán Xán đứng kế bên, khoát tay một cái. Từ Xán Xán cười cười, nhỏ giọng phân phó Tiểu Hương:

- Tiểu Hương, người hầu hạ mẫu thân và di mẫu đi!

Nàng vén rèm lên đi vào phòng ngủ phía đông. Từ Vương Thị lúc này mới nói:

- Vương nhị lang này quả thật là cao lớn quá...

Nàng ở bên ngoài cửa hàng dò xét hẩn, thật ra tướng mạo Vương nhị lang đường đường tuấn tú lịch sự, chỉ là thân hình cao lớn thể trạng cường tráng, cùng Từ Xán Xán nhỏ nhắn xinh xắn yếu ớt đứng chung một chỗ, quả thực giống như núi lớn hoàn toàn che khuất Từ Xán Xán! Diêm Vương thị hiểu được ý tứ của tỷ tỷ, hí mắt cười nói:

- Vương nhị lang tập võ từ thuở nhỏ, đích thực là một hảo hán, tương lai ra ngoài ở riêng cũng có thể gánh vác gia đình, bình thường không ai dám ức hiếp; hơn nữa, hẩn hiện tại chính là phó đô đầu của một huyện đấy__

- Tương lai còn muốn ở riêng?

Từ Vương thị cắt đứt Diêm Vương thị nói:

- Không phải nói thân thể lão đại không tốt sao?

Diêm Vương thị được việc giải thích:

- Tương lai trang viên ruộng đồng thuộc về lão đại, cửa hàng trong thành để cho lão nhị. Vương nhị lang đang làm phó đô đầu ở huyện nha, trước khi nhị lang đạt được trạng nguyên, Vương Lão Công đã mua cho hẩn một tòa nhà ở thành Uyển Châu!

Từ Vương thị khẽ gật đầu.

- Vương nhị lang lần đầu tiên nhìn thấy Xán Xán là ở trên đường, rất thích, lúc này mới gián tiếp ủy thác nhờ muội làm mai đấy!

Diêm Vương thị cười đến hai mắt cong cong, thấp giọng nói:

- Xán Xán ngày thường xinh đẹp, tìm một trạng phu như vậy, cũng không sợ mấy tên vô lại quấy rầy! Hơn nữa, nhị lang và Xán Xán ngày thường đều đẹp, cũng coi là trời sinh một đôi.

Những lời này đã chạm đến đáy lòng Từ Vương thị. Từ Xán Xán qua mười hai tuổi, càng ngày càng mỹ lệ, người đến làm mối vô số, những kẻ vô lại đến quấy nhiễu nhiều không đếm đủ, đôi khi ban đêm còn có các hán tử nghèo cách vách tường hát tao ca... Nàng cũng sợ Xán Xán sau khi gả ra ngoài không ai che chở sẽ xảy ra chuyện.

Tuy rằng Tiểu Hương lanh mồm lanh miệng, nhưng rất tinh mắt, nàng hơi nghe không rõ tiếng Diêm Vương thị, bèn lấy ấm trà tiếp nước cho Diêm Vương thị, nghe rành rọt lời nói của nàng.

Ngón tay Từ Vương thị gõ nhẹ lên bàn vuông. Nàng cảm thấy Vương nhị lang thân cao chân dài ngũ quan anh tuấn, nhưng vô cùng cường tráng, tương lai nếu hẩn ăn phải dấm chua mà đánh Xán Xán, Xán Xán làm sao chịu nổi...

Tiểu Hương lặng lẽ nói cho Từ Xán Xán những gì mình nghe được. Đến thời gian ăn cơm trưa, Từ Thuận Hòa để đồ đệ Tôn Chu Toàn và Thường Liễu ở lại trông cửa hàng còn bản thân trở về nhà. Bàn vuông bị kéo đến trung tâm nhà chính. Từ Nghi Xuân ăn trưa ở trường tư thực, cũng không trở lại. Địa phương nhỏ không nhiều quy củ như vậy, Từ Thuận Hoà, Từ Vương thị và Diêm Vương thị ngồi bên cạnh bàn, Từ Xán Xán và Tiểu Hương mang thức ăn đến nhà chính.

Diêm Vương thị ăn mấy miếng rau, vừa khen Từ Xán Xán vài câu, vừa tìm đề tài hỏi Từ Thuận Hòa:

- Tỷ phu, lão đại nhà huynh gần đây có tin tức gì không?

Lão đại Từ gia, Từ Đình Hòa là đại ca Từ Thuận Hòa, ở kinh thành làm quan, là chỗ dựa vững chắc cho Từ gia, vẫn cùng Từ Thuận Hòa thường xuyên

thư từ qua lại, vì thế nên Diễm Vương thị thuận miệng hỏi một câu. Nghe xong lời này, Từ Thuận Hòa lập tức nhủ mảy.

Từ Đình Hòa vừa gửi một phong thư, nói hần muốn đưa Xán Xán đến kinh thành tham gia tuyển tú. Hoàng đế khai quốc Đại Lương, Phó Viễn Trình vốn là đại tướng quân Đại Chu, phụ thân của thái hậu nương nương, giết ngoại tôn tiểu hoàng đế, tự mình lập ra triều Đại Lương. Bởi vì sợ ngoại thích đoạt quyền, cho nên Phó Viễn Trình đặt ra quy củ: Phi tần trong hậu cung phải xuất thân nhà nghèo bần hàn. Nhiều năm qua khuôn mặt xinh đẹp trở thành một tiêu chuẩn trọng yếu trong tuyển tú. Thế mới nói hiện nay trong cung, ngoại trừ hoàng hậu Thư thị xuất thân quyền quý, ngoài nàng ra phi tần đều là xuất thân nhà nghèo.

Từ Đình Hòa có sở làm quan, một lòng trung thành với Vĩnh An đế, mới hơn ba mươi tuổi đã làm nhị phẩm Lại Bộ Thị Lang. Vĩnh An đế ngoại trừ thái tử, không có nhi tử khác, thái tử lại nhiều bệnh, bởi vậy vì cầu mong con, Vĩnh An đế vẫn luôn tìm kiếm con cái những gia đình tử tế. Từ Đình Hòa muốn nịnh bợ hoàng đế để tiến lên một bước nữa, con gái nhà mình không thể đưa vào, bởi vậy mới muốn đưa cháu gái xinh đẹp tiến cung. Nếu không phải vì huynh trưởng gửi thư, Từ Thuận Hòa mới không nở gả con gái bảo bối đi đâu!

Diễm Vương thị đương nhiên biết được lý do bên trong từ tỷ tỷ của mình, thấy chân mảy tỷ phụ cau lại, vội vàng ngậm miệng không nói. Dùng xong bữa trưa, Từ Xán Xán mời đi dạo đến phòng mình nghỉ tạm. Diễm Vương thị tựa đầu lên gối, người hơi nghiêng trên giường, thấp giọng hỏi:

- Đại bá của con lại thúc giục cha con đưa con đi tuyển tú có phải không?

Từ Xán Xán cả kinh, vội hỏi:

- Tuyển tú ạ ...

Câu sau không nói tiếp, chớp chớp mắt to, vẻ mặt lo lắng nhìn đi mắt của mình. Diễm Vương thị nhìn cháu gái sầu lo, cũng thở dài nói:

- Tuy con xinh đẹp, nhưng lại vô tâm, cha mẹ con làm sao nguyện ý đưa con đến địa phương ăn thịt người kia chứ? Di mấutranh thủ thời gian làm mai xong hôn sự giúp con, đến ngày thành thân, xem đại bá con có thể làm gì!

Từ Xán Xán giờ mới hiểu được tại sao cha mẹ phải gấp gáp gả mình đi như vậy. Trong nháy mắt tâm loạn như ma. Kịp trước nàng cũng đọc không ít truyện cung đấu, nhưng sự việc rơi xuống trên người mình, cái gì cũng không hiểu, sợ là bị người ăn hiếp cũng không biết làm sao bây giờ...

Diễm Vương thị nhìn sắc mặt Từ Xán Xán trắng bệch trong nháy mắt, cũng đau lòng, vỗ nhẹ tay của nàng an ủi nói:

- Vương nhị lang rất tốt. Đã nói xong, buổi chiều đi dạo đưa con đi cửa hàng tơ lụa mua tơ sợi, hần đến đó cho con nhìn chút.

Từ Xán Xán không nói gì, nàng nhìn sợi tơ mới mua trong khay châm tuyến trên bàn trang điểm ở phía trước cửa sổ nghỉ: Xem ra, mình phải nghiêm túc xem xét vị Vương nhị lang này mới được!

Vừa tới giờ Thân, Diễm Vương thị dẫn theo Từ Xán Xán và Tiểu Hường đi cửa hàng tơ lụa. Đi tới khúc quanh lần trước gặp mỹ thiếu niên mất phượng kia, ánh mắt Từ Xán Xán hơi do dự, chỉ thấy thỉnh thoảng có người đi lại trên đường, cũng không gặp lại người nọ. Trong lòng nàng không biết tại sao lại thất vọng, cúi đầu yên lặng đi về phía trước. Lúc mua xong hai sợi tơ vàng và đỏ, Từ Xán Xán theo đi mắt đi ra khỏi cửa hàng tơ tằm. Mới ra cửa, Diễm Vương thị nhẹ nhàng nhéo nhéo tay Từ Xán Xán, thấp giọng nói:

- Bên phải!

Từ Xán Xán chuyển mắt nhìn về phía bên ấy. Một thanh niên thân hình cao lớn dẫn theo một gã sai vặt đứng nghiêm một bên, đang nhìn bên này, trong đôi mắt hần giống như có những ngôi sao lấp lánh —— đây là khuôn mặt khôi ngô anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, chỉ là màu da hơi đen! Hần cũng nhìn Từ Xán Xán. Bên cạnh Từ Xán Xán có Diễm Vương thị và Tiểu Hường, nhưng dường như hần không thấy được, chỉ thấy cặp mắt hoa đào mơ màng như có sương mù của Từ Xán Xán đang từ trên cao nhìn hần.

Tuy rằng Từ Xán Xán là người sống hai thế giới, nhưng cũng chưa từng yêu đương lần nào, mặt nàng đỏ bừng, bất chấp đi mắt và Tiểu Hường, bước nhanh xuống bậc. Hai tay Vương Thanh Du đặt phía sau, đứng đó tro mắt nhìn Từ Xán Xán rời đi.

Hai ngày sau, mọi người trấn Lạc Hà đều biết tiểu thư Từ gia và nhị lang nhà Vương Thái Công, Vương gia trang định xong việc hôn sự. Đồ cưới cho Từ Xán Xán đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ vì phụ phụ Từ Thuận Hòa kén chọn nên chưa tìm được mối nào vừa ý, đến nay hôn sự đã định đoạt, phụ phụ Từ thị nhẹ nhõm trong lòng. Từ Thuận Hòa bận bịu chẩn bệnh kiếm bạc ở phía trước cửa hàng, Từ Vương thị đưa con gái mua thêm đồ trang sức bằng vàng và tơ lụa các loại, Từ Nghi Xuân chịu khó đọc sách, mọi chuyện trong nhà đều xong xuôi, chỉ chờ ngày lành đến.

Lúc này, sáng sớm Từ Xán Xán đã thức dậy, nàng vừa mới may cho đệ đệ một bộ áo lót, đang may cho cha một tấm áo choàng, chỉ còn vài đường chỉ, phải tranh thủ thời gian làm cho xong.

Thường Liễu và Tôn Chu Toàn vội vàng làm việc không ngừng tay, ngay cả Tiểu Hường cũng được nhờ qua hỗ trợ, nghe nói là một khách hàng lớn muốn tới lấy thuốc. Tiểu Hường ở phía trước bận rộn nửa ngày, bớt chút thời gian trở về xem Từ Xán Xán, lặng lẽ nói cho nàng biết:

- Lão gia nhà chúng ta có một khách hàng mới, Thường Liễu nói lão gia đào của hần một số bạc lớn, bảo hần cách mỗi mười mấy ngày lại đến đây châm cứu một lần, còn lấy vô số thuốc...

Từ Xán Xán vừa nghe số bạc lớn, biết cha đang vội vàng kiếm cho mình nhiều đồ cưới hơn chút, trong lòng cũng thật cao hứng, cố ý nói đùa:

- A, biết phụ thân yêu vàng bạc, ta có nên làm một cái áo khoác cho người, trên vạt áo dùng kim tuyến thêu một đỉnh vàng thật to không nhỉ!

Tiểu Hương nghĩ đến cảnh lão gia mặc áo choàng thêu một đỉnh vàng thật lớn ngồi chần bệch, không khỏi che miệng nở nụ cười. Từ Xán Xán may áo choàng xong, nghĩ đã đến trưa rồi, bệnh nhân hẳn đã rời đi, bèn chuẩn bị cầm áo khoác đi tìm cha để tranh công. Ra khỏi cửa nhà chính, nàng tiện tay ngắt một nhánh hoa Nghênh Xuân, cầm trên tay ngắm nghía.

- Cha, con may cho người áo choàng mới này!

Từ Xán Xán đang cầm áo choàng đi đến. Tôn Chu Toàn đang trông quầy hàng, Thường Liễu và Tiểu Hương đang dùng dao nhỏ cắt được thảo. Thấy Từ Xán Xán tiến đến, Tiểu Hương vội nói:

- Tiểu thư, lão gia đang ở trong phòng châm cứu cho người ta đấy!

Từ Xán Xán vừa nghe, vội vàng dừng bước, đang muốn rời đi, rèm nội thất đã bị xóc lên, một thanh niên áo lam đi ra vén rèm chờ một người khác xuất hiện. Từ Xán Xán có chút tò mò, lặng lẽ nhìn lướt qua bên kia. Mỹ nam tử mất phượng trước đó vài ngày mà nàng đã gặp từ nội thất đi ra. Từ Xán Xán nhìn gương mặt này, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đến nỗi nàng xem ba lần vẫn thấy ngẩn ngơ.

Nàng nhìn hẩn chăm chú, vẫn không nhúc nhích, giống như trúng tà, nhánh hoa Nghênh Xuân rơi trên mặt đất. Mỹ nam tử mất phượng chú ý tới Từ Xán Xán đang nhìn mình chăm chú, mắt phượng hẹp dài như mặt nước đảo qua Từ Xán Xán, sau một lát đối diện với Từ Xán Xán, hắn dời tầm mắt, rồi đi ra ngoài. Thanh niên áo lam đi phía sau hắn cười cười liếc mắt nhìn Từ Xán Xán, khi đi đến gần bên cạnh, khom lưng nhặt nhánh hoa Nghênh Xuân trên mặt đất, đứng dậy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chơi Xuân

Từ Xán Xán rất nhanh liền tỉnh táo lại, vén rèm cửa lên tiến vào nội thất.

- Cha.

Nàng cười hi hi gọi phụ thân đang dùng rượu trắng rửa ngân châm.

- Con làm cho cha tấm áo choàng nè, cha thử xem.

Từ Thuận Hòa vừa bận bịu vừa tiếp chuyện với con gái:

- Chờ một chút.

Thu dọn ngân châm vào hộp, Từ Thuận Hòa cười tủm tỉm hỏi con gái:

- Lần này sẽ không phải lãng phí vật liệu may mặc chứ?

Từ Xán Xán nhún mày:

- Sao có thể ạ? Con có làm cho Nghi Xuân một bộ áo lót để luyện tay trước đấy.

Sau khi mặc áo choàng mới mà con gái làm, Từ Thuận Hòa luôn cảm thấy có chỗ lạ lạ, đứng ở đó, vừa nhún vai, vừa xoay thắt lưng. Lúc này Thường Liễu đi tới, quan sát sự phụ một chút liền chỉ vào Từ Thuận Hòa nở nụ cười. Từ Thuận Hòa theo ngón tay hắn nhìn sang, lúc này mới phát hiện, áo choàng mới có một tay dài, một tay ngắn. Từ Xán Xán cũng phát hiện ra. Nàng là người gan lớn nhưng tài nghệ kém, lúc này chỉ đành cúi đầu thật thấp tỏ vẻ xấu hổ. Việc nhà bình thường như: nấu ăn, tính toán sổ sách, giặt y phục nàng đều làm rất khá, nhưng về thêu thùa may vá thì lại có phần lơ là, bằng không một chiếc váy thêu tám tháng cũng sẽ không dám đưa cho mẫu thân nàng xem.

Từ Thuận cũng biết thực lực của con gái mình, không đành lòng trách móc nàng nặng nề, cuộn cuộn tay áo trái hơi dài lên, cười ha ha hòa giải:

- Xán Xán không tệ, tiến bộ rất lớn đấy, sau này lại làm cho cha thêm vài món nhé!

Trong lòng lại lo lắng: Ôi, sang năm phải lập gia đình rồi, ngay cả một bộ xiêm y hoàn chỉnh cũng không làm được, vậy phải làm sao giờ? Tiểu Hương thêu thùa may vá cũng không tốt, nếu không lại mua thêm một bà tử may vá tốt đi theo làm hồi môn nhỉ...

Tuy rằng ngày thường Từ Xán Xán mềm mại giống như tiên nữ vậy, kỳ thực da mặt rất dày. Nàng chỉ chớp mắt một cái, đã có chủ ý, bèn kéo cánh tay Từ Thuận Hòa đang đưa đi đòi sự chú ý của cha:

- Cha, không phải cha nói đã chuẩn bị quà sinh nhật cho con sao?
- Từ Thuận Hòa trừng mắt nhìn nàng: Con sinh ra vào tháng mười, bây giờ mới tháng hai.
- Cha cho con đi, cho con đi, cho con đi mà.

Từ Xán Xán một mực lôi kéo phụ thân làm nũng.

Bị con gái giầy vò như thế nhưng trong lòng Từ Thuận Hòa còn ngọt hơn mật. Từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp được sơn phết đỏ đưa cho Từ Xán Xán. Từ Xán Xán vừa mở nắp ra, trước mắt liền thấy một ánh sáng vàng rực, thì ra là một bộ trang sức vàng ròng đính hồng ngọc – vàng đỏ trong trẻo, lộ ra vẻ mới được làm, bảo thạch tuy chỉ to bằng hạt đậu tương nhưng tròn tròn đỏ rực. Thấy con gái nhìn đến ngây người, Từ Thuận Hòa rất đắc ý:

- Đẹp không? ha ha.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã làm thịt một con dê béo, số bạc nhận được vừa vặn mua cho con gái một bộ trang sức hồng ngọc trước. Mũi Từ Xán Xán chưa xót một trận, lúc lâu sau mới nói:

- Cha, món này quý giá quá ...
- Con gái nên được nuông chiều.

Từ Thuận Hòa vô cùng đắc ý vuốt vuốt chòm râu mỉm cười.

Lúc hắn chẩn bệnh có nghe người ta nói, người gả cho đại lang Vương gia chính là đại cô nương nhà họ Lâu ở cửa hàng bạc Phú Quý, của hồi môn là một bộ đồ trang sức bằng ngọc bích, rất có thể diện ở nhà chồng. Từ Thuận Hòa không muốn con gái bảo bối của mình gả đi mà thua kém chị em đâu, vì vậy mới gặt thê từ mua cho con gái bộ trang sức này.

Từ Xán Xán đóng hộp lại, lao vào lòng phụ thân, lau toàn bộ nước mắt lên vạt áo của Từ Thuận Hòa, giọng hơi khàn khàn:

- Cha, vậy con đi cho nương xem chút.

Ôm hộp chạy như một làn khói.

Buổi tối dùng cơm xong, cả nhà ngồi ở nhà chính nghỉ ngơi. Tiểu Hương pha trà mang lên, phụ phụ Từ Thuận Hòa uống trà trò chuyện. Sát vách tường phía bắc có đặt một cái bàn thấp, bên trên để hai giá cắm nến, Từ Xán Xán và Từ Nghi Xuân sóng vai ghé vào bàn đọc sách, lần này là xem ‘Sử ký’. Từ Xán Xán vừa đọc sách với đệ đệ, vừa nghe cha mẹ nói chuyện.

- Ông mua trang sức cho Xán Xán tốn hết bao nhiêu bạc?
- Hơn một trăm lượng.
- Đều là bạc kiếm từ những lễ khách rất ngốc ở nơi khác kia?
- Ủ, dân bản xứ sẽ không trả nhiều vậy.
- Hiện tại hình như tướng công có chút tiếng tăm rồi, không ít người từ nơi khác đến tìm ông chẩn bệnh đấy!
- Đúng thế, huynh trưởng cũng giới thiệu cho ta không ít, chẳng qua không lấy bạc, chỉ giúp huynh trưởng xây dựng quan hệ thôi.
- Đúng rồi, huynh trưởng vẫn chưa hỏi âm sao?
- Hừ, hắn có hỏi âm hay không, Xán Xán của chúng ta cũng có người khác rồi, không thể vào kinh!
- ...

Mãi đến tháng ba, Diêm Vương thị mới đưa bộ trang sức Từ Vương thị ủy thác trượng phu nàng làm tới. Từ Xán Xán ngồi trước bàn trang điểm, Từ Vương thị lấy đồ trang sức ra, bảo Từ Xán Xán mang thử từng món. Bộ trang sức này không quý giá như bộ trang sức Từ Thuận Hòa tặng con gái, nhưng được ở chỗ tinh xảo đẹp đẽ, Từ Xán Xán cũng rất yêu thích. Từ Xán Xán vừa cài chiếc trâm lược lên tóc, đối diện với tấm gương làm đẹp, bên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Từ Xán Xán tranh thủ thời gian, gọi Tiểu Hương:

- Tiểu Hương, mau mở cửa đi.

Rất nhanh, Tiểu Hương liền dẫn hai thiếu nữ, một chủ, một tớ tiến vào.

Từ Xán Xán từ ô cửa sổ nhìn ra bên ngoài, phát hiện là bạn tốt của nàng Hồ Hi Châu và nha hoàn Thúy Anh, vội vàng giục mẫu thân gỡ bộ trang sức xuống ra nghênh đón. Hồ Hi Châu vừa vào cửa nhà chính Từ gia, Từ Xán Xán và Từ Vương thị đã từ sương phòng phía đông ra đón. Chuyện các tiểu cô nương tâm sự, Từ Vương thị không tham gia, nàng sắp xếp cho khách xong, bèn đứng dậy ra ngoài tiệm thuốc hỗ trợ. Từ Xán Xán dẫn Hồ Hi Châu vào phòng ngủ, hai người ngã lên giường nói chuyện phiếm. Nhà Hồ Hi Châu ở trấn Lạc Hà có mở một gian cửa hàng tơ lụa, mà nhà nàng ấy là láng

giềng phía tây nhà Từ Xán Xán, nên từ nhỏ hai người chính là bạn tốt của nhau.

Cô cô của Hồ Hi Châu gả đến biên kinh, mà cô phụ của nàng lại làm người hầu ở Định Quốc công phủ quyền quý của Đại Lương. Thời điểm tết âm lịch, Hồ Hi Châu đi biên kinh thăm cô cô, còn ở đó hơn hai tháng, gần tới hôm qua mới về đến nhà.

Kiếp trước Từ Xán Xán học đại học ở biên kinh, đời này còn chưa có đi, vì vậy hỏi thăm Hồ Hi Châu tình hình ở đó. Hồ Hi Châu năm nay mười bốn tuổi, mặt hạnh phúc tròn, cười lộ lên rất ngọt ngào. Mặc dù nàng nhỏ hơn Từ Xán Xán một tuổi nhưng đáng người cao gầy, cao hơn Từ Xán Xán khoảng nửa cái đầu. Hồ Hi Châu nói hết toàn bộ những điều mình biết về phong thổ Biên Kinh, lại nói tới tin tức về chủ tử ở Định Quốc Công phủ của cô phụ nàng.

- Cô cô ta nói, đệ nhất mỹ nam Biên Kinh là công tử phủ Định Quốc Công, Phó Dư Sâm. Còn nói, người không biết nội tình của hắn khi nhìn thấy hắn, trong lòng sẽ không kiềm được khen một tiếng: “Đúng là một mỹ thiếu niên”. Nhưng những người Định Quốc Công phủ biết nội tình của hắn, giống như cô cô và cô phụ ta, bị ánh mắt xinh đẹp của hắn quét qua một cái đều sợ tới mức phát run. Toàn bộ kinh thành mọi người đều biết, Định Quốc Công phủ Phó Dư Sâm là một kẻ lỗ mãng quái gở, không có tính người, không hiểu lễ nghi, tính tình tàn bạo, đã từng đánh chết nha hoàn bên người của mẫu thân, uống phí gương mặt khuyên quốc khuyên thành kia.

- Cô cô ta nói, mặc kệ thanh danh Phó Dư Sâm thế nào, phụ thân hắn - Định Quốc Công đều coi đứa con trai duy nhất này như tâm can bảo bối. Bình thường không ai dám nói Phó Dư Sâm một chữ trước mặt ông ta.

- Quốc công phu nhân xuất thân từ gia đình quyền quý Đại Lương, Thục thị. Tỷ tỷ ruột chính là đương kim hoàng hậu. Từ khi gả vào Quốc công phủ, một mình chuyên sủng, cùng với Phó Khánh là đôi phu thê hòa hợp. Thế nhưng Thục phu nhân liên tục sinh bảy người con gái, Quốc công gia nhân lúc ban đêm bèn ôm Phó Dư Sâm vào Quốc công phủ, nuôi dưới gối Thục phu nhân. Quốc công gia yêu thương con trai, Quốc công phu nhân cũng yêu thương đứa con nối dõi duy nhất của trượng phu, mỗi ngày nuông chiều từ bé, vô cùng yêu quý. Nhưng Phó Dư Sâm cũng không chịu thua kém, là một Bá vương ngu ngốc người người căm ghét, tính tình hung bạo, đặc biệt bướng bỉnh, còn chưa tới mười bốn tuổi mà trong phòng đã có vô số giai nhân xinh đẹp, ngay cả gã sai vặt bên người cũng là tiểu đồng tuần tũ! Hoang dâm vô sỉ nhất.

Hai người nói một hồi, Tiểu Hương rất tinh mắt, đã sớm dâng nước trà ngon lên. Hồ Hi Châu uống trà, con ngươi đảo một vòng, nói với Từ Xán Xán:

- Hoa đào của Đào Hoa Khê ở trấn phía đông đã nở rồi, chúng mình đi ngắm đi.

Từ Xán Xán có phần do dự. Thường ngày, nàng đi ra ngoài chỉ cần cha mẹ không đi theo thì luôn có người truy đuổi đùa giỡn nàng, gần đây cha mẹ đã nói nhiều lần không cho nàng ra ngoài. Hồ Hi Châu nhìn nhìn khuôn mặt điểm lệ như đoá hoa yêu kiều của Từ Xán Xán, lập tức hiểu ngay, vội nói:

- Ta bảo Thúy Anh quay về gọi ca ca ta đi cùng chúng ta.

Ca ca Hồ Hi Châu, Hồ Hi Vân năm nay mười bảy tuổi, đang làm việc ở tiêu cục Phúc Uy thành Uyển Vân, thường ngày thận trọng, làm việc cũng rất chắc chắn. Từ Vương thị nghe Hồ Hi Châu vừa nói, bèn đồng ý cho Từ Xán Xán và nàng ra ngoài chơi. Lúc này đang là buổi sáng, ánh dương mùa xuân tỏa ra từng đợt ấm áp. Hồ Hi Vân sai bước đi đằng trước, Từ Xán Xán và Hồ Hi Châu tay trong tay đi phía sau, Tiểu Hương và Thúy Anh theo sau, đoàn người đi về phía đông trấn.

Từ Xán Xán mặc áo khoác nhỏ bằng lụa trắng, quả đào hồng được thêu lên búi tóc* viền hoa văn xanh, bên dưới buộc chiếc váy trắng viền hoa xanh trắng, trên đầu cài một chiếc trâm bạc nạm bảo thạch xanh biếc, như một đoá hoa Sơn Chi nở rộ giữa gió xuân, vừa thơm vừa đẹp vừa yêu kiều khiến người ta yêu thích. Đi trên đường, lập tức có hán tử vô lại ở bên cạnh gọi:

- Đúng là một đoá hoa kiều diễm, không biết tiện nghi cho kẻ nào!

Hồ Hi Châu vừa nghe liền trừng mắt muốn qua đó. Từ Xán Xán vội vàng kéo kéo tay nàng:

- Không cần để ý những kẻ không ra gì kia, để ý bọn họ, bọn họ càng lên mặt!

Hồ Hi Vân ngẩng đầu ưỡn ngực đi phía trước, không muốn quan tâm đến những kẻ này.

Hoa đào bên Đào Hoa Khê không biết từ lúc nào đã nở rộ giữa gió xuân, um tùm giống như thế giới màu hồng. Ong mật vo ve bay qua lại giữa những bông hoa. Hồ Hi Vân theo xa xa ở phía sau, bốn tiểu cô nương Hồ Hi Châu và Từ Xán Xán tiến vào rừng đào. Cũng không bao lâu, trong lúc vô tình bèn trở thành Hồ Hi Châu và Từ Xán Xán một cặp, còn Tiểu Hương và Thúy Anh một cặp cùng chơi với nhau.

Hồ Hi Châu và Từ Xán Xán chơi trên một con đường nhỏ trong rừng đào, nàng hái được mấy đoá hoa đào chơi một lúc, bỗng nhiên trên mặt lộ vẻ đau đớn:

- Xán Xán, ta đi ngoài tí, ngươi chờ ta chút.

Từ Xán Xán còn chưa kịp nói, nàng đã tiến vào bụi hoa không thấy nữa. Nghe được phía sau truyền đến một loạt tiếng bước chân, Từ Xán Xán tưởng Hồ Hi Châu, vội vàng quay đầu lại cười:

- Hi Châu...

Là Hồ Hi Vân.

Khuôn mặt trắng nõn của Hồ Hi Vân hơi đỏ, ánh mắt sáng trong suốt, nóng rực nhìn Từ Xán Xán. Từ Xán Xán cả kinh, lui về sau từng bước, Hồ Hi Vân lại từng bước tiến lên trước:

- Xán Xán muối muối, ta, ta thích nàng!

Hắn từng bước ép sát:

- Nếu chúng ta có gần gũi xác thịt, cha mẹ nàng sẽ đồng ý hôn sự của chúng ta.

Từ Xán Xán vừa lui, vừa cố gắng giữ bình tĩnh trấn an hắn:

- Nhà các người đã sớm đính ước cho người rồi, người...a...

Dưới chân nàng vấp phải thân cỏ khô một cái, lập tức ngã về sau té lăn ra đất. Trên mặt đất vừa mới mưa, mềm mại mà ẩm ướt, Từ Xán Xán không có cảm giác đau đớn gì, chỉ nhìn Hồ Hi Vân đang quỳ trên mặt đất nhắm ngay mình hôn tới: “A...” một tiếng kêu to.

‘Phốc’ cái, Hồ Hi Vân bay ra ngoài, rơi trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Giây tiếp theo, mặt Từ Xán Xán lập tức bị che bên dưới hắc bào. Nàng tròn mắt há mồm nhìn giữa đôi chân dài đang bắt ngang qua mặt mình... Nàng xin thề, nàng thấy được đũng quần trắng và đường nét món đồ chơi to lớn đang nhô lên giữa đũng quần mềm mại kia. Ân nhân cứu mạng nàng rất đặc biệt, dang hai chân ra đứng trên mặt nàng, dường như có phản ứng!

Đến tốt cùng là người nào lưu manh vậy?

Sau đó Từ Xán Xán nghe có người sai bước chạy tới:

- Công tử!

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thư

Người nọ nhanh chóng vượt qua mặt Từ Xán Xán, đi về phía trước. Ở bên ngoài, Từ Xán Xán chưa bao giờ giả vờ mảnh mai, nàng chống hai tay ngồi dậy, mắt mở trừng trừng nhìn nam tử cao gầy mặc hắc bào đi đến bên cạnh Hồ Hi Vân, khom lưng xốc Hồ Hi Vân đang hôn mê lên rồi rời đi, rất nhanh liền biến mất trong rừng đào.

Từ Xán Xán ngồi dưới đất, có phần mờ mịt. Trên mặt đất hơi ẩm ướt, mặc dù cách bôi tử và vấy, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự ướt lạnh dưới móng. Hương hoa đào thoang thoảng, mùi cỏ tươi non nót xen lẫn với mùi tanh của bùn đất tạo thành một loại hương vị kỳ lạ lại quen thuộc —— Kiếp trước nàng và ông bà nội sống ở vùng ngoại ô, thứ mùi này đã theo nàng trưởng thành.

Tiếng bước chân dồn dập càng ngày càng gần, Từ Xán Xán giống như vừa bị giật mình tỉnh giấc, đứng bật dậy. Nàng theo bản năng sờ soạng từ trên xuống dưới một lần – búi tóc coi như chính tề, trăm cài tóc cũng không rơi, nhưng bôi tử và vấy đều dính một ít bùn đất. Một thanh niên áo lam dọc theo đường nhỏ đi tới. Hắn nhìn Từ Xán Xán, một đôi mắt to đen láy nhất thời cong cong, gật đầu cười cười với Từ Xán Xán, sau đó rời đi.

Từ Xán Xán nhận ra hắn chính là thanh niên anh tuấn đi theo sau mỹ thiếu niên mất phượng kia. Từ Xán Xán đưa lưng về phía cây đào, nhắm hai mắt lại, thoáng suy nghĩ một chút, bèn ngã trên mặt đất, cố ý lớn tiếng “ai nha” một tiếng, rồi ngồi dưới đất bày tư thế, sau đó kêu to:

- Tiểu Hương.

Sau khi về đến nhà, Từ Vương thị thấy đáng về Từ Xán Xán không khỏi oán trách:

- Sang năm phải lập gia đình rồi, bây giờ con còn như vậy, về sau không bao giờ để con ra ngoài nữa, yên ổn ở nhà thêu thùa đi...

Nàng vừa oán trách, vừa đổ nước ấm vào thùng tắm. Từ Xán Xán cởi áo ngoài, chỉ mặc trung y màu trắng, đứng một bên nghe mẫu thân oán giận. Nàng rầu rĩ nói:

- Biết rồi ạ.

Từ Vương thị thử xem độ ấm của nước, cảm thấy gần được rồi, vội kéo Từ Xán Xán qua:

- Đến đây, nương giúp con cởi y phục!

Mặc dù Từ Xán Xán đã mười lăm tuổi, nhưng nàng vẫn nuông chiều Từ Xán Xán. Tuy Xán Xán trưởng thành rồi nhưng nàng vẫn không tự chủ được chăm sóc Xán Xán như trẻ con, mà Từ Xán Xán biết thời biết thế không bao giờ từ chối.

- Dạ.

Từ Xán Xán thực sự ngồi trên giường, để mẫu thân giúp nàng cởi y phục. Chờ Từ Xán Xán tiến vào thùng tắm, Từ Vương thị mới hỏi:

- Xán Xán, sao không thấy đại lang Hồ gia nhỉ?

- Sao con biết ạ.

Từ Xán Xán ngâm mình trong làn nước nóng hổi, lông mi thật dài vương giọt nước nhỏ, mắt to đen láy ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cũng trở nên đỏ ửng:

- Có lẽ không muốn chơi với những tiểu nha đầu như chúng con, tự mình chuẩn mắt cũng chưa biết chừng!

- Phải gội đầu rồi, nhắm mắt lại!

Từ Vương thị cầm xà phòng chà xát lên mái tóc dài đã ướt đầm của Từ Xán Xán. Từ Xán Xán có một mái tóc dài, nhiều và đen như mực, xõa xuống đến dưới hông, tóc quá dài, quá nhiều gội đầu cũng không tiện, lần nào Từ Vương thị cũng phải giúp nàng gội. Từ Vương thị xoa nắn mái tóc dài của Từ Xán Xán, giục cọt nàng:

- Xán Xán, người già đều nói, người có tóc nhiều, toàn bộ thông minh đều dán trên đó, đầu óc bèn ngốc nghếch đấy!

Từ Xán Xán bĩu môi:

- Con rất là ngốc, nhưng con có cha nương, có đệ đệ, mới không cần sợ.

- Nha đầu ngốc!

Từ Vương thị mỉm cười:

- Dù sao con vẫn phải lập gia đình, cha nương và đệ đệ cũng không thể ở với con cả đời!

Tay mẫu thân nhẹ nhàng xoa bóp da đầu Từ Xán Xán, rất thoải mái. Nàng hí hóp mắt nhìn về phía trước, hi vọng thời gian vĩnh viễn kéo dài mãi như vậy. Hiện tại nàng chỉ lo Hồ Hi Vân sẽ nói những lời làm tổn hại thanh danh nàng.

Ngày hôm sau, Từ Xán Xán thành thành thật thật ở nhà, mang theo Tiểu Hương thuê thừa may vá, làm việc nhà, chăm sóc đệ đệ Từ Nghi Xuân. Về phần Hồ Hi Châu bên kia, bản thân nàng không muốn đi, lại sợ Hồ Hi Vân liên lụy mình, nên bảo Tiểu Hương đến Hồ gia thăm dò tin tức. Tiểu Hương rất vui về quay trở lại, ngay lập tức tiến tới bên tai Từ Xán Xán, thần thần bí bí lúi rúi nói cho Từ Xán Xán biết:

- Cô nương, người đoán Đại lang Hồ gia ra sao rồi?

Từ Xán Xán liếc nàng một cái, tiếp tục cầm khung thêu, thêu cánh hoa Nghênh Xuân trên khăn tay. Trên mặt Tiểu Hương mang theo vui sướng khi người gặp họa cười nói:

- Giữa trưa ngày hôm qua, Đại lang Hồ gia đã trở về nhà, trên mặt không biết xảy ra chuyện gì, khoe miệng sưng lên, con mắt chỉ còn lại một đường, mũi cũng bị đánh gãy, ha ha ha!

Từ Xán Xán đâm xuống một kim

- Vậy Đại lang Hồ gia nói gì?

- Nói là đi chơi trong thành, bị bọn du côn ở cửa đông đánh!

Tiểu Hương lại lúi rúi nói Hồ Hi Châu đưa Thúy Anh cho Hồ đại lang vân vân. Từ Xán Xán nghe xong lời này, công việc trong tay ngừng lại, nàng lặng lẽ xem xét Tiểu Hương. Tầm mắt Tiểu Hương giao nhau với nàng, vội vàng cúi đầu xuống.

Từ Xán Xán chắc hiểu ý Tiểu Hương, nhưng Hồ Hi Châu làm vậy không có nghĩa là nàng cũng làm thế. Thứ nhất, đệ đệ Từ Nghi Xuân của nàng năm nay mới chín tuổi, nhỏ hơn Tiểu Hương ba tuổi; thứ hai, dù sao sau này Từ Nghi Xuân vẫn phải cưới vợ, nàng không muốn bởi vì Tiểu Hương mà đệ đệ và em dâu tương lai có khúc mắc. Từ Xán Xán cúi đầu thêu thùa, giống như không thèm để ý nói:

- Nghi Xuân năm nay mới chín tuổi.

Sau đó ngậm miệng không nói nữa. Tiểu Hương yên lặng, nói sang chuyện khác:

- Đại lão gia ở biện kinh phái tổng quản Từ Sâm mang theo bốn gia nhân tới đưa thư cho lão gia, không biết trong thư nói gì nhỉ!

Rốt cục Từ Xán Xán cũng thêu xong một cánh hoa, giờ khùng thêu lên xem xét tỉ mỉ, không nhanh không chậm nói:

- Có lẽ trong thư nói về tình hình của tổ mẫu chẳng!

Buổi tối dùng cơm xong, cuối cùng Từ Xán Xán cũng biết được nội dung bức thư.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Xuân – Tình

Sau bữa cơm tối, cả nhà Từ gia tụ tập tại nhà chính là thời khắc ấm áp nhất trong một ngày. Từ Thuận Hòa sợ ngọn đèn quá mờ, bèn bảo Tiểu Hương lấy thêm hai cây nến, một cây đặt trên bàn vuông, hẳn ngồi ở đó cầm mấy quyển sách thuốc lật xem. Một cây khác đặt trên bàn thấp, thuận tiện cho Từ Xán Xán và Từ Nghi Xuân - Từ Xán Xán cầm một quyển “*Lý Nghĩa Sơn thi tập*”, Từ Nghi Xuân vẫn đọc “*Sử ký*” như trước.

Tiểu Hương ngồi bên cạnh dùng lò than nhỏ hâm nóng rượu Thiệu Hưng. Sau khi hâm nóng xong, thêm đường mật ong rồi rót cho bốn người Từ gia mỗi người một chén. Từ Vương thị bụng chén lên nhấp một ngụm, hỏi Từ Thuận Hòa đang chuyên tâm lật sách:

- Tướng công, tại sao tối nay lại chăm chỉ học tập thế?

Mắt Từ Thuận Hòa vẫn đặt trong sách như cũ:

- Aizz, vị khách sộp kia sắp đi, bảo là vẫn không có hiệu quả, ta phải nghiên cứu thêm chút.

Từ Vương thị nghe trượng phu nói xong, sợ con gái nghe hiểu ý câu chuyện, vội vàng nhìn sang, phát hiện Từ Xán Xán cầm cúi đọc thơ, Từ Nghi Xuân cũng rất nghiêm túc học bài dưới ánh nến, lúc này mới yên lòng, hai tay bụng chén dâng cho Từ Thuận Hòa:

- Tướng công, đêm xuân lạnh lẽo, uống một chén rượu nóng cho ấm người đi!

Từ Xán Xán giả vờ chăm chú đọc thơ nhưng kỳ thực đang dựng thẳng lỗ tai nghe cha nương nói chuyện! Trong lòng nàng tính toán mấy lần, cảm thấy vị khách sộp mà cha nói chính là mỹ thiếu niên mất phượng kia, cũng đoán ra tần suất mỹ thiếu niên đến chẩn bệnh ở Thuận Hòa Đường là mười ngày một lần. Nàng vốn nghĩ còn có thể tìm biện pháp gặp mặt, ai biết hẳn lại không tới nữa...

Từ Nghi Xuân đọc sách, qua khe hở liếc nhìn tỷ tỷ, phát hiện tuy rằng nàng giống như đang đọc thơ, nhưng hai tròng mắt đen long lanh chậm rãi đảo qua đảo lại, liền đoán được tỷ tỷ lại thất thần. Hắn bụng chén rượu lên nếm nếm, lúc này mới mời tỷ tỷ:

- Tỷ tỷ.

Hắn đưa chén rượu lên mời Từ Xán Xán, nàng còn chưa phục hồi tinh thần, bởi vì giả vờ đọc thơ mà miệng vẫn còn hơi hơi giương lên. Từ Nghi Xuân ním cười, khẽ lật cái chén rồi đổ rượu vào. Từ Xán Xán bị đệ đệ bất ngờ đổ một chén rượu, thiếu chút nữa thì sặc. Nàng nuốt rượu xuống liền muốn đầm đệ đệ. Từ Nghi Xuân phản ứng rất nhanh, thoáng cái đã lao ra ngoài, nhanh như chớp nhảy qua ngưỡng cửa, đến bên ngoài nhà chính còn quay đầu lại trêu chọc Từ Xán Xán. Lúc này, Từ Xán Xán giận dữ, xách váy đuổi theo. Hai tỷ đệ đang ở trong sân người đuổi ta chạy huyên náo gà bay chó sủa, Từ Thuận Hòa bèn gọi:

- Xán Xán vào đây!

Từ Xán Xán quơ quơ nắm tay về phía đệ đệ, lúc này mới xoay người đi vào nhà chính.

- Cái gì? Đi biện kinh hầu hạ tổ mẫu ạ?

Nghe xong lời phụ thân, vẻ mặt Từ Xán Xán kinh ngạc:

- Con không đi đâu! Người nào đi thì đi đi!

Từ Vương thị đã sớm biết nội dung bức thư đại bá gửi đến, lúc này cũng không khỏi nói:

- Xán Xán sang năm sẽ thành thân, cần phải ở nhà chuẩn bị đồ cưới, đại ca cũng thật là...

Từ Thuận Hòa nghe vậy, nhìn một đôi nữ nhân đứng trước mặt, nháy mắt với thê tử, khẽ lắc đầu không thể nhận ra.

- Xán Xán sang năm mới thành thân, nếu mẫu thân nhớ Xán Xán, để Xán Xán đi kinh thành hầu hạ tổ mẫu, cũng tiếp xúc với việc đời...

Từ Vương thị rũ mắt xuống im lặng.

- Xán xán, tổ mẫu con gần đây sinh bệnh, rất nhớ con, lúc này đại bá của con mới chỉ đích danh gọi con đi hầu hạ tổ mẫu.

- Tổ mẫu chỉ thiên vị Từ Nghi Liên và Từ Nghi Bằng nhà đại bá, lúc nào yêu thích con rồi?

Từ Xán Xán cảm giận ngắt lời cha:

- Con nhớ rất rõ ràng mà, khi còn bé tổ mẫu đều đem đồ ăn ngon cho Nghi Liên và Nghi Bằng, cho tới bây giờ cũng chưa cho con!

Từ Thuận Hòa vừa bực mình vừa buồn cười:

- Làm sao con chỉ nhớ rõ những chuyện có liên quan đến ăn uống thế? Con, nha đầu này chính là đồ tham ăn!

Từ Xán Xán há miệng, nhưng thực sự nàng không có cách nào phản bác, nàng đúng là một người tham ăn, hơn nữa cũng không kén chọn. ngay cả món sơi củ cải xào mà nhà bình thường vẫn ăn nàng đều có thể ăn ngon lành. Quanh năm khẩu vị tốt, nhìn nàng giống như thon thả nhưng thực ra thịt cũng không thiếu, cũng may khung xương nhỏ... Nhìn con gái chịu thua, Từ Thuận Hòa hòa nhã nói:

- Ta phải trông nom việc làm ăn, Nghi Xuân phải đến học đường đọc sách, nương con phải chăm sóc đệ đệ con, chỉ có con mới đi được. Ngày mai thu thập một chút, buổi sáng liền theo Từ Sâm xuất phát. Từ Sâm vẫn mang theo bốn gia nhân, nhà cửa chúng ta nhỏ hẹp, thật sự cũng không thu xếp tốt được.

Đại ca nói mẫu thân bị bệnh, muốn cháu gái Xán Xán nhanh đi hầu hạ, lấy một cái mũi hiếu đạo dè xuống, hẳn không có cách nào cự tuyệt được! Từ Xán Xán nói không lại cha, đành phải âm thầm chấp nhận.

Ban đêm không biết nổi mưa lúc nào, khi vừa mới bắt đầu chỉ là mưa nhỏ tí tách, đến nửa đêm hạt mưa càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhanh, rơi trên mái ngói ngoài hiên và nền gạch trên sân phát ra tiếng “bộp bộp bộp” giòn tan.

Hiếm khi Từ Xán Xán mất ngủ như vậy. Nàng ở trên giường lật tới lật lui, đầu óc vô cùng tỉnh táo. Từ Xán Xán cố gắng nhớ lại hình dáng vị hôn phu Vương nhị lang, nhưng không thể nào nhớ nổi, chỉ nhớ rõ thân hình cao lớn tướng mạo anh tuấn. Khuôn mặt mỹ thiếu niên mất phượng kia lại không ngừng hiện lên trong đầu nàng, đuổi như thế nào cũng không đi. Từ Xán Xán cảm thấy trái tim mình đập bùm bùm trong lồng ngực, giống như có một bàn tay vô hình nắm lấy trái tim nàng nhẹ nhàng nắn bóp từng cái, từng cái một...

Vốn bởi vì trời mưa rả rích mà ban đêm ẩm ướt lạnh lẽo, Từ Xán Xán lại cảm thấy nóng bức khó chịu, không thể phát tiết. Nàng xoay người đè ép chân mềm nằm úp sấp trên giường, muốn để cho mình mát mẻ chút, nhưng trên mặt cứ nóng bừng bừng, trong lòng thì phiền. Nàng lấy vòng ngọc dưới gối đầu ra, dán lên mặt mà vẫn nóng rất không thuyên giảm.

Từ Xán Xán vừa khổ sở, vừa ngọt ngào, vừa vui mừng, vừa tuyệt vọng. Nàng biết đây là mùi vị thâm mến. Kiếp trước, tuy rằng nàng chưa kịp yêu đương, nhưng ba năm trung học cũng từng thâm mến một nam sinh, chính là mùi vị như vậy.

Từ Xán Xán xoay người nằm thẳng, hai tay hai chân đều không còn sức, cuối cùng cánh tay vói lên trời, chân duỗi thẳng, dứt khoát kiềm nén xuân tình bồng bột của mình. Nàng không biết đây chỉ là một loại hưởng tới cái đẹp đối với người khác phái, qua một thời gian cũng quên dần đi.

Buổi sáng thức dậy, Từ Xán Xán ngay cả áo khoác cũng không mặc liền mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Phía trước cửa sổ, dưới gốc đào phủ đầy màu hồng. Cánh hoa tàn rơi vào giữa vũng bùn, thoạt nhìn vừa tiêu điều vừa thê lương.

Gió lạnh bí mật mang theo mưa bụi lao thẳng về phía Từ Xán Xán, thổi qua trung y màu trắng mỏng manh của nàng. Từ Xán Xán rất ít khi đa sầu đa cảm lại cảm thấy số mệnh bi thương: Aizz, hồng nhan bạc mệnh, ai bảo thường ngày mình đẹp như vậy chứ, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành... Từ Xán Xán bắt đầu thôi phong bản thân.

Giờ ty canh ba, Từ Xán Xán và Tiểu Hương ngồi trên xe ngựa mà cha thuê được. Từ Sâm chờ người đánh xe xếp lại hành lý của Từ Xán Xán, đoàn người rời khỏi trấn Lão Hà, dọc theo đường lớn hướng về phía đông đi biện kinh.

Hai phu phụ Từ Thuận Hòa và Từ Nghi Xuân đặc biệt xin nghỉ phép đưa tiễn tỷ tỷ, che ô đứng dưới tàng cây Bạch Dương ở cửa trấn, nhìn xe ngựa dần dần biến mất giữa mưa xuân, trong lòng đều có chút sầu lo - Từ Xán Xán rất đơn giản, đến quý phủ Từ đại gia ở biện kinh, đối mặt với một phủ toàn người mưu mô, nàng có thể thích ứng sao?

Bởi vì đoàn người Từ Xán Xán và Từ Sâm gấp rút lên đường, đi rất vội vã, thế nhưng mưa vẫn rơi lác đác, đường hơi lầy lội, vì vậy đến chạng vạng ngày thứ hai mới tới trạm dịch Phương thành. Sau khi uống chén trà nóng, Từ Sâm còn muốn đi suốt đêm, Từ Xán Xán lại không bằng lòng. Hai ngày nay, nàng ở trong xe ngựa lắc lư eo mỗi lưng đau, hơn nữa cảm thấy đi đường suốt đêm thực sự quá nguy hiểm, bởi vậy không đồng ý.

Trước đây, Từ Xán Xán ngoại trừ đi đến nhà cô cô và nhà bà ngoại, chưa bao giờ ra khỏi trấn Lão Hà, lần này ra ngoài, nàng phát hiện cổ đại thực không giống với hiện đại, khắp nơi đều là rừng núi hoang vu, khoảng cách giữa các thôn vô cùng xa. Đêm qua ngủ ở trạm dịch Bạch Hà, ban đêm thậm chí còn nghe được tiếng sói tru. Sói tru giống như ngay ngoài cửa sổ, làm nàng và Tiểu Hương bị dọa đến lạnh run thành một khối.

Từ Xán Xán bảo Tiểu Hương thêm trà, uống một ngụm, trong lòng cố gắng khuyến khích bản thân, sống lưng thẳng tắp làm ra bộ dáng ôn trọng thỏa đáng, lúc này mới lên tiếng nói:

- Từ Sâm, ta nhớ kỹ đại bá đã từng nói 'Cẩn thận sử đắc vạn năm thuyền', không biết là ý gì?

Từ Sâm nhìn qua không quá hai mươi lăm tuổi, ngày thường rất tuấn tú. Tuổi hắn còn trẻ mà có thể ở Từ phủ làm được chức tổng quản, đương nhiên là người thông minh. Từ Sâm hơi suy nghĩ một chút, cúi đầu kính cẩn nghe theo nói:

- Nhị cô nương, ý tứ lão gia đại khái là mọi việc đều phải cẩn thận ạ.

Từ Xán Xán 囍: Nhị cô nương...

Từ Sâm khom mình hành lễ nói:

- Nhị cô nương, nô tài thấy trạm dịch Phụng thành coi như sạch sẽ, tối nay có nghỉ ngơi ở đó một đêm không?

Từ Xán Xán nghiêm trang gật đầu:

- Vậy cũng tốt!

Trạm dịch Phụng thành nằm bên cạnh đường lớn thành tây, được rừng hòe bao quanh, hoa hòe đến tháng năm mới nở, rừng cây hòe tháng ba đương nhiên không thể đẹp thế, thậm chí còn hơi âm u.

Từ Xán Xán rửa mặt chải đầu xong, đang muốn thay y phục, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa đến gần, nàng đi tới trước cửa sổ, xuyên qua khe hở nhìn ra bên ngoài. Trong viện và cửa chính trạm dịch treo mấy đèn lồng, ngược lại cũng sáng sủa. Tiếng vó ngựa hình như dừng lại bên ngoài trạm dịch, vài câu đối đáp mơ hồ truyền đến. Lúc sau, một đám binh sĩ mặc áo giáp vây quanh một thanh niên áo đen cao gầy đi đến. Trái tim Từ Xán Xán lại bắt đầu đập thình thịch.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đỏ Mặt

Trái tim Từ Xán Xán lại bắt đầu đập thình thịch, nàng lấy tay che ngực, cố gắng làm lòng mình nhanh chóng bình tĩnh. Tiểu Hương đang sửa sang lại hành lý của Từ Xán Xán. Nàng cẩn thận từng li từng tí lấy ba cái hộp chứa trang sức từ trong rương hành lý ra, tỉ mỉ kiểm tra một lần.

Từ Xán Xán đứng bên trong cửa sổ nhìn người thanh niên áo đen càng đi càng gần, nhìn khuôn mặt không có cảm xúc của hắn, nhìn hắn cời áo choàng ném cho binh lính hầu hạ bên cạnh. Đường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của nàng, mỹ thiếu niên mắt phượng giương mắt nhìn lại Từ Xán Xán, cách cửa sổ, hắn đương nhiên không thấy nàng. Từ Xán Xán dõi theo hắn biến mất trong tầm mắt. Có thể đi chung đường với mỹ nam tử cũng không tệ! Nàng vui tươi hơn hờn thâm nghĩ.

- Cô nương, vì sao ba bộ trăm cái này đều mang theo vậy?

Giọng Tiểu Hương phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng. Từ Xán Xán suy nghĩ một chút mới mở miệng đáp:

- Người người nhà đại bá đều sống trong phú quý, nếu như gián dị quá sẽ bị người ta chê cười.

Nàng nhớ tới đại ca Từ Nghi Bằng và tam muội Từ Nghi Liên nhà đại bá, trong lòng hơi phiền não.

Từ Xán Xán đang ngủ say thì bị Từ Sâm đánh thức. Từ Sâm đứng ngoài cửa sổ kính cẩn nói:

- Nhị cô nương, nên thức dậy rồi.

Từ Xán Xán và Tiểu Hương dùng cơm trong phòng mình, Từ Sâm mang theo bốn gia nhân ăn bên ngoài phòng khách. Sau khi bảo gia nhân thu thập lễ vật xong xuôi, Từ Sâm đứng ngoài cửa phòng chờ Từ Xán Xán. Tiểu Hương theo Từ Xán Xán đi ra.

Từ Sâm lặng lẽ dò xét Từ Xán Xán, trong lòng không khỏi lệch nhịp một cái, vội vàng rũ mi mắt xuống không dám nhìn nữa: Vị cô nương nhà nhị lão gia này, quả nhiên yêu kiều mỹ lệ không thể tả, làm tim người ta đập rộn ràng, chả trách lão gia tình nguyện chuyển lão thái thái ra, cũng phải đón Nhị cô nương đi ... Minh nhất định phải cẩn thận hầu hạ, không thể có chút sai lầm nào.

Từ Xán Xán bước đi nhẹ nhàng, cố gắng trì hoãn thời gian, tuy ánh mắt cũng quy củ nhưng dòng tai lên nghe bốn phương tám hướng. Lúc này là sáng sớm, tuy rằng trời không mưa, nhưng sương mù mông lung, không khí đặc biệt ẩm ướt, thoạt nhìn giống như có bụi mưa. Nhưng dù có sương mù, Từ Xán Xán vẫn thấy hắn đang từ đối diện đi tới. Nàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hôm nay, hắn mặc trang phục cưỡi ngựa xanh thẫm, trên đầu đội ngân quan, hình như đã đi rất lâu trong sương mù, khuôn mặt và tóc mai đều hơi ẩm ướt, lông mi thật dài dường như cũng bị nước mưa làm ướt, càng lộ ra nước da trắng nõn, mi mày đen láy, đôi môi đỏ bồng.

Hắn cũng nhìn thấy Từ Xán Xán, khẽ nhủ mày, nhưng bước chân không dừng lại. Từ Xán Xán làm một động tác không kịp suy nghĩ. Mỹ thiếu niên mất phương sắp đi tới bên cạnh nàng, lòng bàn chân Từ Xán Xán chợt trượt. Nàng không ngã sắp xuống, một đôi tay hơi lạnh, hơi thô ráp cách ống tay áo cầm thật chặt cánh tay nàng. Một mùi hương nhẹ nhàng quanh quẩn giữa nàng và hắn. Tim Từ Xán Xán đập rất nhanh, ánh mắt nóng rực nhìn đối phương.

Mỹ thiếu niên quả nhiên là mỹ thiếu niên, ngũ quan nhìn gần tinh xảo như một bức tranh. Thiếu niên kia nhìn Từ Xán Xán, buông cánh tay Từ Xán Xán ra, thấy nàng đã đứng vững, bèn nhìn nàng khẽ gật đầu, sai bước rời đi.

Từ Sâm đợi mỹ thiếu niên rời khỏi, lúc này mới theo sau, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, dẫn Từ Xán Xán ra ngoài.

Xe ngựa chạy trên quan đạo, tuy rằng chậm nhưng chắc chắn. Tiểu Hương vén rèm cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, thấy Từ Sâm không ở bên cạnh, lúc này mới tiến đến bên người Từ Xán Xán thấp giọng nói:

- Cô nương, vị công tử vừa gặp ở trạm dịch kia, trước đây chúng ta từng gặp rồi đấy!

- Phải không? Lúc nào thế?

Từ Xán Xán cố ý dẫn dắt Tiểu Hương thảo luận nội dung câu chuyện theo ý nàng muốn.

- Hắn khám bệnh ở chỗ lão gia chúng ta, ta đã gặp hắn hai lần nhé!

Mắt Tiểu Hương tròn tròn:

- Lần đó không phải cô nương cũng thấy sao?

Từ Xán Xán cười liếc Tiểu Hương:

- Sao ta không nhớ rõ nhỉ?

Tiểu Hương bị nàng trêu chọc vội nói:

- Người này ngày thường đẹp như vậy, sao cô nương không nhớ được! Chính là lần người làm áo choàng mới tặng cho lão gia đó.

Từ Xán Xán không khỏi cười thầm:

- Ta không nhớ chút nào cả!

- Khi đó trong tay cô nương còn cầm một cành hoa Nghênh Xuân mà!

Tiểu Hương lẩm bẩm:

- Thật không biết vì sao người đẹp mất vậy mà cô nương lại không nhớ rõ...

Trong đầu Tiểu Hương cảm thấy, cô nương mình và vị mỹ thiếu niên kia đúng là trời sinh một đôi, đều có khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, thân thể mảnh khảnh...

Từ Xán Xán cười một lúc, lúc này mới vỗ nhẹ lên tay Tiểu Hương nói:

- Tiểu Hương, ở trấn Lão Hà chúng ta, tuy rằng nam nữ thụ thụ bất thân không nghiêm khắc lắm, nhưng ở biện kinh thì khác, kiên quyết không thể nói như vậy trước mặt người khác.

Tiểu Hương nhìn Từ Xán Xán, cau mày nói:

- Cô nương, ta đương nhiên biết.

Nàng bị Từ Xán Xán liếc, lập tức đổi giọng:

- Cô nương, xin người yên tâm, nô tỳ đương nhiên biết.

Lúc này Từ Xán Xán mới nói:

- Người hãy nhớ lại những quy củ mà ta đã nói với người một lần đi.

Thời điểm chạng vạng tối, đoàn người Từ Xán Xán tiến vào trạm dịch huyện Diệp. Sau khi ở trong phòng tắm xong, Từ Xán Xán ngồi trước cửa sổ trên giường gỗ, vừa dùng khăn dệt bằng vải bố lau tóc, vừa chú ý động tĩnh ngoài cửa sổ. Mãi đến khi màn đêm buông xuống, người nàng muốn thấy cũng không tới.

Ngày thứ hai, trời hoàn toàn tạnh ráo, Từ Sâm đẩy nhanh lộ trình, ngay cả buổi trưa cũng không nghỉ tạm. Mãi đến khi đi qua đỉnh Bằng Sơn, Từ Sâm

mới dừng ở khách điểm bên cạnh quan đạo. Tiểu Hương bụng đói kêu vang, không khỏi oán trách vài câu. Từ Xán Xán nói nằng:

- Nha đầu ngốc, vừa rồi một đường rừng rậm, kẻ ngốc mới dám dừng lại đây!

Từ Xán Xán không ngờ một ngàn năm trước, đỉnh Bằng Sơn trở lại bây giờ lại được rừng rậm xanh um tươi tốt bao phủ. Cho dù đi trên quan đạo, cũng rất ít khi nghe được tiếng người, chỉ có tiếng chim hót và tiếng suối chảy, tăng thêm vài phần hiểm trở.

Tiểu Hương ngẫm lại, trên dọc đường đi toàn là biển cây không nhìn thấy bờ, trong lòng nghĩ mà sợ. Nàng nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp của cô nương nhà mình, nghĩ tới đồ trang sức của cô nương, không khỏi rung mình, trong lòng cũng may mắn vô cùng.

Hành Cước điểm này nằm bên cạnh quan đạo, phía sau là một thôn trang. Từ Xán Xán nhìn trong điểm có dầu mỡ, bèn cùng Tiểu Hương ngồi xuống dưới giàn hoa Lãng Tiếu bên ngoài. Trong điểm, tiểu nhị dọn sạch một bàn, bố trí cho Từ Sâm và bốn người gia nhân ngồi ở đó.

Nước trà của Hành Cước điểm có thể tốt chỗ nào? Từ Xán Xán bảo Tiểu Hương mang bộ ấm trà tùy thân tới rót một bầu trà hoa cúc. Từ Xán Xán bụng trà hoa cúc chậm rãi uống - bởi vì sợ đi vệ sinh, suốt dọc đường nàng không dám uống nước.

Mùi hương thanh đắng của Dã Cúc hoa [1] lượn quanh, Từ Xán Xán uống một ngụm trà, khẽ nhắm hai mắt lại. Đoạn đường này nàng ngồi trong xe ngựa, eo mỗi lưng đau, nhất là cái mông, quả thực ngồi muốn tê dần.

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới, rất nhanh liền ngừng lại, tiếng giáp trụ và vó kiếm chạm nhau phát ra âm thanh thanh thúy. Mắt Từ Xán Xán lạng lẽ mở ra một khe hở, lại vừa vặn đối diện với một ánh mắt quen thuộc. Nàng vội vàng mở mắt ra.

Người nọ nhìn nàng một cái, rừ mi mắt xuống, đạp chân xuống ngựa, ném roi ngựa trong tay cho lính hộ vệ, đi tới. Từ Xán Xán cuống quýt cúi đầu.

Tuy rằng nhiều người đến, nhưng trong viện vẫn lặng ngắt như tờ. Người Từ gia không dám lên tiếng, những binh lính này là không có âm thanh. Từ Xán Xán lặng lẽ quan sát.

Bà chủ quán bưng nước trà ra, đặt trên bàn, trước mặt mỹ thiếu niên. Một thiếu niên gầy gò mặc giáp trụ đứng nghiêm một bên hầu hạ xem xét, cảm giương về phía bà chủ quán:

- Đổi nước trà giống bọn họ.

Bà chủ quán sợ hãi nói:

- Thưa quân gia, nước trà của những vị khách kia là bọn họ tự pha ạ.

Từ Xán Xán thấp giọng bảo Tiểu Hương:

- Đi rửa bộ ấm trà Sơn Thủy bằng sứ trắng rồi pha trà Dã Cúc cho vị kia đi.

Tiểu Hương cười hi hi gật đầu, đứng dậy đi rửa chén. Tiểu Hương dùng khay nâng ấm trà và cái chén đưa đến chỗ mỹ thiếu niên mất phượng. Binh sĩ đen gầy nhìn công tử. Công tử khẽ gật đầu, lúc này hắn mới tiếp nhận khay, cảm ơn Tiểu Hương rồi hầu hạ công tử uống trà.

Từ Xán Xán không dám nhìn nữa, yên lặng thầm nghĩ: Nếu bị đại nương biết ta cho mỹ thiếu niên mất phượng dùng bộ ấm trà của mình uống nước, ta và mỹ thiếu niên mất phượng sẽ bị cho là vụng trộm trao nhận, nhất định sẽ nghiêm phạt ta, nói không chừng còn có thể đưa ta đến quý phủ của hắn đây! Nghĩ tới đây, Từ Xán Xán lặng lẽ nở nụ cười - đại nương cô hừ vẫn rất có tác dụng nha!

Từ đại gia Từ Đình Hòa lúc còn trẻ cũng là mỹ thiếu niên nhất đẳng, sau khi đậu Tiến sĩ, cưới ấu nữ của Tế Tửu Quốc Từ Giám[2], Hàn Khánh Trung. Từ Hàn thị xuất thân danh môn, xưa nay cực kỳ coi trọng quy củ, người Từ gia đều rất sợ nàng. Thời gian trước đây, Từ gia lão thái ở trấn Lão Hà, Từ Hàn thị theo trượng phu trở về nhà vài chuyến, Từ Xán Xán bị nàng dạy dỗ mấy lần. Đương nhiên, lễ nghi của Từ Xán Xán chính là thời điểm nàng dạy dỗ con gái Từ Nghi Liên thuận tiện dạy luôn. Từ Xán Xán không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi đại bá nương của mình. Nghĩ tới đây, Từ Xán Xán ngược mắt nhìn vị mỹ thiếu niên mất phượng kia, lại phát hiện đối phương đang nhìn nàng. Hai người bốn mắt nhìn nhau, mỹ thiếu niên mất phượng lập tức rừ mi xuống, lông mi thật dài che khuất ánh mắt.

Khoảng cách giữa hai người không xa, Từ Xán Xán phát hiện, tuy rằng mỹ thiếu niên không nhìn mình nữa, nhưng lúc bị mình nhìn chăm chú, lỗ tai hắn từ từ đỏ lên, càng ngày càng đỏ, cuối cùng đỏ như sắp rỉ máu. Từ Xán Xán cảm thấy vui vẻ, rất muốn cười, ánh mắt nàng nhìn sang bên cạnh, mím môi im lặng nở nụ cười.

[1] Dã cúc hoa: hoa cúc phơi hay sấy khô của hoa cúc vàng.

[2] Tế Tửu: một chức quan quản lý Quốc Từ Giám, tương đương với chức hiệu phó, mặt khác, hiệu trưởng là Từ Nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đồ Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nửa Đêm

Sau khi dùng cơm đơn giản xong, đoàn người Từ Xán Xán lại lên đường. Thời điểm Tiểu Hương đỡ Từ Xán Xán lên xe ngựa, Từ Xán Xán cảm giác có người đang nhìn mình nhưng nàng không dám quay đầu lại.

Lúc lên xe ngựa, xuyên qua rèm cửa sổ còn chưa cuốn lên, Từ Xán Xán nhìn ra ngoài. Người nọ cũng đang chuẩn bị xuất phát, chấp tay sau lưng đứng đó, khuôn mặt nhỏ trắng nõn như trứng ngỗng không chút biểu cảm, bình sĩ mặt đen đang cúi đầu bấm báo hán điều gì đó.

Tựa hồ cảm nhận được tầm mắt Từ Xán Xán, người nọ nhìn về phía nàng, mắt phượng híp lại. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trái tim Từ Xán Xán đập thình thịch, vội vàng buông rèm xuống. Mặc dù đã đi rất lâu nhưng mặt Từ Xán Xán vẫn còn nóng. Tiểu Hương lại gần thấp giọng nói:

- Cô nương, tại sao chúng ta luôn gặp người nọ thế nhỉ?

Từ Xán Xán không nói chuyện. Tiểu Hương vẫn không cảm thấy gì, cười hi hi:

- Đây là duyên phận nhé!

Lúc này nàng mới phát hiện Từ Xán Xán khác thường, vội hỏi:

- Cô nương làm sao vậy? Tại sao mặt đỏ thế?

Từ Xán Xán che mặt cúi đầu không trả lời. Hình như Tiểu Hương hiểu ra điều gì đó, bàn tay mềm mại phủ lên tay Từ Xán Xán, cũng không nói nữa.

Có lẽ Từ Sâm đã thông báo cho người đánh xe, lần này xe ngựa đi rất nhanh, chạng vạng tối đã đến trạm dịch Hứa Xương. Vẫn chiếu theo quy củ cũ, đoàn người Từ Xán Xán cũng không vào thành, mà nghỉ bên ngoài trạm dịch.

Trạm dịch Hứa Xương là một tứ hợp viện tường trắng ngói đen, tuy rằng quy mô không lớn như mấy trạm dịch lúc trước, nhưng phòng ốc sửa soạn sạch sẽ, cỏ cây hoa lá xanh um, nhìn qua rất phong nhã.

Từ Xán Xán vừa xuống xe ngựa, ở ngoài cửa trạm dịch đã ngửi thấy mùi hoa thơm ngát, theo mùi hoa đi về phía trước, phát hiện ở hai bên cửa chính trạm dịch hoa hồng nở rộ. Hoa hồng vừa mới nở, có màu trắng, hồng phấn, đỏ, vàng, cực kỳ rực rỡ. Mùi hương ngào ngạt theo gió tán ra.

Từ trước đến nay, Từ Xán Xán vẫn thích hoa hồng, hậu viện nhà nàng trồng không ít, chuyến đi này cũng mang theo hoa hồng cao tự chế. Nàng không kim lòng được đi tới khóm hoa.

Phó Dư Sâm và Chu Anh tới trạm dịch Hứa Xương, vừa xuống ngựa thì thấy Từ Xán Xán đứng bên cạnh khóm hoa. Từ Xán Xán không biết tên hán nhưng hán lại biết tên Từ Xán Xán. Từ Xán Xán mặc la sam màu trắng thêu bướm bươm vờn hoa, phía dưới là váy dài, trên đầu song kê cài một cây trâm hoa sen khảm hồng ngọc, dưới trời chiều nhìn ôn nhu thanh nhã như một đoá Sơn Chi.

Chu Anh phát hiện ánh mắt Phó Dư Sâm chăm chú, theo tầm mắt Phó Dư Sâm nhìn sang, thấy Từ Xán Xán đứng trước bụi hoa. Trí nhớ hán rất tốt, lập tức nhớ ra Từ Xán Xán, nhìn thoáng qua Phó Dư Sâm, thấy trên mặt hán tuy rằng vẫn không có biểu cảm, nhưng mắt phượng thăm thăm như hồ sâu, bèn cố ý thấp giọng trêu đùa:

- Đây không phải là con gái đại phu trấn Lạo Hà kia sao! Cô nương này thực sự là quá xinh đẹp, đặt trong cung để ngắm thôi cũng đủ.

Hán lại liếc mắt nhìn Phó Dư Sâm:

- Nếu thích, ta giúp ngươi đoạt lấy!

Phó Dư Sâm không để ý đến hán, cất bước đi về phía trạm dịch. Chu Anh cười hi hi đuổi theo, lúc đi qua bên người Từ Xán Xán lại liếc mắt nhìn, phát hiện Từ Xán Xán nghiêng người đứng, trong tay ngắt một đoá hoa hồng đỏ thắm, giống như không phát hiện mình và Phó Dư Sâm, nhưng khuôn mặt trắng nõn lại hồng hồng. Hán đuổi kịp Phó Dư Sâm, đi được một đoạn mới nói:

- Người nhất tộc Phó thị các ngươi đơn bạc, thế hệ này cũng chỉ có ngươi và một vị kia ở đông cung, vẫn chưa có đời sau, dù cho ngươi đoạt một nghìn một vạn cô nương xinh đẹp đi nữa, chỉ cần có thể sinh hạ con nối dòng, thánh thượng và quốc công gia đều vui vẻ.

Hán chợt nhớ tới bệnh không tiện nói ra của Phó Dư Sâm, những lời còn sót lại đều nuốt vào, cũng không dám nhiều lời nữa: Phó Dư Sâm luôn luôn vui buồn không hiện ra sắc mặt, nhưng ra tay lại vô cùng ác độc, ta cũng không thể cạy sừng mà kiêu, bằng không bị mất mạng mà còn không biết chuyện gì xảy ra đâu!

Chờ Phó Dư Sâm và tùy tùng của hán đi vào, lúc này Từ Xán Xán mới ngẩng đầu lên, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh. Từ Sâm sắp xếp phòng ốc xong xuôi, đi ra dẫn Từ Xán Xán vào trạm dịch. Tiểu Hương và gia nhân mang hành lý theo phía sau. Bởi vì trong lòng có tâm sự, Từ Xán Xán hiếm khi không muốn ăn cơm tối, chỉ ăn một chút này nọ.

Dùng xong cơm tối, Từ Xán Xán và Tiểu Hương lần lượt tắm rửa, đợi khô tóc mới đi ngủ. Tiểu Hương là người không có tâm sự, rất nhanh thì ngủ say. Từ Xán Xán trong lòng có tâm sự, trằn trọc mãi cho đến đêm khuya cũng không ngủ được. Bên ngoài tiếng mõ báo giờ tử, Từ Xán Xán mới hơi buồn ngủ, đang lúc mơ màng, bỗng nhiên bị âm thanh kết kết ở sát vách đánh thức.

Phòng ở trạm dịch căn bản không cách âm, giường sát vách phát sinh âm thanh kết kết, xen lẫn tiếng va chạm vào vách ngăn “thùng thùng thùng thùng”, không bao lâu lại vang lên âm thanh rên rỉ của nữ nhân. Từ Xán Xán không có kinh nghiệm cũng biết đó là âm thanh gì, lập tức mất ngủ.

Tiểu Hương đang ngủ say trên tháp bên giường Từ Xán Xán, phát ra tiếng ngáy nhè nhẹ. Từ Xán Xán không ngủ được, trên giường lăn qua lăn lại, hơn nữa còn đói bụng khó chịu, lòng nàng tràn đầy phiền não không chỗ phát tiết.

Nữ nhân sát vách bắt đầu vừa thét chói tai vừa kêu “Ca ca”, nam nhân cũng bắt đầu gào thét, Từ Xán Xán không nhịn được nữa, khoác áo ngoài, mang giày, mở cửa đi ra ngoài.

Bầu trời treo một vầng trăng sáng, ánh trăng trong veo chiếu xuống sân nhỏ ở trạm dịch giống như ban ngày, chỉ có cỏ cây hoa lá trong sân sum suê, dưới ánh trăng nhìn hơi dọa người. Từ Xán Xán cố gắng đè nén e ngại với bóng đêm, khép chặt vạt áo khoác, đi mấy bước trong sân, nỗ lực cách xa âm thanh sinh hoạt vợ chồng sát vách.

Đúng vào lúc này, “chi nha” một tiếng cửa mở, Từ Xán Xán kinh sợ, vội vàng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy cánh cửa cách phòng Từ Xán Xán một gian hé mở, một người nam tử cao gầy mặc áo trắng đi ra. Trăng sáng trong veo chiếu xuống dáng người cao gầy của người nọ, dung nhan tuấn mỹ giống như thiên thần. Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều vô cùng xấu hổ.

Phó Dư Sâm nhìn Từ Xán Xán khẽ mỉm cười, khoe miệng hơi giờ lên, xuất hiện hai lúm đồng tiền khả ái, nhìn vừa ôn nhu vừa đáng yêu. Từ Xán Xán cảm giác lòng mình muốn vỡ ra, nàng dòm mắt nhìn về phía trước.

Phó Dư Sâm nhìn Từ Xán Xán một mình đứng dưới ánh trăng, thân thể nhỏ bé, yếu ớt phảng phất như sắp biến mất giữa ánh trăng sáng mênh mông, trong lòng không khỏi một trận rung động, đi về phía trước vài bước, đứng một bên Từ Xán Xán. Từ Xán Xán lẳng lặng đứng thẳng giống như ngôi sao giữa nửa đêm, vì ai đứng trong sương gió.

Tương lai nàng sẽ lập gia đình, sẽ trở thành một thê tử và mẫu thân bình thường, nhưng trong sinh mệnh từng có một đoạn chuyện cũ kiểu diễm như thế này, đã là ông trời ban ân rất lớn đối với nàng. Ánh trăng rất đẹp, người dưới trăng cũng rất đẹp, gió đêm mang đến từng trận hương hoa hồng, yên tĩnh mà ấm áp, đột nhiên “Cô” một tiếng phá vỡ màn đêm vắng vẻ, Phó Dư Sâm nhìn Từ Xán Xán, Từ Xán Xán ôm bụng của mình...

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đổ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Huỳnh Trưởng

Editor: Buingan1209

Trong nháy mắt, mặt Từ Xán Xán nóng hừng hực, nàng lấy tay che mặt, mắt liếc sang người bên cạnh. Phó Dư Sâm nhìn Từ Xán Xán, phát hiện ánh mắt Từ Xán Xán sáng trong suốt, trái tim hẳn đập thình thịch, vội vàng dòm mắt, lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía trước, nói:

- Ta là Phó Dư Sâm...

- « Cô... »

Bụng Từ Xán Xán lại kêu một tiếng, cắt đứt lời tự giới thiệu của Phó Dư Sâm. Phó Dư Sâm hơi suy nghĩ, đang muốn sai người đưa điểm tâm lại đây, Từ Xán Xán đã bụm mặt xoay người chạy đi. Nhìn bóng lưng vội vã của Từ Xán Xán, Phó Dư Sâm cúi đầu nở nụ cười.

Bởi vì cực kỳ xấu hổ, Từ Xán Xán đói bụng nằm trên giường, mặt vẫn nóng bừng, trong lòng loạn thành một đoàn – nàng bị mất thể diện trước mặt nam thần của mình rồi!

Đôi uyên ương trong phòng sát vách rốt cục cũng yên tĩnh. Lật qua lật lại một lúc lâu, cuối cùng Từ Xán Xán nhớ ra một vấn đề: tại sao tên Phó Dư Sâm này nghe quen thế nhỉ? Không đợi nghĩ ra đáp án, Từ Xán Xán đã tiến vào mộng đẹp.

Đề sớm gặp mặt công tử nhà mình tại trạm dịch Úy Thị, trời vừa mới tờ mờ sáng Từ Sâm đã xuất phát. Từ Xán Xán bị Tiểu Hương dùng khăn bố chấm nước lạnh lau mặt làm cho tỉnh giấc. Mãi đến khi lên xe ngựa, Từ Xán Xán cũng không nhìn thấy Phó Dư Sâm, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy mất mát, dọc đường đi không biết chờ dài bao nhiêu lần, khiến Tiểu Hương cũng cảm thấy kỳ quái.

Sau khi Phó Dư Sâm thức dậy, ngồi ngay ngắn ở ghế trên, trên chiếc bàn nhỏ bày một chén nước chè xanh. Phó Quế lặng lẽ đứng một bên hầu hạ. Chu Anh là anh em cô cậu với Phó Dư Sâm, lại luôn luôn đi theo hắn, bởi vậy quen không giữ lễ tiết đi vào. Hắn thấy tình hình này, không khỏi cười nói:

- Đại ca!

Mắt phượng Phó Dư Sâm híp lại, quét mắt nhìn hắn. Chu Anh vội vàng đổi giọng:

- Công tử, người đây là đang ngồi thiền hay sao?

Hắn ngồi xuống chiếc ghế khác một bên bàn con, Phó Quế lặng yên không tiếng động đi ra ngoài pha cho hắn một chén trà bưng vào. Chu Anh nhìn Phó Quế bưng cho mình một cái chén vẽ truyền thần phượng hoàng ngũ sắc, lại nhìn cái chén sơn thủy bằng sứ trắng trong tay Phó Dư Sâm, trong lòng hơi bất bình: Ta là biểu đệ duy nhất của người, vì sao ngay cả cái chén uống trà cũng không giống nhau? Hắn quệt mồm :

- Đại ca, ta cũng muốn dùng cái chén giống người!

Phó Dư Sâm không nhìn hắn cái nào, lười để ý hắn. Chu Anh nhìn hắn, quyết định mềm mỏng:

- Đại ca, cầu xin người đây!

Phó Dư Sâm vẫn không để ý hắn. Phó Quế nhìn Chu Anh làm nũng, trong lòng cười thầm, thấp giọng giải thích:

- Cái chén này chỉ có một, là người khác đưa cho công tử, công tử có vẻ để ý.

Đã biết cái chén chỉ có một, Chu Anh không thể làm gì khác hơn là hậm hực ngồi xuống, bưng cái chén vẽ truyền thần phượng hoàng ngũ sắc lên nhấp một ngụm, phát hiện là trà hoa cúc. Hắn biết Phó Dư Sâm không để ý tới hắn, liền trực tiếp hỏi Phó Quế:

- Tại sao là trà hoa cúc? Đại ca không phải là thích uống trà xanh sao?

Phó Quế đưa mắt dò xét công tử nhà mình, lúc này mới nói:

- Đây là người khác đưa.

Lúc này Chu Anh mới không hỏi nữa. Phó Liễu đi đến, hành lễ bẩm báo:

- Công tử, người Từ gia đã xuất phát được hai khắc chung rồi ạ.

Phó Dư Sâm khẽ gật đầu, Phó Liễu đứng dậy đi tới đứng thẳng bên cạnh Phó Quế hầu hạ. Công tử lấy quân pháp trị gia, xưa nay quy củ lớn, thời gian qua mỗi người bọn họ đều là quy quy củ củ, không dám có một chút sai lầm.

Chu Anh là con một của cô cô Phó Dư Sâm, tuy rằng hắn cũng hơi sợ Phó Dư Sâm, nhưng biết vị biểu huynh này cũng cho mình vài phần mặt mũi, bởi vậy trước mặt Phó Dư Sâm là gan lì lớn chút, không giống thuộc hạ khác nom nớp lo sợ như đi trên băng mỏng vậy. Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, trông mắt hắn đảo qua đảo lại, rốt cục không nhịn được, mở miệng hỏi Phó Dư Sâm:

- Đại ca, người Từ gia? Nhà Từ Đình Hòa à?

Phó Dư Sâm rũ mi mắt xuống, không để ý tới hắn. Chu Anh tự quyết định:

- Xem ra thực sự là nhà Từ Đình Hòa rồi!

Hắn nghĩ đến Từ Đình Hòa và huynh đệ Từ Thuận Hòa cùng cô con gái xinh đẹp, cảm giác mình hiểu được chút ít, cười hi hi nói với Phó Dư Sâm:

- Đại ca này, Từ Đình Hòa bây giờ là Lại Bộ Thị Lang, đang trẻ trung khỏe mạnh; Lại Bộ Thượng Thư Điền Tự Kính năm nay đã tám mươi, tuổi cao người yếu, sợ là Từ Đình Hòa muốn vị trí của Điền Tự Kính đây! Hộ bộ đã gửi công văn xuống, các nơi lần lượt trình báo lập hồ sơ, con gái Từ Đình Hòa không có khả năng tham tuyển, nhưng cháu gái cũng là con cái gia đình từ tể đây!

Chu Anh nói một hơi dài, lại nhìn Phó Dư Sâm, thấy hắn đang rũ mi mắt xuống không biết suy nghĩ cái gì, lông mi dài đậm che khuất ánh mắt hắn, Chu Anh nhìn không ra manh mối. Hắn luôn luôn đố kỵ biểu huynh ngày thường đẹp hơn mình, lúc này không khỏi chua chua nghĩ: Nam tử hán đại trượng phu, ngày thường đẹp như vậy có ích lợi gì? Cũng bị người ta cười nhạo là tiểu bạch kiểm đấy thôi? Nam nhân phải như ta đây, anh khí mười phần.

Hắn ý dăm nửa ngày mới tìm về chút tự tin, lại thấy trong phòng chỉ còn lại mình hắn. Chu Anh đuổi theo, phát hiện Phó Dư Sâm đã mang theo mọi người xuất phát, hắn vừa mắng gã sai vặt của mình, vừa lên ngựa đuổi theo.

Đoàn người Từ xán xán rời khỏi trạm dịch Hứa Xương, sau khi tăng nhanh lộ trình, một đường ngựa không dừng vó, mặt trời vừa nhô khỏi núi đã chạy tới Huyện Ủy Thị, đường huynh Từ Xán Xán, Từ Nghi Bằng chính là chờ ở trạm dịch Ủy Thị.

Tiểu Hương xuống xe ngựa trước, sắp đặt chỗ để chân, lúc này mới mời Từ Xán Xán xuống dưới. Từ Xán Xán biết đường huynh này của mình vô cùng giống mẫu thân hắn, rất nặng nề nghị, bởi vậy sớm ở trên xe dặn dò Tiểu Hương.

Vừa xuống xe ngựa, Từ Xán Xán liền thấy đường huynh, vội vàng quy củ đi tới, hành lễ với Từ Nghi Bằng. Từ Nghi Bằng nhìn nàng hành lễ, lông mày rậm cau lại, nhưng không nhiều lời. Tiểu Hương theo sau hành lễ vãn an, Từ Nghi Bằng gật đầu, xoay người mang theo Từ Xán Xán vào trạm dịch.

Vào phòng trạm dịch, Từ Xán Xán rửa sạch tay xong bèn giúp đường huynh pha trà. Sau khi uống một ngụm, Từ Nghi Bằng để chén xuống nhìn Từ Xán Xán:

- Nhị muội, vừa rồi tư thế hành lễ của người không đúng.

Từ Xán Xán nhìn khuôn mặt tuần tú của Từ Nghi Bằng hầy còn nét trẻ con lại giả bộ người lớn dạy bảo mình, rất không đồng ý với đường huynh mười bảy tuổi này, trên mặt lại một mực cung kính, hành lễ nói:

- Mời huynh trưởng chỉ bảo ạ!

Từ Nghi Bằng đứng dậy đi tới bên cạnh Từ Xán Xán, vừa giải thích vừa làm mẫu cho Từ Xán Xán xem:

- Tay trái đặt trên xương hông bên trái, tay phải đặt lên tay trái, hai chân khép lại, uốn gối, hơi cúi đầu, khẽ nhún xuống, tốt!

Chính hần làm xong, vừa đề Từ Xán Xán làm lại một lần, vừa sửa chữa một phen. Lúc hai huynh muội ngồi vào chỗ của mình, Từ Nghi Bằng nhìn đường muội xinh đẹp có thừa nhưng lễ tiết chưa đủ, trong lòng rất sầu lo:

- Nhị muội, chờ ta trở lại xin mẫu thân mời một giáo tập dạy lễ nghi thật tốt cho ngươi!

Từ Xán Xán vội vàng đứng dậy cảm ơn. Nàng thích làm nũng thích hôn dỗi, đó cũng là trước mặt cha mẹ mình, còn trước mặt đường huynh thoáng cái trở nên quy củ. Hai huynh muội đang nói chuyện, gã sai vặt của Từ Nghi Bằng tiến đến bẩm báo:

- Công tử, bên ngoài là công tử Định Quốc Công và Chu gia thế tử Diên Ân hầu!

Từ Nghi Bằng vừa nghe, chân mày nhíu lại, hần nhìn đường muội xinh đẹp như tranh vẽ trước mắt, lại nghĩ bên ngoài kia là tiểu bá vương Phó Dư Sâm nổi danh hảo sắc ở biện kinh, cảm giác thật sâu trọng trách nặng nề trên người mình. Hần nghiêm túc nhìn Từ Xán Xán:

- Nhị muội, từ giờ trở đi, ngươi hãy ở trong phòng không cần đi ra ngoài, ngay cả a hoàn của ngươi ...

Từ Nghi Bằng nhìn Tiểu Hương, thấy vóc người Tiểu Hương tuy rằng chưa đủ, thế nhưng mặt mày thanh tú, nói tiếp:

- Nha hoàn của ngươi cũng không cần đi ra ngoài!

Kỳ thực Từ Xán Xán đã sớm lặng lẽ liếc mắt nhìn lên ra ngoài cửa, thấy binh lính mặc giáp trụ quen thuộc, đoán được là Phó Dư Sâm đến. Nàng nghe gã sai vặt nói “công tử Định Quốc Công”, lập tức nhớ lại lời Hồ Hi Châu, liền đoán được Phó Dư Sâm chính là con trai độc nhất vô si hoang dã của Định Quốc Công trong truyền thuyết kia, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Nghe Từ Nghi Bằng nói xong, vội nói:

- Vâng thưa ca ca!

Từ Nghi Bằng nghe nàng gọi mình “Ca ca”, đầu tiên là cảm thấy rất thân thiết, trong lòng thật vui vẻ, trên mặt cũng buông lỏng rất nhiều; nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy gọi “ca ca” không hợp lễ nghi, vội nói:

- Vẫn gọi huynh trưởng đi!

Từ Xán Xán làm theo lời dạy, đứng dậy hành lễ:

- Vâng, thưa huynh trưởng!

Từ Nghi Bằng cũng không biết không giống chỗ nào, nhưng lại cảm thấy hai chữ “huynh trưởng” này không dễ nghe bằng “ca ca”. Dàn xếp tốt cho đường muội, khi Từ Nghi Bằng đi ra đã lệnh cho gã sai vặt Tri Lễ canh giữ trước cửa phòng Từ Xán Xán, lúc này hần mới đi gặp công tử Định Quốc Công Phó Dư Sâm và Diên Ân hầu thế tử Chu Anh. Di mẫu của Từ Nghi Bằng gã cho tam thúc của Chu Anh, hai nhà có quan hệ thân thích, không gặp không được.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Vào Kinh

Editor: Buingan1209

Lúc đầu danh thiếp vẫn chưa có tin tức, Từ Nghi Bằng ở bên ngoài yên lặng chờ đợi, suy nghĩ tâm sự. Tuy rằng hần ngay thẳng kiêu ngạo, nhưng phụ thân chỉ là Lại Bộ Thị Lang, tự nhiên không dám đắc tội con trai độc nhất của Định Quốc Công Phó Vân Chương, Phó Dư Sâm.

Tước vị ở Đại Lương không phải đều là cha truyền con nối, tổ phụ Định Quốc Công là tước vị thân vương, rất gần huyết thống hoàng thất. Mà nhân mạch hoàng thất phó thị luôn luôn đơn bạc, đồng lứa Vĩnh Yên đế, chỉ có Vĩnh Yên đế và đường đệ hần là Định Quốc Công Phó Vân Chương; đến đồng lứa Hoàng thái tử này chỉ có Hoàng thái tử và con trai Phó Vân Chương, Phó Dư Sâm. Xưa nay Hoàng thái tử người yếu nhiều bệnh, trên thực tế Phó Dư Sâm trở thành người thứ hai có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế. Bởi vậy, tuy rằng danh tiếng Phó Dư Sâm cực thối, ở kinh thành được coi là một

mối họa, nhưng cũng không ai dám không để hấn vào mắt, ngay cả Vĩnh Yên đế, cũng là cực kỳ dễ dàng tha thứ cho hấn.

Khoảng chừng qua hai khắc chung, Phó Quế đi ra mời Từ Nghi Bằng vào. Chu Anh mặt mày hớn hờ ra đón, làm lễ gặp mặt với Từ Nghi Bằng, dặt tay nhau mà vào. Từ Nghi Bằng vừa vào cửa, chỉ thấy trên sạp ở giữa căn phòng có một thiếu niên áo trắng đang ngồi, ngày thường rất thanh tú, trên mặt vẫn còn mang nét trẻ con. Hấn vô ý thức quan sát bên trong phòng một phen, nhưng trừ hai người thân binh đứng bên cạnh, hấn không thấy người khác. Tuy rằng Phó Dư Sâm ác danh truyền xa, nhưng kể từ ba năm trước đây hấn làm bản phi tần trong cung, đã bị Định Quốc Công dẫn tới quân doanh, rất ít hồi kinh, càng không tham gia giao tiếp với giới quý tộc kinh thành, bởi vậy Từ Nghi Bằng cũng không gặp qua hấn. Chu Anh thấy Từ Nghi Bằng chán chừ, hiểu ý cười, giới thiệu:

- Từ thế huynh, đây là biểu ca ta, Phó gia.

Từ Nghi Bằng lập tức hiểu ý, vội vàng khom mình hành lễ. Phó Dư Sâm cũng không đứng dậy, ngồi trên sạp chịu một lễ này, cảm hương về cái ghế bên phải kê nâng. Chu Anh vội vàng báo Từ Nghi Bằng ngồi. Phó Liễu dâng trà rất nhanh.

Từ Nghi Bằng giống như lắng lắng thưởng thức trà, trong lòng lại đang nói thầm. Hấn nhớ rõ năm nay Phó Dư Sâm mười tám tuổi, lớn hơn hấn một tuổi, bộ dáng thế nào lại giống như mới mười bốn mười lăm, hơn nữa ngày thường lại đẹp, ngày thường đẹp như vậy lại phải dùng tới “khi nam phách nữ” hay sao? Sớm không biết bao nhiêu người nhào đến rồi!

Phó Dư Sâm làm ra vẻ mặt thâm trầm không chút biểu tình, kỳ thực vẫn lặng lẽ quan sát Từ Nghi Bằng. Hấn nhớ rõ khi Từ Xán Xán không cười ánh mắt hiện ra mỉa mai, nhưng khi cười, mắt sẽ híp lại thành hai đường cong cong như trăng lưỡi liềm, vô cùng đáng yêu.

Quan sát một lúc, Phó Dư Sâm rốt cục xác định Từ Nghi Bằng và Từ Xán Xán lớn lên vẫn có điểm giống nhau, đều là cảm nhọn và ánh mắt long lanh, đôi mắt hoa đào tựa say mà không phải say. Vì có chiếc cảm nhọn và cặp mắt hoa đào tương tự như Từ Xán Xán, hấn quyết định khách khí với Từ Nghi Bằng một chút.

Phó Dư Sâm mỉm cười rất ôn hòa hỏi Từ Nghi Bằng:

- Thế huynh đến trạm dịch vì chuyện gì vậy?

Từ Nghi Bằng thụ sủng nhược kinh, cảm giác Phó Dư Sâm cười đẹp mắt đến mức kỳ lạ, không tự chủ được nói:

- Ngụ đệ tới đón đường muối.

Phó Dư Sâm cười càng thêm sâu:

- A, chúng ta là thông gia tốt, đường muối của thế huynh, cũng là muối muối của ta, vậy gặp một lần đi.

Thấy Phó Dư Sâm cười không có hảo ý, nghĩ đến khuôn mặt đẹp của Từ Xán Xán, Từ Nghi Bằng cảm giác sâu sắc bản thân đã mắc mưu Phó Dư Sâm, hận không thể tát mình một bạt tai, hấn cười lạnh nói:

- Tà công tử hỏi thăm, chỉ là xá muối đã ngủ rồi ạ.

Phó Dư Sâm không nói gì, chỉ là mắt phượng híp lại lắng lắng nhìn Từ Nghi Bằng. Từ Nghi Bằng giống như con chuột nhỏ run lẩy bẩy dưới vuốt con mèo, biết mình đã đắc tội vị hậu duệ quý tộc hoàng thất này, trong lòng rất hoảng sợ. Chu Anh thấy thế, vội vàng giải vây cho hấn:

- Đại ca, ta dẫn Từ thế huynh đi lấy lá trà nhé.

Ra khỏi phòng, đi được một đoạn, lúc này Từ Nghi Bằng mới dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán. Chu Anh an ủi hấn:

- Mọi người đều là thân thích, đại ca sẽ không làm gì muối muối người đâu .

Từ Nghi Bằng liếc hấn một cái, thầm nghĩ: đại ca người ngay cả tần phi của Hoàng đế cũng dám mơ ước, còn dám nói hấn sẽ không làm gì muối muối ta sao? Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng Từ Nghi Bằng lại hỏi:

- Hấn thật là đại ca người à? Nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn người!

Chu Anh nờ nụ cười:

- Hấn còn lớn hơn người một tuổi đấy, chẳng qua là khuôn mặt non nớt thôi.

Từ Nghi Bằng thực sự không nghĩ ra: rõ ràng là một tiểu công tử như ngọc, thế nào lại là dâm ma nổi tiếng kinh thành nhỉ! Hấn thế, đoạn đường từ Ủy Thị đến Biện kinh này, nhất định phải bảo hộ thật tốt trình tiết của đường muối! Thấy sắc mặt Từ Nghi Bằng trở nên trắng bệch, lộ ra hơi thở kinh sợ, nhà Chu Anh và hấn là thân thích, đành phải cười hi hi an ủi:

- Yên tâm đi, đại ca vẫn là xử nam đấy, sẽ không tìm nữ nhân lung tung lấy đi trình tiết của hấn đâu.

Từ Nghi Bằng nghĩ: Dâm ma sẽ là xử nam? Điều này sao có thể cơ chứ! Hấn nhìn bộ dáng Chu Anh cười hi hi, nghĩ rằng Chu Anh đang nói dối trên chọc mình, bèn nói:

- Đùa giỡn cái gì, hử!

Chu Anh cũng cười:

- Trêu chọc người chơi thôi!

Bầu trời hoàn toàn tối đen, cửa sổ gian phòng Từ Xán Xán đã sáng đèn. Nhìn ánh sáng màu vàng xuyên qua song cửa sổ, Từ Nghi Bằng cảm thấy ấm áp trong lòng, mọi sự sợ hãi vừa rồi đều bị quét sạch, hắn dẫn theo Tri Lễ sai bước đi tới.

Sau khi Từ Nghi Bằng ra ngoài, Từ Xán Xán vẫn đang hoang ngồi trên kháng thêu thùa may vá với Tiểu Hương để biểu hiện nữ hồng của mình cũng không tệ. Mấy người biết thêu thùa may vá nàng cũng dẫn theo. Thấy Từ Nghi Bằng tiến vào, Từ Xán Xán vội vàng xuống kháng, khoác áo xa tanh, đi giày thêu, đoan đoan chính chính hành lễ với Từ Nghi Bằng:

- Đại ca đã trở về ạ! Bảo Tiểu Hương bày cơm nhé?

Thấy đường muối khéo léo như thế, trong lòng Từ Nghi Bằng rất thoải mái, lại cười nói:

- Bảo Tri Lễ lấy cơm đi thôi.

Ngay cả tiểu nha đầu Tiểu Hương này, hắn cũng không muốn để đám ma Phó Dư Sâm kia thấy!

Mặc dù Đại Lương có cách nói “Nam nữ bảy tuổi không cùng ngồi”, nhưng chấp hành không nghiêm ngặt lắm, để coi chừng đường muối, Từ Nghi Bằng đành phải ăn cơm tối với Từ Xán Xán. Phòng bếp trạm dịch làm đồ ăn đương nhiên rất đơn giản, nhưng cũng có hai món ăn nóng là cá ngừ vị hương và thịt dưa muối, hai món ăn lạnh là bánh đúc đậu giả tôi, lá bạc hà nộm, mặt khác còn có canh mạch nhân và bánh bao lớn.

Từ Nghi Bằng ăn quen đồ ăn tinh xảo, làm sao ăn được những đồ ăn chế biến qua loa như thế này? Hắn chỉ ăn hai miếng rau, uống vài ngụm canh đã buông đũa xuống. Lại nhìn Từ Xán Xán, thấy nàng ăn rất ngon miệng, Từ Nghi Bằng cũng hơi đồng tình với nàng: Nhà thức thức nhất định thật sự khổ cực, những thức ăn thô kệch như vậy mà đường muối cũng ăn ngon lành. Nghĩ tới đây, hắn bèn gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát Từ Xán Xán. Từ Xán Xán ngẩng đầu nhìn hắn cười cười, tiếp tục cố gắng mà ăn. Thấy muối muối tươi cười, Từ Nghi Bằng rất vui vẻ:

- Chờ đến kinh thành, ta mang Nhị muối đi Vương lâu ăn bánh bao hoa mai nhé.

Từ Xán Xán vừa nghe liền mừng rỡ, lập tức nuốt thức ăn trong miệng xuống:

- Ca ca, nói phải giữ lời nhé!

Từ Nghi Bằng thấy nàng vui mừng như vậy, uốn ngực nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Dùng xong cơm tối, Tiểu Hương ngâm hai chén nước trà bùng lên, Từ Nghi Bằng và Từ Xán Xán ngồi hai bên kháng vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm. Từ Xán Xán nhìn Từ Nghi Bằng đi bít tất vài bố, bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp nịnh bợ Từ Nghi Bằng. Nàng lấy ra thước cuộn từ trong khay châm tuyền, cười nói:

- Ca ca, ta giúp người đo bàn chân, làm đôi giày cho người nhé.

Muội từ giúp ca ca làm giày là chuyện tình rất bình thường. Từ Nghi Bằng cũng không khách khí, trực tiếp đưa chân đưa tới trước người Từ Xán Xán. Từ Xán Xán nghiêm túc đo đạc một phen, dùng bút than kẻ lông mày ghi xuống trên giấy. Từ Nghi Bằng thấy bút than, thốt ra một câu không kịp suy nghĩ:

- Ngày thường lông mi Nhị muối giống như vẽ, thực sự là “Lưỡng loan mi họa viễn sơn thanh, nhất kính nhãn minh thu thủy nhuận”, cần gì dùng bút than để vẽ nữa?

Nói xong, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Từ Xán Xán, hắn ý thức được mình đang trêu đùa chính muội muội của mình, khuôn mặt tuần tú lập tức đỏ bừng. Từ Xán Xán nghiêm túc nhìn Từ Nghi Bằng mặt đỏ tới mang tai:

- Ca ca, ta chính là muội muội của người! Muội muội!

Từ Nghi Bằng che mặt mà đi:

- Ta buồn ngủ, ta đi đây.

Nhìn Từ Nghi Bằng chạy trốn, Từ Xán Xán không khỏi nở nụ cười. Nàng tuy đẹp, nhưng cũng là muội muội Từ Nghi Bằng, Từ Nghi Bằng luôn luôn chính trực nghiêm nghị, sau lần này cũng không thể ở trước mặt nàng lên mặt nữa.

Buổi tối nằm trên giường, Từ Nghi Bằng suy nghĩ tâm sự. Không biết vì sao, chỉ cần hắn và cô em họ Từ Xán Xán này ở cùng một chỗ, thật giống như thay đổi biến cố vậy, một điểm cũng không giống mình! Hắn hơi phiền não, ở trên giường trở mình một lúc lâu mới ngủ.

Ngày thứ hai, Từ Nghi Bằng vẫn bảo Tri Lễ đến quan sát, thẳng đến khi xác định đoàn người Phó Dư Sâm đã xuất phát, đợi nửa canh giờ, lúc này mới tuyên bố lên đường. Một đường đi lúc nhanh lúc chậm, đến khi màn đêm buông xuống, đoàn người Từ Nghi Bằng, Từ Xán Xán mới chạy tới vị trí Từ phủ nằm ở kinh thành Ngũ nhạc Quán. Mẫu thân Từ Nghi Bằng và nhũ mẫu Tần Phách Phách dẫn theo hai người con dâu đang chờ ở cửa chính, thấy Từ Nghi Bằng xống ngựa, vội vàng nghênh đón:

- Công tử rốt cuộc cũng trở về rồi! Đón được Nhị cô nương chưa?

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dường Thành Đồ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Câu Tâm

Editor: Buingan1209

Từ Nghi Bằng ném dây cương cho Tri Lễ:

- Ma ma, đã đón được Nhị muội rồi.

Lúc này nàng dâu nhà Từ Phúc đi theo Tần ma ma đã tiến lên đặt ghế nhỏ trước cửa xe ngựa, nàng dâu nhà Từ Tài đỡ Từ Xán Xán xuống xe. Tần ma ma mặt mày hớn hờ nghênh đón, hành lễ thỉnh an:

- Xin thỉnh an Nhị cô nương.

Thân hình nàng hơi mập mạp, còn chưa khuy gối xuống, Từ Xán Xán đã kéo tay nàng nâng lên, cười nói:

- Nào dám làm phiền ma ma!

Lúc Từ Đình Hòa mới thành thân vài năm, Từ lão thái thái còn đang ở Uyển Châu sống với lão Nhị Từ Thuận Hòa, hàng năm đại phu nhân Từ Hàn thị phải dẫn theo trưởng tử Từ Nghi Bằng và trưởng nữ Từ Nghi Liên đi nhà cũ Từ gia ở trấn Lão Hà hầu hạ Từ lão thái thái, Từ Xán Xán đương nhiên biết vị Tần ma ma này chính là thân tín của đại nương, bởi vậy không dám chậm trễ, nắm tay Tần ma ma hỏi thăm vài câu. Tần ma ma cười tủm tỉm quan sát Từ Xán Xán, liên tục khen ngợi:

- Ôi, mới vài năm không gặp, bây giờ Nhị cô nương đã đẹp mắt như vậy rồi, quả thực giống như tiên nữ trên trời ...

- Ma ma, tổ mẫu và mẫu thân đều đang chờ đấy.

Từ Nghi Bằng thấy Tần ma ma vừa nói chuyện, vừa không ngừng dùng bàn tay đen như cành cây khô vuốt ve bàn tay trắng mềm nhỏ nhắn của Từ Xán Xán, không khỏi mở miệng thay Từ Xán Xán giải vây.

Từ Xán Xán bị lòng bàn tay ẩm ướt của Tần ma ma sờ soạng nửa ngày, trong lòng cũng hơi chán ghét, nghe thấy Từ Nghi Bằng giải vây cho mình, nàng rất cảm kích, liếc mắt nhìn Từ Nghi Bằng. Từ Nghi Bằng thấy đường muội nhìn mình, mặt mang theo ý cười, trong lòng vui sướng lạ thường, bèn nhảy mất với Từ Xán Xán. Mắt mới nhắm được một nửa, Từ Nghi Bằng lập tức dừng lại - ngày hôm nay có chuyện gì xảy ra với ta thế nhỉ? Sao lại không nghiêm túc như vậy? Từ Nghi Bằng dẫn theo Tri Lễ đến nơi ở của hần tại tiền viện.

Mặc dù trời chưa tối hẳn, nhưng hai nàng dâu vẫn xách đèn lồng một trước một sau soi đường, Tần ma ma dẫn Từ Xán Xán đi vào từ cửa hông. Mặc dù gia chủ Từ phủ - Từ Đình Hòa là chính Nhị phẩm Lại Bộ Thị Lang, nhưng trên đất biện kinh quyền quý khắp nơi này, cũng không phải là đại nhân vật gì, không có căn cơ, chỗ ở bây giờ còn là của hồi môn của thê tử Từ Hàn thị mang tới, có năm viện.

Từ Xán Xán theo Tần ma ma đi vào phía trong, về mặt đoàn trang lắng nghe Tần ma ma giới thiệu.

- Đây là chính viện, là nơi đại lão gia dùng để tiếp khách lúc ở nhà, công tử cũng ở đây. Chúng ta chỉ có thể từ đầu hồi phía Đông đi qua hành lang Mặc Sơn (1) mà vào.

Đoàn người đi theo hành lang Sao Thủ (2) về phía Nam, rất nhanh thì thấy được một cửa Thủy Hoa. Tần ma ma giới thiệu:

- Đây là nơi ở thường ngày của phu nhân - Thanh Tâm viện.

Lại đi về phía trước không xa là một cửa Nguyệt Lượng (3), hai bên cửa trông cỏ Huyền (4), Tần ma ma thân nhiên nói:

- Đây là nơi ở của mấy di nương - Tịch Dương Cư

Từ Xán Xán có chút kinh ngạc. Những năm trước đây, thời gian Từ Hàn thị quay về Uyển Châu, Từ Đình Hòa còn chưa nạp thiếp thất, chỉ có một

thông phòng tên là Mai Vũ, còn là nha hoàn hồi môn của Từ Hàn thị, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có mấy thiệp thất rồi.

Đi về phía trước một đoạn đường nữa, lại xuất hiện một cửa Thủy Hoa. Từ hành lang Sao Thủ nhìn vào bên trong, mơ hồ thấy rất nhiều cây cối cao lớn thẳng tắp, cành lá sum xuê. Thấy Từ Xán Xán ngửa đầu nhìn những cây đó, Tần ma ma cười nói:

- Đó là Liên Hương viện, nơi ở của Tam cô nương và Tứ cô nương, Ngũ cô nương.

Từ Xán Xán có chút kinh ngạc, nàng nhớ rõ đại bá Từ Đình Hòa chỉ có một con gái là Từ Nghi Liên, lúc nào có Tứ cô nương, Ngũ cô nương rồi? Ngay sau đó Tần ma ma giải thích:

- Thừa Nhị cô nương, tuổi của Tứ cô nương chỉ nhỏ hơn tuổi của Tam cô nương một tháng, còn Ngũ cô nương năm nay mới hai tuổi ạ.

Từ Xán Xán thầm tính toán tuổi của vị Tứ cô nương này. Tam cô nương - Từ Nghi Liên nhỏ hơn nàng nửa tuổi, năm nay gần mười lăm. Tứ cô nương chỉ nhỏ hơn Từ Nghi Liên một tháng, chắc là hơn mười bốn tuổi một chút. Như vậy, Tứ cô nương chắc là do ngoại thất sinh... Còn chưa đi đến viện cuối cùng, Tần ma ma đã tươi cười giới thiệu:

- Phía trước là Xuân Huy viện, là nơi lão thái thái ở.

Nàng vừa dứt lời, một nha hoàn vóc dáng cao ráo ra nghênh đón, mỉm cười nói:

- Lão thái thái bảo nô tỳ tới nghênh đón Nhị cô nương, lão thái thái, đại phu nhân và các vị cô nương đều ở nhà chính chờ đấy ạ!

Từ Xán Xán vội vàng khách khí vài câu, bày tỏ tự trách bản thân, ánh mắt lại quan sát nha hoàn này, thấy dáng dấp nàng đại khái mười lăm mười sáu tuổi, mặc váy dài đỏ thẫm, xuân sam đỏ tươi, vóc người tuy tốt, nhưng ngũ quan lại bình thường, chỉ coi như đoàn chính mà thôi. Tần ma ma nói:

- Đây là người bên cạnh lão thái thái, Xảo Anh.

Từ Xán Xán biết thân phận mình, bởi vậy chỉ mỉm cười gật đầu, cũng không nói nhiều. Bởi vì Xảo Anh là nha hoàn của lão thái thái, có chút lên mặt, cũng không hành lễ với Từ Xán Xán, trực tiếp dẫn đoàn người Từ Xán Xán vào Xuân Huy viện.

Sân trong Xuân Huy viện không lớn lắm nhưng lại trồng sáu gốc cây tùng, bởi vậy trông hơi chật hẹp. Lúc vào sân, đoàn người đi theo đường nhỏ lát gạch xanh tới giữa sân, chuyển sang đi về hướng Nam. Bên trong chính diện nhà chính đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài mấy nha hoàn bà tử đứng thẳng, thấy Từ Xán Xán tới, đám người vội vàng đi vào bẩm báo.

Từ Xán Xán vừa đi tới mái hiên nhà chính, Từ Hàn thị đã đỡ Từ lão thái thái chống quai trượng ra đón. Từ lão thái thái mặc rất sang trọng, trên đầu dùng trâm bạch ngọc cài một búi tóc, trên tai đeo khuyên ngọc trai, mặc trên người áo gấm màu đỏ thẫm thêu hoa văn vạn tự (5) màu vàng, chống quai trượng run run rẩy rẩy tiến lên đón, miệng thì kêu:

- Ôi, cháu gái ngoan của ta, tổ mẫu không nghĩ tới lúc còn sống còn có thể gặp mặt con.

Từ Xán Xán cũng trải qua nhiều năm dưới gối tổ mẫu, biết rõ vị lão thái thái này rất thích diễn trò, chẳng qua là hành động khoa trương, lập tức phớt lờ, nhào vào lòng tổ mẫu làm nũng, ôn nhu gọi:

- Tổ mẫu.

Hai bà cháu này gặp nhau, biểu hiện vui mừng thút thít nhưng lại không chảy một giọt nước mắt nào, được Từ Hàn thị khuyên bảo, lúc này Từ Xán Xán mới bắt đầu hành lễ chào hỏi. Sau khi hành lễ với Từ lão thái thái, hình như lão thái thái quên mất phải cho nàng quà gặp mặt. Từ Xán Xán lại hành lễ với đại phu nhân. Từ Hàn thị nâng Từ Xán Xán dậy, quan sát một chút, thấy vị cháu gái này của trượng phu mặc dù mới mười lăm tuổi, nhưng mảnh mai mỹ lệ mị thái trời sinh, quả thực là loại hình vài chục năm nay mà Vĩnh Yên đề vẫn yêu thích, trong lòng không khỏi bội phục genes di truyền nhà trượng phu. Nàng sinh được một trai một gái, con trai Từ Nghi Bằng lớn lên giống trượng phu Từ Đình Hòa, rất tuấn tú, nhưng lại là con trai; con gái Từ Nghi Liên giống nàng, ngũ quan rất bình thường, tướng mạo cũng bình thường; mà Từ Xán Xán, sợ là tập trung tinh hoa mấy đời Từ gia, có phần đẹp đến quá mức. Xem ra tâm nguyện của trượng phu có thể thực hiện được rồi, chỉ là lễ tiết của Từ Xán Xán có vẻ hơi cứng nhắc, phải mời người dạy dỗ thật tốt một phen.

Nàng cười nâng Từ Xán Xán dậy, nhìn cổ tay tuyết trắng của Từ Xán Xán trống không, bèn gỡ vòng tay vàng ròng nam phi thụy trên cổ tay mình xuống, đeo lên trên cổ tay Từ Xán Xán. Từ Xán Xán vừa muốn khiêm tốn nói lời cảm ơn đã bị đại phu nhân ngăn cản. Đại phu nhân nắm tay nàng, bắt chuyện với hai vị thiếu nữ bên cạnh:

- Nghi Liên, Nghi Đồng, tới chào tỷ tỷ đi!

Hai thiếu nữ đi tới, Từ Hàn thị giới thiệu từng người một. Nàng chỉ vào thiếu nữ áo đỏ nói:

- Xán Xán, đây là Tam muội muội con, Nghi Liên.

Từ Xán Xán vội vàng mỉm cười nói:

- Đã nhiều năm không gặp, vóc dáng Tam muội muội càng ngày càng cao.

Vóc dáng Từ Nghi Liên cao hơn Từ Xán Xán một chút, chải tóc đũa kê, bên trên ngoại trừ cái duy nhất một cây trâm khảm hồng ngọc thì không còn trang sức nào khác, mặc xuân sam màu đỏ thêu hoa sen trắng, váy dài màu xanh nhạt, nhưng thật ra rất biết cách ăn mặc, chỉ là màu da khá đen, mặc dù đắp một tầng phấn nhợt nhạt vẫn không che giấu được. Ngũ quan nàng rất giống Từ Hàn thị, bình thường đến độ hơi hơi hột. Về mặt nàng xấu hổ cười nhìn Từ Xán Xán:

- Tỷ tỷ.

Từ Nghi Đồng mặc la sam màu trắng và váy thất thái tiến lên phía trước nói:

- Tỷ tỷ.

Từ Xán Xán quan sát nàng một lát, mỉm cười nói:

- Thần sắc muội muội thật tốt.

Mặc dù Từ Xán Xán chưa từng thấy la sam màu trắng như của Từ Nghi Đồng, nhưng từ bên trên mơ hồ lóe lên hoa văn màu bạc cũng biết là giá trị xa xỉ, lại càng không nói nàng mặc váy thất thái hoa lệ. Tướng mạo Từ Nghi Đồng rất diễm lệ, làn da nâu nhạt, hai mắt thật to, môi dày đỏ mọng, cằm nhọn, ngực cao eo nhỏ chân dài, cao hơn hai người tỷ tỷ là Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên, phát dục cũng tốt, đúng là loại hình mỹ nhân khỏe mạnh.

Từ Nghi Đồng cũng đang đánh giá Từ Xán Xán. Từ Xán Xán chải một kiểu tóc đơn giản, bên trên cài trâm hồ điệp khảm bảo thạch nhiều màu, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ là một đôi mắt sáng long lanh, thực sự rất xinh đẹp. Chẳng qua trên người mặc áo váy màu xanh biếc hơi cũ, thoát nhìn hơi giản dị.

Tỷ muội chào hỏi nhau xong, Từ Hàn thị lại kéo Từ Nghi Bằng vừa tới:

- Xán Xán, đây là đại ca con, Nghi Bằng, trên đường đi hẳn là đã quen thuộc rồi!

Mặt Từ Nghi Bằng đỏ bừng, đến chào hỏi với Từ Xán Xán. Xưa nay Từ lão thái thái keo kiệt, căn bản không muốn cho Từ Xán Xán quà gấp mặt, thấy Từ Hàn thị cho Từ Xán Xán một chiếc vòng tay vàng ròng nạm phi thúy quý giá, trong lòng nàng rất bất mãn —— bà bà còn chưa cho quà gấp mặt đâu, người vội cái gì! Bởi vì trong lòng không thoải mái, nàng ngồi ngay ngắn trên tháp bằng gỗ từ đàn —— đây là cửa hồi môn Từ Hàn thị mang tới, bị nàng cưỡng ép lấy được —— trên khuôn mặt tươi cười không nói một lời.

Từ Xán Xán đương nhiên biết bản tính tổ mẫu, bèn tiến lên ngồi sát bên cạnh Từ lão thái thái, cười làm nũng:

- Tổ mẫu, đêm nay con không đi đâu nữa, ở cùng tổ mẫu có được không ạ?

Từ lão thái thái luôn miệng nói:

- Được, được, được!

Phòng ở Từ phủ chật hẹp, Từ Nghi Liên, Từ Nghi Đồng, Ngũ cô nương mới hai tuổi Từ Nghi Lan và sáu nha hoàn, một bà vú chen chúc trong Liên Hương viện, rất bất tiện, nhưng Từ lão thái thái chiếm Xuân Huy viện rộng nhất, lại lấy lý do không thích náo nhiệt, không chịu cho các cháu gái vào ở. Hiện tại Từ lão thái thái đồng ý cho Từ Xán Xán ở Xuân Huy viện, quả nhiên Từ Hàn thị âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Về mặt Từ lão thái thái tươi cười vuốt ve lưng Từ Xán Xán, trong lòng có quyết định của mình —— con lớn nhất muốn đưa Xán Xán vào cung tham tuyển, Xán Xán xinh đẹp như vậy, tương lai rất có khả năng được cung chiêu, mình sẽ trở thành tổ mẫu sủng phi của hoàng đế, tự nhiên là rất có lợi..

Trong nhà chính hoà hợp êm thấm, người một nhà ở cùng nhau thật sự hài hòa. Lúc này, một nha hoàn mặc áo đơn màu bạc lặng lẽ vào Xuân Huy viện, thừa dịp náo nhiệt đi vào nhà chính, rất nhanh đứng ở bên cạnh Từ lão thái thái, lặng lẽ đánh giá Từ Xán Xán, trong lòng phỏng đoán tâm tư chủ tử.

Từ Hàn thị cười nói với Từ Xán Xán:

- Xán Xán, bên cạnh con chỉ có một nha hoàn, sợ là không đủ dùng nhỉ? Ta nơi này ——

Từ lão thái thái sợ con dâu trưởng ở trước mặt mình công khai lấy lòng Xán Xán, vội vàng ngắt lời đại phu nhân:

- Xán Xán, nếu một nha hoàn không đủ dùng, ta đưa ——

Bởi vì không chuẩn bị trước, nàng đành phải đảo mắt tìm kiếm mục tiêu chung quanh. Trong nhà chính chỉ có nha hoàn mặc áo đơn màu bạc - Bích Vân là người của nàng, Từ lão thái thái vội nói:

- Ta đưa Bích Vân cho con nhé! Bích Vân, chào Nhị cô nương đi!

Từ Hàn thị mỉm cười không nói, lấy khăn lau lau khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đấu Giác

Tổ mẫu ban cho nha hoàn, đương nhiên Từ Xán Xán không dám từ chối, đành phải cười khanh khách hành lễ cảm ơn. Từ Nghi Liên vẫn bình tĩnh, khỏe miệng cong cong mang theo ý cười; Từ Nghi Đồng mắt húng rờ ràng, phụng phịu bĩu môi, vẻ mặt giận dỗi; còn Từ Nghi Lan ít tuổi nhất đang được bà vú ôm, mắt to đen láy, chỉ mãi nhìn xung quanh!

Sau khi dùng xong bữa tối ở chỗ Từ lão thái thái, Từ đại phu nhân lập tức dẫn mọi người rời đi. Từ Xán Xán, Tiểu Hương và nha hoàn mới là Bích Vân ở lại bên này với lão thái thái. Từ lão thái thái vốn không thích con thứ hai và con dâu, cũng không thích cháu gái Từ Xán Xán này, sau khi làm trò trình diễn cảnh “tổ từ tôn hiếu” ở trước mặt mọi người xong, bèn lấy có một môi, bảo Bích Vân:

- Đưa Nhị cô nương đến phòng phía tây đi!

Nàng vừa nói xong, Bích Vân còn chưa kịp trả lời, trong viện lại truyền đến tiếng bà tử vấn an Từ Đình Hòa. Sau khi Từ Đình Hòa tiến vào, trước tiên hành lễ với mẫu thân, sau đó ngồi xuống bên cạnh mẫu thân. Từ lão thái thái đặc biệt cưng chiều con lớn nhất này, vừa hỏi han ân cần, vừa bảo bọn nha hoàn lấy khăn vải bố ướt cho Từ Đình Hòa lau mặt, pha trà, một hồi lâu sau mới yên tĩnh lại.

Đội Từ Đình Hòa bụng chén lên uống một ngụm, lúc này Từ Xán Xán mới tiến lên hành lễ. Từ Đình Hòa đã thay áo dài mặc ở nhà, tuy rằng hần lớn hơn phụ thân Từ Xán Xán, Từ Thuận Hòa hai tuổi, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú, dáng người cao ráo thẳng tắp, nhìn qua giống như trẻ hơn Từ Thuận Hòa vài tuổi, thật sự là một vị đại thúc trung niên anh tuấn. Từ Xán Xán suy nghĩ một lát, mới nhớ ra kỳ thật vị đại bá này năm nay mới ba mươi lăm tuổi, ở kiếp trước, độ tuổi này được xem như vẫn còn trẻ mà!

Từ Đình Hòa nhìn cháu gái xinh đẹp có nét giống mình, rất vừa lòng, cảm thấy di truyền nhà mình thật sự tốt, bởi vì bản thân mình lớn lên anh tuấn, mới lọt vào mắt xanh của thánh thượng và nhạc phụ; cháu gái đẹp như thế này nếu không lợi dụng tốt thì không còn gì để nói nữa. Hắn cố tình muốn thử xem tâm kế của vị cháu gái này thế nào, vì thế cười nói:

- Xán Xán, Đại Lương ta lấy hiếu làm gốc, tổ mẫu con lớn tuổi sức khỏe kém, cha con phải ở Uyển Châu trông nom mồ mả tổ tiên, thời gian ở kinh thành này, con hãy thay cha con hiếu thuận. Hôn sự của con và Vương gia, tổ mẫu con đã lệnh cho cha mẹ con hủy bỏ rồi.

Nói xong, ý cười trên mặt hắn càng sâu thêm, đôi mắt hoa đào rất giống Từ Xán Xán nhìn chằm chằm Từ Xán Xán, xem phản ứng của nàng. Vì bức đệ đệ hủy bỏ việc hôn nhân của Xán Xán, hắn đã phải mất công sức rất lớn, dùng mưu kế, vừa đâm vừa xoa mới làm đệ đệ khuất phục!

Mặc dù Từ Xán Xán không thích lo nghĩ, nhưng cũng biết từ khi nàng rời khỏi Uyển Châu, số phận đã bắt đầu thay đổi, muốn trở về, sợ là không dễ dàng. Trong lòng nàng có cảm giác giống như đau mà không phải đau, giống như chua xót mà không phải chua xót. Nhưng không phải bởi vì luyến tiếc Vương Nhị lang chi gặp một lần kia, mà là biết ước muốn làm một người thê tử chỉ quản lý một gia đình cửa nhỏ nhà nghèo đã rơi vào khoảng không. Nàng cố gắng bình tĩnh lại, hít sâu một hơi, cúi đầu nói:

- Tất cả đều xin bá phụ làm chủ ạ.

Mặc dù Từ Đình Hòa không thực sự hài lòng, nhưng nghĩ đến Từ Xán Xán luôn luôn được đệ đệ và đệ muội nuông chiều nâng niu trong lòng bàn tay, lễ nghi hơi thiếu cũng là đương nhiên, lập tức bình thường trở lại, cười nói:

- Xán Xán đi đường vất vả, bảo nha hoàn hầu hạ đi nghỉ ngơi đi!

Lúc hắn nói chuyện, mắt Từ lão thái thái vẫn dõi theo hắn, trong mắt tràn đầy hiền lành và yêu thương, tay còn vuốt ve trên lưng Từ Đình Hòa. Từ Xán Xán thấy thế, nghĩ đến cha mẹ mình, mũi chua xót, ánh mắt hơi ẩm ướt, vội vàng biết điều hành lễ tạ ơn, lui xuống.

Bích Vân dẫn Từ Xán Xán đi đến căn phòng phía tây. Hôm nay, Tiểu Hương có chút sợ hãi, nom nớp theo sát phía sau, rất sợ bị lạc đường trong nhà cao cửa rộng này.

Nương Từ Sâm là nha hoàn của Từ Hàn thị, tổng quản nội viện, lúc này đang chỉ huy hai con dâu và một tiểu nha hoàn sửa sang lại phòng, thu thập hành lý của Từ Xán Xán. Thấy Từ Xán Xán đến, nàng mỉm cười kín đáo, hành lễ với Từ Xán Xán:

- Xin thỉnh an Nhị cô nương!

Từ Xán Xán thấy nương Từ Sâm mặc áo búi tóc bằng tơ lụa màu mận chín, trên tai đeo khuyên tai ngọc trai bằng vàng ròng, đoán rằng nhất định là ma ma có thể diện, nàng tự hiểu được, ở trước mặt Từ Hàn thị, những ma ma quản gia này so với bản thân mình, một cháu gái đến từ nông thôn còn có thể diện hơn, bởi vậy không dám chậm trễ, lấy ra mấy hà bao, tươi cười đưa tới, cho nương Từ Sâm hà bao dày hơn người khác một chút.

Nương Từ Sâm thẳng thắn nhận hà bao, hành lễ với Từ Xán Xán:

- Tạ ơn Nhị cô nương. Phu nhân phân phó, Nhị cô nương có chuyện gì cứ việc tìm nô tỳ.

Từ Xán Xán mỉm cười đáp ứng. Lúc này, nương Từ Sâm mới dẫn bà tử nha hoàn rời đi. Tiểu Hương không biết mình nên làm gì, bèn đi sửa sang lại giường chiếu—mặc dù giường chiếu đã được thu xếp gọn gàng rồi. Bích Vân hành lễ với Từ Xán Xán, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười thân

thiết:

- Xin thỉnh an cô nương! Lão thái thái đã đưa nô tỳ cho cô nương, đương nhiên Bích Vân sẽ tận tâm hầu hạ cô nương ạ.

Từ Xán Xán vội vàng nâng nàng dậy, cười nói:

- Bích Vân tỷ tỷ, người đi theo ta, đây cũng là duyên phận, đương nhiên ta sẽ xem người như người trong nhà!

Nàng lấy một đôi khuyên tai hoa mai bằng vàng ròng đã chuẩn bị sẵn từ trong túi ở tay áo ra đưa cho Bích Vân:

- Đừng ghét bỏ nhé, đeo vào đi!

Bích Vân vẻ mặt vui mừng khuy gởi hành lễ:

- Tạ ơn cô nương ạ!

Nàng lập tức gỡ khuyên tai màu bạc xuống, đeo khuyên hoa mai bằng vàng ròng lên. Bích Vân đi phòng bếp lấy nước tắm rửa, trong phòng chỉ còn lại Từ Xán Xán và Tiểu Hương.

Từ Xán Xán quan sát trong phòng. Phòng phía tây này gồm hai gian, một gian sáng, một gian tối. Sát tường phía Nam của gian sáng, bày một bộ tháp trúc, chính giữa bày một chiếc bàn sơn màu đỏ, trên tường phía Đông và phía Tây treo hai bức tranh bằng giấy Ca - rô, miêu tả các loại Mai Lan Trúc Cúc. Gian tối là phòng ngủ. Mặc dù đây là Từ phủ, nhưng phòng này cũng không tốt bằng phòng ngủ của nàng ở trấn Lão Hà, chỉ có một chiếc giường Bạt Bộ (1), một chiếc tủ quần áo, một chiếc bàn trang điểm và một chiếc ghế tròn mà thôi, trong phòng có vẻ hơi trống rỗng.

Từ Xán Xán lẳng lặng đứng yên nhìn rèm vải màu tím mỏng như cánh ve đã phai màu phía trước cửa sổ. Nàng biết phân lượng của mình, nếu thật sự bị đại bá đưa vào trong cung, chỉ có thể liều mạng che dấu bảo vệ bản thân, về phần cung đấu gì gì đó, nàng đánh rắm cũng không muốn tham gia, nếu đi đấu cũng chỉ trở thành vật hi sinh mà thôi!

Trong đầu Từ Xán Xán loạn như ma, đến bây giờ nàng vẫn còn đang nghĩ: Phó Dur Sâm lớn lên thật đẹp, khuôn mặt trắng nõn nhỏ, đẹp nhất là hàng lông mi vừa dài vừa dày, đôi mắt phượng, cái mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn màu hồng nhạt, còn có dáng người cao gầy— trên đời sao lại có mỹ thiếu niên như vậy chứ, nếu nàng làm hoàng đế, nhất định cướp hắn đưa vào trong cung, không làm gì cả, mỗi ngày nhìn cũng thỏa mãn rồi...

Ý dâm Phó Dur Sâm trong chốc lát, rốt cục Từ Xán Xán cũng có chút thoải mái. Nàng lấy tay xoa mặt, trong giọng nói tràn đầy mệt mỏi:

- Haiz, cười đến mặt cũng cứng lại rồi.

Nàng đi đến trước bàn trang điểm, kéo chiếc ghế tròn thô ráp sơn màu đỏ, ngồi xuống, nhìn mình trong gương xinh đẹp mềm mại như hoa, trong lòng thỏa mãn hơn chút — kiếp trước, mối tình đầu của nàng bị một cô gái xinh đẹp cướp mất, vì thế, nằm mơ nàng cũng muốn trở thành đại mỹ nhân, không nghĩ tới ở đời này lại có thể thực hiện được.

Sau khi trải qua một phen củng cố tâm lý, Từ Xán Xán mới cảm thấy kiếp này mình vẫn còn rất được lời! Tiểu Hương giúp Từ Xán Xán tháo búi tóc, chải vuốt mái tóc dài, thấy vậy đau lòng nói:

- Cô nương, ở nơi này nô tỳ đến thờ mệnh cũng không dám, càng không cần phải nói cô nương, chúng ta ở nhà thật tự do tự tại...

Một lát sau, Từ Xán Xán mới dạn dò nói:

- Tiểu Hương, người ở đây, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, kể cả ở trước mặt Bích Vân cũng không cần nhiều lời!

Tiểu Hương đáp ứng một tiếng. Từ Xán Xán ngâm mình vào thùng nước tắm ấm áp, chỉ lộ đầu ra bên ngoài. Thật ra Tiểu Hương muốn tiến lên hầu hạ Từ Xán Xán tắm rửa, nhưng xà bông thơm, khăn tắm vải bố, nước hoa hồng đều không có, chỉ biết ngáy người. Bích Vân thấy nàng không biết làm sao, lúc này mới xắn tay áo tiến lên hầu hạ. Lão thái thái sẽ không chu đáo đến mức chuẩn bị cho cháu gái xà bông thơm, khăn tắm vải bố, nước hoa hồng, những thứ này đều do Bích Vân lặng lẽ cảm một bộ mình chưa dùng đến. Nàng vừa múc nước giúp Từ Xán Xán gội đầu, vừa suy nghĩ.

Bích Vân tay chân nhanh nhẹn, dùng nước gội sạch xà phòng hai lần, lại lấy nước hoa hồng xoa lên tóc Từ Xán Xán, sau khi gội xong mái tóc đen dài, nàng dùng khăn bố cuộn lại, lúc này mới giúp Từ Xán Xán kỳ cọ thân thể.

Đêm đã khuya, Bích Vân rải đệm nằm ngủ trên tháp trúc ngoài gian sáng. Tiểu Hương nằm ở trước giường Từ Xán Xán, giống như đang ngủ say. Trong phòng im ắng, chỉ có tiếng gió thổi cây tùng ngoài cửa sổ, vang lên âm thanh xào xạc. Trên giường chỉ trải một tầng đệm cũ mỏng manh, đương nhiên rất cứng, khiến Từ Xán Xán đã quen ngủ trên giường đệm dày không thể ngủ được, nàng nằm trên giường, nhắm mắt nghĩ biện pháp ngày mai làm thế nào để chiếc giường này trở nên mềm mại hơn. Từ Xán Xán đối với việc ăn mặc ngủ nghỉ yêu cầu không cao lắm, chỉ có giường là nhất định phải sạch sẽ ấm áp thoải mái!

Ngày suy nghĩ thì đêm nằm mơ, trong mơ Từ Xán Xán gặp Phó Dur Sâm, cười híp cả mắt. Lúc bị Bích Vân đánh thức, Từ Xán Xán nhắm mắt lại than thở:

- Đừng gọi, ta còn muốn nằm mơ nữa...

Chương 13: Chương Trình Học

Mặc dù miệng nói không muốn rời giường nhưng Từ Xán Xán vẫn cắn răng ngồi dậy, bất kể trong lòng nghĩ như thế nào, trên thực tế nàng chỉ có thể thích ứng với thế giới này. Bởi vì trời còn chưa sáng, trong phòng vẫn tối đen, làm cho toàn bộ phòng ngủ như được phủ lên một lớp vải mỏng. Bích Vân nhanh nhẹn cầm quần áo và đồ dùng hàng ngày của Từ Xán Xán đến, để Tiểu Hương hầu hạ Từ Xán Xán mặc quần áo, còn mình đi ra ngoài chuẩn bị nước ấm rửa mặt. Từ Xán Xán nhanh chóng mặc xong áo trong màu trắng. Nàng mở cửa sổ ra, thấy bên ngoài vẫn mờ tối, cây tùng trong viện chìm trong sương mù buổi sáng, thoạt nhìn cũng không rõ ràng.

Không hiểu sao nàng lại nhớ tới một câu thơ “Hoa phi hoa vụ phi vụ, dạ bán lai thiên minh khứ” (1), trong lòng cảm thấy phiền muộn. Rửa mặt xong, trời đã tờ mờ sáng, tất cả mọi thứ trong viện dần dần trở nên rõ ràng. Từ Xán Xán bảo Tiểu Hương chờ ngoài gian sáng, thấy đám người đại nương đến thì thông báo cho mình.

Tiểu Hương nghe lời chờ ngoài gian sáng, Bích Vân và Từ Xán Xán ở trong phòng ngủ. Từ Xán Xán muốn thử bản lĩnh trang điểm của Bích Vân, bèn ngồi trước bàn trang điểm, mặc cho Bích Vân xử lý. Bích Vân lau sạch tay, mở hộp trang điểm của Từ Xán Xán ra, nhìn son phấn bên trong, chỉ thấy nước hương, son và bút chì. Nàng nhìn khuôn mặt trắng như tuyết của Từ Xán Xán, hiểu được nguyên nhân trong hộp trang điểm không có phấn trắng — Căn bản Từ Xán Xán không cần phải dùng đến!

Để phối hợp trang điểm cho cân xứng, nàng lấy hộp trang sức của Từ Xán Xán trong ngăn kéo ra, thấy đồ trang sức trong hộp đã có tới ba bộ sắp đặt chỉnh tề, càng không cần phải nói tới những thứ vụn vặt như vòng tay, khuyên tai. Từ Xán Xán thấy vẻ mặt nàng như thế, lại cười nói:

- Ta từ nhỏ đã thích vàng ngọc đá quý, những thứ này đều do cha nương ta chuẩn bị cho ta mấy năm nay.

Bích Vân cũng cười nói:

- Đồ nữ trang của cô nương đều có chất lượng rất tốt đấy ạ!

Từ Xán Xán nghe vậy bên tiện tay lấy một chiếc vòng tay ngọc bích đưa cho Bích Vân:

- Người đeo vào thử xem đi!

Nàng biết rõ tổ mẫu mình keo kiệt, đồ dùng để tắm rửa tối hôm qua nhất định là của Bích Vân, bởi vì cảm ơn Bích Vân, cũng vì lôi kéo nàng, thế mới có sự việc này. Bích Vân có chút sợ hãi, vừa muốn từ chối, Từ Xán Xán đã lên tiếng:

- Uyển Châu là nơi sản sinh ra ngọc, ở chỗ ta còn có nhiều đồ quý giá hơn nữa cơ!

Nàng lại kéo ngắn phía dưới, lấy ra một chiếc vòng ngọc màu phấn hồng:

- Bảo Tiểu Hương lại đây một lát!

Tiểu Hương được cho vòng ngọc thạch anh khắc hoa sen màu phấn hồng, trong lòng cực kỳ vui mừng, hành lễ xong lại lập tức chạy ra ngoài — nàng còn phải nhìn động tĩnh bên ngoài nữa đấy! Bích Vân mặc dù không hiểu biết về ngọc, nhưng cũng biết vòng tay của mình có màu xanh biếc, bề mặt nhẵn nhụi, gần giống phi thúy, chắc là Thiên Lam ngọc trân quý nhất. Nàng cũng không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Nô tỳ sẽ tận tâm, xin cô nương yên tâm

Từ Xán Xán luôn luôn hào phóng, lúc đưa lễ vật xong cũng rất vui vẻ, ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm để Bích Vân trở tề. Đoàn người Từ Hàn thị, Từ Nghi Bằng, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng vừa mới vào sân, Từ Xán Xán lập tức dẫn theo Bích Vân nghênh đón — Tiểu Hương ở lại trong phòng. Lúc này đã là đầu hạ, trời sáng rất sớm, Từ Hàn thị quan sát Từ Xán Xán vừa mới hành lễ xong.

Hôm nay Từ Xán Xán chải tóc tùy ý kể phức tạp, trên tóc đen chỉ cài một cây trâm bướm bướm vờn hoa khảm hồng ngọc bằng vàng ròng, trên tai cũng đeo khuyên hình con bướm khảm hồng ngọc bằng vàng ròng đồng bộ, trên cổ tay tuyết trắng cũng là vòng tay hồng ngọc bằng vàng ròng. Trên người mặc là sam màu đỏ thêu bướm vờn hoa màu vàng và váy dài màu trắng viền vàng. So với sự mộc mạc ngày hôm qua, hôm nay Từ Xán Xán càng xinh đẹp cao quý, làm Từ Hàn thị nhớ tới câu thơ “Nhật biên hồng hạnh ý vân tài” (2). Từ Hàn thị đoán: phu thê lão nhị thật ra rất cưng chiều con gái, tuổi còn nhỏ mà đã dùng trang sức quý giá như thế. Nàng cười cười kéo tay Từ Xán Xán đi về phía trước:

- Xán Xán, ở trước mặt đại nương không cần giữ lễ tiết.

Từ Nghi Bằng đứng sau mẫu thân, thấy Từ Xán Xán, mắt cũng sáng ngời. Ở trên đường, Từ Xán Xán mặc rất giản dị thanh nhã, không nghĩ khi trang điểm lộng lẫ lại xinh đẹp như thế! Đoàn người đi về phía chính đường. Từ Nghi Đồng đi phía sau nhìn bóng lưng Từ Xán Xán, đỏ kị điển cuồng: Chẳng qua chỉ là một cô nương ở nông thôn thôi, giả vờ tiểu thư khuê các cái gì chứ!

Dùng xong điểm tâm ở chỗ Từ lão thái thái, Từ Nghi Bằng phải đi tiền viện đọc sách, Từ Hàn thị tìm cơ dẫn Từ Xán Xán đến Thanh Tâm viện của mình, để Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng ở lại hầu hạ. Từ Xán Xán không biết trong hồ lô của đại nương bán thuốc gì, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến, cùng Bích Vân theo Từ Hàn thị vào Thanh Tâm viện.

Thanh Tâm viện không giống Xuân Huy viện, trong viện chỉ trồng mấy cây lựu đang nở hoa đỏ rực, ngoài ra trước nhà chính còn trồng hai bụi hoa hồng, thoạt nhìn bớt một phần trang nghiêm, hơn một phần tươi đẹp, thực không giống biểu hiện bình tĩnh đậm bạc bên ngoài của Từ Hàn thị.

Từ Hàn thị ngồi xuống trên tháp ở nhà chính, đại nha hoàn bên người nàng là Mai Tuyết mời Từ Xán Xán ngồi xuống ghế ở phía tây, lại dâng trà Phở Nhị cho Từ Xán Xán. Trong nhà chính, ngoài Từ Hàn thị và Từ Xán Xán, chỉ có hai nha hoàn đứng hầu hạ bên cạnh là Mai Tuyết và Bích Vân, Từ Hàn thị và Từ Xán Xán uống trà, trong phòng nhất thời yên tĩnh. Từ Xán Xán nhận ra chiếc chén trong tay mình là chén Thành Điều (3) ngũ sắc, so với chén trà Quan Điều (4) có nắp bằng sứ trắng trong phòng lão thái thái quý giá hơn nhiều lắm, trong lòng đã hiểu được gia chủ Từ phủ là ai. Nhìn Từ Xán Xán buông chén Thành Điều ngũ sắc xuống, lúc này Từ Hàn thị mới nói:

- Xán Xán, để Mai Tuyết dẫn con đến phòng phía đông đi!

Lại cười nói:

- Xán Xán, nhất định phải nghe lời Ngô ma ma đấy.

Nàng nói chuyện rất kỹ xảo, cố ý nhấn mạnh mấy từ “nhất định” và “nghe”, Từ Xán Xán cũng nghe ra được. Sau khi cùng Từ Xán Xán vào phòng phía đông, Mai Tuyết đóng cửa phòng lại, cài then cửa, lúc này mới xoay người hành lễ với người phụ nữ trung niên trắng mập ngồi ở trên tháp:

- Ngô ma ma, Nhị cô nương đến rồi ạ.

Ngô ma ma mặc áo bồi tử màu đen và váy đỏ, đeo vài món trang sức bằng bạc, có vẻ rất giản dị, nàng xuống tháp, hành lễ với Từ Xán Xán, lúc này mới nói:

- Nhị cô nương, mời vào phòng ngủ!

Từ Xán Xán và Mai Tuyết theo Ngô ma ma vào phòng ngủ. Sau một khắc chung, Từ Xán Xán từ phòng ngủ đi ra, dẫn Mai Tuyết rời khỏi phòng phía đông. Nếu nói trước kia nàng vẫn mơ hồ cảm thấy đại bá muốn cho mình tiến cung tham tuyển, hiện tại đã xác định trăm phần trăm. Ngô ma ma bảo nàng cởi sạch quần áo, kiểm tra lỗ tai, sờ thân thể, kiểm tra bộ ngực của nàng, lại cẩn thận kiểm tra chỗ tư mật, cuối cùng mới vừa lòng gật gật đầu, bảo nàng mặc quần áo — đây không phải kiểm tra giống như khi tuyển tú hay sao! Mai Tuyết cũng không đưa Từ Xán Xán trở lại nhà chính, mà đưa nàng đến phòng phía tây.

Vừa đến phòng phía tây, lập tức có một thiếu phụ dáng người cao gầy mắt to khuôn mặt rất xinh đẹp đi ra đón, khụy gối hành lễ với Từ Xán Xán, vẻ mặt tươi cười:

- Nhị cô nương đại giá quang lâm thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này quá!

Từ Xán Xán nhận ra nàng là nha hoàn thông phòng Mai Vũ mà Từ Hàn thị đưa cho Từ Đình Hòa, cười cười, ngồi trên tháp ngoài gian sáng. Mai Vũ vội vàng chuẩn bị một hộp hoa quả khô, đi pha trà, nhiệt tình tiếp đón Từ Xán Xán. Từ Xán Xán nâng chung trà lên giả vờ muốn uống, mới đầu trong lòng có chút loạn, giờ đã từ bình tĩnh lại - cha mẹ bị chụp mũ hiểu đạo ngăn chặn, hôm nay cùng với việc làm một ít phản kháng không thực tế, không bằng thuận theo, đi một bước lại tính một bước.

Không bao lâu sau, một đại nha hoàn là Mai Vân đến gọi, Mai Tuyết liền dẫn Từ Xán Xán trở về nhà chính. Từ Hàn thị thân thiết nhìn Từ Xán Xán:

- Xán Xán, đại bá con đã mời giáo tập dạy cung lễ, văn học và nữ nghi cho con rồi, một lát nữa bắt đầu học ngay ở phòng phía đông đi nhé!

Đến chạng vạng tối, Từ Xán Xán mới học xong chương trình hôm nay. Nàng bị giáo tập cung lễ, văn học và nữ nghi dày vò gần một ngày. Giáo tập cung lễ là ma ma trong cung đi ra, họ Trương, còn trẻ vào cung, lớn tuổi được ra cung, cả đời chưa gả, kiếm sống bằng việc dạy dỗ nghi lễ cung đình cho các khuê nữ ở kinh thành, cũng có chút danh tiếng. Giáo tập văn học họ Hồ, là quả phụ để tang chồng, lúc tuổi trẻ cũng là một tài nữ, nàng dạy Từ Xán Xán đều là một ít thơ từ hương điển — để cho những cung phi lấy sắc hầu hạ, không cần tham gia chính sự, chỉ cần làm cho hoàng đế vui vẻ là được. Mà chương trình học tập nữ nghi của Âu Dương đại gia lại làm cho người sống hai kiếp như Từ Xán Xán cũng phải đỏ mặt như rì mấu — còn chưa biết học cụ thể những gì, nhưng Âu Dương đại gia đã tuyên bố chương trình học. Nghĩ đến cái gì mười hai cách quyến rũ, ba mươi tám kiểu trên giường, mười bảy kỹ thuật thôi tiêu, Từ Xán Xán cũng phải che mặt.

Ngồi cùng Từ Hàn thị một lúc, Từ Xán Xán làm nũng muốn Từ Hàn thị đỡ chân gối, đệm giường mới tinh cho mình- nàng đã sớm phát hiện, sắc đẹp của mình không chỉ có hiệu quả với nam nhân, còn hiệu quả với cả nữ nhân! Hơn nữa, nếu nàng vì phụ phụ Từ Đình Hòa ra sức, như vậy phụ phụ bọn họ cũng phải có nghĩa vụ làm cho cuộc sống của nàng thoải mái chút!

Như thế mười ngày sau, bởi vì Từ Xán Xán được ba vị giáo tập khen ngợi, Từ Hàn thị liền khen thưởng cho nàng — cho nàng đi theo Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng đến Định quốc công phủ tham gia yến hội mừng sinh nhật của Lục tiểu thư quốc công phủ Phó Hồng Anh. Từ Xán Xán nghe Từ Nghi Liên nói, Định quốc công phủ có bảy vị tiểu thư, đều là con vợ cả! Lúc nàng biết được Phó Dư Sâm có bảy vị tỷ tỷ ruột, Từ Xán Xán cười đến mức sắp nội thương — thế tử tương lai của thứ xuất Phó Dư Sâm đời trước chắc là tạo nhiều nghiệt chủng đây, đời này mới có bảy tỷ tỷ, còn đều là con vợ cả nữa chứ!

· Ghi chú:

(1) “Hoa phi hoa vụ phi vụ, dạ bán lai thiên minh khứ” là một đoạn trong bài thơ “Hoa phi Hoa” của Bạch Cư Dị:

Hoa phi hoa

Vụ phi vụ.

Dạ bán lai,

Thiên minh khứ.

Lai như xuân mộng kỷ đa thời,

Khứ tự triều vân vô mịch xứ!

Dịch thơ:

Hoa chẳng là hoa

Sương chẳng phải sương

Lại nửa đêm trường

Sáng sớm lên đường

Đến như xuân mộng khôn lường

Rồi đi mây sớm biết phương xứ nào?

(2) “Nhật biên hồng hạnh ý vân tài”: trích từ bài thơ:

Hạ Đệ Hậu Thướng Vĩnh Sùng Cao Thị Lang

Cao Thiêm

Thiên thượng bích đào hòa lộ chủng

Nhật biên hồng hạnh ý vân tài

Phù dung sinh tại thu giang thượng

Bất hướng đông phong oán vị khai

Dịch thơ:

Trên trời đào biếc thấm nhuần sương

Hồng hạnh bên mây ảm ánh dương

Sinh ở ven sông sen thấm lạnh

Dám đâu than với gió đông phương

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nghiêm Phạt

Lúc này là ban đêm, Từ Xán Xán mới học xong, vừa ra khỏi Thanh Tâm viện đã gặp ngay Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng, tỷ muội ba người cùng nhau đến Xuân Huy viện. Từ lão thái thái đang chiêu đãi ni cô Tuệ Tâm từ am Bồ Đề ở Tung Sơn tới, lập tức gọi ba tỷ muội đến chơi. Từ Xán Xán đảo khách thành chủ, bảo Hồng Vân sai bà tử đặt bàn ghế dưới gốc cây tùng, pha trà, chuẩn bị trái cây và điểm tâm, tỷ muội ba người vừa thêu thùa may vá vừa nói chuyện phiếm dưới ánh trời chiều. Từ Nghi Đồng không thích nữ hồng, ném vải thêu sang một bên, cầm một quả táo chơi đùa, mắt to liếc Từ Nghi

Liên, lúc này mới hỏi:

- Tam tỷ tỷ, nghe nói đại công tử Phó Dư Sâm của Định Quốc Công phủ đã mười tám tuổi, cũng nên bàn bạc chuyện hôn sự rồi, thế nào Lục tiểu thư còn chưa xuất giá vậy?

Từ Nghi Liên đang cúi đầu thêu một đóa hoa sen trên tấm lụa trắng, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên nói:

- Không riêng Lục tiểu thư Phó Hồng Anh, Thất tiểu thư Phó Côi Anh cũng chưa có xuất giá đâu.

Lòng bát quái của Từ Xán Xán lại bắt đầu rục rịch, đôi mắt trông mong nhìn Từ Nghi Liên. Từ Nghi Đồng thẳng thắn hơn nàng, trực tiếp hỏi:

- Tại sao vậy?

Từ Nghi Liên ngẩng đầu nhìn Từ Nghi Đồng, tiếp tục thêu hoa:

- Ta cũng không biết đâu!

Nàng liếc mắt nhìn Từ Nghi Đồng, lại cúi đầu nói không biết, trong lòng Từ Xán Xán bèn phỏng đoán: Có lẽ bởi vì Phó Dư Sâm là con vợ kế, Quốc công phu nhân muốn tuyển chọn một người tới ở rể cũng chưa biết chừng. Từ Xán Xán cảm thấy mình vĩnh viễn cũng không thể nào ở chung một chỗ với Phó Dư Sâm, bởi vậy khi biết Phó Dư Sâm có bảy tỷ tỷ ruột, nàng có chút hả hê, nhưng khi đoán được ngụ ý của Từ Nghi Liên, lại hơi đồng tình với hân! Từ Nghi Đồng ghé sát mặt nói:

- Haiz, nghe nói Thụ phu nhân rất tốt với con vợ kế Phó Dư Sâm này mà, muốn cái gì được cái đó, nghìn theo trăm thuận!

Từ Nghi Liên nhìn nàng như nhìn một kẻ ngu si, lại không nói gì nữa, cúi đầu tiếp tục thêu hoa. Điều thứ mười muốn nói là mẫu thân không tốt với nàng hay sao, dùng đầu óc suy nghĩ một chút là có thể hiểu rõ tâm tư Thụ phu nhân! Từ Xán Xán nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngang ngược dưới ánh chiều tà của Từ Nghi Đồng, trong lòng thở dài một hơi: Thứ nữ được giáo dục chung quy vẫn không bằng đích nữ! Nàng bưng ly lên nhấp một ngụm, lúc này mới nói:

- Từ muội muội, muội chưa nghe nói qua “Nịch sát” à?

Từ Nghi Đồng vẻ mặt ngây thơ hỏi:

- Nịch sát? Là có ý gì vậy?

Từ Hàn thị tuân thủ lễ giáo, chú trọng “Nữ tử không tài là đức”, bởi vậy Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng học được hai năm thì ngừng, nuôi ở khuê phòng, chăm chỉ luyện tập nữ hồng, hầu hạ trưởng bối. Từ Hàn thị tự mình dạy dỗ Từ Nghi Liên, còn bỏ mặc Từ Nghi Đồng. Từ Nghi Liên ngẩng đầu liếc nhìn Từ Xán Xán, trên mặt bình thản không có biểu cảm, Từ Xán Xán vội nói:

- Không biết thì thôi vậy!

Nàng cầm hai bông hoa đỏ thắm làm bằng vải mỏng cho Từ Nghi Liên xem:

- Tam muội, bông hoa này đẹp mắt không?

- Thật là tinh xảo!

Từ Nghi Liên tiếp nhận hoa vải, nhìn nhìn nói:

- Nhị tỷ tỷ thật khéo tay!

Lúc này, Từ Đình Hòa và ba di nương dẫn theo nha hoàn đến thỉnh an ba vị cô nương. Mẹ đẻ Từ Nghi Đồng họ Ngụy, nguyên là hoa khôi nổi danh ở Vũ Vương Đài, bị Từ Đình Hòa nhìn trúng mang về làm ngoại thất, đến khi Từ Nghi Đồng mười tuổi mới được từ Hàn thị đồng ý nhận vào cửa. Từ Nghi Đồng ngày thường rất giống nàng, vóc người cao ráo, khỏe mạnh, mắt to môi đỏ mọng, ngũ quan lập thể, mặc y phục màu hồng, cũng là một mỹ nhân ngang ngược. Nàng được Từ Đình Hòa sủng ái, bởi vậy có chút kiêu ngạo, chỉ hơi cúi chào liền đứng dậy, nhìn hoa vải trong tay Từ Xán Xán cười nói:

- Nếu Nhị cô nương thích hoa vải, ở chỗ ta có nhiều lắm, để ta bảo nha hoàn mang đến tặng cô nương!

Từ Xán Xán liếc nhìn Từ Nghi Liên, thấy nàng ngồi nghiêm chỉnh không nói lời nào, biết nàng rất chú trọng tôn ti trên dưới, bèn cười cười nói:

- Tạ ơn Ngụy di nương. Ta chỉ ghim chơi thôi, bình thường cũng không cài!

Nàng quả thực không thích hoa vải, bình thường cũng không dùng, chỉ thích đồ trang sức vàng ngọc bảo thạch thôi, thỉnh thoảng có cài thì nàng cài hoa tươi. Ngụy di nương còn muốn lên tiếng. Dẫn di nương đứng một bên tiếc mắt xem xét Từ Xán Xán, mắt lóe lóe, lời kéo ống tay áo Ngụy di nương:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi thỉnh an lão thái thái thôi!

Dẫn di nương vừa vặn trái ngược với Ngụy di nương cao to khỏe mạnh, dáng dấp nàng nhỏ nhắn, vóc người tinh tế ngũ quan xinh đẹp, mặc trên người y phục tơ tằm màu bạc có hoa văn hình con ve và vẩy màu ngọc bích, nhìn qua có ý vị diễm đam đáng yêu.

Từ Xán Xán đã sớm nhận ra Duẩn di nương chính là nha hoàn năm xưa hầu hạ bên người tổ mẫu, tên là Lục Vân, năm năm trước Hoàng Hà bị lũ lụt, Từ Thuận Hòa đã mua Lục Vân trong đám nạn dân, muốn cho hầu hạ Từ Xán Xán, lại bị Từ lão thái thái đưa đi! Từ Xán Xán nhớ được, khi mua Lục Vân, cha chẳng những không nhân cơ hội ép giá, ngoại trừ tiền mua người, còn cho cha mẹ và huynh trưởng Lục Vân không ít lương thảo cứu mạng nữa! Nàng chỉ không nghĩ tới, ba năm trước đây khi Lục Vân mười ba tuổi đã bị lão thái thái đưa cho đại bá. Nhìn Lục Vân mới mười sáu tuổi, còn đại bá đã ba mươi lăm tuổi, Từ Xán Xán cảm thấy hơi chán ghét.

Duẩn di nương quay đầu lại nhìn thoáng qua Từ Xán Xán, lôi kéo Ngụy di nương rồi đi nhanh như gió. Còn lại Tôn di nương cũng vội vàng đi tới. Nàng nhìn qua khoảng hơn hai mươi tuổi, mặt tròn mắt hạnh, vóc người bậc trung, là mẹ đẻ của Ngũ cô nương Từ Nghi Lan, lúc đầu cũng là nha hoàn của Từ lão thái thái, luôn luôn an phận ít lời, không làm người khác chú ý.

Từ Nghi Liên đặt hết những hành động của Duẩn di nương và Từ Xán Xán trong mắt, lại không biến sắc tiếp tục thêu hoa. Từ Nghi Đồng ngờ ngác nhìn bóng lưng mẹ đẻ, trong lòng không biết là tư vị gì. Trước khi mười tuổi, nàng và mẹ đẻ Ngụy di nương sống cùng nhau ở đường Thanh Thạch, khi đó phụ thân thương, mẫu thân yêu, tự do hạnh phúc biết bao, đâu giống bây giờ, bị mẹ cả quản giáo, đích tỳ dạy bảo, giống như con chim nhỏ bị giam trong lồng sắt, thực sự rất khó chịu! Nàng nhìn Từ Nghi Liên đang tập trung thêu hoa và Từ Xán Xán chuyên tâm ghim hoa vải, trong lòng cực kỳ đố kỵ. Từ Nghi Liên là con vợ cả, chức quan của cha càng ngày càng cao, mẹ cả nhất định sẽ chọn cho nàng một hôn sự tốt, tương lai chắc chắn nở mày nở mặt; tuy Từ Xán Xán xuất thân gia đình nhỏ, nhưng cha đã báo danh cho nàng tham tuyển, tương lai nếu thành cung phi, tất nhiên quang cảnh vẻ vang, không riêng mình, ngay cả Từ Nghi Liên thấy nàng cũng phải dập đầu quỳ lạy...

Từ Xán Xán nhìn như chuyên tâm, thực ra đang thất thần. Nàng không nghĩ tới ba năm trước đây Phó Dư Sâm được xưng là ác bá kinh thành, tình cảnh thực tế trắc trở như thế. Từ Xán Xán đặt mình vào hoàn cảnh người khác, suy nghĩ thay hẳn một chút, thực sự rất đồng tình——nàng đã quên, bây giờ nàng phải rời xa phụ mẫu, thân bất do kỷ, tình cảnh còn không bằng Phó Dư Sâm!

Buổi tối vừa rửa mặt chải đầu xong, đại nha hoàn bên người Từ Hàn thị là Mai Tuyết đã đưa tới một bọc y phục. Nàng cầm bọc y phục hành lễ:

- Nhị cô nương, đây là đồ phu nhân bảo nô tỳ đưa tới cho người ạ!

Từ Xán Xán bảo Tiểu Hương tiếp nhận bọc y phục, khách khí một phen, lại nói mấy lời cảm ơn. Trời đã rất khuya, Mai Tuyết cũng không ở lâu, phúc thân xin cáo lui. Từ Xán Xán nháy mắt với Bích Vân, Bích Vân lập tức đi ra khỏi phòng ngủ, lấy một khối bạc vụn kín đáo đưa cho Mai Tuyết. Mai tuyết được cho bạc, tâm tình rất tốt, lặng lẽ nói:

- Bộ trang sức kia là của hồi môn của phu nhân, rất quý trọng, cẩn thận đừng đánh mất!

Bích Vân cảm ơn Mai Tuyết, tiễn Mai Tuyết đi ra ngoài. Sau khi Mai tuyết rời khỏi, Bích Vân bèn đốt nến trong phòng cho sáng sủa hơn chút, sau đó mở bọc y phục ra cho Từ Xán Xán xem. Từ Xán Xán thấy Mai Tuyết đến, liền biết đại nương sợ mình làm xấu mặt phủ Thị lang, nên sớm chuẩn bị cho mình trăm cài tóc, đồ trang sức và y phục để ngày mai đến Định Quốc Công phủ, quả thực bị nàng đoán đúng.

Bích Vân đặt những đồ vật này lên trên giường theo trình tự để cho Từ Xán Xán kiểm tra. Bích Vân mở chiếc hộp son màu đỏ, bên trong là một bộ trang sức đầy đủ khảm ngọc bích, màu xanh biếc sáng trong suốt giống như hồ nước, trăm cài tóc, khuyên tai, vòng cổ, vòng tay mọi thứ đều đủ cả, đều bằng bạc trắng, đẹp đến mức làm người ta sợ hãi. Từ Xán Xán vuốt ve, tìm rất nhanh. Bích Vân cất đồ trang sức vào hộp, bèn cầm y phục cho Từ Xán Xán xem. Từ Xán Xán mở bọc y phục ra, thấy có một chiếc áo lụa thêu hoa Ngọc Lan và một chiếc váy có trăm nếp gấp như đuôi phượng hoàng màu xanh biếc, thoát nhìn rất mỹ lệ. Nàng thích nhất là đồ trang sức và y phục xinh đẹp, lúc này cực kỳ vui vẻ, dặn dò Bích Vân cẩn thận thu lại, không được làm nhàu nát.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, thời điểm thỉnh an lão thái thái, tỳ muội ba người tụ họp chung một chỗ, phát hiện đều là y phục mới, không khỏi có chút hứng thú. Đương nhiên Từ Xán Xán đeo đồ trang sức bằng bạc khảm ngọc bích, áo lụa thêu hoa Ngọc Lan và váy có trăm nếp gấp như đuôi phượng hoàng màu xanh biếc, nhìn qua vừa xinh đẹp thuần khiết vừa lịch sự tao nhã; ngũ quan Từ Nghi Liên bình thường, không thể dùng đồ trang sức và y phục quá nổi bật, nàng chỉ đeo một bộ trang sức khảm san hô màu đỏ bằng vàng ròng, mặc áo màu trắng thêu hoa đào và váy dài màu trắng, thoát nhìn có vài phần thanh tú; ngũ quan Từ Nghi Đồng lập thể, mặt to môi đỏ mọng, bởi vậy tuy rằng đeo đồ trang sức nạm hồng ngọc bằng vàng ròng, mặc áo lụa màu đỏ thắm và váy màu đỏ thêu hoa hồng cũng không cảm thấy tục khí mà chỉ thấy diễm lệ.

Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên vẫn khá tốt, thỉnh thoảng khen ngợi nhau vài câu, chỉ có Từ Nghi Đồng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm đồ trang sức ngọc bích của Từ Xán Xán, biểu lộ rõ ước ao. Từ Nghi Liên xem thường nhất là dáng vẻ không lên được mặt bàn này của Từ Nghi Đồng, về mặt lạnh lùng nói với nha hoàn của Từ Nghi Đồng:

- Cẩn phải đi rồi, còn không đỡ cô nương các người ra ngoài đi!

Hồng Đào bước lên phía trước đỡ Từ Nghi Đồng, Từ Nghi Đồng rất không cam lòng, hất tay Hồng Đào ra, lớn tiếng nói:

- Không cần đỡ, ta sẽ tự đi!

Từ Hàn thị ở trong nhà chính nghe thấy Từ Nghi Đồng nói, chân mày khẽ cau lại, trầm giọng nói:

- Tứ cô nương không ổn trọng, hôm nay cũng không cần ra ngoài cho mất mặt, trở về nhà đóng cửa tự nghỉ ba ngày!

Từ Nghi Đồng nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó khóc rống lên:

- Mẫu thân thiên vị, con đi tìm phụ thân!

Đêm qua, mẹ đẻ nàng là Ngụy di nương đã nói với nàng: Công tử duy nhất của Định Quốc Công là Phó Dur Sâm trời sinh tính háo sắc, nếu nhân cơ hội này được hắn coi trọng, nói không chừng trong tương lai, nếu thái tử chết Phó Dur Sâm làm hoàng đế, nàng sẽ là nương nương. Bởi vậy Từ Nghi Đồng rất chờ mong, gắng sức ăn mặc một phen, không nghĩ tới không những không được đi mà còn bị cấm túc, nên nàng cảm thấy đặc biệt uất ức, biết phụ thân hôm nay nghỉ mặc, đang ở tiền viện, bởi vậy tiếng khóc lại càng lớn hơn. Từ Hàn thị không nói gì, hai bà từ khỏe mạnh bắt đầu kéo Từ Nghi Đồng đi ra. Tuy rằng Từ Nghi Đồng bị bắt ra ngoài, nhưng tiếng gào khóc tê tâm liệt phế vẫn thoáng truyền tới. Từ Xán Xán hơi run sợ trong lòng, yên lặng đứng đó. Từ Nghi Liên mỉm cười, đi tới kéo tay Từ Xán Xán nói:

- Mẫu thân còn phải hầu hạ tở mẫu, không đi ngay được. Nhị tỷ tỷ, chúng ta đến phòng muội chờ nhé!

Từ Xán Xán mỉm cười gật đầu nói:

- Được!

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đổ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ảnh Đế

Hai tỷ muội đi dọc hành lang Sao Thủ về phía Liên Hương viện, hai nha hoàn theo xa xa ở phía sau. Từ Nghi Liên lặng lẽ không nói, Từ Xán Xán đi sau nàng cũng không nói. Liên Hương viện có tiếng mà không có miếng, không có hoa sen, chỉ có mấy cây ngô đồng cành lá sum suê tươi tốt, giờ đang là đầu hạ, có tán lá ngô đồng rộng rãi che cản ánh nắng, rất râm mát.

Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán vào chính phòng. Hai tỷ muội ngồi xuống thắp được trạm trở bằng gỗ từ đàn trong nhà chính. Đại nha hoàn của Từ Nghi Liên là Lưu Huỳnh pha trà đưa lên, sau đó yên lặng lui xuống. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Từ Xán Xán dựa vào kháng tử đàn, tay chống má, ngửi mùi hương hoa hồng trên quần áo của mình và hương trà hòa quyện với nhau, trong lòng yên lặng suy tư. Bất kể kiếp trước hay kiếp này, nàng đều đứng ở tầng cuối cùng của xã hội, nhưng không nghĩ tới kiếp này nàng lại có một cán bộ cao cấp là đại bá, chỉ bởi vì nàng có khuôn mặt đẹp mà trở thành lợi thể của gia tộc!

Từ Xán Xán tự biết mình không thông minh, cũng không có tâm cơ như người khác, nếu muốn bảo vệ bản thân, chỉ còn cách tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, để không ai chê vào đâu được mà thôi! Cho nên bất kể trong lòng nhớ nhung Phó Dur Sâm như thế nào, trên thực tế nàng cũng sẽ kiên định bước đi từng bước một, bởi vì Vương gia từ hôn, nàng đã không có khả năng quay đầu lại!

Trong lòng Từ Nghi Liên bình thản, phát hiện Từ Xán Xán đang ngẩn ngơ, lúc Từ Xán Xán ngơ ngác cũng giống như tiên nữ lạc tới nhân gian, vẫn đẹp đến mức làm người ta sợ hãi. Về ngoài cửa hai người chênh lệch quá lớn, Từ Nghi Liên cũng không đồ kỵ, nhìn nàng thất thần, không khỏi mỉm cười, bụng chịch chén hoa sen màu xanh bằng sứ đưa cho Từ Xán Xán:

- Nhị tỷ tỷ, trà này do Tam cữu cữu của ta đang làm tri phủ ở Tín Dương đặc biệt mang về, tỷ tỷ nếm một chút đi!

Lúc này Từ Xán Xán mới hoàn hồn, cười cười nhận lấy cái chén, nhấp một ngụm rồi để xuống. Từ Nghi Liên nhìn nàng, trong lòng hơi thương cảm——Đường tỷ xinh đẹp này lúc mới tới thì lễ tiết qua loa, sau khi được dạy bảo, mọi cử chỉ bây giờ đều có phong tư ưu nhã. Nàng chợt có chút phiền muộn, lúc này mới lại cười nói:

- Nhị tỷ tỷ, đến Định Quốc Công phủ rồi, tỷ phải theo bên cạnh ta, có chuyện gì tỷ muội chúng ta tìm cách giải quyết.

Từ Xán Xán rũ mắt nói:

- Quốc công phủ phân ra tiền viện và hậu viện, nam tử trưởng thành chỉ ở tiền viện, tỷ tỷ cẩn thận không đi tiền viện là được.

- Quốc công phu nhân thương yêu Phó công tử, nếu không phải hắn làm ra những chuyện bất thường, sợ là đã sớm lên làm thế tử. Trên đời này có một số mẫu thân, không muốn con vợ kế lấy được một thế tử tốt!

Từ Xán Xán biết nàng đang chỉ điểm cho mình, thân thể thẳng tắp, hai mắt lấp lánh nhìn nàng, nghiêm túc lắng nghe. Nói xong một hồi, Từ Xán Xán cầm tay Từ Nghi Liên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy cảm kích:

- Cảm ơn Tam muội!

Mặc kệ Từ Nghi Liên là vì thể diện của Từ phủ hay vì lôi kéo nàng, nàng đều phải tỏ thái độ cảm kích, huống chi nàng cũng thật sự cảm kích. Từ Hàn thị đã chuẩn bị xong, sắp lên đường, Mai Tuyết đến báo cho các nàng. Đoàn người đi qua cửa hông nội viện tới ngoại viện, hai chiếc xe ngựa hoa lệ đã chờ sẵn bên ngoài. Từ Nghi Bằng đang đợi một bên, thấy mẫu thân đến, vội vàng vén màn đỡ Từ Hàn thị, nàng Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán lên chiếc xe sang trọng phía sau. Từ Nghi Liên dẫn theo đại nha hoàn Lưu Huỳnh, Từ Xán Xán dẫn theo đại nha hoàn Bích Vân tự mình lên xe.

Người đánh xe “Giá” một tiếng, xe ngựa chậm rãi khởi hành. Tuy là mùa hạ, nhưng trên cửa sổ xe che bằng màn trúc đặc biệt tinh xảo, rất khó thấy rõ

ràng cảnh tượng bên ngoài, Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên ngồi song song ngay ngắn trong xe, đều không nói gì. Lưu Huỳnh và Bích Vân càng không dám nói lời nào, nhất thời trong xe ngựa rất yên tĩnh. Từ Xán Xán cảm thấy mình không phải là người nói nhiều, nhưng so với Từ Nghi Liên, nàng vẫn được coi là nhiều lời! Suốt dọc đường, Từ Nghi Liên vẫn có thể ngồi ngay ngắn, một lời thừa thãi cũng không nói, làm Từ Xán Xán sắp chết vì phiền muộn. Nàng cảm thấy nếu mình là nam nhân, sẽ rất kính trọng một người thê tử như Từ Nghi Liên nhưng không yêu thích.

Trong khi nàng đang oán thầm Từ Nghi Liên, Từ Nghi Liên cũng đang oán thầm nàng. Từ Nghi Liên nhìn Từ Xán Xán mặc dù thân thể ngay ngắn, nhưng eo thon thỉnh thoảng xoay qua xoay lại, nhìn rất không đứng đắn, mang theo chút ý vị quyến rũ! Nàng nhớ lại lời mẫu thân nói với nàng:

- Con và nàng không giống nhau, tương lai con sẽ là đương gia chủ mẫu, đương nhiên phải đoan trang cẩn thận; nàng là một món đồ chơi phụ thân con hiến cho thánh thượng, chẳng qua cũng chỉ là một tiêu thiếp mà thôi, không đáng để ở trong lòng!

Nghĩ tới đây, Từ Nghi Liên liếc mắt nhìn Từ Xán Xán, tuy rằng trên mặt vẫn giống Quan Thế Âm trang nghiêm hòa ái như trước, nhưng trong lòng lại cảm thấy khinh thường, đồng thời cũng thấy mình có ưu thế hơn.

Chẳng mấy chốc xe ngựa đã cách Định Quốc Công phủ không xa. Định Quốc Công nắm giữ quân đội tinh nhuệ nhất Đại Lương, vừa là đường huynh của Vĩnh Yên đế, lại có huyết thống hoàng thất, đương nhiên quyền cao chức trọng, hơn nữa phu nhân của hắn xuất thân từ Thư gia là nhà mẹ đẻ hoàng hậu, càng làm cho hắn như dẹt hoa trên gấm. Hôm nay, chẳng qua là sinh nhật của con gái thứ sáu, nhưng người đến chúc mừng ở ngoài cửa đông như nước chảy.

Định Quốc Công phủ rất lớn, là phủ đệ Thái Hòa đế ban cho hoàng tử, thân vương, đất đai cực kỳ rộng lớn, sau khi trở thành Định Quốc Công phủ, quy mô vẫn được giữ nguyên như cũ, chiếm trọn nửa con phố. Ngoài cửa lớn phía Nam Quốc công phủ, trên đường phố đầy xe ngựa, hầu như không có chỗ trống. Tuy rằng Từ phủ xuất phát sớm chút, nhưng vẫn bị cản lại cách cửa lớn một đoạn đường, tiền không được lui không xong, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn chờ đợi.

Từ Nghi Liên vẫn không nói gì, còn Từ Xán Xán tuy rằng ngồi ngay ngắn, nhưng mắt lại lạng lẹ liếc qua cửa sổ xe bên kia, ý đồ muốn xuyên qua màn trúc tinh xảo nhìn Phó Dư Sâm một cái. Nàng biết rõ thân là chủ nhà, Phó Dư Sâm chắc ở trong phủ chiều đãi khách mời, nhưng vẫn ôm hy vọng, giống như tự tìm chút niềm vui cho cuộc sống của mình. Lúc này, điều Từ Xán Xán hận nhất là không có điện thoại di động, không có internet, nàng bắt đầu nhớ nhung kiếp trước.

Lúc này Phó Dư Sâm cũng không ở trong phủ chiều đãi khách mời như Từ Xán Xán nghĩ, sáng sớm hắn đã ra Tây Hoa môn đưa thẻ bài, hy vọng có thể gặp được Vĩnh Yên đế. Hắn cũng không phải chờ bao lâu, đại thái giám bên cạnh Vĩnh Yên đế là Hoàng Lang tự mình đi ra dẫn Phó Dư Sâm tới Sùng Chính điện. Hoàng Lang cũng không theo Phó Dư Sâm vào điện Sùng Chính, mà đứng chờ bên ngoài điện.

Màn trướng trong điện Sùng Chính đã buông xuống, tuy mới sáng sớm mùa hạ, nhưng cũng hơi oi bức. Khi Phó Dư Sâm vào điện, lấy lại bình tĩnh, phát hiện Vĩnh Yên đế ngồi một mình trên ngự tháp, dáng người gầy gò, giống như đã mệt mỏi rồi không chịu nổi, chỉ ngưng mắt nhìn Phó Dư Sâm. Phó Dư Sâm rũ mắt xuống, lông mi dày đặc che khuất ánh mắt, hơi suy nghĩ một lát, sau đó bước nhanh tiến lên, quỳ dưới gối Vĩnh Yên đế, ôm chân Vĩnh Yên đế, kêu một tiếng “Bá phụ”, vui mặt trên vạt áo của Vĩnh Yên đế gào khóc.

Nước mắt nam nhi không dễ rơi, Vĩnh Yên đế dù thế nào cũng không nghĩ ra người luôn luôn quật cường như Phó Dư Sâm khi nhìn thấy hắn, phản ứng đầu tiên lại là khóc lớn như thế, nghĩ đến thân thể ngày càng suy nhược của mình, nghĩ đến hoàng thái tử ở đông cung triều miên trên giường bệnh, bàn tay vuốt ve tấm lưng hơi gầy yếu của Phó Dư Sâm, trong lòng thê lương, mắt cũng đã ươn ướt, một lát sau mới nói:

- Sâm nhi, cháu cũng thay đổi rồi!

Phó Dư Sâm ngẩng đầu hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hắn, mí mắt thật mông đỏ hồng, trong mắt phượng tràn đầy nước mắt, lỗ mũi cũng đỏ, mỹ thiếu niên ngày trước biến thành trẻ con, giọng nạt ủy khuất, thút thút nói:

- Cháu... Cháu bị... oan uổng quá!

Hắn dấn mặt trên đùi Vĩnh Yên đế gào khóc. Quần Vĩnh Yên đế bị nước mắt hắn làm ướt đầm, trong lòng rất bi thương, nâng mặt Phó Dư Sâm lên, lấy chiếc khăn mới cẩn thận lau mặt cho hắn, lúc này mới nói:

- Trẫm đã cùng phụ thân cháu nói chuyện, cháu hãy ở lại kinh thành, trẫm tìm mấy người danh sư cho cháu, hàng ngày tiến cung học tập cho giỏi đi!

Phó Dư Sâm đáp ứng một tiếng, đứng sang một bên, không hề gào khóc nữa, nhưng mắt vẫn đỏ hồng. Vĩnh Yên đế nhìn hắn thân cao như ngọc, đã là một thanh niên tuấn tú rồi còn gào khóc trước mặt mình, nhất định là bị oan ức rất lớn. Trong lòng vì hắn tính toán, nói:

- Hãy đi Đông cung đi, ở lại đó trò chuyện với Thái tử!

- Vâng ạ!

Phó Dư Sâm đáp ứng một tiếng, hành lễ, xoay người rời đi, nhưng khi tới cửa cung, hắn lại quay đầu nhìn Vĩnh Yên đế:

- Bá phụ cũng phải chú ý long thể!

Nhìn Vĩnh Yên đế khẽ vuốt cằm, lúc này hắn mới rời đi. Toàn bộ thái giám cung nữ ở điện Sùng Chính đều nhìn thấy mí mắt Phó Dư Sâm đỏ hồng, đương nhiên sẽ có người lạng lẹ đến Khôn Ninh cung báo cho Thư hoàng hậu. Cùng thời gian Phó Dư Sâm bước vào đông cung, xe ngựa của đoàn người Từ Xán Xán đã vào cửa lớn Định Quốc Công phủ, chạy dọc theo con đường lát gạch xanh, thẳng về hướng Tây, đến Nghi môn mới dừng lại.

Lúc Từ Hàn thị, Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên xuống xe, người đánh xe vội vàng quay trở về, gãi sai vật ở Định Quốc Công phủ dẫn đường đi qua sân để xe. Từ Nghi Bằng đã đi tiền viện, Từ Hàn thị, Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán đi theo bà từ dẫn đường vào Nghi môn. Nhìn cây cảnh hoa lá lấp ló trong Quốc công phủ rộng lớn, trong lòng Từ Xán Xán có cảm giác như đi thám hiểm. Trong vườn khắp nơi đều là nữ quyền, rất náo nhiệt. Giữa những nữ quyền trang điểm xinh đẹp, y phục tím đỏ này, tất nhiên không nhìn thấy được đoàn người Từ Hàn thị.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đổ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tạm Biệt

Bà từ dẫn đường cho đoàn người Từ phủ hình như có chút hay nói, vừa dẫn đoàn người Từ phủ đi lên hành lang phía Đông, vừa nói chuyện thao thao bất tuyệt:

- Hậu viện Quốc công phủ được phân làm ba khu, chính giữa là nơi ở của phu nhân - Lô Tuyết am, công tử ở Trúc Thanh viện phía bên trái, các cô nương ở Hồng Phong cư phía bên phải, giữa ba viện đều có cửa nhỏ thông với nhau.

Tuy rằng Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán rừ mi mắt nhưng kỳ thực đều đang dựng lỗ tai lắng nghe. Từ Hàn thị làm người nghiêm chỉnh, bà từ nói, nàng cũng chăm chú nghe, nhưng không nhiều lời, miễn cho có kẻ nghĩ rằng nàng đang thám thính bí ẩn của Quốc công phủ. Hành lang nối với hậu viện phẳng phất như không có điểm cuối, tuy rằng phía Tây có rặng dương liễu rậm rạp che khuất ánh mặt trời bên trên trần nhà, cũng không trực tiếp phơi nắng, nhưng toàn thân Từ Xán Xán vẫn ướt đầm mồ hôi. Dường như bà từ cũng biết các nàng đã thấm mệt, nói:

- Thực sự xin lỗi, bởi vì Quốc công phủ hơi lớn, bởi vậy nữ quyền trong phủ ra vào đều dùng kiệu nhỏ, chỉ là hôm nay khách mời thực sự rất nhiều...

Ngụ ý là Từ phủ các người còn chưa đủ tư cách ngồi kiệu ở Quốc công phủ. Ở trường hợp giới quyền quý tập hợp như hôm nay, trọng phu Từ Hàn thị chỉ là Lại Bộ Thị Lang, đương nhiên không dám lên mặt, nghe vậy vội vàng khiêm tốn vài câu. Nàng nhìn Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên phía sau, phát hiện Từ Xán Xán trông thì mảnh mai, nhưng ngoại trừ khuôn mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi thoát nhìn càng thêm kiều diễm, ngoài ra cũng không có việc gì, mà con gái Từ Nghi Liên của mình bởi vì thời gian dài đều ở khuê phòng, chưa bao giờ đi bộ dài như vậy, đã hơi lão đảo, son phấn trên mặt cũng bị mồ hôi làm cho rối loạn. Từ Hàn thị nháy mắt với Mai Tuyết, Mai Tuyết theo nàng nhiều năm, lập tức hiểu ý, lấy một hà bao tiền lên kéo bà từ, cười nói:

- Ma ma, nô tỳ mệt quá không đi được nữa, xin ma ma cho nô tỳ nghỉ ngơi một chút cho khỏe ạ?

Bà từ âm thầm cân nhắc trọng lượng hà bao, rất thỏa mãn, về mặt tươi cười dùng ống tay áo phủi một chiếc ghế bên cạnh hành lang, mời Từ Hàn thị ngồi xuống. Từ Hàn thị mỉm cười khiêm tốn nhưng không ngồi xuống ngay. Mai Tuyết lấy ba tấm đệm lót từ trong bọc hành lý ra, trải lên trên ghế, lúc này Từ Hàn thị mới ngồi xuống. Từ Xán Xán chờ Từ Nghi Liên ngồi xuống xong sau đó cũng ngồi xuống.

Lưu Huỳnh lấy hộp trang điểm ra, cấp tốc sửa soạn lại cho Từ Nghi Liên; Bích Vân nhìn mặt Từ Xán Xán một chút, không thấy có chỗ nào cần trang điểm lại — Từ Xán Xán đã lấy khăn lụa của mình lau mồ hôi. Mai Tuyết bèn lấy ẩm da trâu rút cho mỗi người một chén nước. Bà từ tìm đề tài nói chuyện:

- Con đường chúng ta đang đi là đường dành cho nữ quyền; khách mời đến thăm công tử đều đi hành lang phía Tây, trực tiếp đến Trúc Thanh viện.

Mai Tuyết liếc mắt nhìn Từ Hàn thị, cười hỏi:

- Nghe nói bên trong có rất nhiều cơ thiếp của công tử các người, sao khách mời có thể trực tiếp vào Trúc Thanh viện được?

Bà từ vừa nghe liền cười:

- Trúc Thanh viện còn có ngoại viện, chính viện và nội viện nữa mà! Cơ thiếp của công tử đều ở nội viện, khách mời làm sao gặp được?

Mai Tuyết làm như đã hiểu, “à” một tiếng thật dài. Lúc này một chiếc kiệu sang trọng uốn lượn mà đến, mấy người Mai Tuyết vội vàng đứng thẳng, nhường đường cho cỗ kiệu này... Cỗ kiệu đến gần, Từ Hàn thị nhận ra mấy người chị dâu, cháu gái nhà mẹ đẻ của Quốc công phu nhân Thư thị, vội vàng đứng dậy hành lễ. Thư thị rất ngạo mạn, chỉ khẽ vuốt cằm, cỗ kiệu cũng không dừng lại mà vẫn tiếp tục đi qua. Từ Xán Xán lặng lẽ liếc mắt nhìn Từ Hàn thị, phát hiện khuôn mặt nàng trầm tĩnh, không chút dấu hiệu tức giận vì chịu nhục nào, không khỏi bội phục cực kỳ. Đội Thư thị đi xa, bà từ tiếp tục dẫn đoàn người Từ phủ đi về phía trước.

Lúc này Phó Dư Sâm đang nằm song song với Hoàng thái tử Phó Dư Giác ở trên ghế tại Thanh Phong các, lẳng lặng hưởng thụ gió mát hiếm có bên hồ. Bởi vì ngũ hành Thái tử thiếu nước, Vĩnh Yên đế bèn cho người phá hủy cung điện phía Nam Đông cung, đào đất dẫn nước, tạo thành một cái hồ có diện tích hơn trăm mẫu, ở giữa hồ cho xây đình đài lầu các, để Thái tử tránh nắng mùa hè. Trên lầu hai Thanh Phong Các, bốn mặt chỉ có lan can vây quanh, lúc này gió từ hồ thổi tới mang theo hơi nước lất phất làm bay lụa trắng xung quanh, thoát nhìn giống như tiên cảnh. Thái tử lẳng lặng nằm, tuy là mùa hạ nhưng thân thể cao gầy vẫn mặc áo dài thêu hình rồng màu trắng như trước, khuôn mặt trắng xanh đã gầy đến nỗi sắp biến thành bộ xương khô, môi cũng hiện lên màu tím.

Thái giám thân tín của Thái tử là Mã Bất Phàm đang tập hợp thủ vệ cấm quân Thanh Phong các lại, khề dầy bảo, sau khi bọn họ quay về vị trí, lúc này mới dùng khay bưng dưa hấu, rón ra rón rén lên cầu thang. Trong khay dề hai mâm thủy tinh, một mâm có dưa hấu được cắt thành từng miếng, bên cạnh đặt hai đĩa ăn nho nhỏ; mâm thủy tinh còn lại đặt dưa hấu đã bỏ cẩn thận, sắp xếp gọn gàng. Sau khi đặt khay lên trên ghế ở giữa Thái tử và Phó Dư Sâm xong, Mã Bất Phàm nhẹ nhàng gọi một tiếng “Điện hạ”. Hoàng thái tử nâng mí mắt liếc nhìn hắn, rồi lại nhắm hai mắt lại. Với hắn mà nói, dù là động tác mở mắt này cũng quá mệt mỏi.

Mã Bất Phàm bắt đầu dùng đĩa ăn bằng bạc xiên miếng dưa hấu nhỏ cho Hoàng thái tử. Hắn là một Thái giám rất thanh tú, nhìn khoảng hai mươi một, hai mươi hai tuổi, ánh mắt hắn nhìn Hoàng thái tử cực kỳ chuyên chú, mỗi một miếng đều sát lại gần mà nhìn, hận không thể nhai thay Thái tử. Đối với hành vi mập mờ của Mã Bất Phàm, Phó Dư Sâm làm như không thấy, hắn ngồi dậy, cầm lấy dưa hấu tự mình ăn. Sau khi Mã Bất Phàm rời khỏi, Phó Dư Sâm nghiêng người nhìn Thái tử:

- Đại ca, hay là đi xuống bên dưới cùng ta một chút nhé!

Hắn không tự xưng là thần đệ. Trên mặt Thái tử hiện lên nụ cười nhàn nhạt:

- Hôm nay ta còn có thể đi được hay sao? Đến được đây cũng là do Thái giám đưa lên.

Phó Dư Sâm nhìn Thái tử, tuy rằng vẫn trầm tĩnh như trước đây, nhưng kỳ thực trong lòng rất lo lắng. Với hắn mà nói, Thái tử là đại ca, là người giám hộ của hắn, là thân nhân của hắn, ba năm trước đây cũng là Thái tử đã cứu mạng hắn, hắn cũng không giống như người khác nghĩ, ngóng trông Hoàng thái tử sớm về trời. Thái tử mở mắt nhìn Phó Dư Sâm, vươn bàn tay khô gầy cầm bàn tay thon dài khỏe mạnh của hắn, trong mắt tràn đầy khẩn cầu, thanh âm lại rất nhỏ:

- Tiểu Sâm, sau này giúp huynh trông nom Lương thị... Nếu con của đệ nhiều, hãy cho nàng một đứa làm con thừa tự, để nàng có chỗ dựa... Về phần Mã Bất Phàm, đệ cho hắn đi theo huynh là được...

Khó khăn lắm mới nói xong di ngôn, Thái tử giống như không chịu nổi, nhắm mắt lại thở hổn hển, buông lỏng tay Phó Dư Sâm ra. Thái tử phi Lương thị là biểu muội nhà cậu của hắn, hắn không đành lòng để biểu muội tuần táng theo hắn——Đại Lương đã có tiền lệ hậu phi tuần táng. Phó Dư Sâm cầm tay hắn, úp mặt trên tay Thái tử.

Thái tử do tiền Hoàng hậu Lương thị sinh ra, khi còn mang thai Lương Hoàng hậu đã trúng kịch độc, sinh ra Thái tử xong liền qua đời, nhưng Thái tử vẫn ốm yếu nhiều bệnh, được đến ngày hôm nay cũng rất không dễ dàng. Ba phi tử độc hại tiền Hoàng hậu đều xuất thân từ gia đình quyền quý, cũng bởi vì thế, thời khai quốc Hoàng đế không nghiêm khắc quy củ không được chọn tú nữ có xuất thân nhà cao cửa rộng, sau khi Lương Hoàng hậu qua đời mới trở nên nghiêm ngặt. Cũng chính sau khi Lương Hoàng hậu qua đời, Quý phi Thụ thị mới được làm Hoàng hậu. Bởi vì thân thể Thái tử, cũng bởi vì sự kiện ba năm trước, Phó Dư Sâm đã khắc sâu nhận thức: nữ nhân thực đáng sợ. Thái tử cảm nhận được nước mắt nóng hổi của Phó Dư Sâm, trong lòng muốn nói với đệ đệ thêm mấy câu, nhưng lại không còn sức lực nữa.

Đi tới cuối hành lang rồi rẽ trái, đi qua Hồng Phong cư mới tới Lô Tuyết am. Từ Xán Xán lặng lẽ nhìn sang hướng Tây, xa xa thấy gã sai vặt mặc áo đen dẫn một đám nam tử vào Trúc Thanh viện, trong đó cũng không có Phó Dư Sâm. Trong khi nàng đang bội phục thị lực thật tốt của mình, vừa lúc có mấy nữ quyến nhìn sang phía bên này, Từ Xán Xán vội vàng cúi đầu theo từ Hàn thị vào Lô Tuyết am. Bà tử dẫn đoàn người Từ phủ đi về phía chính đường, xem ở phần thưởng của Từ Hàn thị, nàng càng thêm ra sức, thấp giọng nói:

- Các phu nhân ở chính đường Lô Tuyết am tham gia tiệc rượu, các cô nương ở Hồng Phong cư tiếp khách mời, bây giờ chúng ta đi chính đường để gặp phu nhân trước.

Còn chưa đến chính đường Lô Tuyết am, Từ Xán Xán đã nhìn thấy một vị phu nhân trung niên mặc lễ phục đầu đội đầy châu ngọc sắc sỡ ngồi ngay ngắn trên chính đường, bên trái ba vị, bên phải bốn vị, tổng cộng có bảy vị cô nương trẻ tuổi đứng thẳng hàng, trong đó vị mặc đồ đỏ kia chắc là người được chúc thọ hôm nay. Nàng còn chưa nhìn kỹ, đã phải theo từ Hàn thị vào chính đường phúc thân hành lễ. Phó phu nhân tuy là em gái Thụ Hoàng hậu, là chính thê của Định Quốc công nhưng lại cực kỳ khiêm tốn, thấy Từ Hàn thị hành lễ, vội vàng sai nha hoàn đỡ lên — Hiện nay Lại Bộ Thị Lang Từ Đình Hòa được thánh thượng coi trọng, còn chưa theo bên nào, đáng giá để Thụ thị mượn sức. Nàng nhìn Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán sau lưng Từ Hàn thị, ánh mắt sáng lên, nhẹ nhàng hỏi:

- Người bên cạnh Nghi Liên là...

Từ Hàn thị vội vàng hạ thấp người trả lời:

- Đây là cô nương nhà đệ muội thiếp, tên là Xán Xán, tới kinh thành tham gia tuyển tú ạ.

Ánh mắt Phó phu nhân hiền hòa đánh giá Từ Xán Xán, một lát sau mới nói:

- Thực sự là một tuyệt đại giai nhân!

Từ Hàn thị vội vàng khiêm tốn vài câu. Phó phu nhân lại nói:

- Xán Xán cô nương đến gần cho lão thân nhìn!

Từ Xán Xán sửng sốt, Từ Nghi Liên lặng lẽ huých nàng một cái, Từ Xán Xán vội vàng cúi đầu tiến lên, lúc đến gần Phó phu nhân mới vén áo thi lễ, xấu hổ đứng trước người Phó phu nhân. Lúc này bảy vị Phó cô nương đều theo mẫu thân nhìn người đẹp, trong đó Tam cô nương Phó Cúc Anh nhanh miệng nhất, cười nói:

- Thật ra vị Từ cô nương này với Bát đệ đúng là một đôi đấy!

Đại cô nương Phó Lan Anh trừng mắt nhìn Tam muội, thấp giọng nói:

- Từ cô nương là vào cung tuyển tú!

Phó Cúc Anh mới không sợ đại tỷ, cười cợt nhìn Từ Xán Xán. Mọi người thấy Từ Xán Xán đẹp như tiên nữ, lại nghĩ tới Phó Dư Sâm cũng đẹp như ngọc, đều thấy hai người thực sự là trời sinh một đôi, không khỏi đều nở nụ cười. Lại nghĩ đến Từ cô nương muốn vào cung tuyển tú, tất cả mọi người đều thấy hơi đáng tiếc. Trên mặt Phó phu nhân mỉm cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười. Nàng rút xuống một cây trâm phượng hoàng bằng vàng từ trên đầu cài lên búi tóc Từ Xán Xán, nắm tay Từ Xán Xán nói:

- Ta vừa nhìn vị Từ cô nương này đã yêu thích, đây là duyên phận trời sinh đấy!

Từ Xán Xán được khen ngợi vội vàng hành lễ cảm ơn. Trong chính đường đang náo nhiệt, bên ngoài truyền đến âm thanh nha hoàn bẩm báo:

- Công tử đến!

Thấy Phó Dư Sâm sắp đến, các cô nương trong chính đường đều hơi bối rối, Phó Lục cô nương và Phó Thất cô nương vội vàng ra khỏi hàng dẫn theo những vị cô nương chưa gả rời khỏi chính đường, chuẩn bị từ cửa nhỏ đi tới Hồng Phong cư. Không ngờ mới ra khỏi chính đường đã gặp Phó Dư Sâm. Hôm nay Phó Dư Sâm mặc áo lụa màu trắng và áo dài màu xanh da trời, đầu đội khăn màu đen, mắt phượng thâm thúy, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cả người anh tuấn nho nhã như từ giữa ánh trăng đi ra, nhìn thấy các cô nương cũng không háo sắc như trong truyền thuyết mà chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, trực tiếp vào chính đường.

Các vị cô nương đều nghĩ Phó Dư Sâm đang nhìn mình, tâm hồn thiếu nữ không khỏi rung động, nhìn lưng áo màu xanh da trời của Phó Dư Sâm, lại nhìn Từ Xán Xán mặc áo thêu hoa ngọc lan và váy có trăm nếp gấp như đuôi phượng hoàng màu xanh biếc, nhớ tới lời Phó Tam cô nương Phó Cúc Anh nói “thật ra vị Từ cô nương này và Bát đệ đúng là một đôi”, lại nhìn lại, thấy hai gò má Từ Xán Xán phớt hồng, trong lòng không khỏi ghen tuông. Từ Xán Xán vẫn trầm mặc. Mới vừa rồi Phó Dư Sâm đi tới, mắt phượng thoáng nhìn, giống như đã thấy nàng trong đám người, lúc bốn mắt chạm nhau, trái tim nàng đập thình thịch, vội vàng cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cùng Chén

Các vị tiểu thư khuê các theo Phó Lục tiểu thư và Phó Thất tiểu thư nối đuôi nhau vào Hồng Phong cư. Hồng Phong cư trồng đầy cây phong, nhưng chưa tới mùa lá phong chuyển thành màu đỏ, khắp nơi vẫn toàn màu xanh biếc, bảy cây phong xanh biếc trồng xung quanh một tòa tiểu lâu, nhìn đẹp như một bức tranh Tây Dương. Từ Xán Xán rất thích Hồng Phong cư, đi phía sau Từ Nghi Liên cũng không nhìn được cứ nhìn mãi, trong mắt tràn đầy hâm mộ. Từ Nghi Liên đi hơi chậm lại, ngang hàng với Từ Xán Xán, trên mặt cười cười, khẽ nói:

- Định Quốc Công phủ rất đẹp phải không?

Từ Xán Xán gật đầu. Từ Nghi Liên lại cười nói:

- Trong cung còn đẹp hơn nữa cơ!

Từ Xán Xán: “...”

Không nghĩ tới Từ Nghi Liên luôn luôn cổ hủ cũng có lúc hoạt bát như thế. Yến hội đã chuẩn bị xong từ lâu, tất cả nha hoàn hầu hạ đều mặc y phục đồ tươi. Cô nương có thể tới Định Quốc Công phủ tham gia yến hội đều xuất thân hiển quý, ít nhiều cũng quen biết nhau, vì vậy rất nhanh liền chia ra thành từng nhóm. Từ Nghi Liên tạm thời không gia nhập bất cứ nhóm nào, mà chỉ xem hoa hồng bên ngoài tiểu lâu với Từ Xán Xán. Phía sau truyền đến một tiếng “Liên tỷ tỷ”, Từ Xán Xán vội vàng xoay người nhìn, phát hiện là ba thiếu nữ y phục hoa lệ. Những thiếu nữ này... làm như không nhìn thấy Từ Xán Xán mà chỉ thấy mỗi Từ Nghi Liên:

- Liên tỷ tỷ, bọn muội đang chờ tỷ đấy!

- Mẫn Vinh, Vân Vinh, A Mỹ!

Từ Nghi Liên mỉm cười đi tới. Ba thiếu nữ vây quanh Từ Nghi Liên đi vào bên trong lầu. Hình như Từ Nghi Liên đã quên mất Từ Xán Xán, đi theo mấy biểu muội, cũng không quay đầu lại. Từ Xán Xán sợ nhất là bị người khác cô lập, bởi vậy mặt dày theo sát Từ Nghi Liên. Từ Nghi Liên và ba biểu muội ngồi xuống bên cạnh bàn vuông đã chuẩn bị trước, Từ Xán Xán đang muốn ngồi xuống bên cạnh biểu muội Từ Nghi Liên, lại nghe thấy Từ Nghi Liên gọi nàng:

- Nhị tỷ tỷ, qua bên này ngồi đi!

Từ Xán Xán ngồi xuống bên cạnh Từ Nghi Liên. Bà cô nương Hàn gia vẫn giả vờ không nhìn thấy Từ Xán Xán, chỉ nói chuyện với Từ Nghi Liên. Từ Xán Xán ở một bên mỉm cười lắng nghe, giống như quen biết các nàng đã lâu. Dù sao Hàn gia cũng là danh môn, ở trường hợp này cũng không dám hành động thất lễ. Bà cô nương Hàn gia nhà ông bà ngoại Từ Nghi Liên, lần đầu tiên thấy Từ Xán Xán rất không vừa mắt, cũng không biết tại sao, chỉ muốn lạnh nhạt với nàng. Ai biết da mặt nha đầu quê mùa này lại dày như vậy, cứ dính lấy bọn họ. Lúc này Từ Nghi Liên mới làm như sực nhớ tới Từ Xán Xán, quay sang giới thiệu với nàng:

- Nhị tỷ tỷ, đây là mấy muội muội nhà cậu của muội!

Từ Xán Xán vội vàng đứng dậy hành lễ. Bà vị cô nương Hàn gia cũng đứng dậy chào hỏi. Bên cạnh Từ Xán Xán còn một chỗ trống, chính là vị trí chủ nhà. Trong lúc Từ Xán Xán đang phỏng đoán đây là vị trí của Phó Lục cô nương hay Phó Thất cô nương thì nha hoàn đã đỡ Phó Lục cô nương đi tới. Phó Lục cô nương không giống Phó Dư Sâm một chút nào, mũi nhỏ, mắt nhỏ, tướng ngũ đoản, sắc mặt tím tái lại mặc áo bồi tử màu đỏ thẫm thêu hoa hồng viền kim tuyến, váy cũng viền kim tuyến, thoạt nhìn rất kỳ quái. Hình như nàng rất thích Từ Xán Xán, vừa ngồi xuống đã đến gần Từ Xán Xán:

- Từ Nhị cô nương, bộ trang sức phi thủy này của muội thật đẹp!

Từ Xán Xán mỉm cười:

- Đây là quà của đại nương tặng cho muội ạ.

Về mặt Phó Lục cô nương cực kỳ hâm mộ:

- Vòng tay phi thủy này của muội cũng đẹp quá, cho ta đeo thử nhé!

Từ Xán Xán vừa muốn nói, Từ Nghi Liên ở bên cạnh đã néo néo vào lưng nàng, vừa vặn sờ vào chỗ ngựa của Từ Xán Xán, khiến Từ Xán Xán bật cười, thân thể không tự chủ được tránh cánh tay của Từ Nghi Liên lệch về phía Phó Lục cô nương. Phó Lục cô nương cho rằng Từ Xán Xán thích thân cận với mình, cũng rất không khách khí kéo cánh tay Từ Xán Xán, gỡ vòng phi thủy trên tay Từ Xán Xán xuống —— khung xương cổ tay Từ Xán Xán nhỏ nhắn, nàng lấy xuống rất dễ. Vòng tay phi thủy của mình trong nháy mắt đã nằm trong tay Phó Lục cô nương, trong lòng Từ Xán Xán giật mình nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, cố gắng mỉm cười.

Vóc dáng Phó Lục cô nương không cao, nhưng cổ tay hơi lớn, nàng liều mạng co bàn tay mập mạp của mình lại, cuối cùng cũng chỉ tiến vào được một chút. Đôi mắt Từ Xán Xán trông mong nhìn vòng tay phi thủy đáng thương của mình, lại không thể nói ra. Đại nương chỉ nói cho nàng dùng bộ trang sức phi thủy này, chưa nói cho nàng, vạn nhất xảy ra vấn đề gì, mình cũng không bồi thường nổi! Phó Lục cô nương cố gắng mất nửa ngày, vẫn không thể làm bàn tay béo của mình tiến vào vòng tay phi thủy, đành phải phần nộ trả lại cho Từ Xán Xán. Nhưng trong nháy mắt, nàng phát hiện trăm phượng hoàng bằng vàng trên búi tóc Từ Xán Xán, ánh mắt sáng lên, lại đưa tay rút xuống, cười hi hi nói:

- Ô, cái này trăm phượng này đẹp quá!

Từ Xán Xán mỉm cười:

- Lục cô nương, trăm này là phụ nhân vừa ban cho muội ạ!

Phó Lục cô nương giả vờ không nghe thấy Từ Xán Xán nói, trực tiếp cài trăm phượng vào búi tóc mình, mặc kệ trên đầu đã cài một cây trăm phượng. Nụ cười trên mặt Từ Xán Xán càng sâu, giờ thì nàng đã biết “không biết xấu hổ” là gì rồi. Phó Lục cô nương ăn vài miếng rau, lại bắt đầu để ý đồ trang sức trên búi tóc Từ Xán Xán, dần đo mãi, cuối cùng lại lấy đi một cây trăm bạc khảm phi thủy của Từ Xán Xán. Từ Xán Xán hít thở sâu nhiều lần mới ép được lửa giận xuống. Mà trên đầu Phó Lục cô nương đã cắm đầy trăm cài tóc sáng loáng, đúng đa đúng đả rất đắc ý. Lúc này một loạt tiếng bước chân truyền đến, Từ Xán Xán ngẩng đầu nhìn lên, thấy Phó Thất cô nương đi tới, mặt hạnh phúc ngập tràn, khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng, không khỏi sùng sốt. Phó Thất cô nương vừa đi ra ngoài một lát, nghe nha hoàn Ngân Châu nói bệnh cũ của Lục tỷ lại tái phát, không khỏi nổi trận lôi đình, lập tức quay lại.

Phó Lục cô nương vừa mới đắc ý trong chốc lát, đã cảm thấy trên đầu nhẹ một chút, vội vàng che đầu nhìn, lại thấy trong tay Thất muội muội cầm đồ trang sức vừa lấy được của Từ Xán Xán, muốn mở miệng nói lại bị ánh mắt muội muội nhìn trừng trừng. Phó Thất cô nương xin lỗi Từ Xán Xán trước, sau đó cài trăm phượng bằng vàng và trăm bạc khảm phi thủy lên búi tóc Từ Xán Xán. Từ Xán Xán vội vàng khiêm tốn vài câu. Lúc Phó Thất cô nương rời đi, rất sợ Phó Lục cô nương giờ trở cừ, thuận tiện cũng lôi cả Phó Lục cô nương đi. Buổi tiệc kết thúc, các tiểu thư khuê các tốp năm tốp ba đi ngắm hoa trong vườn. Lâm viên của Định Quốc Công phủ nổi danh cả nước, đương nhiên phải thưởng thức một phen. Từ Nghi Liên tìm cơ hội bỏ lại bà vị biểu muội Hàn gia, dẫn Từ Xán Xán đến phía sau rừng trúc, lúc này mới nói:

- Hôm nay Nhị tỷ tỷ bị sợ hãi hả?

Từ Xán Xán liên tục gật đầu. Từ Nghi Liên che tay áo mà cười:

- Phó Lục cô nương này cũng là cực phẩm ở kinh thành, Định Quốc Công phủ phú khả địch quốc, nhưng nàng lại thích chiếm tiện nghi của người khác.

Từ Xán Xán cũng cười:

- Phó Thất cô nương thật xinh đẹp!

Phó Thất cô nương mắt to cằm nhọn, da thịt trắng nõn, mũi cao thẳng, cũng là một mỹ nhân, đứng cùng một chỗ với Phó Lục cô nương, quả thực không giống tý muội ruột thịt. Từ Nghi Liên khẽ vuốt cằm, kéo Từ Xán Xán đi trên đường mòn. Từ Xán Xán hơi khát nước, bảo Bích Vân lấy trà cho nàng. Bích Vân quay lại rất nhanh, dùng khay bưng hai tách trà màu trắng có nắp cho Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán mỗi người một chén. Từ Xán Xán vừa mở nắp tách trà đã phát hiện bên trong là trà Phổ Nhĩ, nàng nhấp một ngụm, thấy nước vừa ấm, không khỏi cười nói:

- Bích vân, người thật lợi hại!

Bích vân được khen, mặt cũng đỏ lên. Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán bưng tách trà có nắp đi về phía trước, vừa mới bước qua cửa nhỏ vào Lô Tuyết am, trước mặt đã thấy một đám mỹ nhân trang điểm xinh đẹp vây quanh một người nam tử, không biết đang làm gì. Từ Nghi Liên liếc mắt nhìn, ghé sát vào Từ Xán Xán thấp giọng nói:

- Là cơ thiếp của Phó Dư Sâm!

Từ Xán Xán cả kinh, không khỏi nhìn sang. Đám mỹ nhân người một câu, ta một câu “Công tử, người làm sao vậy”, “Công tử thiếp sợ lắm” “Công tử, thiếp đỡ người vào nhà”, lại không ai chịu rời khỏi Phó Dư Sâm đang nôn mửa. Một trận gió mang theo mùi thơm bay tới, mùi hương hòa lẫn mùi rượu làm Từ Xán Xán lập tức “hắt xì” một tiếng. Nam tử bị vây quanh nghe được âm thanh liền che miệng đứng thẳng, thân hình cao hơn mọi người khiến Từ Xán Xán lập tức nhận ra —— Phó Dư Sâm. Lúc này Phó Dư Sâm đã đổi lại một bộ áo dài màu trắng, trên vòng eo tinh tế thắt một chiếc đai lưng màu đen, trên đầu đội quan ngọc, thoát nhìn rất đẹp. Từ Xán Xán sững sờ nhìn Phó Dư Sâm. Mắt phượng sâu thẳm của Phó Dư Sâm nhìn tách trà có nắp trong tay Từ Xán Xán. Một lát sau, Phó Dư Sâm bước tới, cầm tách trà có nắp bằng sứ trắng trong tay Từ Xán Xán, hân uống một ngụm trà súc miệng, vẫn cảm thấy trong miệng hình như còn mùi lạ, liền súc thêm vài lần nữa, cuối cùng uống hết chỗ trà còn sót lại trong tách trà có nắp. Hai bên trái phải vây quanh không ít người, tất cả đều là nữ, đôi mắt trông mong nhìn Phó Dư Sâm uống trà súc miệng, mỹ nam nôn mửa cũng là mỹ nam! Phó Dư Sâm làm như không có chuyện gì, đưa tách trà có nắp cho Từ Xán Xán, tạ lễ đơn giản xong lập tức xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tim Đập

Hai tay Từ Xán Xán đón lấy tách trà có nắp trống không, lại cúi đầu xuống, không nghe theo tiếng lòng mà nhìn bóng lưng Phó Dư Sâm. Nhóm cơ thiếp của Phó Dư Sâm thấy hắn rời đi, đầu tiên là yên tĩnh trong chốc lát nhưng ngay sau đó lại lập tức duyên dáng đuổi theo, gọi to:

- Công tử.

Từ Nghi Liên nhìn bóng lưng Phó Dư Sâm biến mất giữa những khóm hoa và cây cảnh rậm rạp, tách trà có nắp bằng đồ sứ trắng đang bưng trong tay trở nên nặng trĩu, nặng đến nỗi không thể bưng nổi bằng một tay. Nàng dùng hai tay bưng tách trà, cảm thấy trái tim giống như bị kim đâm —— vì sao trong tay nàng và Từ Xán Xán đều bưng tách trà, Phó Dư Sâm lại chỉ nhìn thấy mỗi Từ Xán Xán? Lễ nào nam tử đều thích sắc đẹp, không thích đức hạnh như thế? Trong nháy mắt này, những lời giáo dục phụ dung phụ đức của mẫu thân từ xưa tới nay trong lòng nàng bắt đầu dao động.

Các tiểu thư khuê các có mặt ở đây tận mắt chứng kiến động tác thân mật giữa mỹ thiếu niên Phó Dư Sâm và Từ Xán Xán, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó bắt đầu khinh bỉ, sau lại bắt đầu nghi hoặc: quan hệ giữa Từ Xán Xán và Phó công tử là như thế nào? Tuy rằng trong lòng chúng khuê tú kinh ngạc, nhưng không ai biểu hiện ra ngoài, cũng sẽ không có người nào trực tiếp hỏi Từ Xán Xán. Lúc này Từ Xán Xán cũng không chú ý tới phản ứng của mọi người xung quanh, nàng đang cố gắng đè nén bản thân, vì Phó Dư Sâm uống trà mà tim đang đập rộn lên. Nàng ngẩng đầu nhìn nhóm cơ thiếp của Phó Dư Sâm nhanh nhẹn rời đi, tự an ủi: Người cho là Phó Dư Sâm đối với người có cảm tình đặc biệt gì cơ chứ? Người không nhìn thấy đám oanh oanh yến yến kia của hắn à... Nhưng, nghĩ đến tình hình vừa rồi, Từ Xán Xán vẫn còn đau lòng hắn phải chịu đựng nôn mửa như thế, dạ dày nhất định không dễ chịu, mà ở chỗ mình lại có thuốc viên bằng hương liệu rất tốt cho dạ dày... Rốt cục đè nén tưởng niệm trong lòng xuống, Từ Xán Xán đưa tách trà có nắp cho Bích Vân đi theo sau lưng:

- Trà lại đi!

Từ Nghi Liên cũng đặt tách trà vào trong khay của Bích Vân. Tạm biệt Phó phu nhân xong, hai tỷ muội theo Từ Hàn thị rời khỏi Lô Tuyết am. Từ Nghi Băng đã chờ ngoài cửa. Khi cả nhà đông đủ, bèn đứng đó chờ người đánh xe. Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên thấy có hai bé trai mặc áo khoác trắng thêu hoa phía sau Từ Nghi Băng, không khỏi đều hơi ngạc nhiên. Từ Nghi Băng thấy sắc mặt hai muội muội khác thường, bèn quay lại nhìn thoáng qua, lập tức ngừng đầu nói:

- Không nên nhìn, không nên nhìn!

Tuy rằng Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên không dám nhìn nữa, nhưng vẫn rất tò mò. Từ Nghi Liên cúi đầu không nói, còn Từ Xán Xán hai mắt sáng trong suốt:

- Đại ca, những người kia rốt cuộc là ai vậy?

Từ Nghi Băng thấy nàng không chịu bỏ qua, liếc mắt nhìn mẫu thân, phát hiện mẫu thân đang nói chuyện với Mai Tuyết, hình như không chú ý tới bên này, bèn thấp giọng nói:

- Hai người kia đều là nam sủng của Phó Dư Sâm đấy!

Từ Xán Xán: “...”

Hình tượng Phó Dư Sâm trong lòng nàng sụp đổ hoàn toàn. Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, lẩm bẩm nói:

- Tại sao chuyện riêng của Phó Dư Sâm mà toàn bộ biện kinh đều biết thế?

Nét mặt Từ Nghi Bằng cứng lại, nhìn bóng lưng hai người thiếu niên xinh đẹp như có điều suy nghĩ. Ngồi trên xe ngựa, cả Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên đều không nói một câu. Từ Xán Xán rũ mắt ngắm vòng tay phỉ thúy trên cổ tay, Từ Nghi Liên lẳng lặng nhìn màn trúc, ánh mắt tựa như xuyên qua màn trúc tinh xảo. Bích vân và Lưu Huỳnh cũng không dám nói lời nào, không khí có chút xấu hổ.

Lúc này Từ Xán Xán đang cố gắng nghĩ sang chuyện khác, đuổi hình bóng Phó Dư Sâm ra khỏi đầu. Nàng nghĩ: qua mấy tháng nữa mình sẽ vào cung tham tuyển, vì sao đại nương còn muốn mình đi xa giao, muốn mình lộ mặt trước giới quyền quý ở biện kinh? Nàng không hiểu chuyện gì xảy ra, đành phải tự mình suy nghĩ miên man, cuối cùng đoán: hay là bởi vì bên ngoài truyền ra tin tức long thể Vĩnh Yên để bất an, Hoàng thái tử vẫn bệnh ở Đông cung, đại bá truồn dự bị một con đường khác, về phe Định Quốc công phủ? Lúc này nàng mới phát hiện mọi người đều biết Phó Dư Sâm là người thứ hai thừa kế ngôi vị Hoàng đế Đại Lương! Thì ra địa vị của nàng và Phó Dư Sâm lại cách xa nhau như thế, sợ là rất khó vượt qua. Lại nghĩ đến nhóm cơ thiếp, nam sủng của Phó Dư Sâm, Từ Xán Xán tâm loạn như ma.

Trở lại Từ phủ, mặc dù mọi người đều mệt đến không còn muốn động đây, nhưng vẫn cố gắng đến Xuân Huy viện thỉnh an Từ lão thái thái. Từ lão thái thái thấy vẻ mặt mệt mỏi của con dâu cả, bèn cố ý không muốn các nàng được nghỉ ngơi, cầm lấy tay Từ Hàn thị hỏi lung tung. Đương nhiên Từ Hàn thị nhìn ra ý đồ của bà bà, trong lòng khinh bỉ nhưng cũng không muốn vì việc nhỏ này mà trở mặt, bởi vậy cố gắng tươi cười, hỏi một câu đáp một câu. Từ Xán Xán cũng cực kỳ mệt mỏi, chính đường Xuân Huy viện rất mát mẻ, mồ hôi trên người nàng đều thấm vào trung y, lúc này dính trên người rất khó chịu, hận không thể trở về ngâm mình trong nước ấm. Nàng biết tổ mẫu đang cố ý làm khó để đại nương —— thời gian lão thái thái ở trấn Lạc Hà cũng thường xuyên dây vò mẹ nàng như thế. Từ Xán Xán nhìn đại nương hết sức kiên nhẫn, quyết định nịnh bợ đại nương một lần. Từ Xán Xán đứng dậy đi tới bên cạnh lão thái thái, kéo y phục lão thái thái làm nũng:

- Tổ mẫu, ngày hôm nay con mệt quá, con muốn về nghỉ ngơi ạ!

Lão thái thái trừng mắt, vừa muốn tức giận, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Từ Xán Xán vì chảy mồ hôi mà trong suốt như ngọc, nghĩ đến tiền đồ như hoa gấm của Từ Xán Xán trong thời gian tới, tiếng quát ra đến miệng lại cố gắng nuốt xuống, nhưng không thể chỉ cho mỗi Từ Xán Xán đi nghỉ được, đành phải nhìn về phía Từ Hàn thị miễn cưỡng cười nói:

- Xán xán mệt mỏi rồi, cũng là lão bà ta lo lắng không chu đáo, con dâu cả sao không nhắc nhở ta? Đều trở lại nghỉ ngơi đi!

Đội Từ Hàn thị, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Bằng đi hết, lúc này Từ Xán Xán mới hành lễ với tổ mẫu trở về phòng phía Tây. Bích vân đến phòng bếp lấy nước nóng. Tiểu Hương ở nhà một mình cả ngày, vừa tháo trầm cái, đồ trang sức cho Từ Xán Xán, vừa thì thầm hỏi liên tục:

- Cô nương, đến Quốc công phủ chơi vui không? Có chuyện gì thú vị không? Bầy cô nương của Quốc công phủ có phải đều đẹp như tiên nữ không...

Từ Xán Xán một bụng tâm sự, trầm mặc nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương của mình, mặc Tiểu Hương tự quyết định. Một lát sau, nàng mới bảo Tiểu Hương:

- Lấy nước đến đây đi!

Lúc này Tiểu Hương đã tháo xong đồ trang sức, đang giúp nàng chải tóc, nghe vậy nhân tiện nói:

- Nô tỳ nghĩ cô nương đi tham gia yến hội, ăn nhiều thứ có dầu mỡ, tính toán thời gian pha cho cô nương một ấm trà Phổ Nhị đấy!

Nghe thấy chữ trà Phổ Nhị, Từ Xán Xán lại nhớ đến một màn phát sinh trong vườn hoa ở Lô Tuyệt am, mặt lập tức đỏ bừng. Tiểu Hương bưng một ly trà đến, thấy Từ Xán Xán ngáy người, mặt đỏ nhìn gương, thực là đẹp như hoa đào.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Mật Báo

Lúc Từ Hàn thị vừa tắm xong đi ra, tóc vẫn chưa lau khô, Từ Đình Hòa đã đi vào. Mặc dù Từ Đình Hòa là nam tử tuấn tú như bạch diện thư sinh, nhưng lại hết lần này tới lần khác chỉ thích loại mỹ nhân dã tính như Ngụy di nương, đối với loại nữ tử có tướng mạo phổ thông, tính cách cứng nhắc như thê tử Từ Hàn thị lại không có chút hứng thú nào, hần lấy Hàn thị không phải vì xem trọng Hàn thị, mà vì xem trọng cha của Hàn thị là Tế tửu Quốc Từ Giám Hàn Khánh và huynh trưởng Hàn Ngưỡng Ân, cùng mấy người tỷ phụ của Hàn thị. Lúc này Hàn thị vừa tắm xong, mặt long lanh, da phiếm hồng, kiều diễm hơn bình thường vài phần, nhưng hần vờ như không thấy, nói thẳng:

- Nhị đệ cho người đưa thư, nói là cả gia đình sẽ đến biện kinh thăm mẫu thân!

Từ Hàn thị nghe vậy liền cau mày. Từ Thuận Hòa nói muốn vào kinh thăm mẫu thân, không bằng nói là đến xem con gái bảo bối của hần. Thấy Từ Hàn thị rũ mắt suy nghĩ, Từ Đình Hòa hơi sốt ruột:

- Lúc trước ta buộc hần lui hôn sự của Xán Xán, lần này sợ là hần tới tìm ta tính sổ, bình thường Thuận Hòa dễ nói chuyện, nhưng chọc tới hần, hần cũng dám——

- Tên của Xán xán đã báo lên, Nhị đệ có thể làm gì?

Từ Hàn thị liếc mắt nhìn trượng phu:

- Việc này giao cho thiếp là được!

Mục đích thứ nhất của Từ Đình Hòa đã đạt được, cười hi hi đẩy Hàn thị ngồi trên tháp:

- Đêm nay ta ở cùng nàng.

Lại nói:

- Nghe nói Điền Tự Kính muốn xin cáo lão, nếu có thể nghe được tin tức chính xác thì tốt quá!

Lại bộ thượng thư Điền Tự Kính là người lãnh đạo trực tiếp Từ Đình Hòa, hần muốn xin cáo lão là một tin tức tốt, nhưng tin tức này quả thực phải cần Hàn thị về nhà mẹ đẻ hỏi thăm, nếu tin tức là thật, phải nhờ phụ thân và huynh trưởng của Hàn thị đây! Hàn thị nhìn Từ Đình Hòa, ánh mắt ôn nhu như nước:

- Ngày mai Thiếp sẽ trở về hỏi xem sao!

Trong lòng Từ Đình Hòa vui mừng, bèn ôm Hàn thị hôn tới. Tuy rằng đã ban đêm, nhưng trời vẫn rất nóng. Mai Tuyết dời cái ghế ngồi ngay ngắn ngoài nhà chính, chỉ cần có người đến thừa chuyện sẽ lập tức khoát khoát tay ý bảo ngày mai lại đến—— hiếm khi lão gia mới ở lại chỗ phu nhân một lần, nàng phải quan tâm chút. Bà tử nha hoàn nàng đầu thấy Mai Tuyết như môn thần canh giữ ngoài chính đường, nghĩ là phu nhân có đại sự gì, nếu mình không có chuyện quan trọng thì trước hết trở về, nhất thời trong viện rất yên tĩnh. Chẳng mấy chốc trăng đã lên cao, Mai Tuyết dặn bảo tiểu nha hoàn chuẩn bị nước nóng, cũng bảo phòng bếp ở Thanh Tâm viện chuẩn bị cháo trắng và chút thức ăn. Trong nhà chính vẫn yên lặng không tiếng động, Mai Tuyết đang nhìn ánh trăng trên bầu trời, ngoài cửa viện liên truyền đến tiếng ồn ào. Mai Tuyết giật dử, đi tới cửa chính, thấy bà tử đang ngăn cản nha hoàn A Kim của Ngụy di nương. A Kim thấy Mai Tuyết đến, đặc ý nói:

- Mai Tuyết tỷ tỷ, Tam cô nương bị bệnh, đang nói mê sảng! Mời lão gia mau đi cứu nàng!

Mai Tuyết nhíu mày nhìn nàng:

- Nếu bị bệnh thì phải cầm danh thiếp của lão gia đi mời đại phu chứ! Ở chỗ này ồn ào có ích lợi gì?

A Kim giả vờ không nghe được, thân thể nho nhỏ nhảy lên, trong miệng lớn tiếng la hét:

- Lão gia! Lão gia! Mau cứu Tam cô nương đi!

Mai Tuyết đang muốn lệnh bà tử ngoài cửa lui nàng đi, phía sau đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập, lão gia khoác áo ngoài đi đến:

- Tam tiểu thư làm sao vậy?

Mai Tuyết trừng trừng nhìn A Kim kéo lão gia đi nhanh như một trận gió, còn đang ảo não, tiểu nha hoàn Mai Yên và Tần ma ma đã đỡ phu nhân sắc mặt hồng nhuận tới.

- Phu nhân——

Mai Tuyết muốn tiến lên bẩm báo, Từ Hàn thị lại ngăn nàng:

- Các người cũng theo ta đi xem chút!

Tam cô nương Từ Nghi Đồng quả thực bị bệnh, lên cơn sốt cao đến nổi mặt đỏ bừng, dùng sức siết tay Từ Đình Hòa chảy nước mắt:

- Cha ơi——

Ngụy di nương đã sớm chạy tới Liên Hương viện, nàng còn đang nghĩ cách bảo A Kim đi gọi lão gia, lúc này nàng cầm khăn vừa lau nước mắt vừa lên án:

- Lão gia, Tam cô nương thật đáng thương quá! Yên hội ở Quốc công phủ quan trọng như thế, cô nương trong kinh thành có người nào không muốn đi

chứ? Đồng nhi cũng trông mong thật lâu!

Từ “Đồng nhi” trong lời nói của nàng đã làm Từ Đình Hòa xúc động. Năm đó, hần nuôi Ngụy di nương ở bên ngoài, một nhà ba người ở cùng nhau, Đồng nhi cũng là hòn ngọc quý trên tay hần, rất cưng chiều. Nhận Đồng nhi vào phủ cũng bởi vì muốn tìm nhà chồng cho nàng, không thể để nàng mang tiếng là con gái ngoại thất được... Lúc này Từ Hàn thị chạy tới, cũng vào phòng ngủ của Từ Nghi Đồng. Từ Đình Hòa thấy Từ Hàn thị, vội vàng đứng dậy nói:

- Nàng đã cực khổ một ngày rồi còn tới làm gì nữa?

Từ Hàn thị bảo Tần ma ma:

- Ma ma, đi ngoại viện báo tin cho gã sai vặt, bảo hần cầm danh thiếp của lão gia đi mời đại phu!

Tần ma ma đi ra, nàng lại đến trước giường an ủi Từ Nghi Đồng một phen, không bao lâu bèn tìm lý do rời khỏi Liên Hương viện cùng Từ Đình Hòa. Từ Đình Hòa đang muốn cầu cạnh nhà mẹ đẻ Từ Hàn thị, bởi vậy cũng dẫu dằng hiềm thấy. Từ Hàn thị kiên quyết dứt Từ Đình Hòa trở về Thanh Tâm viện.

Từ Xán Xán tắm rửa xong đi ra, Tiểu Hương đã lấy com tỏi cho nàng, nàng bèn dùng com ở trong phòng. Vì ăn hơi no, Từ Xán Xán cùng Tiểu Hương và Bích Vân đi loanh quanh trong sân cho tiêu com. Trờ lại phòng ngủ, Bích Vân tháo đồ trang sức bằng phi thủy của Từ Xán Xán xuống, cầm khăn cẩn thận lau chùi. Từ Xán Xán cảm thấy chơi vui, cũng lau chùi cùng với nàng. Tiểu Hương tự tìm cho mình một việc —— giặt bộ y phục Từ Xán Xán mới thay ra! Từ Xán Xán nhìn Bích Vân cất đồ trang sức xong, dặn dò nói:

- Ngày mai tìm một cơ hội trả lại đồ trang sức cho đại phu nhân đi.

Tuy rằng nàng cũng có đồ trang sức đá quý, nhưng đá quý đều không lớn lắm, chất lượng cũng không tốt, nếu đánh mất đồ trang sức của đại nương, nàng thực sự không bồi thường nổi. Bích Vân đáp ứng một tiếng, lại cất đồ trang sức vào trong hộp. Tiểu Hương giặt xong y phục đi vào, liền nói những chuyện nàng nghe được ở Liên Hương viện cho Từ Xán Xán. Tuổi nàng còn nhỏ vì vậy cũng thích những chuyện bát quái, Từ Xán Xán nói nàng vài lần, nhưng nàng cũng không đổi được bản tính này, nghe được chuyện gì đều nói cho Từ Xán Xán, khiến Từ Xán Xán quả thực không biết làm gì với nàng nữa, đành phải nhắc nhở nàng phải cẩn thận hành động, đừng chuyện gì cũng đi hỏi thăm. Nghe Tiểu Hương kể lại xong, Từ Xán Xán không nói chuyện, mặt không thay đổi, trong đầu vẫn đang suy nghĩ: Đại bá đúng là không biết xấu hổ, nhà ở là của hồi môn của đại nương, còn dùng của hồi môn của đại nương nuôi tiểu lão bà... Để nói sang chuyện khác, Từ Xán Xán bèn hỏi Tiểu Hương:

- Vải khâu giày ta cần đã chuẩn bị tốt chưa?

Nàng bảo làm cho đường ca một đôi giày, đến bây giờ còn chưa làm xong đây! Còn phải làm cho đại bá, đại nương và tổ mẫu mỗi người một đôi nữa... Từ Xán Xán lại nghĩ tới Phó Dư Sâm, không biết hần đi giày cỡ bao nhiêu... Từ Xán Xán cảm thấy mình chỉ cần tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc đạo đức, trong lòng suy nghĩ tới Phó Dư Sâm một chút cũng không sao đâu nhỉ?

Lúc này trong Trúc Thanh viện ở Định Quốc Công phủ rất náo nhiệt. Trong thiên viện ở Trúc Thanh viện, bảy cơ thiếp ban ngày vây quanh Phó Dư Sâm đang bị Phó Quế và Phó Liễu chi huy gã sai vặt bịt miệng, lột áo khoác ấn xuống sập mà đánh, gây trúc cứng rần đánh trên thân thể phát ra tiếng “Phác phác phác”, bảy mỹ nhân như hoa như ngọc đã bị đánh đến nổi không phát ra được âm thanh nào. Bên ngoài Trúc Thanh viện, hai nam sủng xinh đẹp cũng bị cời hết y phục, chỉ còn lại mỗi chiếc quần bị treo trên cây quế trăm năm tuổi, Phó Quế và Phó Liễu mỗi người cầm một roi mà đánh. Phó Dư Sâm không có ở hiện trường, hần đang tắm trong phòng ngủ —— từ lúc trở về Trúc Thanh viện hần đã bắt đầu tắm, đã đổi nước năm lần rồi, thân thể trắng nõn bị hần chà xát đến nổi đỏ hồng như sắp trầy một lớp da! Hần dặn dò Phó Liễu Phó Quế và bốn tùy tùng:

- Đánh chết mới thôi!

Từ khi trở về từ hành dinh Uyển Châu, hần bắt đầu quản lý Trúc Thanh viện, nhìn nghiêm ngặt như thế, không nghĩ tới còn có người dám chạy đến Lô Tuyệt am và ngoại viện làm bại hoại thanh danh của hần, còn vừa lúc làm cho Từ Xán Xán nhìn thấy. Từ nhỏ Phó Dư Sâm đã phạm quá nhiều sai lầm, sớm không biết xấu hổ rồi, nhưng không biết tại sao, chỉ cần vừa nghĩ tới Từ Xán Xán nhìn thấy những điều này, trong lòng hần rất khó chịu. Phó Nam và Phó Dương thấy Phó Dư Sâm đuổi hai tùy tùng ra ngoài, hai người không dám đi xa, bèn đứng canh giữ ngoài cửa. Phó Quế và Phó Liễu đến, thấy Phó Nam Phó Dương canh giữ ngoài cửa, đoán ngay được công tử đang mặc y phục, vì vậy cách cửa sổ bẩm báo:

- Bẩm công tử, hành hình xong rồi ạ! Cũng hỏi ra được nguyên nhân!

Bên trong truyền đến âm thanh hơi khàn khàn của Phó Dư Sâm:

- Phu nhân giờ trò quý?

- Vâng!

- Bên Phu nhân còn chưa có động tĩnh gì à?

- Vẫn nghỉ ngơi, không có động tĩnh ạ.

Phó Dư Sâm hơi nghi hoặc, hần uống trà của Từ Xán Xán trong vườn hoa, nam nữ trao nhận thân thiết, chẳng phải phu nhân mong hần bất chính như thế hay sao? Tại sao nàng ta còn chưa ra tay... Hôm qua Phó Dư Sâm vừa nôn mửa vừa tắm rách da, ngày hôm nay thân thể thực sự khó chịu, bèn ở trên giường dựa đệm đọc sách. Chu Anh sang thăm hần, thấy bốn tùy tùng Phó Quế, Phó Liễu, Phó Dương và Phó Nam bên cạnh Phó Dư Sâm đều canh giữ ở cửa nội viện. Bốn người bọn họ hiềm khi đông đủ như thế, đều là đáng dấp vừa đen vừa gầy, Chu Anh không khỏi nở nụ cười:

- Đại ca tìm bốn kẻ tùy tùng dờ hơi hầu hạ bên cạnh, là vì làm nền cho đáng vẻ ngọc thụ lâm phong của mình đây mà! Ha ha ha!

Phó Quế đang muốn nói tiếp, Phó Liễu nháy mắt với hấn, Phó Quế nghĩ đến tính tình công tử, lập tức ngừng công kích. Chu Anh vừa vào phòng ngủ đã lập tức chúc mừng Phó Dư Sâm:

- Đại ca, nghe nói ngày mai huynh sẽ bắt đầu lên lớp đọc sách! Chúc mừng chúc mừng!

Lên lớp đọc sách, Thái Phó tự mình dạy học, đây chính là đãi ngộ chỉ hoàng tử mới có đây! Có nghĩa là đại ca đã bay lên đầu cảnh thành phượng hoàng rồi, hấn phải ôm chặt lấy bắp chân đại ca mới được! Hấn vui vui về về hỏi Phó Dư Sâm:

- Ca ca, hôm qua vì sao huynh lại nôn mửa thế?

Hôm qua mẩu thân hấn cũng ở Quốc công phủ, khi trở về nói cho hấn biết chuyện Phó Dư Sâm nôn mửa. Phó Dư Sâm chỉ lo đọc sách, không để ý đến hấn. Chu Anh bị lạnh nhạt đã quen, liền tự quyết định:

- Không phải là bởi vì có nữ nhân sờ vào người huynh chứ?

Phó Dư Sâm vừa nghe, nhanh như tia chớp vươn chân dài đạp Chu Anh. Chu Anh bị hấn đá bất ngờ không kịp đề phòng ngã trên mặt đất, nhưng lại vui vẻ dùng hai tay chống đỡ: Phản ứng này của đại ca cho thấy bị hấn nói trúng rồi! Hấn lại bị ồ nói:

- Đại ca bị sờ soạn chỗ nào, cũng cho đệ đệ sờ với ——

Lời còn chưa nói hết, thân thể của hấn đã bay lên trời. Phó Dư Sâm mở cửa sổ ra, mang theo Chu Anh đang kêu oa oa ném ra ngoài. Chu Anh là biểu đệ của hấn, mẩu thân Chu Anh là người thân duy nhất đối tốt với hấn, bất kể thế nào Phó Dư Sâm cũng không thể thực sự làm gì Chu Anh, chỉ có thể thế này thôi.

Từ Nghi Đồng bệnh tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, giữa trưa ngày thứ hai nàng đã có thể rời giường, buổi tối ngày thứ hai đã tham dự gia yến được cử hành tại Xuân Huy viện của lão thái thái. Tuy rằng Từ Hàn thị kiên trì tiến hành cảm hóa trong thời gian dài, nhưng lão thái thái và Từ Đình Hòa cũng không bỏ thói quen nói chuyện phiếm lúc ăn cơm, Từ Nghi Đồng cũng học theo lão thái thái, đặc biệt thích nói khi ăn cơm. Từ Đình Hòa thương con gái vừa khỏi bệnh, không cần nha hoàn hầu hạ, tự mình múc một chén canh gà đưa cho Từ Nghi Đồng:

- Nghi Đồng, uống ít canh gà đi!

Từ Nghi Đồng rất đắc ý, uống một ngum canh xong lại cười hỏi Từ Xán Xán:

- Nhị tỷ tỷ, nghe nói hôm nay công tử Quốc công phủ uống trà còn sót lại của tỷ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?

Từ Xán Xán nhẹ buông tay, đôi đũa rơi trên mặt đất. Từ lão thái thái và Từ Đình Hòa chỉ hơi kinh ngạc, Từ Hàn thị và Từ Nghi Liên rất bình tĩnh, mặt Từ Nghi Bằng lại lập tức trở lên cứng ngắt. Từ Xán Xán: “...” mẹ nó, là ai mặt báo thế?

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Mị Nữ Giáo Trình (Nhất)

Lúc này đầu óc Từ Xán Xán suy nghĩ quay cuồng, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp thích hợp, cuối cùng đành phải thi triển bản năng của mình. Đầu tiên Từ Xán Xán cúi đầu nhìn mặt bàn, một lát sau mới khẽ ngẩng đầu nghiêng mặt giọng khàn khàn nói:

- Ngày hôm qua trên tay tỷ và Tam muội muội đều bung tách trà, gặp một vị nam tử đang nôn mửa trong vườn hoa, không biết tại sao nam tử kia đột nhiên đoạt đi tách trà có nắp trong tay tỷ ...”

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt bởi vì ủy khuất mà uon ướt:

- Tỷ sợ đến nỗi choáng váng...

Từ Nghi Bằng nghe thấy đường muội bị kinh hoàng như vậy, lập tức quan tâm hỏi:

- Bây giờ Nhị muội đã tốt chưa?

Thấy vành mắt Từ Xán Xán đỏ hoe, hấn lập tức làm chỗ dựa cho muội muội:

- Không phải sợ, sau này nếu là thiệp mời của phủ bọn họ, muội cũng không cần đi nữa; hể là trong phủ chúng ta mời khách, cũng tuyệt đối không đưa

thiếp mời cho hẳn.

Từ Đình Hòa và Từ Hàn thị: “...”

Hài tử này thành thật quá rồi, bình thường cũng có như vậy đâu! Từ Hàn thị liếc mắt nhìn Từ Đình Hòa, lại nhìn sang Từ Nghi Đồng. Từ Đình Hòa biết ý tứ của thê tử, hẳn nghiêm nghị nhìn Từ Nghi Đồng:

- Nhiều lời gièm pha, Từ cô nương về phòng suy ngẫm một đêm, buổi sáng ngày mai tới thỉnh an tổ mẫu!

Thấy phụ thân luôn luôn yêu thương mình giờ lại đối với mình như vậy, vành mắt Từ Nghi Đồng lập tức đỏ lên:

- Phụ thân...

Từ Đình Hòa trừng mắt nhìn nàng, không có chút ý tứ thương lượng. Từ Nghi Đồng đành phải giậm chân một cái rồi khỏi chỗ ngồi chạy ra ngoài. Từ Đình Hòa mệt mỏi thở dài. Từ Xán Xán ở một bên bất bình hành vi của Từ Đình Hòa: Cả ngày hôm nay trong phủ tấp nập chuẩn bị lễ vật để Hàn thị về nhà mẹ đẻ, thanh thế lớn như vậy Từ Nghi Đồng lẽ nào không nhìn ra? Từ Đình Hòa trước hết bảo nàng suy ngẫm một đêm, ngày mai vẫn có thể theo Hàn thị đi Hàn phủ làm khách, người làm cha này suy tính chu toàn cho con gái quá nhỉ? Nếu Từ Hàn thị mở miệng, Từ Nghi Đồng nhất định phải ở trong phòng suy nghĩ ba ngày! Lúc này Từ lão thái thái căn bản không quan tâm phản ứng của mọi người trong phòng, mà trong lòng đang tính toán. Tính toán xong, Từ lão thái thái mới mở miệng:

- Đình Hòa, năm nay Hoàng thượng bao nhiêu tuổi rồi?

Từ Đình Hòa thuận miệng đáp:

- Ngô Hoàng thánh thọ năm mươi chín.

Từ lão thái thái lại hỏi:

- Công tử Định Quốc Công kia năm nay bao nhiêu tuổi?

Lúc này Từ Nghi Bằng trả lời:

- Bẩm tổ mẫu, người họ năm nay mười tám tuổi ạ!

Mặt Từ lão thái thái sáng lên:

- Nghe nói đời thứ hai Phó thị, ngoại trừ Hoàng thái tử bị bệnh nằm liệt giường thì chỉ còn vị này?

Từ Đình Hòa và Từ Hàn thị đều hiểu ý tứ Từ lão thái thái, không khỏi liếc nhau, Từ Đình Hòa lập tức mở miệng ngăn cản mẫu thân nói năng lung tung:

- Mẫu thân!

Mặt Từ lão thái thái cười thành một đóa hoa cúc:

- Phó công tử và Xán Xán có cơ ——

Từ Nghi Liên thấy phụ thân không ngăn cản được tổ mẫu, cũng bất chấp, kêu “Ai nha” một tiếng. Xưa nay Từ lão thái thái luôn cưng chiều cháu gái này, thấy thế vội hỏi:

- Nghi Liên, cháu làm sao vậy?

Từ Nghi Liên giả vờ đau bụng, lúc này mới chuyển hướng chú ý của Từ lão thái thái. Thời gian còn lại, mỗi người đều rất trầm mặc. Một bữa gia yến tan rã trong không vui. Từ Đình Hòa đang trong thời gian phải nhờ cậy Từ Hàn thị, cũng không cố ở bên ngoài để Ngụy di nương hầu hạ, lưu lại Từ Nghi Liên đối phó Từ lão thái thái, còn mình theo Từ Hàn thị đi Thanh Tâm viện.

Vào Thanh Tâm viện, phu thê hai người ngồi trên tháp, Mai Tuyết bảo tiểu nha hoàn pha hai chén trà, tự mình bưng lên, lúc xong việc, thấy Từ Hàn thị không sai bảo gì nữa, vì vậy đứng thẳng một bên. Từ Đình Hòa có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với Từ Hàn thị, thấy Mai Tuyết vẫn đứng thẳng như trước, bèn khoát tay áo bảo Mai Tuyết đi ra ngoài canh giữ. Mới vừa rồi trên gia yến, bởi vì Từ Xán Xán mà rối loạn, lúc này hẳn mới nhớ tới Từ Nghi Liên sắp mười lăm tuổi rồi, cũng nên làm mai, bởi vậy muốn cùng Từ Hàn thị thương lượng chút. Hắn trực tiếp hỏi Từ Hàn thị:

- Nàng có ý định gì về việc hôn nhân của Nghi Liên chưa?

Kỳ thực Từ Hàn thị đã quan tâm chuyện này rất lâu rồi, chỉ là vẫn chưa tìm được chỗ thích hợp, nàng cúi đầu, xoay xoay đồ trang sức phi thúy mà Từ Xán Xán trả lại trong tay, suy nghĩ một lát mới ngẩng đầu nhìn Từ Đình Hòa, nghiêm túc nói:

- Thiếp nghĩ trong vòng một hai năm tới, biết đâu lão gia lại có thể thăng quan, bởi vậy còn chưa lo lắng chuyện này!

Từ Đình Hòa bây giờ là chính nhị phẩm Lại bộ thị lang, nếu có thể lên chức, ví dụ như thăng làm Thượng thư, hôn sự của con gái có thể được nâng cao

một bước. Từ Đình Hòa vừa nghe, vuốt râu nói:

- Trước tiên làm tốt chuyện đưa Xán Xán vào cung đã!

Hắn suy nghĩ một chút, lại nói:

- Chỉ là không biết bây giờ long thể thánh thượng thế nào...

Từ Hàn thị hiểu ý, lập tức thấp giọng nói:

- Đề thiếp về hỏi Tam tỷ phu xem thế nào!

Tam tỷ của Từ Hàn thị gả cho viện phán thái y viện Phong Dịch, hắn vẫn chuyên môn phụ trách bắt mạch cho Vĩnh Yên đế. Từ Đình Hòa vui mừng, đứng dậy kéo tay Từ Hàn thị đi về phòng ngủ, Từ Hàn thị hơi xấu hổ:

- Còn chưa rửa mặt đâu...

Từ Đình Hòa cười:

- Làm xong lại tắm!

Thời gian sáng sớm thình an lão thái thái, đợi những người khác đều đi khỏi, lúc này Từ Hàn thị mới nói chuyện về nhà thăm phụ mẫu, dùng lý do Hàn lão thái thái bị bệnh. Trên thực tế Hàn lão thái thái cũng bị bệnh liệt giường từ lâu, như vậy cũng không tính là nguyên rủa lão nhân gia. Từ lão thái thái vừa nghe Hàn lão thái thái bị bệnh, lập tức có chút hả hê, muốn cười nhưng không dám cười, mặt hơi co quắp:

- Con đi đi, bảo Nghi Bằng, Nghi Liên và Nghi Đồng đi cùng con!

Từ Hàn thị không dám trễ nải việc học tập của con trai, vội nói:

- Tạ ơn lão thái thái, nội vụ sắp tổ chức cuộc thi tuyển chọn người lên thư phòng bồi đọc, Nghi Bằng phải ở nhà chuẩn bị chút. Để Nghi Liên theo con là được rồi!

Từ lão thái thái không chịu để cho Từ Hàn thị như ý, lập tức nói:

- Nghi Đồng chỉ nhỏ hơn Nghi Liên một chút thôi, cũng phải sắp xếp việc hôn nhân, mang theo nàng đi ra ngoài cũng tốt!

Nàng cũng không thật tình thương Từ Nghi Đồng, nhưng chỉ cần chuyện gì làm cho Hàn thị không thoải mái thì nàng rất vui sướng mà làm. Tay Từ Hàn thị giấu trong tay áo dài dùng sức nắm chặt, đáp một tiếng “vâng”. Từ lão thái thái nhìn sắc mặt, bèn bỏ thêm một câu:

- Ta nghĩ Phong Anh, con trai Tam tỷ phu con cũng rất tốt đấy!

Trong lòng Từ Hàn thị cô cùng căm hận, nhưng vẫn lặng lẽ nói:

- Vâng.

Phong Anh là con một nhà Tam tỷ nàng, luôn luôn được Tam tỷ nâng niu trong bàn tay như bảo vật, làm sao có chuyện xứng đôi với Từ Nghi Đồng? Từ Nghi Đồng mua chuộc được tiểu nha hoàn Phấn Vân bên cạnh lão thái thái, rất nhanh đã biết được tin tức, không đợi Từ Hàn thị phái người đến gọi, lập tức muốn ăn mặc đẹp để đứng chờ trong phòng. Nàng thử vài bộ y phục đều không hài lòng, nhớ lại bộ áo lụa thêu hoa ngọc lan và váy màu xanh biếc có trăm nếp gấp giống như đuôi phượng hoàng mà Từ Xán Xán đã mặc, lập tức ra lệnh cho tiểu nha hoàn đi mượn. Từ Xán Xán nguyện ý cho mượn, nhưng để đảm bảo, nàng tự mình dẫn theo Bích Vân cầm vài món y phục đi gặp Từ Nghi Đồng, trước hết nói:

- Bộ y phục này ba cô nương Hàn gia đều nhìn thấy rồi!

Thấy Từ Nghi Đồng nhú mày vắt óc suy nghĩ, Từ Xán Xán bèn nói:

- Tỷ mang tới cho muội muội xem mấy bộ mới, tỷ còn chưa mặc lần nào, Tứ muội muội xem thử đi!

Nàng cầm tới một chiếc áo đơn thêu hoa hồng đỏ và váy màu quả lựu, trước đây không lâu Từ Hàn thị bảo người may cho mỗi vị cô nương Từ phủ một bộ y phục mùa hạ. Từ Nghi Đồng đã sớm mặc qua nhưng của nàng vẫn chưa mặc. Ánh mắt Từ Nghi Đồng sáng lên, nàng đã cực kỳ ao ước bộ y phục này từ lâu. Từ Nghi Đồng phải thay quần áo, Từ Xán Xán lên tiếng chào rồi sang chính phòng của Từ Nghi Liên. Từ Nghi Liên cũng đang trang điểm thay y phục, trên giường trong phòng ngủ bày đầy y phục, vẫn đang thương lượng với Lưu Huỳnh xem mặc bộ nào! Thấy Từ Xán Xán, Từ Nghi Liên lập tức vui vẻ lôi kéo Từ Xán Xán:

- Nhị tỷ tỷ giúp muội chọn đi!

Mặc dù Từ Xán Xán xuất thân nông thôn, nhưng phong cách ăn mặc lại rất có con mắt thẩm mỹ, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng không thể không thừa nhận điểm này. Từ Xán Xán mỉm cười đáp ứng. Lúc Từ Hàn thị phái người đến, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng đều ăn mặc chỉnh tề đi ra. Ánh mắt Từ Hàn thị chậm rãi nhìn sang Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng. Hôm nay Từ Nghi Liên chải loa kể đơn giản, ngoại trừ hồng ngọc đính bên ngoài búi tóc

cũng không cài chiếc trâm nào. Trên mặt trang điểm nhàn nhạt, trên môi thoa ít son. Trên người mặc áo ngắn hẹp tay màu đỏ, quần dài màu đỏ thướt tha, trên quần dài màu đỏ đeo một dải lụa màu xanh ngọc, càng làm tôn thêm vẻ nhã nhặn lịch sự bình thản của nàng. Từ Hàn thị không khỏi nở nụ cười:

- Hôm nay Nghi Liên không tệ!

Từ Nghi Liên hơi xấu hổ, vội vàng hờn dỗi kêu một tiếng “Nương”. Từ Xán Xán bảo nàng ăn mặc như thế, có vẻ trang nhã tươi tắn rất nhiều, so với trước đây mỗi khi ra ngoài nàng luôn luôn trang điểm rực rỡ thì thích hợp hơn. Lại nhìn cách ăn mặc của Từ Nghi Đồng, Từ Hàn thị biết nàng mặc chính là bộ đồ mới của Từ Xán Xán, cũng không nói gì, chỉ gật đầu, nói:

- Từ cô nương cũng đẹp lắm!

Từ Nghi Đồng phúc thân cảm ơn:

- Tạ mẫu thân khen ạ!

Sau khi Từ Hàn thị mang theo Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng rời khỏi, Tần ma ma đã tới gọi Từ Xán Xán đi học. Từ Xán Xán nghỉ ngơi hai ngày, nghĩ bản thân chắc cũng bị rút lại phía sau, bởi vậy rất nghiêm túc học ngày học đêm, ngay cả bữa trưa cũng chỉ dùng chút ít giản đơn. Dạy nàng nữ nghi là Âu Dương đại gia, chương trình học hôm nay rất đặc biệt —— cách trang điểm để quyến rũ nam tử. Âu Dương đại gia lấy ra mấy món trang sức bên trong của phụ nữ đã có chồng cho Từ Xán Xán nhìn, sau đó nói:

- Nữ nhân ăn mặc thật xinh đẹp, cũng vì làm cho nam nhân thích, muốn cho buổi tối nam nhân sủng ái nàng. Nhưng hết thấy phụ nhân trên đời, đều chỉ biết trang điểm lộng lẫy xinh đẹp vào lúc sáng sớm, ngược lại đến buổi tối lại tẩy trang sạch sẽ, tóc cũng không gọn gàng, phụ nhân như vậy ở trên giường hầu hạ nam tử, liệu nam tử có thích hay không?

Nàng liếc mắt nhìn Từ Xán Xán:

- Cho dù là nữ nhân rất đẹp, làm như vậy cũng sẽ dần dần thất sủng! Phải biết rằng, trang điểm vào buổi tối cũng quan trọng như trang điểm vào buổi sáng, nữ nhân ăn mặc thiên kiều bá mị ôn hương nhuuyển ngọc dưới ánh nến, nam nhân được ôm vào trong ngực sẽ vui mừng biết bao nhiêu!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Từ Xán Xán đã đỏ bừng. Nàng đợi cho đến khi mặt bớt nóng mới lấy dũng khí hỏi Âu Dương đại gia:

- Nhưng trang điểm vào buổi tối lúc đi ngủ chẳng phải sẽ không tốt cho làn da sao ạ?

Âu Dương đại gia liếc nhìn nàng:

- Lễ nào cô nương cho rằng lúc tiến cung ngày nào cũng sẽ được sủng hạnh ả?

Mặt Từ Xán Xán càng đỏ hơn, ngay cả ánh mắt cũng long lanh. Âu Dương đại gia nhìn mị thái của Từ Xán Xán, cảm thán nàng là vu nữ trời sinh, rất hài lòng, lại nói:

- Trang điểm trên mặt quan trọng, nhưng y phục và trang sức dùng hàng ngày cũng quan trọng!

Nàng lại mở mấy bức tranh cho Từ Xán Xán xem. Bức thứ nhất vẽ một nữ tử trang điểm xinh đẹp, thân hình nõ nà nhưng trên người chỉ mặc một cái yếm màu đỏ, một đôi chân ngọc khẽ nhếch lên, trên chân chỉ mang một đôi giày mềm thêu hoa màu đỏ thẫm. Bức thứ hai vẫn là nữ tử này, nhưng chỉ mặc một chiếc váy mỏng màu đen nửa trong suốt, thân thể đầy đặn có thể thấy được mờ mờ. Từ Xán Xán chỉ nhìn hai bức tranh đã cảm thấy trên mặt nóng ran... Âu Dương đại gia nói:

- Nhiều khi mặc ít một chút so với không mặc gì thì càng mê người hơn!

Từ Xán Xán nhìn nàng, khẽ hỏi:

- Có phải tất cả những tú nữ được chọn đều phải học chương trình này không ạ?

Âu Dương đại gia kinh ngạc nói:

- Làm sao có thể? Sợ là chỉ có Từ phủ các người thôi!

Lại nói:

- Ta được các người mời từ Giang Nam tới để dạy riêng trong phủ!

Từ Xán Xán nhìn sắc mặt nàng lộ ra một tia thần thò, liền hỏi:

- Đại gia người ——

- Năm đó ta cũng cực kỳ nổi danh đấy!

Âu Dương đại gia ngắt lời Từ Xán Xán, sau khi cảm thán một câu lại nói:

- Những thứ ta dạy cô nương, bình thường cũng đừng nói cho người khác!

Sau khi chương trình học kết thúc Âu Dương đại gia nói:

- Ngày mai ta lại dạy người thế nào gọi là phóng túng ở trên giường!

Từ Xán Xán: “...”

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chém Tình

Từ Xán Xán nghĩ người cô đại thật dũng cảm, mấy thứ này cũng có thể dạy học một cách quang minh chính đại. Căn phòng Âu Dương đại gia tiến hành dạy học là phòng ngủ phía Đông tại Thanh Tâm viện. Khi Từ Xán Xán học tập ở bên trong, Ngô ma ma và Bích Vân coi chừng bên ngoài, không cho người khác đến gần. Từ Xán Xán muốn đứng dậy, nhưng ngồi trên tháp đã lâu, hai chân tê dại, căn bản không nhúc nhích được. Âu Dương đại gia nhìn nàng như vậy, cười nói:

- Vẫn chưa quen đây mà!

Từ Xán Xán gật đầu, vừa bóp chân vừa gọi:

- Bích Vân!

Bích Vân ngây ngô ở bên ngoài, âm thanh trong phòng hơi lớn chút là có thể nghe thấy, Âu Dương đại gia lại nói không nhỏ, nàng và Ngô ma ma loáng thoáng nghe được một ít, bởi vậy đang cúi đầu giả ngốc! Nghe thấy cô nương gọi mình, Bích Vân vội vàng đứng dậy đẩy cửa đi vào. Từ Xán Xán thấy nàng đến, bèn “ôi chào” mấy tiếng:

- Bích Vân, chân ta đã tê hết cả rồi, giúp ta xoa bóp đi!

Bích Vân cúi đầu tiến lên xoa chân cho Từ Xán Xán. Từ Xán Xán nhìn mặt nàng đỏ bừng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn mình, liền đoán ngay Bích Vân nghe được Âu Dương đại gia giảng bài, trong lòng nghĩ buồn cười nhưng sợ nàng xấu hổ bèn thân nhiên dời đi trọng tâm câu chuyện:

- Đã sắp đến giờ dùng cơm chưa?

- Một khắc đồng hồ nữa là đến ạ.

Bích Vân nhỏ giọng nói:

- Đi đến chỗ lão thái thái dùng cơm ạ?

Từ Xán Xán “ừ” một tiếng, cũng không trả lời. Buổi trưa nàng ăn quá ít, hiện tại bụng đói kêu vang rồi. Bóng đêm phủ xuống, nóng bức ban ngày đã giảm bớt, gió đêm làm người ta có cảm giác mát mẻ. Từ Hàn thị lệnh cho gã sai vặt trở về báo tin, nói là phải ở lại nhà mẹ đẻ hầu hạ, hai ngày nữa mới trở về, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng cũng ở lại Hàn gia. Từ Nghi Bằng dùng cơm ở tiền viện, còn Từ Đình Hòa lại bị truyền vào cung. Bởi vậy, trong nhà chính Xuân Huy viện, hàng ngày ngồi đây bàn vuông, giờ chỉ có hai người là Từ lão thái thái và Từ Xán Xán. Trên bàn vuông bày mấy món ăn, món lạnh có dưa chuột trộn tỏi, thịt bò cắt thành lát và gà điều, món nóng có cà sào, ngó sen và giò hầm cách thủy, còn có một món rau cuốn thịt hấp —— tất cả đều do lão thái thái lệnh cho phòng bếp làm những món ăn đặc biệt của Uyển Châu.

Từ Hàn thị quản lý việc nhà, bình thường phòng bếp Từ phủ đều làm những món ăn biện kinh, hiếm khi Từ Xán Xán mới được ăn món ăn quê hương, tuy đã thêm đến nhỏ dãi nhưng vì khách lệ Từ lão thái thái, đành phải gấp một miếng rau cuốn thịt hấp lên ăn.

Từ lão thái thái vừa lười lại tham lam, sau khi con trai trưởng có tiền đồ, nàng liền phát huy hai đặc tính này đến cực hạn. Hôm nay dùng xong bữa trưa thịnh soạn, nàng nằm trên tháp không chịu hoạt động, còn sai Hồng Vân mang lên các loại đồ ăn vặt. Cả một buổi chiều nàng không có lúc nào rảnh rỗi vì vậy lúc này nàng ăn không ngon miệng, ngồi trên ghế gia chủ nhìn Từ Xán Xán ăn, còn mình thì dùng thìa múc cháo ngô loãng uống từng ngụm, từng ngụm.

Ba vị giáo tập dạy học cho Từ Xán Xán đều rất nghiêm túc, hiệu quả cũng rất tốt. Nàng ăn không tính là nhanh, rất ưu nhã, nhưng những món ăn bày trên bàn lại càng ngày càng trống không. Từ lão thái thái luôn luôn rộng rãi với bản thân nhưng rất nghiêm khắc với người khác, thấy thế không khỏi oán thầm: Xán Xán này như thế nào lại giống Vương thị nương của nàng thế nhỉ? Đúng là quý chết đói đầu thai! Trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng lời nói ra lại là giọng điệu bà nội quan tâm cháu gái:

- Xán Xán này, buổi tối ăn no sáu phần thôi, sao ăn nhiều như núi lở thế? Cẩn thận lại biến thành cô nương béo đấy!

Từ Xán Xán nhìn lão thái thái làm nũng:

- Tổ mẫu, cháu đang lúc lớn nhanh, rất hay đói bụng!

Nói xong lại cầm một miếng rau cuốn thịt hấp lên ăn. Nàng đang trong thời kỳ phát triển chiều cao, buổi tối không ăn no, ban đêm luôn bị đói mà tình giặc, ở đây lại không giống nhà mình, đói bụng thì bảo nương làm đồ ăn, chỉ có thể nằm trên giường cố gắng chịu đựng thôi. Từ lão thái thái quan sát Từ Xán Xán một lát, phát hiện hình như nàng lại cao hơn một ít, nhân tiện nói:

- Con gái không thể cao quá được, cao quá không đẹp đâu!

Từ Xán Xán cười nói “Đã biết”, nhưng cũng không buông miếng rau trên tay xuống. Nếu vóc dáng có thể cao thì tại sao không muốn chứ? Nàng còn chưa ăn no đâu! Dùng xong cơm tối, Từ Xán Xán khuyến khích Từ lão thái thái đi tản bộ:

- Tổ mẫu, cháu đỡ người đi dạo một chút nhé!

Từ lão thái thái bị nàng quần lấy, đành phải đồng ý. Tắm rửa xong, Từ Xán Xán bảo Tiểu Hương đặt giá cắm nến trên bàn con ở đầu giường, còn mình cầm giáo quyền “Diễm thi tập lục” mà Hồ giáo tập đã cho nàng sao chép lại, đọc thuộc lòng bài thơ tình “Phong nguyệt thập tuyệt” Hồ giáo tập đã giảng vào ban ngày. Bên cạnh, Bích Vân đang làm một cái yếm cho Từ Xán Xán, Tiểu Hương cầm một chiếc quạt nhỏ, ngồi bên cạnh nhẹ nhàng quạt cho Từ Xán Xán. Tiểu Hương không biết chữ nghe không hiểu, Bích Vân lại nghe được nàng đọc thuộc lòng chính là “Nửa đêm lâm kiết ngọc minh, tiểu đào chi thượng túc lưu oanh”, không khỏi hơi ngượng ngùng. Từ Xán Xán học thuộc lòng xong “Phong nguyệt thập tuyệt”, vừa đặt “Diễm thi tập lục” trên gối đầu, liền thấy Bích Vân liếc mắt nhìn trộm quyển sách một cái lại vội vàng cúi đầu xuống bên hoi:

- Bích Vân biết chữ à?

Bích Vân gật đầu. Trước đây mỗi lần lão gia giận phu nhân, lại lập tức chạy tới viện của lão thái thái, để chăm sóc cho con trai, lão thái thái đã mời người dạy chữ cho nha hoàn bên người, làm cho con trai vừa đọc sách vừa có hồng tự thêm hương. Từ Xán Xán nghe thấy thế, vui mừng nói:

- Vậy người đọc cho ta nghe đi!

Nàng cũng muốn thay đổi phương thức học tập, dù sao khi nàng đi học Bích Vân ở bên ngoài nghe, vậy cũng có chút kiến thức. Bích Vân cất châm tuyền xong, đỏ mặt lấy “Diễm thi tập lục”, nhỏ giọng bắt đầu đọc:

- “Bảo triện hương tiêu chúc ánh đèn, chầm bình điều động sô phượng đề...”

Từ Xán Xán nằm ngửa trên giường, dùng khăn lụa màu trắng đắp lên mặt, nghe âm thanh nhẹ nhàng của Bích Vân, bởi vì ăn cơm tối quá no, nghe một lát liền ngủ thiếp đi. Bận rộn học tập sinh hoạt như vậy khiến Từ Xán Xán quên mất Phó Dư Sâm —— từ chuyện này có thể thấy được, nàng cũng là một người có mới nói cũ!

Đêm đã khuya, Định Quốc Công phủ bao phủ trong màn đêm, ngoại trừ Trúc Thanh viện. Trước Thư phòng tại Trúc Thanh viện đèn đuốc sáng trưng, bốn tên vệ binh đứng ở bốn góc thư phòng và người hầu cận của Phó Dư Sâm là Phó Quế đứng dưới mái hiên cửa thư phòng, chờ chủ tử sai bảo. Phó Dư Sâm đang luyện chữ trong thư phòng —— khi đến thư phòng học tập, thái phó Đinh Tu Bình nhìn chữ hán, nói một câu: “Quá mức cứng rắn thiếu sự nhã nhặn”, rồi đưa《 Du mục thiếp 》 cho hán nói:

- Trước hết tập viết theo cái này đi!

Thái phó trải qua ba triều đại, là trọng thần trong triều, lại thu xếp công việc bớt chút thời gian dạy bảo hán, Phó Dư Sâm tất nhiên rất coi trọng, lúc rảnh rỗi sẽ ngồi ngay trong thư phòng tập viết chữ theo mẫu. Tiếng gõ mõ báo giờ tý vừa vang lên, Phó Quế canh giữ ngoài thư phòng lập tức bấm báo:

- Công tử, Tiết Anh cầu kiến!

Một thanh niên tuấn tú mặc áo trắng vào thư phòng, hành lễ với Phó Dư Sâm:

- Bẩm công tử, Bích cô nương đưa thư tới ạ!

Tiết Anh là người do Định Quốc Công ban cho Phó Dư Sâm ba năm trước đây, trung thành và tận tâm với Phó Dư Sâm, Phó Dư Sâm rất tin tưởng hán. Hán phụ trách chính lý thu thập mật thư tình báo báo cáo cho Phó Dư Sâm.

- Đưa thư cho ta.

Phó Dư Sâm nhẹ nhàng để bút xuống. Tiết Anh đứng đó chờ trả lời. Phó Dư Sâm mở thư ra nhìn thoáng qua, khuôn mặt trắng nõn lại từ từ đỏ lên, cuối cùng đến lỗ tai cũng đỏ, hơn nữa khỏe miệng không tự chủ được cong lên, thoát nhìn tâm trạng rất tốt. Tiết Anh một bên thấy thế, cảm thấy rất kỳ quái: Trong mật thư Bích cô nương kể về chuyện cháu gái Lại Bộ Thị Lang Từ Đình Hòa nghiên cứu thuật trong phòng, cái đó thì quan hệ gì với công tử đâu? Người đỏ mặt cái gì, hài lòng cái gì? Phó Dư Sâm xem xong thư, tiện tay đặt trên ngọn nến đốt đi, lúc này hán lại biến thành Phó Dư Sâm mặt không đổi sắc. Hán nhìn Tiết Anh:

- Phong thư này người đã xem qua chưa?

Tiết anh nói “rồi ạ”. Phó Dư Sâm rừ mi mắt xuống:

- Sau này thư của Phó Bích đưa tới người không cần xem qua, trực tiếp đưa cho ta là được!

Tiết Anh không dám nhiều lời, hành lễ một cái rồi lui xuống ngay. Phó Dư Sâm lại cầm lấy bút lông dính mực nước bắt đầu tập viết chữ theo mẫu, nhưng viết vài lần đều thất bại. Hắn nhìn chữ mình viết, lặng lẽ thờ dài: Cô gái như Từ Xán Xán, nếu vào Định Quốc Công phủ, nhất định sẽ bị hành hạ mà chết. Nàng không thích hợp với mình! Huống chi mình còn...Chỉ là nếu Từ Xán Xán tiến cung, cũng không thích hợp chút nào! Hoàng đế đã già như vậy rồi... Phó Dư Sâm cố gắng không nghĩ tới tất cả những gì có liên quan đến Từ Xán Xán nữa, bắt đầu hết sức chuyên chú tập viết chữ theo mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dường Thành Đồ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Âm Mưu

Trời còn chưa sáng, Phó Quế đã đứng ngoài cửa sổ đánh thức Phó Dư Sâm. Rửa mặt chải đầu xong, Phó Dư Sâm cười ngửa dẫn theo Phó Quế và Phó Liễu ra khỏi Quốc công phủ. Đi qua con đường tắt vắng vẻ tới thăm ít người qua lại, chẳng mấy chốc Phó Dư Sâm đã tới đường lớn ngoài cửa Tuyên Đức, ngồi trên lưng ngựa nhìn ra xa xa, hoàng thành nguy nga dưới tia nắng ban mai từ từ trở nên rõ ràng. Đợi khi đến gần, cửa cung son đỏ đỉnh vàng đã mở từ lâu, hai hàng cấm quân canh giữ hai bên. Đại thái giám Tôn Hoài Vũ bên cạnh Vĩnh Yên để mang theo một tiêu thái giám chờ ngoài cửa Tuyên Đức, thấy Phó Dư Sâm cười ngửa tới thì lập tức tiến lên đón, nở nụ cười trên khuôn mặt trắng mập:

- Hôm nay là mồng một, các quan vào chầu sớm tại điện Đại Khánh, lệnh cho thần tới đón công tử đi điện Sùng Chính.

Tôn Hoài Vũ tuy là nội thị, nhưng quan lại đều biết hắn là thái giám có thể làm tới chức quan cao nhất, rất được Vĩnh Yên để cung chiều. Phó Dư Sâm xuống ngựa, mỉm cười hành lễ với Tôn Hoài Vũ:

- Làm phiền quý nhân dẫn đường!

Tôn Hoài Vũ vội vàng đỡ Phó Dư Sâm:

- Công tử làm thần tôn thọ quá!

Sau khi hàn huyên xong, Tôn Hoài Vũ dẫn Phó Dư Sâm đi vào cửa Tuyên Đức, đi qua điện Đại Khánh đến điện Sùng Chính. Vĩnh Yên để cho rằng thân thể Phó Dư Sâm quá yếu, hạ chỉ bảo hắn không được ngồi kiệu ở trong cung, mà lệnh cho Tôn Hoài Vũ cùng đi bộ với hắn. Điện Sùng Chính là nơi Vĩnh Yên để nghỉ ngơi và xử lý chính sự, để giám sát Phó Dư Sâm học tập, hắn đổi thiên điện Sùng Chính thành thư phòng cho Phó Dư Sâm, ra lệnh Thái phó giảng dạy cho Phó Dư Sâm ngay trong thiên điện của điện Sùng Chính. Phó Dư Sâm vào thiên điện, sau khi ngồi xuống sau án thư bèn cầm một quyển sách lên đọc. Tôn Hoài Vũ chỉ huy Tiểu Hoàng ở ngoài cửa đi pha trà, dâng điểm tâm và hoa quả xong, liền lặng lẽ lui xuống. Phó Dư Sâm xem lại bài học hôm trước, đợi Thái phó kiểm tra. Sau khi vào chầu xong, Vĩnh Yên để và Thái phó Đình Tu Bình đi tới điện Sùng Chính. Phó Dư Sâm thỉnh an Vĩnh Yên để trước, sau đó mới hành lễ với Đình Thái phó.

Vĩnh Yên để ngồi trên ngự tháp thất bảo, Đình Thái phó ngồi trên ghế gấm phía Đông, quân thần hai người nhìn Phó Dư Sâm đứng như cây ngọc đón gió ở bên dưới, trong lòng vui mừng, hai bên liếc mắt nhìn nhau, đều nở nụ cười.

- Sâm nhi trầm ổn hơn rất nhiều, phải tiếp tục cố gắng nhé!

Trên khuôn mặt tái nhợt của Vĩnh Yên để mang theo một chút đỏ ửng, có vẻ rất không khỏe mạnh, nhìn ánh mắt chờ mong của Phó Dư Sâm:

- Sau khi tan lớp, hãy đi Khôn Ninh cung thỉnh an Hoàng hậu trước, sau đó đi Đông cung bồi Thái tử đi!

Phó Dư Sâm đáp một tiếng “vâng”. Vĩnh Yên để lại nói:

- Ăn chút hoa quả đã rồi lại học tập!

Phó Dư Sâm đáp ứng một tiếng, lúc này mới đi thiên điện. Đình Thái phó phụng bồi Vĩnh Yên để, trong chốc lát sẽ không đi ngay —— đây là thời gian dành cho hắn ăn điểm tâm hoa quả. Bởi vì bệnh tình Thái tử càng nặng thêm, ngự y hàm súc bày tỏ Thái tử sợ là sống không được lâu nữa, lúc này Vĩnh Yên để mới tuyên Phó Dư Sâm trở về. Vĩnh Yên để sợ người thừa kế thứ hai là Phó Dư Sâm này cũng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bèn xem Phó Dư Sâm như trẻ nhỏ mà nuôi nấng. Trong khoảng thời gian mỗi ngày hai canh giờ Phó Dư Sâm học tập, Tôn Hoài Vũ phải đưa cho Phó Dư Sâm uống bốn lần nước sôi, ăn hai lần hoa quả, một lần điểm tâm, bữa trưa của Phó Dư Sâm ở trong cung, nhất định phải đúng giờ, đúng số lượng, không thể nhiều cũng không thể thiếu —— nhiều thì sợ đầy bụng, thiếu thì sợ dinh dưỡng không đầy đủ.

Vừa mới bắt đầu đi học, thậm chí Vĩnh Yên để còn phái ngự y đến kiểm tra tình hình sức khỏe của Phó Dư Sâm, kết quả bị Phó Dư Sâm kiên quyết cự tuyệt. Phó Dư Sâm học xong, Đình Thái phó vừa mới cất bước, Vĩnh Yên để đã từ hậu cung chạy tới. Vì hắn thiếu người nối dõi nên tiến hành tuyển tú thường xuyên, lập nên một hậu cung không lồ, cũng nỗ lực cày cấy, hy vọng ít nhất có thể thu hoạch một vị hoàng tử, ai biết Phó thị hoàng tộc bị trúng bùa chú gì mà phụ thân Phó Dư Sâm là Phó Văn Chương sinh bảy cô nương mới có Phó Dư Sâm, Vĩnh Yên để thăm hại hơn, đến tận bảy giờ đã có

mười sáu vị công chúa, hoàng tử còn sống cũng chỉ có một mình Thái tử. Nhưng đến nay Vinh Yên để vẫn không buông tha hi vọng, có chút thời gian rảnh rồi là lại ở hậu cung nỗ lực cây cày. Cùng Vinh Yên để dùng xong cơm trưa, Phó Dư Sâm bèn đứng dậy cáo từ, muốn đi Khôn Ninh cung thỉnh an Thư Hoàng hậu. Vinh Yên để ôn hòa nói:

- Sâm nhi, bạc có đủ dùng không?

Phó Dư Sâm híp mắt phượng, khoe miệng cong lên trông vừa ngây thơ vừa đáng yêu, nhưng không nói lời nào. Vinh Yên để hiểu ngay, kêu một tiếng ‘Hoàng Lang’. Đại thái giám Hoàng Lang cầm một hộp gấm đi ra từ phía sau bức rèm. Tôn Hoài Vũ đi cùng Phó Dư Sâm tới Khôn Ninh cung. Hai người đi trên đường nhỏ ở hoa viên. Đi vào sâu bên trong hoa viên, Phó Dư Sâm ngừng lại, mở hộp gấm Vinh Yên để ban cho, móc ra một xấp ngân phiếu đưa cho Tôn Hoài Vũ. Nhìn lên độ dày của chồng ngân phiếu, Tôn Hoài Vũ vừa mừng vừa sợ lại giả vờ từ chối:

- Công tử, cái này làm sao nô tài dám nhận?

Phó Dư Sâm không muốn nhiều lời, kín đáo đưa cho hắn xong liền đi nhanh về phía trước. Tôn Hoài Vũ vội vàng đuổi theo, thì thầm nói tạ ơn. So với điện Sùng Chính tráng lệ nguy nga, Khôn Ninh cung của Thư Hoàng hậu có vẻ tù lự hơn rất nhiều. Người mặc y phục màu đỏ ngồi ngay ngắn trên bảo tháp tại điện Nhu Nghi chính là Thư Hoàng hậu, áo khoác bằng gấm màu đỏ tươi phủ đầy đất, có vẻ rất đoan chính.

Nàng là một phụ nhân trung niên khô gầy, nhiều năm sinh hoạt trong cung đình đã mài đi sức sống và tuổi xuân của nàng, phong vận lúc còn trẻ đã sớm không thấy tăm hơi. Thư hoàng hậu nhìn qua giống như trẻ hơn mười tuổi là Thư phu nhân nhưng trên thực tế lại lớn hơn Thư phu nhân hai tuổi. Điện Nhu Nghi rộng lớn vắng vẻ, hai con nghê bằng vàng bên cạnh phun ra khói xanh quanh quẩn, Thư Hoàng hậu ngồi trên bảo tháp, khuôn mặt không có biểu cảm, mặt của nàng ở giữa làn khói xanh tựa hồ cũng biến thành màu xanh. Lúc hành lễ xong, Thư Hoàng hậu lệnh cho cung nữ dâng trà. Cung nữ dâng trà là do Thư Hoàng hậu chuẩn bị từ sớm, khuôn mặt rất xinh đẹp, còn chưa bị Vinh Yên để làm hại, nàng yếu điệu lượn lờ đi lên trước, xấu hổ mang theo sợ hãi dâng trà cho Phó Dư Sâm. Khi Phó Dư Sâm nhận chén trà, nàng dùng ngón tay trắng nõn gãi gãi lên tay Phó Dư Sâm, lại bị Phó Dư Sâm tránh được, nàng đành phải chậm rãi lui ra. Thư Hoàng hậu giống như vô ý nhìn Phó Dư Sâm. Phó Dư Sâm buông chén trà đứng dậy tạ ơn. Mặc dù hắn nhận chén trà bằng sự trắng, nhưng cũng không định uống. Khả năng Thư Hoàng hậu độc chết hắn ở trong cung không lớn nhưng hắn vẫn phải đề phòng. Thật ra Thư Hoàng hậu muốn bồi đắp tình cảm với Phó Dư Sâm, dù sao hành động hiện nay của Vinh Yên để là nhằm bồi dưỡng Phó Dư Sâm làm người thừa kế. Nhưng nàng chưa kịp biểu hiện thành ý, Phó Dư Sâm đã cự tuyệt nàng —— hắn căn bản một ngụm đều không trả mà cung nữ pha cho hắn. Thư hoàng hậu hơi do dự, trên khuôn thân nhiên tươi cười. Sau khi nói chuyện vài câu, Thư Hoàng hậu và Phó Dư Sâm cũng không còn lời nào để nói.

Rời khỏi điện Nhu Nghi, phía sau Phó Dư Sâm có mấy nội thị bụng gấm vóc, châu báu được ban thưởng. Phó Dư Sâm đọc sách ở Đông cung của Thái tử nửa canh giờ thì rời đi. Khi tiến cung trời còn chưa sáng, lúc rời đi mặt trời đã ngả về Tây. Ngoài cửa Tuyên Đức, Phó Quý và Phó Liễu dắt ngựa tới. Trước khi lên ngựa, Phó Dư Sâm nhìn lại phía sau, chỉ thấy cung điện trùng trùng điệp điệp chìm trong sương mờ buổi hoàng hôn, nguy nga mà trang nghiêm, một con quạ đen bay qua, càng làm cho bức tranh tráng lệ này thêm phần sinh động. Mắt phượng tinh xảo của Phó Dư Sâm thâm trầm như biển. Phụ thân nói nếu muốn làm nên một phen đại nghiệp, trước hết phải xác định mục tiêu, lập ra kế hoạch, sau đó nên cố gắng thực hiện kế hoạch để đạt được mục tiêu! Ngồi trên ngai vàng tại điện Quốc Khánh, tự mình làm chủ cung điện Đại Lương tráng lệ, đó chính là mục tiêu trước mắt của hắn.

Chủ mẫu Định Quốc Công chủ Phó phu nhân ngồi trên chính đường tại Lô Tuyết am, bụng chiếc chén sứ màu trắng chậm rãi uống trà. Làm Quốc công phu nhân, Phó phu nhân cảm thấy mình coi như thập toàn thập mỹ, có thể nói là một phụ nhân gương mẫu tại Đại Lương, ngoại trừ con trai trưởng không sinh ra từ trong bụng nàng, bởi vậy mà phải thừa nhận con vợ kế không rõ lai lịch là Phó Dư Sâm. Nàng vẫn không rõ, Quốc công phủ mà mình khổ tâm cai quản mấy chục năm vì sao lại phải truyền cho Phó Dư Sâm? Vì sao không thể cho đích nữ mình sinh ra? Phụ xướng phu tùy đã vài chục năm, nàng vẫn không thể hiểu nổi tại sao trong chuyện này Phó Văn Chương quyết làm trái ý nàng. Phó Dư Sâm luôn là một tỳ vết trong sinh mệnh hoàn mỹ của nàng, vì vậy lúc nào nàng cũng muốn xóa sạch tỳ vết này!

Phó Dư Sâm trước mười lăm tuổi, đã bị nàng biến thành một người tâm thần; Phó Dư Sâm sau mười lăm tuổi, hiện tại nàng mới bắt đầu nhận biết! Ngày sinh nhật của Lục cô nương, nàng ra oai phủ đầu với Phó Dư Sâm vừa trở về sau khi rời nhà ba năm, cho nhóm cơ thiếp nam sùng tạo nên hình tượng Phó Dư Sâm xa hoa dám trước mặt giới quyền quý Biện kinh lần thứ hai, để mọi người không quên Phó Dư Sâm của ba năm trước đây. Nhưng ngày thứ hai nàng lại nhận được tin tức —— Nhóm cơ thiếp luyện đồng bị nàng kích động đều bị Phó Dư Sâm đánh chết, còn chôn ở dưới sân Trúc Thanh viện không ít cơ thiếp. Khi biết được tin tức này, Thư phu nhân lập tức rợn cả tóc gáy. Nàng quyết định lại tính toán từng bước một. Đại nha hoàn hầu hạ nàng là Ngọc Châu đi đến:

- Phu nhân, Dân công tử tới à!

Dân công tử Thư Dân Chi là con thứ của Tam ca nhà mẹ đẻ Thư phu nhân. Thư phủ tuy là họ ngoại, nhưng nam tử ba đời Thư gia đều đặc biệt có năng lực sinh đẻ, hiện nay nam tử trẻ nhất đời thứ ba Thư gia có danh hiệu là Thư Tứ Thập Lục lang, có thể thấy được nhân khẩu nhiều đến mức nào. Nhiều người trong phủ đương nhiên tiêu dùng sẽ lớn, phân chia cho đích trưởng xong, tới một nhà Thư Dân Chi cũng không còn bao nhiêu. Thư phu nhân quan sát một lúc lâu, cuối cùng coi trọng cháu ngoại trai Thư Dân Chi, muốn chọn hắn làm người ở rể, cai quản gia sản ngập trời này. Ngày thường Thư Dân Chi rất anh tuấn, chỉ là hơi ngả ngón, hắn chào Thư phu nhân xong liền không giữ lễ tiết ngồi xuống ghế gấm phía Đông. Thư phu nhân đuổi hết hạ nhân trong phòng, lệnh đại nha hoàn Ngọc Châu và Trân Châu canh giữ bên ngoài, lúc này mới hỏi:

- Việc kia chuẩn bị thế nào rồi?

Thư Dân Chi mỉm cười:

- Ngày kia hắn được nghỉ một ngày, sẽ có người đánh xe ngựa có cờ hiệu Từ gia ra khỏi thành, trong thư ước hẹn hắn sau một canh giờ khi người đóng giả người Từ phủ ra khỏi thành, thư là cháu tìm người bắt trước chữ cháu gái của Từ Đình Hòa, trên đầu chữ sắc có một cây đao, hắn cũng sẽ không nghỉ ngơi!

- Liệu hân có đến chỗ hẹn không?

Thư phu nhân vẫn có chút không yên lòng. Thư Dân Chi nở nụ cười:

- Ngày sinh nhật lần ấy của Lục biểu tỷ, hân biểu hiện rất rõ ràng!

Thư phu nhân gật đầu, đang muốn nói thêm, âm thanh Ngọc Châu lập tức truyền tới:

- Thịnh an công tử!

Vừa dứt lời, Phó Dư Sâm tóc buộc kim quan, bên ngoài khoác áo màu đen, bên trong mặc áo lót màu trắng đã xốc màn trúc bước vào chính đường, hình như vừa tắm xong, trên khuôn mặt vẫn còn mang theo chút ẩm ướt, thoát nhìn càng mi mục như họa. Thư phu nhân bất ngờ không kịp đề phòng đang muốn trách cứ hân, Phó Dư Sâm nói “Mẫu thân ta đã trở về”, liền ngồi xuống đầu bên kia của thấp đàn hương, ngón tay thon dài gõ lên bàn bằng gỗ tử đàn khắc hoa:

- Thế nào còn không dâng trà?

Ngọc Châu nhanh chóng dâng trà, Phó Dư Sâm vừa nâng chén trà lên lại đặt xuống, như chủ nhà nhìn Thư Dân Chi, vẻ mặt thản nhiên:

- Vị này là ai?

Thư Dân Chi đành phải đứng dậy tự giới thiệu. Phó Dư Sâm hồ hững quét mắt nhìn hân một cái, lại tự mình bưng chén trà lên. Thư Dân Chi và Thư phu nhân đều bị dáng dấp cao cao tại thượng này của hân làm cho bức bối, Thư Dân Chi đứng cũng không được ngồi cũng không xong, rất xấu hổ. Thư phu nhân nhin xuống lửa giận, bày ra khuôn mặt hiền hòa tươi cười:

- Sâm nhi, cơm tối muốn ăn gì? Ta bảo phòng bếp đi chuẩn bị, buổi tối dùng bữa cùng ta ở Lô Tuyết am nhé!

Phó Dư Sâm giống như không nghe thấy nàng nói gì, đùa nghịch chén trà trong tay, vẻ mặt không tập trung. Thư Dân Chi bị điệu bộ này của hân đè nén, vội vàng lấy lòng nói:

- Hôm nay biểu đệ đi đâu thế?

Phó Dư Sâm lại tự mình nhấp chén trà lên thưởng thức, không nói một lời không rên một tiếng. Trong nhà chính nhất thời rất yên tĩnh, chỉ có Phó Dư Sâm đùa nghịch chén trà phát ra âm thanh thật nhỏ. Ngồi một lúc, Phó Dư Sâm nói “Mẫu thân ta đi đây”, bèn đứng dậy nghênh ngang mà đi, làm Thư phu nhân cực kỳ tức giận. Sau một lúc lâu, lửa giận của Thư phu nhân mới lắng xuống. Thư Dân Chi nhân cơ hội hỏi:

- Cô cô, nếu như chúng ta... Trong cung...

Thư phu nhân kiều ngạo nói:

- Chết thì thôi, đáng đời phú thị tuyệt hậu! Trong cung còn có đại cô cô người!

Thư Dân Chi cúi đầu suy tư.

Ngày đó khi Âu Dương đại gia đề cập tới kỹ thuật trên giường, Từ Xán Xán ham học hỏi, đối với chuyện Âu Dương đại gia sẽ tự mình làm mẫu tràn đầy kích động chờ mong, nhưng Âu Dương đại gia lại xin nghỉ đi ra ngoài, làm cho Từ Xán Xán cực kỳ thất vọng. Sau khi học xong, trở lại Xuân Huy viện, lúc này Từ Xán Xán mới phát hiện Từ Hàn thị đã trở về từ nhà mẹ đẻ, đang cùng Từ Nghi Liên, Từ Nghi Đồng nói chuyện với lão thái thái trong chính phòng! Để thời gian ở Từ phủ trở nên thoải mái, Từ Xán Xán thích nhất là nhìn bộ chủ mẫu Từ phủ Từ Hàn thị, vội vàng chân chó bước lên phía trước thỉnh an, hỏi han sức khỏe. Nàng thấy Hàn thị nét mặt toả sáng, vội tán dương:

- Khí sắc đại nương thật tốt!

Hàn thị mỉm cười, quả thực tâm tình nàng rất tốt, khí sắc cũng tốt. Sau khi biết được tin tức Điền thượng thư muốn từ quan là sự thật từ chỗ phụ thân, nàng lại ở nhà mẹ đẻ hai hôm, cuối cùng cũng gặp được Tam tỷ phu Phong viện phán. Phong viện phán tuy chỉ nói mỗi một câu “Mặc dù suy nhược nhưng vẫn có thể bồi bổ”, cũng làm nàng mừng rỡ như điên. Vừa về tới phủ, lão gia đã tiến lên đón, ôn nhu như nước đưa nàng vào Thanh Tâm viện. Một phen tâm tình xong, nàng mới đem lời của Phong viện phán nói cho trọng phu nghe. Từ Đình Hòa mừng rỡ như điên, bèn nói ngay:

- Chuẩn bị một vạn lượng ngân phiếu, ta đi đưa cho Bùi Tương!

Lại nói:

- Lại chuẩn bị hai nghìn lượng, ngày mai ta sẽ đưa cho Hoàng Thái giám, để cho hân ở trước mặt Thánh thượng nói tốt cho Xán Xán chút!

Lấy tay đánh lên giường, hân không nhìn được đứng lên, cười ha hả. Buổi tối cử hành gia yến ở Xuân Huy viện, Từ Đình Hòa cười tủm tỉm nhìn Từ Xán Xán, giống như nhìn một báu vật hiếm thấy:

- Xán Xán à, gần đây cháu học tập cực khổ, cháu muốn thứ gì ta sẽ thưởng cho?

Từ Xán Xán nhìn hấn cực kỳ hòa ái dễ gần, liền thử thăm dò nói:

- Tổ mẫu muốn đi Đông Lâm tự làm lễ tạ thần...

Nàng nhìn Từ Hàn thị, thấy Từ Hàn thị sắc mặt ôn hòa, liền nói tiếp:

- Cháu gái muốn đi cùng để hầu hạ tổ mẫu...

Tâm tình Từ Đình Hòa rất tốt, lập tức đồng ý, lại bỏ thêm một câu:

- Nghi Liên, Nghi Đồng cũng theo tổ mẫu đi dâng hương đi, ta bảo Từ Sâm theo hầu hạ!

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ra Kế

Từ lão thái thái và Từ Đình Hòa thương lượng một lúc, đều nghĩ ngày mai xuất phát thì không kịp chuẩn bị, cuối cùng quyết định ngày kia lên đường. Từ Xán Xán, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng cùng nhau rời đi. Đến trong viện, Từ Xán Xán tạm biệt Từ Nghi Liên, Từ Nghi Đồng, Từ Nghi Liên vẫn giữ dáng vẻ bình thường ôn trọng. Từ Nghi Đồng từ khoe mắt chân mày đều toát ra ý mừng, làm cho Từ Xán Xán hơi nghi hoặc. Lúc này đã là giữa tháng năm, vào giữa hè, mặc dù là buổi tối nhưng vẫn rất oi bức. Trở lại sương phòng phía Tây, Từ Xán Xán đã chây mò hỏi thăm đi. Trước tiên nàng không vội tắm rửa mà cầm một chiếc quạt tròn làm khô người, gọi Tiểu Hương vào phòng ngủ.

Tiểu Hương một mực coi chừng sương phòng phía Tây, khó khăn lắm mới gặp Từ Xán Xán nên rất vui vẻ, tiếp nhận quạt tròn trong tay Từ Xán Xán, bắt đầu quạt thật nhẹ nhàng. Bích Vân dọn dẹp thơ từ ở trước bàn trang điểm mà Từ Xán Xán đã sao chép nhiều ngày nay, lại phát hiện thiếu mất mấy tờ, vội vàng bẩm báo Từ Xán Xán. Từ Xán Xán kiểm tra lại, tổng cộng thiếu hai tờ. Nàng cảm thấy trong khoảng thời gian này mình luyện chữ rất thành công, bởi vậy muốn viết hai mươi bài thơ hay nhất để đóng thành sách, tự mình thưởng thức, ai ngờ vẫn chưa kịp đóng thì đã thiếu mất hai tờ. Nàng quan sát một lúc lâu mới nói:

- Hai tờ bị mất, một tờ viết bài《Cảm sát》của Lý Thương Ân, một bài《Hoa phi hoa》của Bạch Cư Dị!

Mấy ngày nay Bích Vân vẫn đi theo Từ Xán Xán, Tiểu Hương ở lại trong phòng, vì vậy Từ Xán Xán và Bích Vân đều nhìn về phía Tiểu Hương. Tiểu Hương có chút khấn trương, lập tức nói:

- Xế chiều ngày hôm qua, Lưu Hoa bên chỗ Ngụy di nương có sang tìm nô tỳ chơi.

Từ Xán Xán thấy hơi lạ, ai lại lên lấy chữ viết của mình làm gì nhỉ? Hay là mình nghĩ sai cũng chưa biết chừng. Vừa nghĩ như thế, nàng cũng không quá để ý nữa, chỉ dặn dò Bích Vân:

- Kiểm tra lại xem có mất vật nào quý giá không!

Bích Vân vội vàng mở hộp đựng trang sức và tủ quần áo cẩn thận kiểm tra một lần, không phát hiện mất thứ gì khác. Từ Xán Xán nhìn lại đồ vật trong phòng mình, bèn nghĩ ra một chủ ý: Sao không ghi chép những đồ vật quý giá trong phòng mình vào sổ nhỉ? Suy nghĩ một chút, nàng lại nở nụ cười. So với Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng, nơi này của nàng thì có tài sản gì đáng giá đâu mà phải dùng tới sổ sách?

Từ Xán Xán tắm rửa xong, đến phiên Bích Vân, Bích Vân để Tiểu Hương đi tắm trước. Tiểu Hương thích nói chuyện không ở đây, trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh. Từ Xán Xán ngồi trên tháp trúc khâu đế giày, Bích Vân vá mũi giày ở một bên. Đây là giày làm cho Từ Nghi Bằng. Đôi giày này Từ Xán Xán bảo làm cho Từ Nghi Bằng đã hơn một tháng, bây giờ còn chưa thấy bóng dáng đâu cả! Hai người vừa làm vừa nói chuyện, Từ Xán Xán thỉnh thoảng lấy khăn lau mồ hôi.

- Ngày đó đi phủ Định Quốc Công, ta thấy căn phòng của bọn họ mát lắm.

Từ Xán Xán chà xát đầu ngón tay hơi đau, hỏi Bích Vân:

- Vì sao ở chỗ này của chúng ta lại nóng thế nhỉ?

Bích Vân nói:

- Trong chính đường Lô Tuyết am và Hồng Phong cư ở phủ Định Quốc Công mà chúng ta đi qua, đều đặt mấy đặt mấy khối băng nên rất mát mẻ!

- Khối băng?

Từ Xán Xán nói:

- Ta nhớ ra rồi, phía sau bình phong nơi Phó phu nhân ngồi có để một cái mâm bằng bạc rất lớn, mặt trên đặt mấy khối băng, tản ra hơi lạnh, rất mát mẽ thoải mái!

Nàng suy nghĩ một chút, thở dài:

- Trong phủ của chúng ta sợ là không dùng nổi!

Tuy rằng Từ Đình Hòa là quan nhị phẩm, cũng phú quý nhưng cũng không có đủ điều kiện để dùng băng trong phủ vào mùa hạ. Bích Vân dỗ dành nàng:

- Nghe nói nương nương được sủng ái trong cung cũng có thể sử dụng băng mà!

Từ Xán Xán liếc mắt:

- Ủ, là nương nương được sủng ái!

Nếu không được sủng ái thì ăn no mặc ấm đều quá sức chứ nói gì là mùa hạ được dùng băng. Bích Vân đắm chiêu suy nghĩ, đúng là như vậy, cho nên gia đình bình thường cũng không nguyện ý đưa con gái mình tiến cung. Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Từ Xán Xán qua ánh nến, trong lòng cũng lo lắng thay. Tương lai vào cung, nếu được sủng ái sẽ bị người khác đố kỵ, tình cảnh hiểm ác đáng sợ; không được sủng ái thì người nào cũng có thể ức hiếp, cuộc sống khổ cực... Lúc này Tiểu Hương vén rèm lên vào phòng ngủ, đầu nàng vẫn còn ướt nhẹp, lại không vội lau tóc mà trước tiên là nói về tin đồn vừa nghe được:

- Nô tỳ vừa lấy nước ở trong viện, nghe người hầu hạ lão thái thái là Phấn Vân nói phu nhân muốn gả Từ cô nương cho nhị công tử của di mẫu Phong gia, nhưng Từ cô nương lại muốn gả cho Phong đại công tử cơ!

Từ Xán Xán nhìn nàng, suy nghĩ chừng ba giây, mới hiểu ra, nguyên lai Từ Hàn thị muốn gả Từ Nghi Đồng cho con vợ lẽ nhà di mẫu Phong gia là Phong Liễn, nhưng Ngụy di nương và Từ Nghi Đồng lại coi trọng con trai trưởng Phong Anh. Bích Vân và Từ Xán Xán nhìn nhau, hai bên đều hiểu ý tứ trong mắt đối phương: Xem ra sự tình lần này lại ồn ào lớn rồi đây! Ngụy di nương và Từ Nghi Đồng phải là người dễ đối phó như thế, vạn nhất sự tình không vừa ý các nàng, không làm khó một trận long trời lở đất mới là lạ! Từ Xán Xán nghĩ hình như Từ phủ không hợp lý chỗ nào đó. Suy nghĩ một hồi, nàng mới hiểu được thì ra là do nội bộ quản lý không nghiêm, nhà hoàn toàn tởm rất dễ thu mua, một khi có chuyện gì xảy ra liền xôn xao cả lên. Nàng trầm tư: Nếu nàng gặp phải loại chuyện này thì nên làm như thế nào?

Phó Dư Sâm từ trong cung trở về, mới vừa ngồi xuống bàn trong thư phòng, Phó Quế lập tức đưa lên một xấp bái thiếp, nói:

- Trung quý nhân Anh Lượng còn đang chờ ở cửa sau ạ!

Trung quý nhân là cách gọi kính trọng đối với thái giám trong cung. Phó Dư Sâm hơi suy nghĩ một chút, nhân tiện nói:

- Cho hắn vào đi!

Sau khi Anh Lượng ra về, Phó Dư Sâm đứng trước cửa sổ trong thư phòng suy nghĩ. Anh Lượng là thái giám thân tín của Đồng Quý phi ở Kỳ Ngọc điện. Tần phi trong cung luôn miễn cưỡng đối với động tĩnh trên triều đình, từ lần đầu tiên khi Phó Dư Sâm vào cung gặp Vĩnh Yên đế sau ba năm rồi biện kinh, phi tần được sủng ái trong cung liền đến nịnh bợ hắn như nước chảy. Mà phi tần Vĩnh Yên đế sủng ái nhất chính là Đồng Quý phi đã phái người đến tặng lễ kết giao, đồng thời cũng chứng minh quyết định của Vĩnh Yên đế. Phó Dư Sâm quay đầu lại nhìn lướt qua bức tượng Phật Di Lặc bằng hoàng kim trong hộp gỗ đàn hương để trên bàn, căn dặn Phó Liễu:

- Để vào phòng kho đi!

Hắn nhớ tới trong thư Phó Bích đưa tới có nói Từ Xán Xán thích nhất là đồ bằng ngọc và đá quý, hắn thấy những cung phi này so với Từ Xán Xán thì đúng là thô tục, tặng lễ cũng chỉ có thể tặng những lễ vật tục khí như thế này thôi! Phó Liễu nhìn pho đại Phật này, không khỏi mỉm cười, để vào trong hộp, dùng khăn màu đỏ gói kỹ lại rồi mang ra ngoài. Hắn còn phải ghi sổ xong mới có thể nhập vào kho!

- Phó Liễu!

Hắn vừa mới bước ra khỏi thư phòng đã bị công tử gọi lại.

- Đến phòng kho tìm xem có món đá quý nào chất lượng tốt nhất thì mang ra đây!

- Vâng!

Phó Liễu đáp ứng một tiếng lui xuống. Phó Liễu trông coi tư kho ở Trúc Thanh viện, hắn vừa đi vừa suy tư về việc lấy món đá quý nào để đưa cho công tử đây. Từ khi công tử trở lại biện kinh, tư kho cũng càng ngày càng phong phú, chỉ riêng đá quý các màu cũng có rất nhiều hộp! Sợ công tử sốt ruột, Phó Liễu nhanh chóng mang đến bốn hộp đá quý bình thường. Mở bốn hộp ra, một hộp ngọc đỏ, một hộp phi thúy, một hộp ngọc bích, một hộp đá quý xanh biếc, xếp thành một hàng để Phó Dư Sâm chọn. Trong hộp đều đầy ngập, cái nhỏ nhất cũng bằng một quả anh đào. Phó Dư Sâm nhìn thoáng quá, thuận tiện nói:

- Trước hết cứ để ở đây đã!

Đến buổi tối, Phó Dư Sâm giao cho Phó Liễu bốn bản vẽ bên trên có ghi chú, theo thứ tự là trâm cài tóc hình hoa sen bằng vàng khảm ngọc đỏ, vòng tay hình lá bạc hà bằng vàng nạm phi thủy, khuyên tai hình hoa lê bằng vàng nạm ngọc bích và búi tóc được xâu chuỗi từ hạt đá quý màu xanh biếc. Phó Liễu không dám hỏi nhiều, lập tức cầm bản vẽ và đá quý đi tìm công tượng.

Ngày thứ hai là ngày nghỉ mặc của Phó Dư Sâm, hắn không cần tiến cung, bèn chuẩn bị tiếp khách tại trong phủ. Phó Quế đi từ ngoại viện Trúc Thanh Viện vào nhà chính, tay cầm một phong thư tiến đến, thần sắc hơi kỳ quái:

- Bẩm công tử, Từ phủ Nhị cô nương lệnh gã sai vật đưa thư đến ạ!

Phó Dư Sâm sững sốt, trái tim chợt đập thành thịch, hắn mở thư ra xem, phát hiện là thư ước hẹn hắn đi hồ Dã Áp, ký tên “Từ Xán Xán“. Phó Quế hành lễ bẩm báo:

- Nô tài đã báo Tiết Anh nhìn rồi, quả thực là bút tích Từ cô nương; cũng cho người đi tra xét ở cửa Tây, vừa có tin tức người Từ phủ ra khỏi thành lập tức trở về bẩm báo ạ!

Phó Dư Sâm không nói gì. Hắn không tin Từ Xán Xán sẽ viết thư cho mình, nhưng lại nghĩ tuổi Từ Xán Xán còn nhỏ, nói không chừng sẽ xúc động mà muốn gặp mình... Cũng có thể nàng thật sự có việc muốn tìm hắn... Chẳng mấy chốc thân binh được phái đến cửa tây đã phi ngựa hồi báo:

- Quân gia quý phủ Từ thị lang hộ tống hai chiếc xe ngựa ra cửa Tây, xuôi theo quan đạo về hướng Tây, đã cho người đi theo rồi ạ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Sắc Lang

Trong phòng hơi yên tĩnh, chỉ có chiếc đồng hồ phượng Tây ở góc tường phát ra tiếng “Ca ca ca ca“. Phó Dư Sâm ngửa đầu suy nghĩ một chút, nói:

- Bảo Trần An dẫn thêm người đi theo ta, dặn bọn họ phải thay đổi y phục.

Phó Quế đáp “vâng” một tiếng rồi lui xuống chuẩn bị.

Từ khi đến Từ phủ ở biện kinh vào mùa xuân, Từ Xán Xán giống như một con chim nhỏ bị nhốt vào lồng sắt, ngoại trừ lần tham gia yến tiệc mừng sinh nhật Lục cô nương tại phủ Định Quốc Công, nàng chưa từng ra khỏi Từ phủ, đã sớm cực kỳ buồn bức. Hôm nay có thể đi ra ngoài chơi, mặc dù chỉ là dâng hương nhưng nàng cũng rất vui vẻ.

Đêm qua nàng cùng Bích Vân và Tiểu Hương thu thập hành lý. Bích Vân làm việc rất thoả đáng, nhanh chóng thu thập xong y phục, đồ dùng hàng ngày và đồ trang sức cần thiết khi ra ngoài cho Từ Xán Xán, lại cho một ít bạc vụn vào mấy chiếc hũ bao mà nàng và Tiểu Hương theo, chuẩn bị thưởng cho người làm khi đến Đông Lâm tự. Từ khi Từ Xán Xán đến Từ phủ đã bắt đầu có bạc tiêu hàng tháng, đều được ba lượng bạc giống như Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng, cũng chỉ vừa đủ để nàng khen thưởng cho người làm, còn ngân phiếu nàng mang tới thì để dành khi cần dùng gấp. Bích Vân nhắc nhở Từ Xán Xán nói:

- Cô nương, còn phải cầm theo một chiếc ô nhưng chúng ta không có. Hay là nô tỳ đi đến chỗ Tam cô nương hoặc Tứ cô nương mượn một chiếc nhé?

Từ Xán Xán không chút nghĩ ngợi liền nói:

- Đến chỗ Tam cô nương đi!

Từ Nghi Đồng rất xảo quyết, không mượn của nàng thì tốt hơn. Bích Vân đang muốn rời đi, Từ Xán Xán vội hỏi:

- Bảo Tiểu Hương theo người đi!

Tiểu Hương năm nay mười ba tuổi, nhưng vẫn không quá thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, lại thích thăm dò, tán gẫu, truyền bá tin tức, Từ Xán Xán cho rằng phải cho nàng theo Bích Vân học một ít. Lúc này Tiểu Hương đang không vui vì cô nương đi Đông Lâm tự chỉ mang theo Bích Vân mà không mang nàng theo, nghe thấy thế thì chậm rì rì đi tới. Từ Xán Xán liếc mắt nhìn Tiểu Hương, thấy mắt nàng vẫn còn hồng hồng, lại giả vờ như không biết, nói với Bích Vân:

- Trước hết người dẫn nàng đến sương phòng phía Tây, nói cho nàng nghe lý do vì sao ta không dẫn nàng theo!

Thời gian gần đây, thói xấu của Tiểu Hương rất nhiều, phải cẩn thận dạy dỗ nàng mới được! Nhưng Từ Xán Xán lười nói nàng, bèn kêu Bích Vân chỉ bảo cho nàng; nếu như còn không hiệu quả, Từ Xán Xán lại dạy bảo nàng sau! Cũng không lâu lắm, Bích Vân dẫn Tiểu Hương trở lại từ Liên Hương viện. Nàng bẩm báo lại sự việc cho Từ Xán Xán, lấy ra một hộp gỗ, bên trong là bốn chiếc hộp nhỏ:

- Khi nô tỳ đến, Lưu Huỳnh trong phòng của Tam cô nương đang mang theo nha hoàn đi chuẩn bị một ít thuốc viên, nô tỳ liền cả gan thay cô nương lấy

một ít ạ!

Nàng mở từng hộp nhỏ ra cho Từ Xán Xán xem thuốc viên bên trong:

- Cái này là hoắc hương chính khí hoàn dùng khi bị cảm nắng, cái này là hương sa dưỡng vị hoàn dùng khi đau dạ dày, còn đây là ngân kiều giải độc hoàn dùng để thanh nhiệt giải độc!

Bích Vân mở một hộp nhỏ cuối cùng, mỉm cười nói:

- Nô tỳ nghĩ nguyệt tín của cô nương sắp tới rồi, vì vậy nô tỳ lấy riêng cho người mấy viên ích mẫu thảo hoàn!

Từ Xán Xán kinh ngạc nhìn Bích Vân, cặp mắt đảo hoa hơi ướt át, một lát sau nàng mới cầm tay Bích Vân, nói:

- Bích Vân, cảm ơn người!

Mỗi lần nguyệt tín tới, nàng lại bị đau bụng gần chết, không nghĩ tới Bích Vân lại ghi tạc trong lòng. Ngoại trừ phụ mẫu và đệ đệ của nàng, vẫn chưa có người nào đối xử tốt với nàng, lo lắng cho nàng như thế. Bích Vân cũng có chút cảm khái, nói:

- Nếu đã đưa nô tỳ cho cô nương, nô tỳ sẽ suốt đời theo cô nương, chiếu cố cô nương!

Từ Xán Xán gật đầu, lại bảo Tiểu Hương qua đây, nói:

- Sau này hãy đi theo Bích Vân tỳ tỳ học tập cho thật tốt! Nếu làm tốt, tương lai ta sẽ không bạc đãi người; nếu không tiến bộ, ta cũng sẽ không quản người nữa!

Tiểu Hương vội vàng quỳ xuống nhận sai:

- Nô tỳ sai rồi, nô tỳ không bao giờ ... truyền lời lung tung nữa, không bao giờ ...lười biếng nữa...

Từ Xán Xán thấy nước mắt nàng rơi như mưa, lúc này mới nói:

- Vậy ta sẽ xem biểu hiện của người!

Tiểu Hương đáp vâng, lại dập đầu một cái. Từ Xán Xán lấy ra một đôi trâm hoa mai bằng vàng mà tháng trước trong phủ làm cho các cô nương, một chiếc cho Bích Vân, một chiếc cho Tiểu Hương. Bích Vân vẫn bình tĩnh, còn Tiểu Hương hơi kích động, vừa cảm ơn, vừa nhận lỗi, còn phát lời thề độc sau này nhất định sẽ sửa đổi lúc này mới thôi. Từ Xán Xán hơi dỗi bụng, Bích Vân cảm ít tiền lẻ đi đến phòng bếp bảo người làm cho nàng ít bánh trôi nấu rượu nếp, Tiểu Hương ân cần làm cho Từ Xán Xán chút nước trái cây. Sau khi hai người bọn họ rời đi, Từ Xán Xán ngồi trên giường, dùng tấm vải mỏng như cánh ve màu xanh biếc che khuất khuôn mặt, im lặng nở nụ cười —— đây chính lần đầu tiên nàng lập uy dạy dỗ nha hoàn, hiệu quả hình như cũng không tệ lắm thì phải! Nàng cảm giác mình đã bắt đầu từ từ thích ứng với xã hội cổ đại!

Trời vừa mới sáng Tiểu Hương lập tức đánh thức Từ Xán Xán dậy, lúc này Bích Vân đã đến phòng bếp lấy bữa sáng. Ngày hôm qua, lão thái thái đã nói sáng sớm hôm nay không cần thỉnh an, ở tại phòng mình dùng cơm, sau đó mới đến Xuân Huy viện tập hợp. Bích Vân và Tiểu Hương dẫn theo hai bà tử trang kien mang hành lý xếp vào bên trong xe ngựa đậu ngoài cửa, Từ Xán Xán đang ở trong chính đường cùng Từ lão thái thái. Một lát sau, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng cũng tới.

Phía Tây chính đường bày bốn cái ghế, mặt trên trang trí bằng thanh trúc mảnh. Thỉnh an lão thái thái xong, tỳ muội ba người chào hỏi lẫn nhau, sau đó ngồi xuống ghế. Từ Nghi Đồng và Từ Nghi Liên ngồi xuống, đầu tiên là nhìn y phục và đồ trang sức của Từ Xán Xán.

Hôm nay, Từ Xán Xán trang điểm rất đơn giản, trên đầu chỉ kiểu điệu kẻ, chỉ dùng hạt ngọc trai vây quanh búi tóc. Tuy rằng những hạt ngọc trai này chỉ nhỏ như hạt đậu, nhưng màu sắc và kích thước rất đều đặn. Trên tai lại càng đơn giản hơn, chỉ dùng hai đoá hoa lải xuyên qua lỗ tai, nhưng mùi hương thơm ngát rất hợp lòng người. Màu sắc y phục cũng cực kỳ thanh nhã, trên áo đơn màu trắng thêu hoa lải, váy bên dưới là màu xanh da trời, trên cổ tay chỉ đeo một vòng ngọc màu xanh trong suốt, ngoài ra không còn trang sức nào khác. Từ Nghi Liên gật đầu tán thưởng, nói:

- Cực kỳ thanh nhã tươi mát, thích hợp với hôm nay lắm!

Từ Nghi Đồng nghiêng mắt nhìn từ đầu tới chân, lại từ chân lên đầu, chỉ cảm thấy phong lưu thanh nhã, trong lòng chưa chút:

- Nhị tỷ tỷ suy nghĩ thực không chu toàn, thời tiết hôm nay nóng như thế này, tỷ lại xuyên hoa lải vào lỗ tai, sẽ bị héo rất nhanh, đến lúc ấy chắc trông rất khó coi đấy!

Từ Xán Xán giao hoát cười, cầm một cái hộp nhỏ màu bạc trên chiếc ghế bên cạnh bàn con lên cho Từ Nghi Đồng xem. Từ Nghi Đồng ghé mắt nhìn, thấy bên trong hộp nhỏ màu bạc có mấy bông hoa lải, bên dưới còn có nước. Nàng khẽ “hừ” một tiếng, quay đầu lớn tiếng quát tiểu nha hoàn:

- Còn không dâng trà, muốn cho ta chết khát sao hả!

Chuẩn bị hơn một canh giờ, hai chiếc xe ngựa Từ phủ mới ra khỏi cửa chính, đi về hướng cửa Tây. Từ Nghi Liên và lão thái thái ngồi trên chiếc xe ngựa ngũ sắc đi phía trước, Từ Xán Xán và Từ Nghi Đồng mang theo nha hoàn lên chiếc xe ngựa lông lấy phía sau. Lúc này đang là giữa trưa, sắp đến thời gian nóng nhất trong ngày, trên mặt Từ Xán Xán không thoa son phấn, mặc dù chảy nhiều mồ hôi cũng chỉ cần dùng khăn lau là được; nhưng hôm nay

Từ Nghi Đồng trang điểm rất đậm, trên mặt kẻ mi thoa phấn hơi dày, lúc này theo mồ hôi tan ra chảy xuống, nhìn rất quái dị. Nha hoàn của nàng không ngừng dùng khăn lau mồ hôi cho nàng, nhưng vẫn chật vật như cũ. Trong lòng Từ Nghi Đồng không thoải mái, lại càng không ngừng quát nha hoàn rót nước cho mình. Từ Xán Xán thấy nàng uống hết chén này đến chén khác mới khuyên nhủ:

- Từ muội muội, nếu uống nước quá nhiều, trên đường đi sẽ không tiện đâu...

Từ Nghi Đồng nhìn khuôn mặt nàng vì đổ mồ hôi mà càng thêm trong suốt, trong lòng càng không thoải mái, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới nàng. Thấy thái độ nàng ta như thế, vốn còn muốn khuyên nàng ta không cần tô son điểm phấn, nước da khỏe mạnh thế này trông cũng rất đẹp mắt rồi, Từ Xán Xán bèn không nói thêm nữa.

Đông Lâm tự ở Quan Độ, chính là nơi diễn ra trận chiến Quan Độ những năm cuối thời Đông Hán. Từ Xán Xán vừa nghĩ tới Đông Lâm tự nằm ở Quan Độ, mà bản thân mình lại phải ở trên chiến trường cổ đại này ở mấy ngày thì có một cảm giác khó tả. Ra cửa Tây, xe ngựa Từ phủ chạy dọc theo quan đạo được một lúc, thì chuyển sang đi trên một con đường nhỏ về hướng Tây Bắc, đường đất quanh co khúc khuỷu, điểm cuối của con đường này chính là Quan Độ. Hai bên đường là rừng cây dương bát ngát, vào mùa hạ lá cây dương dài rộng xanh biếc, mặt đất được rừng cây rậm rạp che kín làm cho ánh nắng cũng không thể xuyên qua. Lúc này quân gia trong phủ là Từ Sâm lớn tiếng chỉ huy gia đình và người đánh xe, nói:

- Tiến vào rừng rậm rồi, bất cứ việc gì cũng phải cẩn thận hơn chút!

Lịch sử Đại Lương và Bắc Tống hơi giống nhau, Từ Xán Xán lập tức nhớ lại truyện《Thủy Hử》các hào hán Lương Sơn chặn đường cướp của! Nàng nàng vội vàng dặn dò Bích Vân:

- Nghìn vạn lần không được vén màn trúc, không được thò đầu ra ngoài đấy!

Bích Vân cực kỳ cẩn thận, nàng truyền đạt lại cho cả Từ Nghi Đồng và nha hoàn Lưu Kim của nàng ta. Bích Vân đáp một tiếng “vâng”, Lưu Kim len lén liếc mắt nhìn cô nương nhà mình, thấy cô nương có ý để lộ gò má ra ngoài cửa sổ, cũng không để ý tới Nhị cô nương, nàng cũng cúi đầu không lên tiếng. Vừa mới bắt đầu còn khá tốt, nhưng không bao lâu Từ Nghi Đồng cũng có chút đứng ngồi không yên. Từ Xán Xán đoán được nàng uống nhiều nước như vậy, sợ là muốn đi ngoài. Nàng cách màn trúc nhìn ra bên ngoài—— bên ngoài vẫn là rừng rậm mênh mông—— Từ Xán Xán âm thầm thở dài, không nói chuyện. Từ Nghi Đồng rốt cục không nhịn được nữa, vén màn trúc lên gọi Từ Sâm:

- Từ Sâm, bảo bọn họ dừng một lát!

Từ Sâm thấy mặt Từ Nghi Đồng đỏ bừng, biết nàng muốn đi ngoài, đành phải lệnh xe ngựa dừng lại ở ven đường. Từ Nghi Đồng vừa muốn xuống xe lại vừa sợ, nàng dứt khoát dùng sức kéo tay của Từ Xán Xán:

- Nhị tỷ tỷ, tỷ đi cùng ta đi!

Từ Xán Xán bị nàng kéo xuống xe, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo Bích Vân cùng Từ Nghi Đồng và Lưu Kim đi đến bên cạnh cánh rừng. Bên trong rừng cây dương đều là cây bồ công anh, cây ngải và các loại cỏ dại, Từ Nghi Đồng thật vất vả mới tìm được một khoảng đất trống ngồi xổm xuống. Bởi vì Từ Xán Xán sợ trên đường đi không có nhà cầu nên không uống ít nước nào, lúc này bèn đứng ngoài trông chừng. Gió thổi qua rừng cây phát ra tiếng “Ào ào ào ào”, lại xen lẫn tiếng dế mèn kêu trong bụi cỏ, tiếng chim hót trong rừng cây, toàn bộ khu rừng cũng không phải quá tĩnh lặng. Sức tưởng tượng của Từ Xán Xán khá phong phú, nhanh chóng liên tưởng đến rất nhiều thứ dọa người gì đó, khuôn mặt trở lên trắng bệch. Thật vất vả và Từ Nghi Đồng mới giải quyết xong, Từ Xán Xán kéo tay Bích Vân định đi ra ngoài, Từ Nghi Đồng thấy nàng đi, vội vàng chạy đuổi theo, vượt qua cả Từ Xán Xán. Từ Nghi Đồng nhảy vọt qua khe rãnh giữa đường đất và khu rừng rậm, Từ Xán Xán ngược lại không gấp, vững bước đuổi theo. Đúng lúc này, Từ Nghi Đồng phát ra một tiếng thét chói tai, Từ Xán Xán vội vàng nhắc váy đuổi tới. Vừa ra cánh rừng, Từ Xán Xán đã hiểu được vì sao Từ Nghi Đồng lại hét lên. Đứng trước Từ Nghi Đồng là một nam tử mũ to, ăn mặc hoa lệ ngồi trên lưng ngựa cười hi hi nhìn nàng, mười mấy gia đình vây quanh phía sau hắn. Từ Sâm mang theo mấy người gia đình chạy tới.

- Nhị tỷ tỷ!

Trong lúc kinh hoàng, Từ Nghi Đồng xoay người gọi Từ Xán Xán. Nam tử y phục hoa lệ kia nhìn theo hướng nàng ta gọi, liền thấy một tiểu mỹ nhân da thịt trắng mịn như tuyết mặt mày như vẽ. Hắn không khỏi cười ha ha, thúc ngựa tiến lên:

- Ở đâu lại chui ra một tiểu nương tử xinh đẹp thế này? Lại đây cho gia thưởng thức một phen nào.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đồ Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nụ Hôn Đầu Tiên

Ban đầu Từ Xán Xán thấy nam tử kia đùa giỡn Từ Nghi Đồng, lại nhìn thấy Từ Sâm dẫn người nhiều tới, cũng biết tự lượng sức mình mà không nghĩ cách cứu viện, nàng định lặng lẽ lui về phía sau để mình không bị phát hiện. Bích Vân ở sau lưng nàng cũng rất phối hợp, cầm cổ tay nàng, cùng nhau nhẹ nhàng lui lại. Ai ngờ còn chưa lui đến trong rừng đã bị phát hiện. Nam tử y phục hoa lệ đoán chừng tuổi cũng không lớn, tuy mũi hơi to chút, lông mày rậm mắt to cũng coi như đoan chính, nhưng đôi mắt kia lại như dính trên người Từ Xán Xán, làm cho người ta rất chán ghét. Hắn lập tức nhảy xuống

ngựa, ném dây cương cho gia đình, chân dài nhảy qua khe, đi về phía Từ Xán Xán, trong miệng vẫn trêu đùa như trước:

- Tiểu mỹ nhân à, sao lại không chào gia thế hả?

Từ Xán Xán gấp đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh, áo đơn màu trắng dán trên lưng, lạnh lẽo ẩm ướt cực kỳ khó chịu. Nàng cố gắng giữ bình tĩnh, buông váy xuống, ngẩng đầu nhìn thấy Từ Sâm đã đến, bèn đi nhanh về phía Từ Sâm. Nam tử kia lập tức tiến lên chặn Từ Xán Xán, gia đình phía sau hẳn cười cồ vũ:

- Gia nhà chúng ta là Từ công tử của Thư quốc cừu đây, nếu đi theo gia của chúng ta, tương lai sẽ được mặc lăng la tơ lụa bất tận, tha hồ kẻ hầu người hạ để sai khiến nhé!

Từ Xán Xán không để ý tới bọn họ, cúi đầu đi về phía Từ Sâm. Bích Vân ngăn cản người đuổi đến, hành lễ rồi nói:

- Chúng ta là người quý phủ Lại bộ Từ thị lang, xin công tử tự trọng!

Thư công tử nghe vậy cũng hơi do dự, bèn nhảy mắt với bọn gia đình. Nam đình kia tiến lên chặn Bích Vân lại, còn Thư công tử đuổi theo túm lấy tay áo của Từ Xán Xán. Ông tay áo của Từ Xán Xán bị kéo lại, y phục mùa hạ đơn bạc, nàng không dám giãy dụa nữa, bèn nhìn về phía Từ Sâm, lúc này mới phát hiện Từ Sâm đã che chở Từ Nghi Đồng và Lưu Kim đi về hướng xe ngựa. Nàng không khỏi ngáy ngẩn cả người, nhìn xe ngựa ở phía xa, thấy cửa xe vẫn đóng kín, lão thái thái và Từ Nghi Liên ngồi trong xe, căn bản không có ý định đi ra. Nàng cảm thấy thật khổ sở, ngược lại lại sinh ra dũng khí, oán hận trừng mắt với Thư công tử, kéo ông tay áo tránh né nhưng không tránh thoát, nàng liền cúi đầu cắn vào bàn tay đang túm lấy mình.

Vị này đích thật là Từ công tử của Thư Quốc cừu, gọi là Thư Uẩn Chi, là đường đệ của Thư Dân Chi, nhưng bởi vì là đích tôn dòng chính nên ở phủ Quốc cừu được cưng chiều hơn Thư Dân Chi rất nhiều. Hắn luôn thề là phải lấy một mỹ nhân tuyệt thế làm thê tử, bởi vậy tuy rằng cơ thiếp trong phòng thành đàn, nhưng vẫn chưa kết hôn. Hắn từ Trịnh Châu quay về biện kinh, thấy Từ Nghi Đồng chẳng qua là ngựa ngầy tay chân muốn đùa giỡn chút thôi, không nghĩ tới phía sau Từ Nghi Đồng còn có một tiểu mỹ nhân xinh đẹp đến thế, mềm mại yêu kiều hơn không biết bao nhiêu lần so với hắc mỹ nhân lúc trước! Từ Xán Xán hung hăng cắn tay hắn không buông, hắn chịu đau, cảm giác được môi tiểu mỹ nhân mềm mại ôn nhuận, cười cười:

- Tiểu mỹ nhân đứng hàng thứ mấy ở Từ gia? Chờ ta trở về cho người tới cầu hôn!

Từ Sâm bố trí cho chủ tớ Từ Nghi Đồng vào xe ngựa xong, lúc này mới mang theo hai gia đình chạy tới. Từ Xán Xán đang cắn tay hắn nhất quyết không buông, đương nhiên không thể trả lời được. Thư tứ lại nhất định phải hỏi nàng đứng hàng thứ mấy, hai bên đang giằng co, bỗng nhiên phía sau truyền đến một loạt tiếng bước chân, mặc dù Từ Xán Xán đang cắn tay Thư tứ nhưng ánh mắt lại liếc qua, phát hiện một đám người mặc áo đen bịt mặt cầm gậy to vọt từ trong rừng ra. Nàng sững sờ, rốt cục cũng ngừng cắn.

Thư tứ đang say sưa dùng đầu lưỡi liếm chỗ mu bàn tay bị Từ Xán Xán cắn qua, lúc này mới lớn tiếng gọi gia đình của mình:

- Còn không qua đây bảo vệ gia à!

Lúc này đã chậm, hắc y nhân gào thét mà đến, cầm cây gậy giáng lên đầu Thư tứ một cái, mặc dù thân hình Thư tứ cao lớn, chẳng qua cũng chỉ là cái gối thêu hoa trông được mà không dùng được, thoáng cái ngã lộn trên mặt đất. Gia đình của hắn cũng bị hắc y nhân vây quanh mà đánh, trong lúc nhất thời âm thanh kêu cha gọi mẹ vang lên không dứt. Từ Xán Xán đột nhiên thoát hiểm, thân thể không khỏi mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất. Nàng thấy thế là không ổn, nhưng không khống chế được bản thân. Ai ngờ trong nháy mắt thân thể của nàng bay lên không —— nàng bị người bế lên, lại còn là kiểu ôm công chúa nữa chứ!

Từ Xán Xán nhịn xuống cảm giác hôn mê, quay đầu nhìn sang, lại phát hiện một đôi mắt phượng quen thuộc dưới khăn che mặt, nàng vừa định lên tiếng, trên môi liền cảm thấy lạnh lẽo mà mềm mại —— người nọ hôn nàng! Từ Xán Xán tròn tròn mắt, nhìn hàng mi dài cách mình rất gần, cảm giác được khuôn mặt và chiếc mũi cao thẳng của người nọ kề bên, nàng từ từ nhắm hai mắt lại. Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng cả kiếp trước và kiếp này.

Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, hầu như không ai chú ý tới có người hôn Từ Xán Xán, ngoại trừ Thư tứ bị đánh ngã xuống đất và Bích Vân bên cạnh. Mặc dù Thư tứ rất chật vật, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Từ Xán Xán như cũ! Còn Bích Vân lại đang lo lắng, cố gắng che khuất Từ Xán Xán, không muốn để cho người khác nhìn thấy.

Toàn bộ người Thư phủ bị tinh mộng, nằm la liệt trên mặt đất, tiếng rên rỉ tiếng mắng chửi vang lên không dứt. Người mặc áo đen có vóc người cao gầy ôm Từ Xán Xán đi tới xe ngựa bên cạnh, sớm đã có người mở cửa xe, hắn nhẹ nhàng đặt Từ Xán Xán lên chỗ ngồi, trước sự ngạc nhiên của Từ Nghi Đồng và Lưu Kim “Cà” một tiếng đóng cửa xe lại.

Đám người mặc áo đen đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, ngoại trừ người Thư phủ bị thương đầy đất, cũng không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Lúc này Từ Xán Xán không để ý cái khác, kèm chế tâm tư, cách cửa sổ xe phân phó Từ Sâm:

- Từ quản gia, còn không mau đi!

Lúc này Từ Sâm hiểu ra, vung tay lên, người đánh xe lại quát roi thúc ngựa chạy về hướng Đồng Lâm Tự —— Hiện giờ đã cách xa biện kinh, không gần bằng đến Đồng Lâm tự. Từ Sâm và chúng gia đình cũng phi ngựa đi theo. Từ Xán Xán ngồi ngay ngắn trên xe ngựa, không để ý ánh mắt lo lắng của Bích Vân, rũ mắt suy tư. Nụ hôn mới vừa rồi giống như vẫn còn tồn tại, môi của nàng nóng rực như lửa, môi đối phương lại lạnh lẽo mềm mại, hương vị nhẹ nhàng tựa như còn đang quanh quẩn. Từ Xán Xán nhắm mắt lại. Nàng nghĩ người nọ là Phó Dư Sâm! Phó Dư Sâm đã bị nàng quên lãng lại xuất hiện trong cuộc sống của nàng.

Từ Nghi Đồng cũng ngây dại. Một lúc lâu sau, nàng ta mới mở miệng hỏi Từ Xán Xán:

- Mới vừa rồi người nọ thật là con trai Thù Quốc cừu à?

Từ Xán Xán sợ nàng nói ra lời không đứng đắn, nhân tiện nói:

- Từ muội muội, chúng ta đến Đông Lâm tự, sau khi thương nghị với tổ mẫu xong hãy nói.

Từ Nghi Đồng phần nộ nói:

- Nhị tỷ tỷ vừa bị người ta bề, đã không có danh tiết, không bằng trước suy nghĩ xem mình có thể sống tiếp không rồi hãy nói!

Từ Xán Xán nhìn một cái, không thèm nhắc lại. Nàng suy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy nếu đại bá muốn lợi dụng nàng, như vậy chuyện hôm nay đại bá nhất định sẽ muốn giấu đi. Chỉ là không biết lão thái thái có phối hợp hay không thôi.

Thư Dân Chi sai bước vào Lô Tuyết am gặp Phó phu nhân. Bây giờ Định Quốc công thường xuyên ở một mình tại quán doanh Uyển Châu, sự việc trong phủ đều do Phó phu nhân làm chủ, trước kia Phó Dư Sâm chưa quay về từ Uyển Châu, ngay cả Trúc Thanh viện của Phó Dư Sâm, hắn cũng lui tới tự nhiên như giẫm trên đất bằng. Vào chính đường, Thư Dân Chi lập tức nháy mắt cho bốn đại nha hoàn hầu hạ trong phòng. Sau khi bốn đại nha hoàn đều lui xuống, lúc này Thư Dân Chi mới hành lễ một cái, thấp giọng nói:

- Cô cô, sự việc không thành!

Phó phu nhân một mực chờ tin tức tốt, không nghĩ tới sự việc thất bại, nàng cố gắng ngồi thẳng người hai tay nắm chặt lạnh lùng nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thư Dân Chi ừ ừ nói:

- Lúc Phó Dư Sâm mang người ra phủ, người của chúng ta vẫn đi theo, nhưng đến Hạnh Hoa doanh thì không thấy tăm hơi bọn họ nữa!

Phó phu nhân nhắm mắt suy tư, một lúc lâu mới nói:

- Sau này vẫn còn cơ hội!

Thư Dân Chi dò hỏi dò:

- Không phải nói cơ thiệp luyện đồng mà hắn đánh chết đều chôn ở thiên viện sao? Sao chúng ta không tìm người đến quán phủ tố cáo hắn?

Phó phu nhân nghe vậy, lập tức nói:

- Không được! Việc này liên quan đến thể diện của phủ Quốc công!

Thư Dân Chi vội nói:

- Cháu hiểu rồi!

Phó phu nhân thở dài một hơi mới nói:

- Lát nữa Hồng Anh sắp qua đây, cháu chờ nó, dẫn nó đi tản bộ chút!

Thư Dân Chi ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ập a ập ứng nói:

- Thất muội...

Phó phu nhân trừng hai mắt nhìn hắn:

- Không được đánh chủ ý lên Cô Anh!

Thật cô nương Phó Cô Anh là người xinh đẹp nhất trong bảy đứa con gái của nàng ta, hứa hôn cho một người trong sạch môn đăng hộ đối rất dễ dàng. Lục cô nương thanh danh không tốt, lớn lên cũng không xinh đẹp, vì vậy không muốn gả nàng ra ngoài mà muốn kén Thư Dân Chi ở rể để kế thừa phủ Định Quốc Công! Thư Dân Chi không dám chống lại cô cô, đành phải đáp một tiếng “vâng”, ngồi xuống ghế tựa phía Đông.

Phó Dư Sâm mang theo Trần An và Tiết Anh cùng với thân binh phi ngựa tiến vào trong rừng rậm, đi tới một con đường nhỏ trong rừng, hội họp cùng với Phó Quế, Phó Liễu đang trông coi hành lý. Bọn họ cởi y phục và khăn che mặt màu đen ra, bắt đầu thay y phục khác. Phó Dư Sâm im lặng không lên tiếng tháo đai lưng. Tiết Anh lặng lẽ nhìn hắn một cái, phát hiện khuôn mặt thường ngày hay tái nhợt của hắn lại hơi đỏ ửng, lông mi dài thấp thoáng che khuất sóng mắt phượng trong veo, mặc dù không cười, nhưng đôi môi thật mỏng khề mím, khoe miệng cong cong, xem ra tâm trạng rất tốt. Phó Dư Sâm vừa thay quần áo vừa suy nghĩ. Đây cũng là nụ hôn đầu tiên của hắn. Bởi vì quý khách của Phó phu nhân khi hắn còn niên thiếu, hắn vẫn không thể gần gũi với nữ nhân, gần một chút lại lập tức ghê tởm nôn mửa, nhưng không biết tại sao, dù có gần gũi Từ Xán Xán như thế nào cũng không ghét bỏ! Còn có, hắn vẫn không... nhưng lần trước cứu Từ Xán Xán trong rừng đào tại trấn Lạc Hà, thân thể lại có phản ứng... Nghĩ đến Từ Xán Xán, Phó Dư Sâm

cảm thấy lòng mình như đu đưa trên không trung, trong tim tê tê dại dại, rất thoải mái. Phó Dư Sâm đổi y phục xong, lúc này Tiết Anh mới tiến lên hỏi:

- Công tử, kể tiếp...

Phó Dư Sâm hình như có điều suy nghĩ, một lát sau mới nói:

- Thánh thượng ban thưởng cho ta một trang viên ngay phía Tây Quan Độ, chúng ta đến đó đi!

Tiết Anh đáp “Vâng”, mang theo Phó Quế đi trước dò đường, Trần An chỉ huy thân binh cất y phục màu đen vừa được thay ra xong, lúc này mọi người mới lên ngựa theo Phó Dư Sâm rời đi. Vừa mới bắt đầu bởi vì đường chật hẹp, hai bên cành lá sum xuê, bọn họ không dám thúc ngựa chạy nhanh, thẳng đến khi rẽ vào đường lớn, lúc này mọi người mới cỡi ngựa chạy băng băng.

Bích Vân lo âu nhìn Từ Xán Xán, lại không dám nói gì. Mới vừa rồi nàng liếc mắt nhìn liền nhận ra người cứu cô nương là công tử, cũng thấy công tử hình như cúi đầu hôn cô nương, bây giờ thấy mắt cô nương ngập nước gương mặt ửng đỏ, cần mỗi suy tư, trong lòng nàng cũng rất lo lắng. Thời điểm gặp chuyện không may, lão thái thái lui ở trong xe không ra mặt, chỉ sợ khi đến Đông Lâm tự lão nhân gia sẽ bắt đầu thanh toán!

Chẳng mấy chốc đoàn người Từ phủ đã đến Đông Lâm tự. Ngày hôm qua Từ Sâm đã sớm phái gia đình đến Đông Lâm tự chuẩn bị trước, bởi vậy vừa đến Đông Lâm tự, phương trượng Lãnh Nguyệt hòa thượng lập tức dẫn một đám hòa thượng ra nghênh đón, bởi vì tiết trời nóng bức nên trực tiếp sắp xếp cho người Từ gia vào ngoại viện chuyên đãi khách. Vì đi đường vất vả, hơn nữa còn bị kinh sợ, lão thái thái, Từ Nghi Liên, Từ Nghi Đồng và Từ Xán Xán đều vào gian phòng của mình tạm nghỉ trước.

Từ Xán Xán không nghỉ ngơi, nàng phải đi gặp lão thái thái trước, xin đề ép chuyện hôm nay xuống. Tiểu viện đãi khách này cũng chia thành tiền viện và hậu viện. Từ Sâm mang theo người đánh xe và gia đình ở tại tiền viện, lão thái thái và ba tỷ muội Từ Xán Xán ở tại hậu viện. Từ Xán Xán mang theo Bích Vân đến trước phòng nơi lão thái thái, lại thấy đại nha hoàn Hồng Vân đang canh giữ ngoài cửa. Thấy Từ Xán Xán và Bích Vân tới, Hồng Vân khoát tay áo, thấp giọng nói:

- Lão thái thái đang ở trong phòng nói chuyện với Từ Sâm!

Từ Xán Xán đành phải mang theo Bích Vân đi về trước. Một lát sau, Hồng Vân lại bưng một đĩa dưa hấu đã cắt thành miếng tới. Ngày thường nàng ta rất xinh đẹp, khoe miệng cong cong, không cười cũng giống đang cười. Trước tiên nàng ta đặt khay trên bàn, nói:

- Lão thái thái bảo nô tỳ đưa dưa hấu cho cô nương ạ!

Từ Xán Xán vội nói tạ ơn, lại liếc mắt nhìn Bích Vân, Bích Vân bèn lấy một hà bao kín đáo đưa cho Hồng Vân. Hồng Vân cầm hà bao, mắt cũng cong:

- Vừa rồi lão thái thái lệnh Từ Sâm phải che giấu chuyện hôm nay xuống! Lão thái thái nói nếu ai nói lung tung, trước tiên đánh chết, sau đó bán mẫu thân, tỷ muội của bọn hắn vào kỹ viện!

Lúc này Từ Xán Xán mới thở phào nhẹ nhõm! Lão thái thái làm việc đúng là gừng càng già càng cay. Xem ra bây giờ sẽ không dễ cho sự việc kia truyền đi làm mình mất giá! Trời vừa tối, Từ Đình Hòa đã cười ngựa chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Kỳ Duyên

Khi Từ Đình Hòa tới Đông Lâm tự liền trực tiếp gặp Từ lão thái thái.

Màn đêm phủ xuống từ lâu, bầu trời không có ánh trăng nhưng đầy sao trông như những viên minh châu tô điểm trên nhung lụa màu xanh đậm, rực rỡ mỹ lệ. Trong phòng có đặt một chiếc ghế dựa bằng trúc, Bích Vân bèn dời chiếc ghế dựa đến chỗ ánh sáng sát cạnh cửa cho Từ Xán Xán nằm trên đó nghỉ tạm. Màn treo trên cửa được cuốn lên, Từ Xán Xán nhìn bầu trời đầy ánh sao sáng ngời, nhớ lại kiếp trước. Khi đó mặc dù nàng lớn lên ở ngoại thành, nhưng chỉ thường thấy mây vì sao thưa thớt chứ chưa từng thấy bầu trời đầy sao như thế này. Khói bụi đã phá hủy tất cả sự trong trẻo ban đầu từ lâu. Sau khi chuyển kiếp, Từ Xán Xán chưa bao giờ suy nghĩ chuyện của kiếp trước, bởi vì ký ức kiếp trước không có một chút ảm áp, thỉnh thoảng nhớ tới, đều là những thứ lạnh lẽo không chịu nổi. Đời này nàng vẫn cảm thấy mình rất may mắn vì có cha mẹ yêu thương, đệ đệ nhu thuận. Nhưng hiện tại nàng lại cảm nhận được sự lạnh lẽo giống như kiếp trước. Khi nàng gặp nạn, thân tử mẫu của nàng ngồi trong xe không chịu cứu viện, Từ Sâm cũng chỉ lo cứu Từ Nghi Đồng mà vứt bỏ nàng. Trái lại chỉ có Phó Dư Sâm mới có duyên gặp mặt mấy lần lại ra tay cứu nàng. Từ Xán Xán đoán được là Phó Dư Sâm qua đời mất phượng quen thuộc. Nàng nghĩ chắc chắn đó là Phó Dư Sâm.

Phía sau Đông Lâm tự có một con sông lớn, gió trên sông thổi tới xua đi nắng nóng, mang đến mát mẻ. Từ Xán Xán ở trong gió đêm nhắm hai mắt lại, đến thời khắc này nàng mới ý thức được: Người phải áy náy không phải là nàng, phạm sai lầm cũng không phải là nàng! Nàng muốn kiên cường hơn, trở nên thông minh hơn, như vậy mới có năng lực bảo vệ bản thân!

Chẳng bao lâu Hồng Vân đã tới gọi Từ Xán Xán. Từ Xán Xán sửa soạn qua loa xong liền dẫn Bích Vân đi đến chính đường. Đến nhà chính, Hồng Vân

kéo Bích Vân và Phấn Vân ra hành lang ngoài cửa, một mình Từ Xán Xán đi vào. Nhà chính của tiểu viện đãi khách đương nhiên rất đơn sơ, từ cửa bước vào, ngay giữa phòng không có tháp, chỉ có một chiếc bàn vuông bằng gỗ dương, hai bên bàn vuông là ghế dựa —— Từ Đình Hòa ngồi bên trái, Từ lão thái thái ngồi bên phải. Trên bàn vuông bày hai chiếc giá cắm nến, gió thổi từ cửa vào làm ngọn lửa nghiêng ngả, trong phòng lúc sáng lúc tối. Bên trái giá cắm nến bày một hộp gỗ đẹt, dưới hộp gỗ là một xấp ngân phiếu. Từ Xán Xán tỉnh mắt, thấy mặt trên hộp gỗ có khắc một gốc cây phong lan, lập tức nhận ra đó là bộ đồ trang sức phi thúy mà đại nương cho nàng mượn lần trước. Nàng vén vạt áo bước qua cánh cửa vào nhà chính. Trước tiên, Từ Xán Xán hành lễ với Từ lão thái thái:

- Gặp qua lão thái thái!

Trải qua chuyện này, nàng không bao giờ diễn cảnh thái bình giả tạo giả vờ thân thiết gọi lão nhân gia là “Tổ mẫu” nữa! Ánh nến lay động làm cho khuôn mặt gầy gò của Từ lão thái thái lúc sáng lúc tối, trông rất kinh khủng. Bà bữu môi, cũng không nói gì, có vẻ rất không vui. Từ Xán Xán không nhìn bà nữa, mà là chuyển sang hành lễ với Từ Đình Hòa :

- Thịnh an đại bá.

Về mặt Từ Đình Hòa từ ái, mỉm cười nhìn Từ Xán Xán:

- Xán Xán, chắc là hôm nay cháu bị hoảng sợ lắm!

Từ Xán Xán không nói gì, chỉ lấy khăn tay hơi chấm chấm khô mắt, trên khăn tay bôi dầu bạc hà khiến nàng lập tức chảy nước mắt. Từ Đình Hòa thấy Từ Xán Xán rơi lệ, vội vàng nhẹ nhàng an ủi nói:

- Xán Xán, cha nương cháu mang theo Nghi Xuân, khoảng ba ngày nữa thì đến biện kinh đây!

Từ Xán Xán nghe vậy, cũng không giả vờ ủy khuất nữa, ngạc nhiên nhìn hấn:

- Đại bá, cha nương cháu thực sự sắp tới à?

Từ Đình Hòa thấy cháu gái luôn luôn trầm ổn khi nghe được tin tức phụ mẫu huynh đệ cũng lộ ra thái độ trẻ con, không nhịn được cười một tiếng:

- Đương nhiên rồi.

Hấn cầm đồ trên bàn lên đưa cho Từ Xán Xán:

- Đây là chút tâm lòng của ta và đại nương cho cháu!

Từ Xán Xán cũng không giả vờ chối từ, nhận đồ trang sức trong hộp và ngân phiếu. Sở đại bá nghĩ thấy mùi bạc hà trên người mình, nàng vội vã cúi đầu, lui xuống. Ở trước mặt lão hồ ly đại bá này nàng cũng giống như trẻ con mới ra đời, so với tự cho là thông minh lơn lảnh chữa thành lơn què, còn không bằng thành thật thì tốt hơn. Từ Đình Hòa cho rằng cháu gái khi nghe được tin tức phụ mẫu liền hơi thiếu kiên nhẫn, vì thế thấy nàng vội vã rời đi, ngược lại cũng không thêm để ý. Sau khi Từ Xán Xán đi khỏi, lúc này hấn mới nghiêm mặt nói với mẫu thân:

- Mẫu thân, tiền đồ tương lai của Xán Xán vô cùng sán lạn đây!

Hấn thấy mẫu thân bữu môi không cho là đúng, nhân tiện nói:

- Thánh thượng thích nhất là khuôn mặt trẻ con xinh đẹp ngây thơ trong sáng như thế này, nếu nó vào cung, nếu có con, chúng ta Từ gia liền...

Từ Đình Hòa không nói tiếp nữa, mỉm cười nhìn mẫu thân. Từ lão thái thái cũng chịu nhất đưa con trai này, không chịu được khi con trai khấn cầu, bèn nói:

- Biết rồi!

Thấy con trai mệt mỏi rồi lại lập tức nói:

- Đình Hòa, bảo người làm cơm nhé?

Từ Đình Hòa gật đầu. Từ Xán Xán mang theo Bích Vân trở về sương phòng của mình, giao hộp đồ trang sức cho Bích Vân:

- Cút cút đi đã!

Nàng đếm ngân phiếu, phát hiện tổng cộng có hơn hai trăm lượng. Ở thời đại này, bốn lượng bạc có thể mua một tiểu nha hoàn, đây chính là một khoản tài phú không nhỏ đấy! Khi lên đại học, lúc học văn học cổ đại khóa giảng Đỗ Phủ, Từ Xán Xán cứ luôn nghĩ tại sao Đỗ Phủ lại thảm như vậy. Nàng cho rằng đó là bởi vì Đỗ Phủ không có tiền cũng không kiếm ra tiền! Khi đó nàng liền thề: Nhất định phải chăm chỉ kiếm tiền, có cơ sở kinh tế mới có thể sống có tôn nghiêm! Từ Xán Xán cũng giao ngân phiếu cho Bích Vân cất đi. Thu thập xong xuôi, Bích Vân mới hỏi nàng có muốn ăn cơm không. Vừa trải qua những chuyện như thế này, Từ Xán Xán cũng không muốn ăn, bèn nói:

- Người cứ đi ăn trước đi, khi ăn xong thì mang về cho ta một nửa trái dưa hấu là được rồi!

Bích Vân rời đi, Từ Xán Xán lấy quyển sổ ghi chép lúc đi học ra đọc dưới ánh nến. Nàng là một học sinh chăm chỉ, tin rằng cần cù bù thông minh, học nhiều tri thức một chút—— cho dù là thuật trong phòng —— cũng có lúc sẽ dùng tới! Chờ Bích Vân trở về, mắt Từ Xán Xán đã hơi mờ, nàng cất sách đi, bắt đầu ăn dưa hấu. Tổng cộng có mười hai miếng dưa hấu, Bích Vân chỉ ăn hai miếng, còn lại đều bị Từ Xán Xán ăn hết. Đến lúc nửa đêm, Từ Xán Xán bị nghẹn tiểu mà thức giấc. Đi giải quyết xong, nàng cũng không ngủ được nữa bèn phủ thêm áo đơn, mở cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Thời điểm đến đây, vì trong lòng nàng có tâm sự nên không chú ý tới cảnh vật trong sân, lúc này mới phát hiện bầu trời đầy sao, trong viện có một mảnh rừng trúc, mỗi khi gió đêm thổi qua lại phát ra âm thanh xào xạc. Trong đêm tối, lòng của nàng cũng bình yên trở lại. Đứng trước cửa sổ một lúc lâu, Từ Xán Xán mới đóng cửa sổ về giường ngủ lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Từ Xán Xán bị tiếng nói chuyện đánh thức, nàng nhắm mắt lại nằm trên giường, lắng lắng nghe âm thanh truyền tới trong phòng.

- Sáng nay bên ngoài náo nhiệt lắm, ta vừa đi ra xem, nghe nói là công tử phủ Định Quốc Công đến thay Quốc công phu nhân thắp hương cầu phúc đấy!

Là tiếng của nha hoàn Phấn Vân trong phòng lão thái thái.

- Xuyt! Nhỏ giọng chút!

Là tiếng của Bích Vân.

- Hi hi!

Phấn Vân khẽ nói:

- Trời còn chưa sáng, lão gia đã cười ngửa về kinh thành, sao cô nương của các người đến giờ còn chưa tỉnh?

Một loạt tiếng bước chân rời đi, trong phòng không còn âm thanh nào nữa. Con buồn ngủ của Từ Xán Xán bị quét sạch, nàng bật người ngồi dậy, cời yếm và tiết khó trên người xuống thay bằng y phục trên kệ mà Bích Vân đã sớm chuẩn bị. Tuy Bích Vân ngồi trên ghế ngoài cửa nói chuyện câu được câu chăng, nhưng vẫn đang chú ý động tĩnh trong phòng. Nghe thấy có tiếng bước chân, nàng vội vàng đi vào. Từ Xán Xán kéo nàng lại, ghé miệng vào tai nàng nhẹ giọng nói:

- Người hãy đi xúi giục Phấn Vân nói lại tin tức vừa rồi một lần nữa!

Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng chia ra ở tại hai gian sương phòng phía Đông, chỉ cần Lưu Kim đang hầu hạ Từ Nghi Đồng mà biết tin tức công tử Định Quốc Công đến đây thắp hương lễ tạ thần, Từ Nghi Đồng nhất định sẽ tìm lão thái thái đòi đi Đông Lâm tự. Bích Vân nghe thế, mở to hai mắt, gật đầu đi ra ngoài. Thời điểm giúp Từ Xán Xán chải đầu, Bích Vân khẽ nói:

- Mới vừa rồi nô tỳ xúi giục Phấn Vân nói chuyện này, tiếng Phấn Vân hơi lớn, cửa sổ sương phòng phía Đông ở đối diện mở ra, nô tỳ nhìn thấy Lưu Huỳnh bên cạnh Tam cô nương đang giả vờ thu dọn đồ đạc; cửa sổ gian phòng Tử cô nương cũng mở ra, nhưng mà không có ai cả!

Từ Xán Xán gật đầu, cười liếc mắt nhìn Bích Vân:

- Nha đầu người thông minh lắm!

Bích Vân cũng cười, khoe miệng có một đôi lúm đồng tiền lớn bằng hạt gạo lúc ẩn lúc hiện. Từ Xán Xán không khỏi cười nói:

- Bích Vân cũng là một cô gái xinh đẹp đây, nếu tương lai ta có khả năng, nhất định sẽ cho người một tiền đồ thật tốt, một lang quân như ý!

Mặt Bích Vân nhất thời đỏ bừng:

- Cô nương lại trêu đùa nô tỳ rồi!

Không ngoài dự đoán của Từ Xán Xán, khi ba tỷ muội đến chính đường chỗ lão thái dùng điểm tâm, quả nhiên Từ Nghi Đồng khăn cầu lão thái thái:

- Tổ mẫu, hôm nay thời tiết đẹp, cháu gái muốn đi phật đường Đông Lâm tự cầu phúc cho lão nhân gia người!

Từ Xán Xán ngồi trên ghế ở sát vách tường phía Tây, nghe thấy thế cũng cố tình nhìn ra ngoài một chút: trời âm u nóng bức thế này mà cũng được coi là: “thời tiết đẹp” à? Từ lão thái thái nghe thấy nàng nói là cầu phúc cho mình, liền cười nói:

- Chờ một chút nữa để Từ Sâm đi tìm phương trượng Đông Lâm tự thu xếp cẩn thận đã!

Từ Nghi Đồng cười nói:

- Tổ mẫu, nghe nói cô nương phủ Định Quốc Công tới, chắc là cũng thu xếp xong xuôi hết rồi ạ!

Nàng đổi từ “Công tử” phủ Định Quốc Công thành “Cô nương”. Từ lão thái thái gật đầu:

- Nếu các cô nương phủ Quốc công tới, nói vậy cũng đã thu xếp xong rồi.

Bà vừa nói vừa nhìn về phía Từ Nghi Liên, Từ Xán Xán đang ngồi song song:

- Ba tỷ muội các cháu cũng đi cùng đi, hiếm có dịp mới được thỏa mái thế này!

Từ Nghi Liên Từ Xán Xán đều đứng dậy phúc thân:

- Vâng thưa tổ mẫu!

Rời khỏi nhà chính, Từ Xán Xán ngẩng đầu nhìn trời. Đêm qua khắp trời đầy sao, hôm nay sao lại âm u thế nhỉ? Nàng đang muốn dặn dò Bích Vân trở lại lấy ô, Từ Nghi Đồng đã nói ngay:

- Gần như thế này thì sợ gì? Đi nhanh thôi!

Từ Xán Xán đành phải đi theo. Đông Lâm tự là một ngôi chùa cổ nghìn năm, bên trong chùa có một cây bồ đề nghìn năm tuổi và hai cây đàn quế tám trăm năm tuổi nổi tiếng, hơn nữa rất linh nghiệm, bởi vậy hương khói cực thịnh. Địa thế Đông Lâm tự kéo dài, do tám sân nối tiếp nhau bằng một hành lang phía Tây mà tạo thành. Nhóm người Từ Xán Xán ở viện nhỏ dành cho khách, có một cửa nhỏ thông với bên trong chùa. Từ Nghi Đồng sai Lưu Kim đi thăm dò, biết được bên ngoài chùa có binh sĩ của Phủ công tử phủ Định Quốc Công trông coi, vì vậy nàng lúi kéo Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán không đi lối cửa chùa, mà trực tiếp đến Đông Lâm tự bằng cửa nhỏ.

Trên mặt sân đầu tiên của Đông Lâm tự lát gạch màu xanh, trồng cây tùng, trong viện xanh tươi râm mát, rất tĩnh lặng, chỉ có khói hương lượn lờ trên hương bàn đồng trước đại điện làm cho không gian tràn ngập mùi đàn hương. Trong đại điện thờ phật Di Lặc.

Đại khái là do phủ Định Quốc Công đã sắp xếp xong, trong viện ngoại trừ sáu người chủ tớ Từ phủ ra cũng không có người nào khác, cũng không thấy người của phủ Định Quốc Công. Từ Nghi Liên vào đại điện, quỳ lạy cầu khẩn một phen, nhận bạc vụn trong tay nha hoàn, tự mình bỏ vào hòm công đức. Từ Xán Xán đứng bên cạnh nàng, bỏ vào hòm hai lượng bạc vụn xong, cảm thấy mình công đức đủ rồi mới thành kính đập đầu cầu khẩn thần phật phủ hộ người nhà của mình.

Sân thứ ba ở phía Đông có một điện thờ tổng từ Quan Thế Âm, hai tỷ muội Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng cũng không muốn tiến vào, nhưng tiểu hòa thượng đi bên cạnh lại hết lần này tới lần khác nói:

- A di đà phật, thí chủ đến đây dâng hương, cũng không thể phân biệt với các vị Bồ Tát được!

Từ Nghi Đồng muốn ức hiếp Từ Xán Xán, thấy Từ Xán Xán đang nhìn chiếc chuông gió treo dưới mái hiên điện thờ, bèn nhân lúc Từ Xán Xán không chú ý đẩy mạnh nàng một cái. Từ Xán Xán bị bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể lập tức ngã vào trong ngưỡng cửa. Bích Vân đi theo phía sau, thấy sự tình phát sinh lập tức chạy đến, ai ngờ lại chậm một bước. Trong nháy mắt này, Từ Xán Xán còn đang suy nghĩ: Chẳng lẽ lại muốn nấp mạng trong chùa này lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đường Về

Đau đớn trong tưởng tượng không thấy đến, Từ Xán Xán đang sợ nhắm mắt lại cảm giác được hai tay của mình bị người khác đỡ lấy, đôi bàn tay nàng chạm vào một cánh tay cứng rắn ấm nóng bên dưới lớp áo lụa. Nàng mở mắt, ngửa đầu nhìn người thanh niên mặc áo dài mùa hạ đỏ thắm phía trước. Đây là một gương mặt anh tuấn mày kiếm mắt sáng. Thanh niên kia cũng đang nhìn nàng, khuôn mặt hơi đen lộ ra ý cười:

- Từ cô nương!

Lúc này Từ Xán Xán mới nhớ ra, nàng gặp qua người này rồi, chính là người thanh niên đi theo Phó Dư Sâm khi còn ở Uyển Châu. Nàng cố gắng thoát khỏi bàn tay hần nhưng không thành công. Từ Xán Xán nhũn mày đang định nói, thanh niên kia lại nhìn về phía sau nàng tươi cười xán lạn:

- Đại ca!

Từ Xán Xán nhân cơ hội cố sức thoát khỏi hai tay hần nhưng vẫn thất bại, ngược lại lại bị hần lôi kéo xoay người về phía sau. Vừa xoay người, nàng lập tức ngẩn ngơ. Phó Dư Sâm mặc y phục màu đen, thắt lưng màu xanh đứng dưới gốc cây đàn quế cách đó không xa, mắt phượng mang theo sát ý nhìn sang bên này, khuôn mặt trắng nõn gần như trong suốt càng nổi bật lên đôi mắt đen sâu thẳm và đôi môi đỏ tươi. Bốn người thanh niên cũng mặc kiểu y phục màu đen bó sát đứng phía sau hần. Từ Xán Xán theo tầm mắt của hần nhìn sang, lại phát hiện Phó Dư Sâm đang nhìn chỗ nắm tay giữa người thanh niên kia với nàng, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Thanh niên kia cũng cảm nhận được sát ý trong mắt Phó Dư Sâm, vội vàng buông Từ Xán Xán ra, sải bước đi đến:

- Đại ca, đệ vừa mới thay đại ca khăn cầu Tổng Từ Quan Thế Âm——

- Chu Anh, đi!

Phó Dư Sâm xoay người đi ra ngoài hành lang. Chu Anh vui mừng rạo rực đi theo, chỉ kém thiếu một cái đuôi vẫy vẫy để bày tỏ mức chân chó của mình. Phó Dư Sâm đi thẳng đến bên ngoài Đồng Lâm tự mới dừng lại. Hắn vốn là muốn gặp mặt Từ Xán Xán, ai ngờ lại nhìn thấy Chu Anh và Từ Xán Xán đang lúi lúi kéo kéo! Phó Dư Sâm chấp tay sau lưng đứng dưới tàng cây ngọc lan ngoài cửa chùa, chỉ cảm thấy một nỗi buồn bực đang gào thét trong lòng. Hắn chưa bao giờ để bản thân bị ủy khuất ức hiếp vì vậy hắn lập tức xoay người, néo lỗ tai của Chu Anh đang trông mong nhìn mình mà kéo đi. Chu Anh vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ kêu “Ai u ai u”, cũng không dám giầy dụa, sợ bị vị biểu huynh trong ngoài không đồng nhất này đánh ác liệt hơn. Phó Dư Sâm cúi đầu nhìn, thấy Chu Anh mặc dù luôn miệng kêu “Ai u ai u”, nhưng biểu tình trên mặt lại là “Thật là thoải mái, thật là thoải mái”, tức giận buông tay ra đập một cái làm Chu Anh ngã ngửa ra đất. Chu Anh bị ngã trên mặt đất, miệng hét toáng lên:

- Ôi ca ca của ta, ta đau muốn chết luôn, đau muốn chết luôn!

Tiết Anh đi theo phía sau nhìn cười, đưa tay dịu hấn đứng lên. Khi Chu Anh đứng dậy lại phát hiện Tiết Anh cực kỳ anh tuấn, hình như còn đẹp trai hơn mình, rất không ưa, nhân tiện nói:

- Ngươi là Tiết Anh à?

Tiết Anh đáp “vâng” một tiếng. Chu Anh lại nói:

- Ngươi phạm vào tên húy của ta rồi, hãy cải danh lại thành Tiết xấu xí đi!

Chu Anh vừa nói chuyện vừa nhìn về phía Phó Dư Sâm, thấy hắn đã dừng bước, đang híp mắt phượng nhìn mình, vội vàng chạy đi như một làn khói —— hắn biết tâm tình Phó Dư Sâm không tốt, sợ vô duyên vô cớ bị đánh một trận thì xong đời! Đá Chu Anh một cái, nhìn Chu Anh chạy trời chết, tâm tình Phó Dư Sâm cũng tốt hơn nhiều, bèn vẫy tay gọi Tiết Anh tới, nhẹ giọng căn dặn:

- Ngươi hãy đi hỏi thăm xem khi nào người Từ phủ rời khỏi đây!

Tiết Anh đáp “vâng” một tiếng liền lui xuống.

Chờ đám người Phó Dư Sâm đi khuất, Từ Xán Xán quay sang lạnh lùng nhìn Từ Nghi Đồng, thấy nàng vẫn chưa dời mắt. Từ Nghi Liên giống như không nhìn thấy gì, mang theo Lưu Kim đi xem mười tám con cá chép được nuôi trong ao ở phía Đông viện. Từ Xán Xán đi tới bên cạnh Từ Nghi Đồng, hạ giọng:

- Chuyện xảy ra ngày hôm nay tốt nhất không nên phát sinh lần nữa! Bằng không...

Nàng cười lạnh một tiếng xoay người đi. Từ Nghi Đồng oán hận nhìn bóng lưng mảnh mai tinh tế mà thẳng tắp của Từ Xán Xán. Không biết chuyện gì xảy ra, lời nói mới vừa rồi của Từ Xán Xán lại làm cho nàng ta sợ hãi. Hai tay Từ Xán Xán nắm chặt, nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp, dưới sự dạy bảo của ba vị giao tập, dáng vẻ của nàng đã rất có phong thái. Nàng tự nói với mình: Người tốt với ta, ta đền ơn gấp bội; nếu người hại ta, ta sẽ trả lại gấp mười lần! Nếu lúc nào cũng mềm yếu, tất sẽ bị người khác ức hiếp!

Bích Vân liếc mắt nhìn Từ Nghi Đồng, bước nhanh tới. Từ Xán Xán về viện nhỏ dành cho khách trước, Từ Nghi Liên theo sát phía sau, Từ Nghi Đồng về cuối cùng. Ba tỷ muội đều có tâm sự nên ai cũng về phòng của mình. Bích Vân đi lấy nước sôi, ngâm một bình trà, rót một chén đưa cho Từ Xán Xán. Từ Xán Xán ngồi trên ghế, chậm rãi uống trà xong, lúc này mới nói:

- Sửa soạn lại chút, ta đi bồi lão thái thái nói chuyện một lát!

Bích Vân giúp nàng thay quần áo, rửa mặt, lại chải đầu cho nàng lần nữa, lúc này mới đến chính phòng. Lão thái thái đang ngồi trên ghế cao nói chuyện với Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng, thấy Từ Xán Xán đến, vẻ mặt bà tươi cười, còn thân thiết vẫy tay với Từ Xán Xán. Từ Xán Xán nghe lời bước tới, bưng chén trà trên bàn vuông lên, thử nước ấm một chút, lúc này mới dâng cho bà. Từ lão thái thái tiếp nhận cái chén uống một ngụm, thân thiết kéo tay Từ Xán Xán nói:

- Xán Xán à, tổ mẫu nói cho cháu biết một tin tức tốt nhé!

Từ Xán Xán nghi ngờ nhìn bà:

- Tổ mẫu...

Từ lão thái thái hiền lành nhìn Từ Xán Xán:

- Xán Xán này, vừa rồi gã sai vặt Từ Khánh chuyên hầu hạ đại bá cháu đến đây báo tin, nói là cha mẹ cháu dẫn theo đệ đệ cháu đã vào kinh rồi!

Từ Xán Xán vui mừng không thôi:

- Là thật ạ?

- Đương nhiên là thật rồi.

Từ lão thái thái vỗ vỗ tay Từ Xán Xán:

- Chúng ta cũng trở về thôi! Chúng ta đã thành tâm trước mặt bồ tát, bồ tát cũng hiểu rõ rồi!

Từ Nghi Liên đoan trang mỉm cười:

- Chúc mừng muội muội!

Từ Nghi Đồng tức giận “hừ” một tiếng:

- Toàn đồ nhà quê!

Từ Xán Xán giả vờ không nghe thấy, vẫn hỏi lão thái thái tin tức cha mẹ đệ đệ của mình. Lão thái thái cũng không quá quan tâm đến con trai thứ hai, nên khi Từ Khánh đưa thư tới, bà cũng không hỏi gì thêm, vì thế lúc này cũng không biết trả lời ra sao, bèn nói:

- Từ Sâm sai người chuẩn bị xe ngựa xong rồi, chúng ta sẽ lập tức xuất phát!

Bà lại quay sang Từ Nghi Liên Từ Nghi Đồng:

- Các cháu cũng bảo nha hoàn thu thập hành lý nhanh lên đi!

Qua hai khắc chung, mọi người đều thu thập hành lý xong, vừa lúc Từ Sâm tiến đến bẩm báo đã chuẩn bị xong xe ngựa. Từ Sâm còn nói cho lão thái thái một tin tức tốt nữa:

- Bẩm lão thái thái, hạ nhân của công tử phủ Định Quốc Công cũng đang thu thập xe ngựa chuẩn bị khởi hành đấy ạ!

Từ lão thái thái nghe thấy thế cực kỳ vui mừng:

- Bình mã của Phó công tử không ít, có bọn họ đi cùng đường, lão thân cũng an tâm hơn!

Từ Nghi Đồng nghe vậy âm thầm vui mừng: Phó công tử kia gia thế tốt, lại chưa kết hôn, nếu lần này có thể gặp mặt, nói không chừng... Tuy rằng mơ ước vô số lần, nhưng nàng ta còn chẳng biết Phó Dư Sâm là người nào! Từ Nghi Liên cũng liếc mắt nhìn Từ Xán Xán, thấy nàng vẫn tươi cười nói chuyện về đệ đệ Nghi Xuân của nàng với lão thái thái, cũng không có gì bất thường, không khỏi yên lặng suy tư.

Đoàn người phủ Định Quốc Công cưỡi ngựa trùng trùng điệp điệp mà đi, chỉ lưu lại cho đoàn người Từ phủ toàn khói bụi, làm lão thái thái luống cuống ra lệnh cho người đánh xe:

- Nhanh lên chút đi!

Phải đi theo sát người của phủ Định Quốc Công, chuyện sắc lang đùa giỡn cháu gái cũng không thể phát sinh lần nữa được. Hơn nữa, mặc dù lão nhân gia bà không sợ sắc lang cũng sợ bọn cướp đường cường đạo! Ai ngờ lo lắng của Từ lão thái thái cũng dư thừa, Phó công tử kia đại khái là thân thể không khỏe, những binh lính vây quanh hẳn cũng đi rất chậm, không cách xa đoàn xe ngựa của Từ phủ lắm.

Bữa trưa vẫn chưa ăn gì, tất cả mọi người Từ phủ bụng đói kêu vang. Người khác còn có thể chịu được, nhưng Từ lão thái thái và Từ Nghi Đồng lại không thể chịu được. Trên đường hai bà cháu các nàng ngồi cùng một chiếc xe ngựa. Từ Nghi Đồng xóc màn trúc lên nhìn loạn chung quanh, lại đúng lúc thấy người phủ Định Quốc Công dừng lại một quán trà ven đường. Từ lão thái thái và Từ Nghi Đồng bà cháu đồng lòng, đều mở miệng lệnh cho người đánh xe:

- Bảo Từ Sâm dừng lại nghỉ tạm dùng cơm đi.

Quán trà ven đường rất đơn sơ, chỉ dùng gỗ dương và lá cây dựng qua loa, phía dưới nhà lá bày hai chiếc bàn, chỉ có một người đẹp hết thời đầu cài một bông hoa hồng ra chào hỏi. Tất cả mọi người phủ Định Quốc Công canh giữ bên ngoài, chỉ có Phó Dư Sâm và Chu Anh ngồi ở bàn phía Bắc. Bọn họ cũng không uống trà, mà lệnh gã sai vật mang dụng cụ pha trà tùy thân tới, bên trong túi da trâu là một bình nước sạch. Từ lão thái thái được nha hoàn đỡ ngồi xuống chiếc bàn còn lại, uống một chén nước xong, lúc này mới bảo Hồng Vân:

- Bảo ba vị cô nương cũng đến đây đi!

Vị trí Lão nhân gia bà ngồi rất chuẩn —— vừa vặn đối diện với Phó Dư Sâm.

Ba tỷ muội Từ Nghi Liên còn chưa đến, Từ lão thái thái bụng chén trà “hiền lành” nhìn Phó Dư Sâm —— đúng là mỹ thiếu niên thì ai cũng thích ngắm cả!

Phó Dư Sâm rũ mắt xuống, lông mi dài rậm che khuất sóng mắt, không nhìn lại Từ lão thái thái, cũng không đến thỉnh an. Từ lão thái thái đợi nửa ngày, rốt cục không nhìn được, mở miệng hỏi người hơi quen mặt là Chu Anh:

- Vị tiểu ca này là Phó công tử à?

Không đợi Chu Anh đang trợn mắt há mồm trả lời lại, bà lại nhìn sang Phó Dư Sâm:

- Vị tiểu ca kia chắc là đệ đệ của công tử à?

Chu Anh: “...” Lẽ nào nhìn ta lại già hơn đại ca?

Từ Xán Xán theo Từ Nghi Liên vừa đi tới, nghe thấy tổ mẫu nói thế, không khỏi nở nụ cười. Nàng nhớ vị công tử này gọi Phó Dư Sâm là “đại ca”. Từ Nghi Liên ngẩng đầu lặng lẽ liếc mắt nhìn Phó Dư Sâm, không khỏi mỉm cười: Tuy Phó Dư Sâm đã mười tám tuổi, nhưng nhìn rất trẻ, quả thực giống như là đệ đệ của vị công tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Động Tình

Dáng người Phó Dư Sâm mảnh khảnh, mặt cũng nhỏ, ngũ quan lại tinh xảo, nhìn qua quả thực trẻ hơn so với Chu Anh. Nghe thấy tiếng cười của Từ Xán Xán, Phó Dư Sâm liếc nhìn nàng một cái. Từ Xán Xán đứng bên cạnh lão thái thái, cũng đang lặng lẽ liếc Phó Dư Sâm, hai người bốn mắt nhìn nhau lần thứ hai. Trái tim Phó Dư Sâm đập thình thịch, tầm mắt di chuyển từ khuôn mặt Từ Xán Xán đến trên người nàng. Hắn nghĩ hình như Từ Xán Xán gầy hơn chút, chiếc cằm xinh xắn cũng nhọn không ít, trên người mặc áo bói tử bằng lụa trắng thêu phong lan, phía dưới áo bói tử là váy màu hồng thạch lựu phẳng phiu, trông càng có vẻ gầy yếu. Ánh mắt Phó Dư Sâm không tự chủ được lại di chuyển về phía trước, cuối cùng dừng lại chỗ bộ ngực của Từ Xán Xán. Bên trong Từ Xán Xán mặc y phục đơn giản, trên ngực có thêu mẫu đơn, hai đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ càng làm cho bộ ngực của Từ Xán Xán nhô cao lộ ra da thịt trắng nõn nhìn qua cực kỳ mềm mại đầy đặn, không biết bên dưới hai đóa hoa mẫu đơn thì thế nào... Phó Dư Sâm lặng lẽ kéo vạt áo che kín hai chân. Trong quá trình này, từ đầu đến cuối biểu tình trên mặt Phó Dư Sâm vẫn lãnh đạm mà trang nghiêm. Chu Anh cười hi hi đứng dậy, chào Từ lão thái thái, nói:

- Chu Anh phủ Diên Ân Hầu xin thỉnh an lão thái thái!

Hắn là thế tử phủ Diên Ân Hầu, lão thái thái chỉ là nhị phẩm cáo mệnh, hẳn thỉnh an bà chẳng qua là cho Từ Nghi Bằng chút mặt mũi thôi. Lúc Từ lão thái gia còn sống, Từ gia cũng chỉ là gia đình khá giả, Từ lão thái thái cũng không tiếp xúc với nhiều mặt của cuộc sống. Từ Đình Hòa từng bước thăng chức, phẩm cấp cáo mệnh của Từ lão thái thái cũng nước lên thì thuyền lên theo con trai, hiện nay là chính nhị phẩm cáo mệnh. Chẳng qua Từ Hân thị chê bà không lên được mặt bàn, bởi vậy cũng không đưa lão thái thái đi ra ngoài giao tiếp, vì vậy lão thái thái cũng không nhận ra Chu Anh là bên nhà thông gia.

Chu Anh đi hoàn lễ hàn huyên đôi câu lại về bên cạnh Phó Dư Sâm ngồi xuống. Từ đầu đến cuối Phó Dư Sâm cũng không đứng dậy. Lúc này Từ lão thái thái cũng đoán được vị mỹ thiếu niên được Chu Anh gọi “Đại ca” này là Phó Dư Sâm, con trai độc nhất của Định Quốc Công. Mặc dù Phó Dư Sâm không có phẩm cấp, nhưng bà cũng không dám quấy rầy, bèn không đề ý tới bên kia nữa mà bảo Hồng Vân:

- Mang điểm tâm để trên xe ngựa đến đây đi!

Từ Xán Xán nhìn thì giống như đang rót trà cho Từ lão thái thái nhưng ánh mắt lại thừa dịp liếc Phó Dư Sâm đối diện. Mí mắt Phó Dư Sâm buông xuống, lông mi thật dài che khuất sóng mắt, trên mặt không có biểu tình, cũng không nhìn ra được điều gì. Nhưng Từ Xán Xán tinh mắt phát hiện lỗ tai Phó Dư Sâm đang đỏ bừng! Nàng không khỏi cúi đầu mỉm cười.

Từ Nghi Liên tiếp nhận tráp điểm tâm từ tay Hồng Vân, sau khi mở ra liền đặt ở trước mặt lão thái thái. Vì các nàng đi quá vội vàng, chưa kịp ăn cơm trưa, mặc dù có điểm tâm, nhưng là của lão thái thái, cũng không ai dám bảo lão thái thái nhường cho nửa phần. Trong hộp đựng hồng đậu tô mà Từ lão thái thái thích nhất, vì đang bụng đói kêu vang nên vừa ăn xong một miếng, bà lại cầm tiếp miếng nữa. Sau khi ăn xong năm miếng, Từ lão thái thái mới dừng lại, nâng chung trà lên “Sùng sục sùng sục” uống xong một ly trà, vừa bảo Từ Xán Xán “Rót thêm chén nữa”, vừa cầm lấy một miếng hồng đậu tô ăn tiếp. Thấy ba tỷ muội Từ Nghi Liên đều không ngồi xuống, Từ lão thái thái uống một ngụm trà, nuốt điểm tâm trong miệng xuống, nói:

- Đứng ngại, bên kia đều là thông gia của nhà chúng ta cả!

Giờ không phải là thông gia thì thế nào, tương lai sau này cũng là thân thích cả thôi! Tuy rằng lão thái thái bảo ngồi xuống, nhưng Từ Nghi Liên, Từ Nghi Đồng và Từ Xán Xán cũng không thực sự ngồi xuống, mà vây quanh hầu hạ bà. Mặc dù các nàng cũng đói, nhưng biết tổ mẫu nhà mình luôn luôn keo kiệt ích kỷ, lão nhân gia bà còn chưa ăn no, cho dù các nàng có là cháu gái ruột bà cũng chẳng thèm đề ý đến đâu. Sau khi Từ Nghi Liên mở tráp điểm tâm xong bèn đứng phía sau tổ mẫu —— vừa vận đối diện với Phó Dư Sâm! Từ Xán Xán đứng đứng bên phải rót trà cho lão thái thái, nàng sợ người khác phát hiện nên không dám nhìn Phó Dư Sâm nữa, khi không rót trà thì cúi đầu quy củ đứng đó. Từ Nghi Đồng bị khuôn mặt đẹp của Phó Dư Sâm làm cho kinh ngạc, từ trong xe ngựa đi ra vẫn không lên tiếng, chỉ ngơ ngác nhìn Phó Dư Sâm. Khi nàng ta biết mỹ thiếu niên hiếm thấy này là Phó Dư Sâm - con trai độc nhất của Định Quốc Công, mắt to thoáng cái sáng lên, mắt càng không hề chớp nhìn chăm chăm Phó Dư Sâm. Chu Anh đang hầu hạ Phó Dư Sâm, Phó Dư Sâm liếc mắt nhìn hắn, hắn lập tức bảo Phó Liễu:

- Còn không mau mang điểm tâm lên đây!

Phó Liễu liếc nhìn công tử nhà mình, thấy công tử không phản đối, bèn cùng Phó Quế đi đến chỗ buộc ngựa. Hai bên yên ngựa của hắn có hai chiếc rương gỗ, bên trong đều là điểm tâm mà Chu Anh lấy ở chỗ chủ trì Đông Lâm tự —— điểm tâm ở Đông Lâm tự ngon nổi danh biện kinh. Chu Anh vốn theo chân tới đây, biết được công tử muốn tới Đông Lâm tự dâng hương, hắn cũng mang gã sai vặt cưỡi ngựa đuổi theo, trước khi đi còn nghiêm mặt đòi hai rương điểm tâm của Đông Lâm tự. Mấy gói giấy dầu bọc điểm tâm nhanh chóng được bày lên trên bàn, đặt trước mặt Phó Dư Sâm. Từ Xán Xán cảm thấy mình không nhìn Phó Dư Sâm, nhưng nhìn điểm tâm cũng không vấn đề gì mà! Nàng liếc mắt thấy bên trong có hạnh nhân giòn và bánh đậu xanh mà mình thích ăn, không khỏi một trận thèm nhỏ dãi. Chu Anh nhiệt tình nói:

- Đại ca, huynh không nên chỉ uống nước thế, ăn một chút điểm tâm đi!

Nhìn Phó Dư Sâm vẫn bụng cái chén không chịu ăn điểm tâm, hắn không khỏi thốt ra một câu mà mẫu thân hắn đã từng khuyên Phó Dư Sâm nói:

- Huynh gầy như vậy, nếu không ăn nhiều sẽ bị gió thổi bay đi mất đấy!

Từ nhỏ Phó Dư Sâm đã không thích ăn vặt, mỗi lần chỉ ăn một ít, mẫu thân Chu Anh là Diên Ân Hầu phu nhân cũng từng khuyên Phó Dư Sâm như thế. Phó Dư Sâm cũng không để ý đến hắn. Khi còn bé hắn không thích ăn vặt là bởi vì mỗi lần ăn thứ gì mà phòng bếp mang tới bụng của hắn sẽ âm ỉ đau rất lâu. Mỗi lần dùng cơm, hắn cũng chỉ ăn tượng trưng mấy miếng, sau đó trở lại Trúc Thanh viện ăn điểm tâm mà Phó Liễu Phó Quế vụng trộm đi ra ngoài mua cho hắn. Đây có lẽ là nguyên nhân khiến thân thể hắn vẫn không quá khỏe mạnh! Những lời này hắn không muốn nói cho biểu đệ được nuôi như ngâm trong hũ mật này, bởi vậy coi Chu Anh trở thành không khí. Phó Dư Sâm uống một ngụm nước, bảo Phó Liễu:

- Để lại một phần giống như thế này, còn lại tặng cho Từ lão thái thái đi!

Từ Xán Xán nhất định đói bụng, lão thái thái keo kiệt như vậy, thế thì cho bà ta một đồng, xem bà ta có thể ăn hết được không! Từ lão thái thái thấy những điểm tâm này thì rất vui. Bà không dám nói chuyện với Phó Dư Sâm, bèn bảo Từ Nghi Đồng:

- Nghi Đồng, cháu đến cảm ơn Phó công tử đi!

Lão nhân gia bà cũng rất tinh ý, biết Từ Xán Xán phải tiến cung, Từ Nghi Liên sẽ được gả cho người đứng đầu làm chủ mẫu, chỉ có Từ Nghi Đồng cao không được thấp không phải, nếu có thể được Phó công tử háo sắc coi trọng, nói không chừng lại có một phen kỳ ngộ khác ấy chứ! Đương nhiên Từ Nghi Đồng phải nắm bắt cơ hội này, nâng ta đoàn đoàn chính chính tiến lên một bước, thoải mái hành lễ:

- Xin cảm ơn ý tốt của Phó công tử ạ!

Phó Dư Sâm yên lặng uống nước, căn bản không để ý đến nàng ta. Nhất thời Từ Nghi Đồng cảm thấy hơi xấu hổ. Chu Anh nghĩ đều là thân thích cả, vì thế đứng dậy giải vây nói:

- Từ cô nương không cần để ý, chỉ là một cái nhấc tay thôi mà!

Trên mặt to của Từ Nghi Đồng như phủ một tầng hơi nước, hơi phúc thân hành lễ rồi lui xuống. Từ lão thái thái làm như không biết cháu gái bị kinh ngạc, vẫn ăn uống như trước. Từ Xán Xán muốn nhanh chóng gặp cha nương và đệ đệ, ngay cả Phó Dư Sâm mà mình vẫn yêu thích cũng không thêm để ý nữa, bèn lặng lẽ nhắc nhở Từ lão thái thái:

- Lão thái thái, cha nương cháu...

Lão thái thái giống như không nghe thấy lời nói của nàng, ngược lại Phó Dư Sâm lại lười biếng nhấc mi nhìn nàng một cái. Không bao lâu sau, đoàn người Phó Dư Sâm bắt đầu xuất phát. Từ lão thái thái thấy bọn họ rời đi, vội vàng giục Từ Sâm:

- Còn không nhanh đi!

Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán cùng ngồi trên chiếc xe ngựa lộng lẫy, Lưu Huỳnh và Bích Vân ngồi ở đối diện. Từ Nghi Đồng không chịu ngồi cùng với lão thái thái, bèn lên xe ngựa bên này. Nàng ta lại không chịu hạ thấp thân phận ngồi cùng chỗ với Lưu Huỳnh và Bích Vân vì thế chen chúc ngồi cùng Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên. Từ Xán Xán ngồi bên phải, vị trí sát cửa sổ xe, Từ Nghi Liên ngồi chính giữa, Từ Nghi Đồng ngồi bên trái. Lúc nàng ta ngồi xuống liền nhìn bên trái cửa sổ xe mà chảy nước mắt. Từ Nghi Liên thân là tỷ tỷ, không thể không quản, bèn lấy khăn tay trong tay áo Từ Nghi Đồng, giúp nàng ta lau nước mắt, tùy ý an ủi vài câu. Từ Xán Xán không nói gì, nghiêng người lẳng lặng nhìn bên phải cửa sổ xe.

Trước đây nàng chỉ là thích khuôn mặt đẹp của Phó Dư Sâm, vì thế luôn ý dâm hắn, lại nhớ đến một đám cơ thiếp luyện đồng của hắn, tâm loạn như ma không có manh mối. Nhưng thật ra chỉ là hiểu kỳ, hiện tại trong lòng nàng luôn có một tình cảm không ngừng sinh sôi, cuối cùng đành phải thăm cảnh cáo chính mình: Người sắp phải vào cung rồi, có tư cách thích người ta nữa hay sao? Đừng hoa mắt, ngu ngốc mơ mộng hão huyền nữa! Từ Xán Xán theo bản năng dời đi lực chú ý, nàng bắt đầu tưởng tượng cảnh đoàn tụ cùng cha mẹ đệ đệ. Vào Từ phủ mấy tháng, nàng cũng chỉ làm được ba đôi giày, cho cha một đôi, nương một đôi, tiểu Nghi Xuân đáng yêu một đôi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Bắt Kẻ Thông Dân

Chẳng mấy chốc đã đến cửa Tây, đoàn người Phó Dư Sâm cũng không vào thành mà cưỡi ngựa đi về hướng Bắc. Xe ngựa Từ phủ một đường vào thành, đoàn người Phó Dư Sâm cưỡi ngựa tới tầu lâu Yên Lâu ở phía Tây bên kinh. Chương quý Yên Lâu và Phó Nam đứng bên ngoài, thấy Phó Dư Sâm xuống ngựa, vội vàng đi tới nghênh đón:

- Xin thỉnh an công tử ạ!

Phó Dư Sâm khoát tay áo, đi thẳng lên lầu hai. Vừa mới Phó Dư Sâm ngồi vững, Phó Nam nhanh chóng pha nước chè xanh mang tới. Phó Liễu nháy mắt với hắn:

- Mau mang đồ ăn lên đi!

Mặc dù ngày thường công tử không biết đói là gì, nhưng người hầu hạ như bọn họ cũng không thể để công tử bị đói được! Phó Nam và chương quỹ tự mình mang thức ăn lên, nhanh chóng chuẩn bị xong, trên bàn có bốn chiếc đĩa nhỏ bằng sứ màu trắng, lần lượt là cải thìa xào, ớt xanh xào đậu, tôm nướng và giá đỗ xào lăn, ngoài ra còn có một chiếc bát nhỏ bằng sứ trắng và một đĩa cơm tẻ trắng tinh, đây chính là gạo thượng phẩm mà Hoàng đế ngự ban. Phó Liễu nhìn một chút, thấy bốn món này đều hợp khẩu vị của công tử, cũng không nói gì nữa—— công tử không ăn nhiều thức ăn mặn, khẩu vị lại thanh đạm, luôn luôn chỉ ăn những thứ như thế này, nhưng những thức ăn đơn giản như vậy cũng rất cầu kỳ, có thể chuẩn bị chu đáo tận tâm như thế này cũng chỉ có Phó Tùng. Phó Dư Sâm im lặng bắt đầu dùng cơm. Phó Liễu nhìn chương quỹ một cái, hỏi:

- Phó Tùng, trong phủ có truyền đến tin tức gì không?

- Đã truyền tới, đêm qua Thụ Dân Chi vào thiên viện phía Đông Trúc Thanh viện.

Phó Tùng cẩn thận từng ly từng tý nhìn Phó Dư Sâm, thấy hắn không có biểu tình gì, lại tiếp tục trả lời:

- Nửa đêm đến chỗ Vĩnh Phượng, gã sai vặt ở bên ngoài lắng nghe động tĩnh báo là Vĩnh Phượng và Điem Nương cùng nhau hầu hạ.

Phó Liễu nghe xong mặt mũi trắng bệch: Vĩnh Phượng và Điem Nương đều là mỹ nhân mà Phó phu nhân ban cho công tử, tuy rằng công tử không muốn các nàng, nhưng trên danh nghĩa vẫn là cơ thiếp của công tử!

- Truyền ra tin tức, buổi tối ta ngủ lại ở Hương Mãn lâu.

Phó Dư Sâm để đĩa xuống, mắt phượng sáng khác thường:

- Ban đêm chúng ta đi bắt kẻ thông dâm!

Nếu Thụ Dân Chi có can đảm bày kế hại hắn, vậy thì hãy chờ hắn trả thù đi!

- Vâng!

Phó Liễu ở trong nhĩ gian hầu hạ hắn, Phó Nam và Phó Tùng cũng đáp một tiếng, ngoại trừ Phó Liễu, tất cả đều lui xuống.

Xe ngựa của đoàn người Từ Xán Xán vẫn đi vào tận trước cửa nội viện Từ phủ mới ngừng lại. Bà tử tiến lên mở cửa xe và bày xong ghế nhỏ từ sớm. Từ Xán Xán đã sớm trông thấy cha nương và đệ đệ ở trước cửa nghênh đón nàng, cửa xe vừa mở ra, nàng cũng không để ý lễ nghi nữa mà trực tiếp xóc váy lên chuẩn bị nhảy xuống. Từ Thuận Hòa sợ con gái ngã, vội vàng chạy nhanh tới đón lấy Từ Xán Xán, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Hắn đã muốn gặp con gái từ lâu, bèn đỡ hai vai Từ Xán Xán xem xét tỉ mỉ trái phải, xem con gái có thay đổi gì không. Từ Vương thị và Từ Nghi Xuân cũng chạy tới, vây quanh Từ Xán Xán thân thiết vô cùng. Từ Xán Xán nhào vào trong lòng mẫu thân làm nũng, vừa dựa sát vào người mẫu thân đã cảm thấy là lạ, lúc này mới phát hiện hiện giờ mình còn cao hơn cả mẫu thân. Từ Vương thị vuốt ve mặt Từ Xán Xán, cực kỳ đau lòng:

- Trời ơi, cảm nhơn thể này thì nhất định gãy không ít rồi!

Từ Thuận Hòa thấy đại tiểu đứng một bên, vội vàng nháy mắt với thê tử, còn mình đi tới trước cửa xe của mẫu thân, đỡ mẫu thân xuống xe. Từ Vương thị cũng hiểu ra, thân thiết xoa xoa lỗ tai Từ Xán Xán, sau đó đi thỉnh an lão thái thái. Từ Xán Xán cúi đầu nhìn đệ đệ, phát hiện hắn lại mập hơn rồi, bèn dùng hai tay nhéo hai gò má Từ Nghi Xuân:

- Tiểu Phi Phi!

Khi ở bên ngoài Từ Nghi Xuân luôn luôn là một tiểu đại nhân, hắn khinh bỉ liếc mắt nhìn Từ Xán Xán:

- Đệ đi thỉnh an tổ mẫu đã!

- Đi đi, đi đi!

Từ Xán Xán giục đệ đệ đi, nhân tiện lại nhéo nhéo cái mũi Từ Nghi Xuân. Từ Nghi Xuân nhìn nàng làm ra vẻ thờ dài:

- Đúng là một nha đầu ngốc chưa trưởng thành mà!

Người một nhà gặp mặt chào hỏi lẫn nhau xong rồi cùng lão thái thái đi tới Xuân Huy viện. Từ lão thái thái vẫn keo kiệt như trước, lễ gặp mặt cũng chưa cho Từ Nghi Xuân, nhưng ngược lại Từ Hàn thị lại rộng rãi cho một Khôi Tinh (*) bằng vàng và một túi đựng bút thêu hoa.

* Khôi Tinh: Vị thần chúa tể về văn chương thời xưa của Trung Quốc

Lúc buổi tối Từ Đình Hòa về nhà, cả nhà ăn cơm xong lại cùng nhau uống trà. Từ Thuận Hòa bảo Từ Xán Xán:

- Xán Xán, con bảo nha hoàn đi thu thập hành lý đi!

Từ Xán Xán đang ngồi trên ghế dựa lớn sát tường phía Tây cũng sững sốt, vội vàng đứng dậy đáp ứng một tiếng, trong lòng lại nghi hoặc. Từ Đình Hòa cũng sững sờ, vội hỏi:

- Nhị đệ, đệ ——

- Kỳ thực mấy ngày trước đây đệ vào kinh, Cảnh tướng quân dưới trướng Định Quốc Công đến chỗ đệ cầu y, Cảnh phu nhân nhanh chóng mang thai, Cảnh tướng quân liền đưa cho đệ một căn nhà, là một thư điểm ở trên phố, đã thu thập xong cả rồi!

Từ Đình Hòa lập tức tức giận:

- Ta là đại ca đệ, đệ vào kinh mà lại không ở nhà của đại ca? Huynh đệ ruột thịt lại phải ở nhà của người ngoài à?

Từ Thuận Hòa nhìn con gái đứng thẳng ở một bên và thê tử Từ vương thị đứng bên cạnh hầu hạ lão thái thái, cười nói:

- Đại ca, cho dù không ở nơi này, không phải mỗi ngày đệ cũng vẫn đến thỉnh an mẫu thân sao? Hàng ngày Xán Xán cũng phải đi học mà!

Trước không nói quý phủ đại ca rất chật hẹp, cả nhà mình ở sẽ phiền phức thêm cho đại tẩu; hơn nữa, ở dưới mắt mẫu thân, thê tử con gái và con trai của mình sợ là cũng không thoải mái; Xán Xán chỉ còn hơn hai tháng nữa phải vào cung tham tuyển, nếu được chọn, cơ hội gặp mặt không còn nhiều lắm, còn không bằng cả nhà ở cùng nhau thân thiết gần gũi! Từ Thuận Hòa chào Từ lão thái thái, huynh trưởng và chị dâu sau đó ngồi trên chiếc xe ngựa sơn xanh mới mua rồi khỏi Từ phủ. Người đánh xe chính là tiểu đồ đệ Thường Liễu của Từ Thuận Hòa, hắn theo sư phụ tới kinh thành. Thường Liễu vừa đánh xe, vừa nói chuyện với Từ Xán Xán đang ngồi trong xe ngựa:

- Cô nương à, sư phụ nói là muốn khai trương một cửa hàng ở kinh thành, sau đó cả nhà sẽ ở lại biện kinh đấy ạ!

Từ Xán Xán đáp “Thật vậy chăng”, lại thấp giọng hỏi phụ thân:

- Cha, cha giúp người ta trị bệnh, người ta có thể tặng nhà cho cha cơ à? Phải biết rằng ở biện kinh này tác đất tác vàng đấy!

Từ Thuận Hòa và con trai Từ Nghi Xuân ngồi đối diện, nghe vậy nở nụ cười:

- Điều này cho thấy y thuật của cha con rất cao minh mà! Hơn nữa, Cảnh tướng quân rộng rãi, cha con còn có biện pháp nào nữa?

Từ Xán Xán còn hơi nghi hoặc, Từ Nghi Xuân lại lôi kéo tay nàng hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ ở trong phủ đại bá lại tiếp tục đi học à?

- Ách...

Từ Xán Xán nhớ lại chương trình học mà Âu Dương đại gia dạy nàng, không khỏi im lặng. Từ Nghi Xuân lại rất hưng phấn:

- Đệ cũng bắt đầu học tứ thư rồi nhé, cha và đại bá nói sẽ cho đệ thi vào Quốc Tử Giám đấy!

Từ Xán Xán không khỏi nở nụ cười. Phụ thân của đại nương chính là Tế tửu Quốc Tử Giám, lần này Nghi Xuân đi thi chắc là rất thuận lợi. Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nàng vẫn rất nghiêm túc nói:

- Thi vào Quốc Tử Giám rất khó đấy, đệ phải cố gắng nhiều hơn nhé!

Từ Nghi Xuân cũng nghiêm túc gật đầu:

- Ừ.

Lại nói:

- Đệ muốn làm quan, quan thật lớn, để tương lai có thể làm chỗ dựa cho tỷ tỷ!

Lời nói của hắn chỉ là lời nói ngây thơ của trẻ con nhưng vành mắt Từ Xán Xán lại chột đỏ hoe. Nàng xoa xoa tóc Từ Nghi Xuân, miễn cưỡng nói:

- Vậy đệ phải cố gắng gấp bội mới được!

Từ Nghi Xuân nắm quả đấm:

- Tỷ tỷ hãy chờ xem!

Vào cửa lớn thư điểm, Từ Xán Xán lập tức ngăn cản cả người. Phòng này quả thực là quá tốt! Đây là một tứ hợp viện nho nhỏ, Hướng Nam là một gian nhà chính và hai gian tối, sương phòng phía Đông và sương phòng phía Tây đều có ba gian, một gian sáng hai gian tối, hai bên cửa lớn phía Bắc còn có hai gian nhà riêng biệt, một là phòng bếp và nhà kho, một gian khác có thể làm phòng khách, mặt khác góc Tây Nam còn xây một chuồng ngựa!

Bích Vân và Tiểu Hương cũng theo tới đây, hai nàng nhìn lại một lượt rồi vội vàng sắp xếp hành lý vào phòng của Từ Xán Xán! Trước khi đi, Từ Xán Xán đã mở miệng xin đại nương khế ước bán thân của Bích Vân trước mặt mọi người. Trước mặt mọi người, Từ Hàn thị cũng không tiện từ chối, bèn rộng rãi mà đem khế ước cho nàng. Một nhà bốn người ngồi vào chỗ của mình trong nhà, bà tử mới mua nhanh chóng dâng trà và điểm tâm. Từ vương thị nhìn thấy con gái, rất hài lòng, lệnh cho bà tử:

- Đốt thêm mấy cây nến nữa đi, cho trong phòng sáng sủa chút!

Từ Xán Xán đánh giá một phen, nghĩ ở vào vị trí này của thư điểm, gian nhà này sợ là giá trị hơn một nghìn lượng bạc, trong lòng vẫn hơi nghi hoặc, nàng nghĩ nếu muốn biểu đạt sự cảm ơn thì lễ vật này cũng quá quý trọng rồi. Từ Vương thị để hết điểm tâm đến trước mặt Từ Xán Xán, thân thiết nói chuyện với nàng:

- Xán Xán à, đây chính là đặc sản Uyển Châu nướng mang cho con đây, đều là món con thích ăn cả nhé!

Từ Xán Xán nướng theo ánh nến nhìn sang, phát hiện bánh hạt dẻ và đậu phộng chiên, đều là điểm tâm nàng thích ăn khi còn ở Uyển Châu, bèn rửa sạch tay cầm lấy một khối bắt đầu ăn. Phu thê Từ Thuận Hòa và Từ Nghi Xuân đều nhìn Từ Xán Xán ăn, trên mặt đều là ý cười. Từ Nghi Xuân cũng không chê cười tí tý tham ăn, hẩn nhìn cái chén không trước mặt tỷ tỷ, liền cầm lấy ấm trà rót cho tỷ tỷ một chén.

Đêm đã khuya, Hương Mãn lâu nổi tiếng kinh thành lại đèn đuốc sáng trưng cực kỳ náo nhiệt. Bên trong hậu viện Hương Mãn lâu, Phó Dư Sâm nghiêng người dựa vào gối đầu trên tháp gác, thờ ơ hỏi nam tử vạm vỡ đứng trước mặt:

- Đã thu xếp xong nhà ở cho người Từ gia chưa?

Nam tử vạm vỡ trước tiên hành lễ một cái, lúc này mới đáp:

- Thuộc hạ căn tuân mệnh lệnh của công tử, đem tứ hợp viện Thư điểm của công tử cho người Từ gia rồi ạ!

Thư Điểm vừa vặn ở phía Tây phủ Định Quốc Công, tòa nhà kia và nội viện Trúc Thanh viện của công tử chỉ cách một bức tường. Phó Liễu đứng nghiêm hầu hạ một bên nghe thể nhìn Cảnh Phong vài lần, hẩn không nghĩ tới Cảnh Phong luôn luôn qua loa lần này lại nịnh bợ như thế. Phó Dư Sâm có chút mệt mỏi, tùy ý nói:

- Việc này ngươi làm khá lắm, đi về trước đi!

Cảnh Phong hành lễ, lui xuống. Phó Liễu thấy công tử đã nhắm mắt lại, bước lên phía trước lấy một chiếc chăn mỏng đắp lên, lại dùng chụp đèn thủy tinh màu tím che ánh nến, lúc này mới ngồi xuống chiếc ghế nhỏ ở chân tháp nghỉ ngơi một lát.

Đêm khuya vắng người, Thư Dân Chi rời khỏi nơi ở của hẩn tại phủ Quốc công, lặng lẽ mang theo gã sai vặt Tứ nhi vào Lô Tuyết am. Thủ vệ bà tử sớm bị hẩn mua chuộc, lặng yên không một tiếng động cho hẩn đi vào. Vào Lô Tuyết am, Thư Dân Chi đi thẳng tới chân tường phía Tây. Trước cửa Trúc Thanh viện canh phòng nghiêm ngặt, căn bản không thể tiến vào từ bên kia. Trước tiên Tứ nhi chạy tới bụi hoa lấy ra một cây thang dựa trên tường. Sau khi Thư Dân Chi leo lên tường xong, Tứ nhi cắt cây thang đi, chui vào bụi hoa, vừa muốn ngồi xuống, đã có một đôi tay duỗi tới, giữ chặt cổ hẩn.

Trong Trúc thanh viện yên tĩnh, từ ngày cơ thiếp luyện đồng bị đánh chết chôn ở thiên viện, ban đêm không người nào dám bước ra cửa phòng. Thư Dân Chi hái hoa nhiều nên quen thuộc mò đến trước cửa phòng của Vĩnh Phượng, vừa gõ hai cái, đã bị một đôi tay mềm mại thorn mát kéo vào. Sau khi Thư Dân Chi vào trong, cửa lập tức đóng lại. Trên người Vĩnh Phượng chỉ mặc một chiếc áo ngực màu xanh ngọc bích và một chiếc váy lụa màu trắng điểm lệ, ngọc thể đầy đặn nửa che nửa lộ như ẩn như hiện, cười híp mắt tay cởi vạt áo của hẩn. Trên tháp, y phục của Điềm Nương yếu điệu xinh đẹp tuyệt trần đã coi ra quá nửa, đang mang theo sợ hãi nhìn hẩn. Thư Dân Chi lập tức có phản ứng, kéo Vĩnh Phượng lên tháp. Ánh đèn trong phòng bị che khuất, Thư Dân Chi đè Vĩnh Phượng xuống, va chạm không chút lưu tình, khiến cho Vĩnh Phượng rên rỉ không ngớt. Thư Dân Chi vừa làm việc, vừa thở hốn hển bảo Điềm Nương:

- Tháp nền... sáng lên chút... để gia xem thật kỹ dáng vẻ của các nàng nào!

Hẩn lại cười nói:

- Thật không nghĩ tới... Các nàng... Những... mặt hàng này... Vẫn đều là xử nữ đấy! Phó Dư Sâm có... Có bệnh à?

Vĩnh Phượng không rảnh trả lời, vẫn còn rên rỉ liên tục. Điềm Nương còn chưa leo xuống tháp, một trận gió chẳng biết từ đâu mà đến, ngọn nến "Xuy" một tiếng dập tắt. Thư Dân Chi đùa cười một tiếng, rút ra khỏi cơ thể Vĩnh Phượng, lôi kéo Điềm Nương trở mình ngã trên tháp, cổ tay cầm chân của nàng dùng sức tiến vào, bắt đầu chơi trò "lão hẩn đẩy xe". Lúc này hẩn đang cảm thấy hưng phấn vì vậy không nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn từ bên ngoài truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đồ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đánh Chết

Lần này, Từ Xán Xán vẫn ở sương phòng phía Đông. Lúc nàng trở lại, Bích Vân và Tiểu Hương đã sửa sang xong. Ba gian phòng, một sáng hai tối. Bức tường phía Đông gian sáng bày một chiếc tủ thấp, trên thấp đã được bố trí đầy đủ, để mấy cái gối dựa bằng gấm thêu hoa, giữa thấp đặt một cái bàn nhỏ. Tường phía Bắc và phía Nam để hai cái ghế, giữa hai cái ghế là một chiếc bàn cao cao. Trên bàn phía Nam bày một bình hoa bằng sứ men xanh, bên trong cắm vài cành hoa hồng; trên bàn phía Bắc bày một bộ trà cụ tinh xảo bằng sứ trắng. Phòng phía Bắc được dùng làm phòng ngủ của nàng, bàn trang điểm đã bố trí xong, còn lại chiếc giường là kiểu dáng tao nhã thêu cây hoa lan mà nàng thích nhất. Phòng phía Nam dùng làm thư phòng và phòng tắm của nàng——Phía sau giường của phòng Phía Nam bày một thùng nước tắm thật to và bình phong. Bích Vân thấy nàng nhìn thùng nước tắm, nhân tiện nói:

- Phu nhân đã sai bà tử nấu nước nóng, bây giờ cô nương có muốn tắm không?

Từ Xán Xán một đường trở về từ Đông Lâm tự, mặc dù ra ít mồ hôi, nhưng dù sao cũng một đường gió bụi, nàng cũng cảm thấy mình nên tắm rửa. Lúc nàng đang tắm, mẫu thân cầm một lọ nước hoa hồng tiến vào. Từ Xán Xán vừa thấy nàng tới, lập tức thò đầu ra khỏi thùng nước tắm:

- Nương, nương giúp con chà lưng nhé!

Từ Vương thị nhận lấy ruột ướp từ tay Bích Vân, chấm nước hoa hồng nhẹ nhàng kỳ cọ trên lưng trắng nõn non mềm của Từ Xán Xán, cười nói:

- Mấy tháng không gặp, Xán Xán thay đổi thành người lớn rồi!

Từ Xán Xán cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, có chút ngượng ngùng nở nụ cười. Bộ ngực của nàng vốn đầy đặn, mấy ngày nay hình như lại lớn một ít. Nàng vừa hưởng thụ sự chăm sóc của mẫu thân, vừa nhẹ giọng nói:

- Cũng không biết chuyện gì xảy ra, mỗi tháng trước khi có nguyệt sự, ở đây lại căng đau, thế mà cũng lớn hơn không ít!

Từ Vương thị vỗ vỗ lưng Từ Xán Xán, ý bảo nàng đứng lên, xoa nước hoa hồng lên toàn thân nàng. Từ Xán Xán cuối cùng cũng còn biết xấu hổ, xoay người lấy nước hoa hồng, cười hi hi bảo mẫu thân đi ra ngoài:

- Nương, con tự xoa được mà!

Từ Vương thị đi ra ngoài không bao lâu lại quay trở lại, trong tay còn bưng một chén bánh trôi rượu nếp tới. Từ Xán Xán ngồi trước bàn trang điểm, Bích Vân giúp nàng lau khô tóc dài. Từ Vương thị bưng chén, dùng thìa đút cho Xán Xán ăn. Nàng nhìn Bích Vân giúp Từ Xán Xán lau tóc xong, lúc này mới đưa chén không cho Bích Vân:

- Phòng bếp có bánh trôi rượu nếp, nguội và Tiểu Hương đi ăn đi!

Lúc Bích Vân Tiểu Hương đều rời đi, bà mới hỏi Từ Xán Xán:

- Xán Xán, con có muốn vào cung không?

Từ khi nhận được thư lão đại, bà và cha Xán Xán liền thương lượng cách đối phó, lúc này mới bỏ nhà rời quê đi tới biện kinh. Từ Xán Xán quay đầu kinh ngạc nhìn mẫu thân. Từ vương thị thần thần bí bí ghé bên tai nàng thấp giọng nói:

- Cha con nghe nói, ở nước Đại Liêu cũng cần có đại phu giống như cha con, cùng lắm thì một nhà chúng ta chạy trốn tới thượng kinh đi!

Từ Xán Xán nhìn ánh mắt sáng rực của mẫu thân, trong lòng cảm động không thốt lên lời, vừa chua vừa xót, nàng úp mặt trước ngực mẫu thân, một lúc lâu mới nói:

- Mẫu thân, con nghĩ, hình như vào cung cũng không sai, tương lai có thể giúp được Nghi Xuân mà!

Từ Vương thị đẩy nàng ra:

- Cha con nói, Nghi Xuân có thể đọc sách đương nhiên là tốt, nhưng nếu không thể thì cha con dạy nó học y cũng được! Cha con kiếm bạc chẳng lẽ không bằng chức quan thất phẩm, bát phẩm à?

Từ Xán Xán nở nụ cười. Nàng không thể nghĩ đơn giản giống như cha nương được. Nếu như bởi vì nàng mà làm cho cha nương đệ đệ phiêu bạt xa quê hương, chỉ bằng nàng vào cung còn tốt hơn! Nghĩ tới đây, Từ Xán Xán ngẩng đầu nhìn mẫu thân:

- Ngày mai nương mua đồ trang sức cho con nhé!

Từ Vương thị lập tức bị đòi sự chú ý, nàng gật đầu:

- Cha con nói với đại bá của con, trước hết cho con nghỉ hai ngày. Ngày mai chúng ta đi ra chợ ở đường chính, nghe nói nơi đó rất sầm uất, có không ít cửa hàng đấy!

Từ Xán Xán tựa sát mẫu thân:

- Con muốn mua một chiếc nhẫn đá quý.

- Được!

Từ Vương thị lập tức đáp ứng. Con gái muốn nhẫn đá quý, việc này cũng không lớn. Bà bắt đầu tính toán tiền riêng của mình.

Cùng Bích Vân ăn khuya xong, Tiểu Hương cầm chén đưa cho quản sự phòng bếp là Đình ma ma sau đó trở về, lại bị Bích Vân kéo lại. Bích Vân cười nói với Đình ma ma:

- Làm phiền Đình ma ma lại nấu cho chúng cháu chén nước ạ!

Đình ma ma là người khi Từ gia vào kinh mới tìm người môi giới để mua, còn không rõ ràng tình huống Từ gia lắm, nhưng người bình thường đối với nhà hoàn hầu hạ cô nương cũng đều cho vài phần thể diện, bởi vậy cười hi hi nói:

- Được! Bích Vân cô nương chờ một chút nhé!

Chờ khi Bích Vân và Tiểu Hương trở về, Từ Vương thị cũng vừa từ sương phòng phía Đông đi ra.

- Cô nương đã ngủ rồi.

Bà đưa hai chiếc hộp bao chứa bạc vụn cho Bích Vân và Tiểu Hương

- Hãy hầu hạ cô nương tạm tâm thêm chút!

Bích Vân và Tiểu Hương vội vàng đáp ứng:

- Vâng, thưa phu nhân.

Phó Dư Sâm mặc áo bào bằng lụa trắng thắt đai lưng màu đen, đứng yên ngoài cửa phòng của Vĩnh Phụng, nghe thấy bên trong truyền tới ngôn từ dâm dăng, không khỏi kinh tởm khom lưng nôn khan. Tiết Anh biết thời cơ đến, lập tức đưa chân đạp cửa phòng Vĩnh Phụng ra, miệng hô to một tiếng:

- Gian phụ dâm phụ chạy đi đâu!

Phó Liễu Phó Quế mang theo một đám gã sai vặt cầm gậy to vọt vào. Thụ Dân Chi hét thảm kêu la:

- Ta là Thụ ——

Âm thanh của hắn lại bị một trận ồn ào cắt ngang. Tiết Anh đứng bên cạnh Phó Dư Sâm, liếc nhìn hắn một cái, lập tức lại cao giọng quát:

- Cắt đứt vật gây nghiệt của gian phụ này đi cho ta!

Những cơ thiếp luyến đồng còn lại trong Thiên viện bị những âm thanh đánh đánh giết giết làm cho sợ run cả người, không ai dám ra xem. Giấc ngủ của Phó phu nhân vẫn không tốt kể từ khi Phó Dư Sâm trở về từ Uyển Châu, đang trần trọc trong màn thêu hoa, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, bà ta càng thêm phiền muộn, lớn tiếng quát:

- Bên ngoài làm sao vậy hả?

Nha hoàn Ngọc Châu trực đêm lập tức vào phòng ngủ, có chút kinh hoảng bẩm báo:

- Thưa phu nhân, bên Trúc Thanh viện đang đánh đánh giết giết, hình như đang... đang bắt kẻ thông dâm ạ...

Phó phu nhân đỡ trán, một ý nghĩ bỗng nhiên chợt lóe lên: Dân Chi? Bà ta bật người luống xuống giường:

- Mau giúp ta mặc y phục!

Ngọc Châu Trân Châu và bốn người đại nha hoàn đi theo Phó phu nhân tới Trúc Thanh viện. Bình thường Trúc Thanh viện rất khó vào nay cửa lại mở rộng, Phó phu nhân không kịp nghỉ ngơi, lấy tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời chạy tới nơi có tiếng động lớn trong Thiên viện. Cửa Thiên viện cũng mở rộng, bên trong đông nghịt người nhưng lại không thấp đèn. Bà từ cầm đèn lồng vội vàng chạy lên trước. Phó phu nhân thấy Phó Dư Sâm một thân áo trắng, gương mặt ân nhân, hành lễ với bà ta nhưng không nói lời nào. Tiết Anh đứng bên cạnh vội vàng giải thích:

- Bẩm phu nhân, tiểu thiếp của công tử tên là Vĩnh Phụng tư thông cùng người khác, công tử rất tức giận...

Phó phu nhân nhìn cửa lớn mở rộng của căn phòng tối om phía trước, thanh âm hơi run rẩy:

- Người ở bên trong...

- E rằng đã bị đánh chết rồi ạ!

Tiết Anh nhe răng cười:

- Chưa kịp đốt đèn, cũng không biết là ai ạ!

Cả người Phó phu nhân run rẩy, nhìn về phía hai bà tử đốt đèn lồng, lạnh lùng nói:

- Còn không đi vào xem!

Hai bà tử soi đèn lồng tiến vào, thấy trên tháp nằm ba người, toàn thân đầy máu, máu chảy thấm ướt đệm gấm phía dưới làm màu tím biến thành màu đen. Mắt Phó phu nhân đỏ bừng, quay đầu nhìn Phó Dư Sâm đứng thẳng bên cạnh. Nàng nhìn cực kỳ rõ ràng, trên khuôn mặt tuấn lãng của Phó Dư Sâm mang theo ý cười, mắt phượng vui mừng, đôi môi hơi cong lên, giống như đây không phải là hiện trường một vụ huyết án mà như hắn đang xem một bức tranh yêu thích hoặc một món đồ cồ hay một danh kiếm. Phó phu nhân chỉ vào một người bà tử trong đó:

- Lật người này lên cho ta xem!

Bà tử không dám chống lại, nơm nớp lo sợ tiến lên, lật mạnh thi thể nam nhân kia lên xong lập tức nhảy ra xa. Nước mắt Phó phu nhân chảy ra: Là Dân Chi, là Dân Chi của mình, là người thừa kế mà mình tự chọn lựa! Bà ta nhìn dưới thân thể người kia, không thể tin vào hai mắt của mình.

- Phó Dư Sâm, hân ——

Anh mắt bà ta sắp phải phun ra lửa, lớn tiếng chất vấn Phó Dư Sâm. Phó Dư Sâm nhún mày một cái:

- Ai biết được! Bọn họ chỉ biết nghiêm phạt gian phu, có thể khi cất xong tiện tay ném vào đâu cũng chưa biết chừng!

Phó phu nhân như muốn phát điên, bà ta cười khoác, tròng lên thi thể đầy vết máu và vết thương dữ tợn của Thụ Dân Chi.

Buổi trưa, Phó phu nhân nằm nghiêng trên tháp suy nghĩ phương pháp giết chết Phó Dư Sâm, Lục cô nương Phó Hồng Anh ngồi bên cạnh bà ta. Ngọc Châu tiến đến bẩm báo:

- Thụ phu nhân, công tử đưa một chén canh đến ạ!

Phó phu nhân mệt mỏi nói:

- Để ở một bên đi!

Phó Hồng Anh tò mò dùng chiếc đũa gầy gầy vớt trong bát, lăm lăm:

- Trong canh là cái gì mà hình dạng kỳ quái thế nhỉ!

Phó phu nhân lơ đãng nhìn sang, lại thét chói tai:

- Thì ra nó ở chỗ này!

Bà ta lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Phó Dư Sâm đang ở Sùng Chính điện nói chuyện với Vĩnh Yên đế. Về mặt Hân phiến nào hỏi Vĩnh Yên đế:

- Hoàng bá phụ, nếu như cơ thiệp thông dâm cùng người khác, cháu nên làm như thế nào?

Vĩnh Yên đế nghe vậy cả kinh, huyết mạch hoàng thất Phó thị nếu như bị vấy bẩn, vạn nhất sinh ra con trai... Hân nhìn khuôn mặt Phó Dư Sâm tuấn lãng dị thường lúc này lại mang theo khổ sở, hỏi đáp:

- Bắt gian phu dâm phụ kia đánh chết ngay tại chỗ, như vậy mới có khả năng làm người khác kinh sợ được!

Phó Dư Sâm cười đến rất ngây thơ:

- Hoàng bá phụ, cháu chính là làm như thế đấy ạ!

Vĩnh Yên đế vỗ vỗ vai Phó Dư Sâm:

- Hải tử ngoan, cháu làm đúng rồi!

Phó Dư Sâm khả ái cười:

- Vậy Hoàng bá phụ thưởng cho cháu cái gì!

Vĩnh Yên đế muốn tạo uy tín cho hân bèn nói:

- Cho cháu làm Kinh đô Đoàn luyện sử được không?

Bệnh tình Thái tử càng ngày càng nặng, hẳn phải từng bước đề bạt thăm dò, Phó Dur Sâm vui vẻ tạ ơn Vĩnh Yên đế:

- Tạ ơn Hoàng bá phụ ạ!

Kinh đô Đoàn luyện sử phụ trách thống lĩnh quân đội kinh thành, thật sự là một chức vị rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tình Cờ Gặp Gỡ

Khi Từ Xán Xán tỉnh lại đã là buổi trưa, bữa trưa cũng đã làm xong. Từ Vương thị yêu thương con gái, sáng sớm không để cho Bích Vân và Tiểu Hương gọi nàng. Từ Thuận Hòa vội vã đi tìm đại ca Từ Đình Hòa thương lượng việc khai trương tiệm thuốc, cũng không chờ Từ Xán Xán mà tự mình đi Từ phủ. Dừng xong bữa trưa cùng mẫu thân và đệ đệ, Từ Xán Xán đi với Từ Vương thị ra đường cái trên phố mua nhẫn. Nhà các nàng ở trên phố Thư Diêm, cách chợ cũng chỉ mấy bước chân, bởi vậy Từ Vương thị cũng không bảo Thường Liễu chuẩn bị xe, mà bảo Bích Vân cùng đi bộ. Đã thật lâu không đi dạo phố với mẫu thân, Từ Xán Xán vô cùng vui vẻ, nhìn cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ. Đi dạo qua vài cửa hàng, cuối cùng Từ Xán Xán chọn được một chiếc nhẫn bằng vàng nạm hồng ngọc và một chiếc bằng bạc nạm ngọc bích tại cửa hàng vàng bạc Hứa thị. Trên nhẫn vàng chỉ có một viên hồng ngọc lớn như hạt đậu tương, trên chiếc nhẫn bạc có ngọc bích ước chừng cũng lớn bằng hạt đậu như thế, đều không quá đắt, nhưng đôi lại rất tinh xảo khác biệt. Từ Xán Xán liếc mắt một cái liền nhìn trúng ngay. Từ Vương thị thấy đồ trang sức trong tiệm này đều cực kỳ tinh xảo, bèn nghĩ mua cho Từ Xán Xán một cây trâm. Khi nàng đang chọn lựa, Từ Xán Xán lại lặng lẽ đi thanh toán tiền. Từ Vương thị nhìn thấy, vừa bực mình vừa buồn cười, dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn lên trán Từ Xán Xán một cái:

- Nha đầu ngốc, nương còn cần con trả tiền à?

Từ Xán Xán cười hi hi kéo tay mẫu thân, đeo nhẫn vàng lên ngón tay áp út của mẫu thân, lại đeo nhẫn bạc lên ngón trỏ của mình. Từ Vương thị rất hài lòng, cười đến miệng cũng không khép lại được, nói:

- Nương lại dẫn con đi mua chút vật liệu may mặc nhé!

Từ Xán Xán cười ngọt ngào như mật, lôi kéo tay mẫu thân ra khỏi cửa hàng. Hai người mua nhẫn cũng không tốn bao nhiêu bạc, nhưng nàng cũng có thể mua đồ cho mẫu thân, nàng vẫn rất vui vẻ! Từ Vương thị lại dẫn Từ Xán Xán sang cửa hàng tơ lụa đối diện với cửa hàng vàng bạc Hứa thị. Từ Vương thị đang chọn cho Từ Xán Xán một miếng sa tanh mỏng màu xanh biếc, bên trên có hoa lê dệt bằng ngân tuyến, Bích Vân bèn kéo Từ Xán Xán một cái, ý bảo nàng nhìn ra phía ngoài. Từ Xán Xán nhìn ra ngoài, liền thấy Ngụy di nương trong phủ đại bá mang theo một tiểu nha hoàn vội vã đi tới. Từ Vương thị thấy con gái nhìn ra ngoài, bèn hỏi:

- Xán Xán, làm sao thế con?

Từ Xán Xán ngậy thơ cười:

- Nương, không có chuyện gì đâu ạ!

Nàng thấy trong tay mẫu thân cầm sa tanh, nghĩ loại sa tanh này đẹp dễ tinh xảo như thế, chắc là đắt tiền lắm, bèn kéo mẫu thân đi ra ngoài:

- Mẫu thân, y phục của con đủ mặc rồi, hay mình đi nơi khác mua sắm đi!

Đi ra khỏi cửa hàng tơ lụa, Từ Xán Xán nhớ lại chuyện lúc nãy nhìn thấy Ngụy di nương, không khỏi suy đoán: Lúc này Từ phủ chắc là vừa dùng xong bữa trưa, thường ngày nữ quyến trong phủ đều phải ngủ trưa, bây giờ Ngụy di nương lại ra đây làm gì nhỉ? Ngụy di nương đi rất nhanh, tiểu nha hoàn phía sau là Lưu Ngân cũng chạy không kịp.

Vừa dùng bữa trưa xong, Ngụy di nương nhận được tin tức nhà mẹ đẻ truyền đến, nói là có việc bảo bà ta trở về một chuyến. Bà ta không dám nói với phu nhân, vừa lúc lão gia ở trong phủ thương lượng chuyện với Nhị lão gia, nàng bèn lên cầu xin lão gia, dẫn theo Lưu Ngân trở về nhà mẹ đẻ ở ngõ Hoa Quế tại phố Mã Đạo. Nhà Ngụy di nương vốn là thuê phòng ở tại Vũ Vương đài, khi làm thiếp Từ Đình Hòa, bà dùng tiền riêng mua cho cha mẹ, ca ca, tẩu tẩu một ngôi nhà nhỏ ở ngõ Hoa Quế tại phố Mã Đạo. khoảng cách không xa lắm, nếu bảo người đánh xe ngựa đưa đi lại sợ phu nhân biết vì thế bà ta đi từ thiên môn ra, rẽ đường nhỏ đi qua phố Mã Đạo cũng đến được ngõ Hoa Quế. Lưu ngân vừa gõ cửa vài lần, tẩu tử Ngụy di nương là Ngụy đại tẩu đã mở cửa ra, vẻ mặt tươi cười:

- Ai ô ô, đại cô nương chúng ta đã trở về rồi này!

Ngụy di nương rụt rè cười, theo tẩu tử vào sân. Vừa vào nhà chính, Ngụy di nương thấy mẫu thân Ngụy lão nương ngồi cùng một phu nhân xa lạ trên kháng, nàng hơi nghi hoặc, bước chân cũng hơi chậm lại. Ngụy đại tẩu đưa Lưu Ngân đi nhanh như một con gió, bảo là muốn mang Lưu Ngân đi sương

phòng phía đông ăn trái cây. Ngụ lão nương nhiệt tình bắt chuyện với Ngụ di nương:

- Đại cô nương, mau tới kháng ngồi đi con!

Ngụ di nương thấy chiếu trên kháng cũng coi như sạch sẽ, lúc này mới từ từ ngồi xuống —— từ khi vào Từ phủ, bà ta cũng coi như là người từng trải, đã rất chú ý cách bài trí trong nhà mẹ đẻ rồi! Ngụ lão nương cầm cái chén sạch sẽ nhất rót cho nàng một ly trà, lúc này mới chỉ vào phụ nhân mặc áo gấm đang ngồi một bên, giới thiệu:

- Đây là Tổng ma ma, là người chuyên mua bán nhân khẩu số một ở phố Mã Đạo của chúng ta.

Ngụ di nương hiểu, vị tổng ma ma này chính là mẹ mìn chuyên buôn người! Nàng liếc mắt quan sát Tổng ma ma, trên mặt không có biểu hiện gì. Khuôn mặt Tổng ma ma rất tròn trắng mập, tuổi đã lớn còn kẻ mi bôi son, mặc áo gấm màu đỏ tía và váy màu đen, vẻ mặt tươi cười nhìn Ngụ di nương. Ngụ lão nương vội vàng nói với Tổng ma ma:

- Việc kia bà nói cho đại cô nương chúng ta biết đi!

Tổng ma ma cũng không già mồm cái lão, đi thẳng vào vấn đề nói rõ ý đồ đến:

- Lần này lão thân tới là được sự giao phó của Tứ công tử nhà Thục Quốc cữu. Lão nhân gia ông ta định phải nữ quyến phủ Từ Thị lang đi dâng hương ở trên đường, liếc mắt liền chọn trúng một vị tiểu nương tử cực kỳ xinh đẹp trong đó, nên dùng số tiền lớn giao phó lão thân tới hỏi thăm một chút, vị tiểu nương tử này rốt cục là xếp hàng thứ mấy.

Ngụ di nương nhìn bà ta, trong lòng hơi nghi ngờ: Lần trước dâng hương, ngoại trừ Ngũ cô nương tuổi còn nhỏ không đi, Nhị cô nương, Tam cô nương và Tứ cô nương tất cả đều đi. Tam cô nương Từ Nghi Liên tướng mạo thường thường, xinh đẹp không tới phiên nàng, lớn lên xinh đẹp cũng chỉ có Nghi Đồng và Nhị cô nương Từ Xán Xán thôi. Như vậy rốt cuộc Thục Quốc cữu coi trọng ai nhỉ? Tổng ma ma thấy Ngụ di nương chần chờ, bèn tiếp thêm lợi thế:

- Thục Tứ công tử nói, nếu biết là vị cô nương nào, phủ Quốc cữu nhất định sẽ tam môi lục sính tới cửa cầu hôn!

Ngụ di nương giật mình: Phủ Quốc cữu chính là ngoại thích Thục phủ lớn nhất Đại Lương, gia chủ Thục Liên Vân là đệ đệ của Hoàng hậu, nếu được Tứ công tử của Thục Liên Vân cưới hỏi đẳng hoàng, đúng là một thông gia cực kỳ tốt. Nghĩ đến đây, thái độ của bà ta đối với Tổng ma ma cũng hòa ái vài phần, lại cười nói:

- Cô nương nhà chúng ta đi dâng hương có ba vị, chẳng hay Thục Tứ công tử có đầu mối khác không?

Tổng ma ma thấy có hi vọng, bèn vừa nghĩ vừa nói:

- Thục Tứ công tử nói nàng ấy cực kỳ đẹp, da thịt trắng nõn, khung xương nhỏ nhưng đầy đặn, đôi mắt long lanh như nước...

Ngụ di nương vừa nghe đã biết Thục Tứ công tử coi trọng chính là Từ Xán Xán. Nàng làm ra vẻ giả vờ cố gắng suy nghĩ:

- Theo miêu tả thì hình như là Tứ cô nương trong phủ chúng ta...

Cuối cùng Ngụ di nương vẫn nói tên Từ Nghi Đồng. Tổng ma ma cảm ơn liên tục. Ngụ di nương rút rè khách khí vài câu.

Ra khỏi cửa hàng tơ lụa, Từ Xán Xán hơi mệt, bèn cùng mẫu thân vào quán trà đối diện cửa hàng vàng bạc Hứa thị. Trong quán Trà chỉ có một ma ma lớn tuổi trông coi, Từ Xán Xán bảo nàng pha ba chén trà cho thêm hạnh nhân, Bích Vân các nàng ba người một người một chén. Phòng quán trà này rất nhỏ, cũng may sát đường có một cây nho, dưới cây nho đặt mấy chiếc bàn. Trong phòng quá nóng, ba người Từ Xán Xán tìm một chiếc bàn sạch sẽ dưới cây nho ngồi xuống. Từ Vương thị ngồi ở vị trí nhìn ra đường phố, Từ Xán Xán và Bích Vân phân biệt ngồi ở phía Đông và phía Tây, nàng đang cho mẫu thân xem chiếc nhẫn bạc trên ngón tay mình, chợt nghe thấy một giọng nam trong trẻo:

- Từ bá mẫu?

Từ Xán Xán ngẩng đầu nhìn lên, thấy một thanh niên mày kiếm mắt sáng mặc y phục nha môn màu đen đỏ giao nhau. Vị thanh niên anh tuấn này tuy rằng đang nói chuyện với Từ Vương thị nhưng ánh mắt lại nhìn sang Từ Xán Xán, trong mắt mang theo nóng rực. Từ Xán Xán sững sốt, Từ Vương thị cũng đứng lên, vẻ mặt xấu hổ:

- Nhị lang...

Sững sốt một hồi lâu Từ Xán Xán mới hiểu được người trước mắt là ai, sắc mặt hơi tái nhợt, cũng lập tức đứng lên.

Bởi vì không phải đi học, dùng ngọc thiện cùng Vinh Yên để xong, vào giờ mùi Phó Dư Sâm rời khỏi Hoàng cung. Phó Dư Sâm mới ra cửa Tuyên Đức, Phó Liễu chờ ngoài cung đã lập tức tiến lên đón. Hắn theo sát Phó Dư Sâm mấy bước, nhìn xung quanh không có ai, mới thấp giọng nói:

- Quốc công phu nhân trở về Thục phủ rồi à!

Khỏe môi Phó Dư Sâm mang theo tia cười nhạt, nhưng không lên tiếng, tiếp nhận dây cương từ trong tay Phó Quế, lúc này mới nói:

- Tùy bà ta thích thì đi thôi!

Phó Liễu lẩm bẩm:

- Công tử, bốn món trang sức đó công tử trong phủ không làm được, nô tài đưa đến chỗ cửa hàng vàng bạc Hứa thị trên phố Mã Đạo, Hứa thị đó nói có nhiều chỗ không làm được, cần cải biến chút ít...

Hứa thị là thợ vàng bạc nổi danh nhất biện kinh, ngay cả đồ trang sức trong cung cũng không ít món đều xuất xứ từ tay hắn. Hứa thị đều nói không được, xem ra hình thức công tử thiết kế cũng quá phức tạp mà! Phó Dư Sâm dừng một chút, nói:

- Thế thì ta tự mình đi xem!

Chủ tớ ba người đi tới phố Mã Đạo.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mời

Editor: Buingan1209

Chẳng biết từ khi nào mặt trời đã bị mây đen che khuất, bầu trời xanh thẳm biến mất, khí trời vừa âm u vừa nóng bức, trên lưng Từ Xán Xán thấm ướt một tầng mồ hôi, áo lót tơ tằm mỏng manh màu hồng nhạt dán trên lưng, áo ngực màu hồng đào càng làm lộ ra những đường cong kiều diễm. Vóc dáng Vương Thanh Du rất cao, hắn nhìn Từ Xán Xán giống như từ trên cao nhìn xuống, nhưng trong mắt hắn lại hàm chứa nóng rực và khẩn cầu. Hắn lẳng lẳng ngưng mắt nhìn Từ Xán Xán, phát hiện khí trời nóng bức ngược lại làm da thịt ửng đỏ của nàng càng thêm trong suốt, cặp mắt đào hoa ngậm nước, khi nhìn hắn thì dịu dàng ướt át, tràn đầy áy náy.

Từ trước đến nay Từ Xán Xán rất lương thiện, đại bá đã lấy việc ghi danh tuyển tú và tổ mẫu để uy hiếp phụ thân, nên khi hôn sự bị hủy bỏ, nàng cảm thấy mình cũng có trách nhiệm, vì vậy mới áy náy với Vương Thanh Du. Nàng nhìn Vương Thanh Du, lần thứ hai xác định người thanh niên này quả thực anh tuấn, gả cho hắn rất có thể mình sẽ hạnh phúc. Nhưng việc đến nước này đã không còn cách nào挽回 được nữa. Từ Xán Xán dùng khăn lau mồ hôi trên mặt, bình tĩnh nói:

- Ngồi xuống trước đã!

Nàng không biết mình phải xưng hô với Vương Thanh Du như thế nào, chẳng lẽ là “Nhị lang”? Hay là “Vương nhị ca”? Từ Xán Xán cảm thấy mình không còn mặt mũi xưng hô như vậy nữa. Mắt Vương Thanh Du nhìn về phía Từ Vương thị, kính cẩn chấp tay:

- Thưa bá mẫu, bây giờ Dương đại nhân là phủ doãn phủ Khai Phong, vẫn bồi đi theo Dương đại nhân vào kinh, hôm nay tới phủ nhậm chức. Hai hôm nay vẫn bồi còn có công vụ trong người,

Hắn giương mắt nhìn về phía Từ Xán Xán:

- Sau này vẫn bồi sẽ đi quý phủ thăm hỏi ạ!

Từ Vương thị khổ sở trong lòng, thở dài lại nói không ra lời. Từ Xán Xán nhìn ra phía sau hắn, phát hiện có hai người nam tử ăn mặc giống sai dịch đứng xa xa nhìn sang bên này, lại vừa nhìn thì thấy Phó Dư Sâm cười ngượng ngùng, không khỏi tròn tròn mắt. Trời nóng như vậy, Phó Dư Sâm vẫn mặc y phục trang nghiêm như cũ, đầu đội nón bạc, mặc áo mỏng màu vàng, trên eo nhỏ đeo đai lưng ngọc màu đỏ, trên chân là ủng màu đen, ăn mặc như thế càng làm nổi bật lên khuôn mặt tinh xảo anh tuấn tuyệt luân của hắn, giống như một đạo sấm sét cắt ngang màn mưa âm u, cứ như vậy tồn tại. Từ Xán Xán lại vô ý thức nghĩ Phó Dư Sâm đang nhìn mình không vui, ngay cả khi trên mặt hắn không có biểu tình gì. Chỉ là hôm nay Từ Xán Xán đang xấu hổ, căn bản không có tâm tư thương thức nữ nam, bởi vậy rất nhanh liền dời tầm mắt.

Phó Liễu len lén liếc nhìn Phó Dư Sâm, thấy ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm Từ Xán Xán bên kia, lại nhìn tay trái Phó Dư Sâm —— Phó Dư Sâm thuận tay trái —— phát hiện tuy rằng tay trái của hắn nắm thật chặt roi ngựa, nhưng đuôi ngón tay lại hơi nhếch lên —— đây là động tác theo thói quen khi Phó Dư Sâm muốn giết người. Hắn từ nhỏ theo hầu công tử, biết rõ thói quen của công tử, bèn lặng lẽ phóng ngựa tiến lên, thấp giọng nói:

- Công tử, giết người không phải là không thể, nhưng nếu để Từ cô nương phát hiện...

Phó Dư Sâm không nói gì, nhưng tay nắm roi ngựa đã từ từ thả lỏng, đầu ngón tay nhếch lên cuối cùng cũng về đúng vị trí. Vương Thanh Du thẳng thắn lưu loát từ biệt. Từ Xán Xán cũng không còn tâm tình uống trà, chờ mẫu thân và Bích Vân uống xong rồi lập tức tính tiền đi ngay, sau đó mượn cớ mệt mỏi, kéo tay mẫu thân về nhà.

Về đến nhà, trước hết Từ Xán Xán tắm rửa một lát, sau đó lấy giấy và bút mực bắt đầu luyện chữ. Trong lòng nàng rối bời, nhưng cũng không biết là vì cái gì. Ánh mắt Phó Dư Sâm ngồi trên lưng ngựa nhìn nàng vẫn luôn hiện lên trong đầu, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, chỉ có thể dùng cách luyện chữ

để giảm bớt tâm tình hoảng hốt của mình. Một lúc lâu sau, Từ Xán Xán tự nói với mình, nàng và Phó Dư Sâm cũng không có quan hệ gì, nàng không cần vì ánh mắt và vẻ mặt của hắn mà khấn nguyện. Nhưng trong lòng nàng vẫn hoảng loạn như cũ. Từ Xán Xán lại cầm một quyển sách để đọc.

Com tối ở Từ gia làm xong, Từ Xán Xán đi nhà chính dùng com tối, lại phát hiện bên người chỉ có Tiểu Hương, không thấy Bích Vân đâu cả, bèn tùy ý hỏi một tiếng. Mắt Tiểu Hương lóe lên, cúi đầu đáp:

- Lúc Cô nương luyện chữ nô tỳ đã không nhìn thấy Bích Vân tỳ tỳ rồi ạ.

Từ Xán Xán rất tin tưởng Bích Vân, cũng không thêm đề ý nữa, thấy mẫu thân đi ra gọi mình vào, liền cùng mẫu thân vào nhà chính. Dùng xong com tối, người một nhà ngồi dưới cây nho trong sân nói chuyện phiếm uống trà. Từ Xán Xán có người nhà bên cạnh, rốt cục cũng thấy tâm tình dễ chịu hơn. Tự tay nàng rửa sạch giỏ đào tháng Năm, trước tiên để cho Bích Vân, Tiểu Hương và Đình ma ma bảy tám quả, còn dư lại thì bày ra đĩa đem tới. Từ Vương thị và Từ Thuận Hòa ăn một miếng thì không ăn nữa, cười tủm tỉm nhìn Từ Xán Xán và Từ Nghi Xuân ăn đào. Từ Nghi Xuân còn tốt, ăn hai quả thì đi rửa tay không ăn nữa. Hắn đếm hạt đào của tỳ tỳ, xem tỳ tỳ có thể phá kỷ lục một lần ăn mười quả đào của nàng trước đây hay không. Từ Xán Xán thích ăn đào nhất, cứ ăn từ từ đến khi no mới thôi. Đếm xong hạt đào trước mặt Từ Xán Xán, Từ Nghi Xuân phát hiện cuối cùng tỳ tỳ vẫn phá kỷ lục, ăn mười hai quả một lúc! Hắn cười đùa, tay muốn sờ bụng Từ Xán Xán. Từ Xán Xán bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn sờ soạng một cái, cũng lập tức sờ bụng hắn, tỳ đệ hai người hi hi ha ha loạn thành một đoàn, chỉ chốc lát sau người Từ Xán Xán đã đầy mồ hôi. Cười đùa xong, Từ Xán Xán nghĩ cũng hơi ngượng ngùng, trong lòng có tâm sự còn có thể ăn nhiều như vậy, bản thân mình đúng heo đầu thai mà!

Trở lại phòng ngủ, trên người toàn mồ hôi, Từ Xán Xán lại phải tắm rửa một lần nữa. Để phòng ngừa bản thân nhện không được lại muốn ăn đào, tắm rửa xong Từ Xán Xán bèn rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Mái tóc dài của nàng còn hơi ướt, vẫn không thể ngủ ngay được, liền bảo Bích Vân:

- Người đi đến chỗ Nghi Xuân mượn một quyển 《thế thuyết tân ngữ》 cho ta xem đi!

Bích Vân đi ra, Tiểu Hương đang tắm rửa gội đầu, trong phòng lúc này chỉ còn lại mỗi Từ Xán Xán. Từ Xán Xán lấy chai nước hoa hồng, đổ một ít ra tay, nhẹ nhàng bôi lên trên mặt trên cổ. Nàng đang nhẹ nhàng xoa mặt, bỗng nghe phía ngoài truyền đến tiếng Đình ma ma:

- Thưa cô nương!

Từ Xán Xán không đề ý đáp lại một tiếng. Đình ma ma bèn đi vào. Vẻ mặt bà ta tươi cười nịnh nọt mắt cũng híp lại thành một đường:

- Bẩm cô nương, có người bảo lão nô đưa phong thư này cho người ạ!

Từ Xán Xán không thích nhìn dáng vẻ hèn mọn của bà ta, lập tức vươn tay nhận lấy. Đây là một phong thư nhỏ nhỏ màu trắng, trên phong thư không có một chữ nào, dán rất chặt. Từ Xán Xán xé phong thư ra, từ bên trong móc ra một tờ giấy nhỏ. Nàng cầm lấy giấy nhỏ để dưới ánh sáng ngọn nến – thấy chỉ có một hàng chữ nhỏ: “Tối nay giờ tỵ gặp lại dưới cây lựu ngoài cửa”, bên cạnh chữ có một con dấu màu đỏ thắm, bởi vì là kiểu chữ triện, dưới ánh nến – một hồi lâu sau nàng mới nhận ra một chữ “Phó”. Tim Từ Xán Xán đập liên hồi, nàng cuống quýt nhìn kỹ hai chữ khác, nhận ra là “Dư sâm”! Đình ma ma đứng bên cạnh Từ Xán Xán, Từ Xán Xán nhìn chằm chằm tờ giấy nhỏ, bà ta lại nhìn Từ Xán Xán. Khi Từ Xán Xán nhận ra con dấu của Phó Dư Sâm, trong lòng một trận hoảng hốt, lúc này mới nhớ tới Đình ma ma còn ở bên cạnh, bèn nhìn nàng một cái. Đình ma ma liếc mắt nói:

- Ôi thưa cô nương, lúc chàng vạng tối có một tiểu nha đầu đến đây, kín đáo đưa cho lão nô phong thư này và ít... bạc vụn này ạ!

Bà ta vươn tay vào trong tay áo lấy ra ít bạc vụn cầm trên tay. Từ Xán Xán biết bà ta đang muốn đòi phần thưởng, liền móc từ trong túi tiền ra một chút bạc vụn bỏ vào trên tay bà ta. Đình ma ma vui tươi hơn hờ khẽ bàn tay lại để vào ống tay áo. Từ Xán Xán cố tự trấn định, thấp giọng hỏi:

- Tiểu nha đầu truyền tin còn nói gì nữa không?

- Nàng nói là bạn cũ của cô nương khi còn ở Uyển Châu gửi tới, có lẽ cô nương sẽ biết vị cô nương kia đấy ạ!

Từ Xán Xán cười cười nói:

- Đúng rồi, là một vị cô nương họ Phó, là bạn tốt của ta!

Lúc này Bích Vân đi đến, thấy Đình ma ma, nàng cười nói với Từ Xán Xán:

- Cô nương, sách đã lấy tới! Nhị công tử lại bảo nô tỳ lấy cho cô nương một quyển nữa đây ạ!

Từ Xán Xán nhận sách từ tay Bích Vân. Một quyển là 《thế thuyết tân ngữ》，một quyển khác là 《Mai thị thực đơn》. May là lòng có việc, Từ Xán Xán cũng cười:

- Đúng là 《Mai thị thực đơn》，đệ đệ muốn ta học nấu ăn đây mà!

Đình ma ma biết điều vội vàng cáo lui. Bích Vân đốt thêm một cây nến, làm cho trong phòng sáng trưng, bắt đầu dọn dẹp gian phòng. Lúc này Tiểu Hương còn chưa tắm rửa xong, trong phòng chỉ có hai người Từ Xán Xán và Bích Vân. Từ Xán Xán để sách xuống, tay vuốt ve mặt mình —— mặt nàng chắc nóng khủng khiếp. Nàng biết mình không nên đi gặp Phó Dư Sâm, nhưng nàng lại muốn gặp Phó Dư Sâm. Từ Xán Xán tìm cho mình một lý do ôn hòa —— còn chưa tạ ơn cứu giúp của Phó Dư Sâm mà!

Đêm đã khuya, Từ Xán Xán vẫn không ngủ được, nằm trên giường lật qua lật lại bất khoan. Nàng biết mình không nên đi gặp Phó Dư Sâm. Nhưng hai tháng sau sẽ tiến cung tuyển tú rồi, tối nay mà không gặp, cuộc đời này có thể sẽ không còn cơ hội nữa. Từ Xán Xán xoay người nằm lý trên giường, nhớ

lại gương mặt anh tuấn và đôi mắt phượng đẹp đẽ của Phó Dư Sâm, nhớ lại vóc người cao gầy thắt lưng mảnh khảnh của Phó Dư Sâm, cuối cùng nhớ tới khi Phó Dư Sâm ôm nàng thì trên người có một mùi hương nhàn nhạt như sự thơm mát của buổi bình minh quanh quẩn bên chóp mũi. Bích Vân và Tiểu Hương đều ngủ ở sương phòng phía Tây, tuy cách một gian phòng nhưng tiếng Tiểu Hương nói mơ vẫn mơ hồ truyền đến. Tiếng gõ mõ giờ tý bên ngoài đã qua lâu, lại tựa hồ như gõ ở trong lòng Từ Xán Xán. Nàng vẫn không động dậy.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đổ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lại Hôn

Editor: Buingan1209

Bên ngoài loáng thoáng truyền đến một tiếng ngựa hí. Từ Xán Xán bỗng đứng từ trên giường nhảy dựng lên, dùng hộp quạt đốt nến, đi giày ngủ, ngồi trước bàn trang điểm bắt đầu chải đầu. Nàng chải tóc một lúc, sau đó dùng một cây trâm hoa sen bạch ngọc cài lên rồi vội vã mặc áo màu hồng và váy dài màu trắng mà Bích Vân để trên bình phong trước giường, đây là y phục nàng định mặc ngày mai. Nhẹ nhàng đẩy then cửa, Từ Xán Xán mở cửa bước ra ngoài. Gió đêm mang theo hơi lạnh làm y phục Từ Xán Xán tung bay. Đi tới trong viện, Từ Xán Xán ngửa mặt lên mới phát hiện trời có mưa, mưa quá nhỏ, phải ngước mặt lên tinh tế cảm thụ mới có khả năng phát hiện. Nàng dừng một chút, nhưng không quay trở lại, bởi vì nàng sợ mình mất đi dũng khí. Người gác cổng chính là Đình ma ma, nhưng tựa hồ bà ta ngủ quá say, trong phòng yên tĩnh, không có một tiếng động. Đứng bên trong cửa lớn, Từ Xán Xán cũng không lập tức mở cửa. Suy tư ba giây đồng hồ, tay nàng nhẹ nhàng gõ lên cửa ba tiếng, sau đó dán lỗ tai lên khe cửa lắng nghe động tĩnh. Bên ngoài cũng vang lên ba tiếng “Đốc đốc đốc”.

- Là ta!

Là tiếng nói cổ gắng đề thấp của Phó Dư Sâm. Từ Xán Xán kiểm chế rung động, tay nhẹ nhàng mở cửa. Những giọt mưa nhỏ theo gió thổi qua hai cánh cửa, một người cao gầy đứng trước cửa, thấy Từ Xán Xán đi ra, tay hắn đốt hộp quạt —— là Phó Dư Sâm! Trong nháy mắt hộp quạt đã bị hắn dập tắt. Từ Xán Xán nhìn Phó Dư Sâm đóng cửa lại, lấy một thanh chủy thủ xuyên qua vòng cửa. Tay Phó Dư Sâm hơi lạnh cảm tay nàng, kéo nàng trốn dưới cây lựu trong viện. Phó Dư Sâm nhìn Từ Xán Xán đứng thẳng đối diện với mình, trái tim đập rất nhanh.

Ban ngày hắn trở lại trong phủ liền đứng ngồi không yên, bèn nghĩ thử một lần, không nghĩ tới Từ Xán Xán thực sự đi ra. Trong lòng Phó Dư Sâm tràn đầy vui mừng —— Thì ra, nàng cũng giống mình, tâm tư của bọn họ giống nhau. Hắn buông hai tay xuống, không biết mình nên làm gì, chỉ mím môi nhìn Từ Xán Xán. Hắn từ từ thích ứng với bóng tối, Từ Xán Xán cách hắn rất gần, hắn có thể thấy nàng. Trên người Từ Xán Xán tỏa ra hương vị không nói lên lời, làm hắn muốn gần hơn một chút, gần thêm chút nữa. Mặc dù lớn mật đi tới chỗ hẹn, nhưng khi thật sự nhìn thấy Phó Dư Sâm, Từ Xán Xán lại khản trương đến mức thân thể cứng ngắc đứng đó, vẫn không nhúc nhích, đầu cũng không dám ngẩng lên. Phó Dư Sâm khẽ thở hổn hển, nhìn chằm chằm Từ Xán Xán, từ góc độ này có thể thấy được mặt và cổ, đến ngực Từ Xán Xán hở ra, ánh mắt hắn dừng lại. Hắn rút cục không nhìn được nữa, không nói một lời nắm vai Từ Xán Xán, cúi đầu hôn xuống —— hắn hôn lên trán Từ Xán Xán! thân thể Từ Xán Xán càng thêm cứng ngắc, bắt đầu run rẩy.

Phó Dư Sâm phúc chí tâm linh, mặc dù là lần đầu, nhưng cũng vô sự tự thông, một tay ôm eo Từ Xán Xán, để cho nàng kề sát vào mình, một tay nâng cằm Từ Xán Xán lên, nhắm ngay môi của nàng hôn xuống. Tại thời khắc kiều diễm này, thân thể khản trương đến cứng ngắc của Từ Xán Xán đã từ từ buông lỏng —— Phó Dư Sâm lại hôn nàng!

Môi Phó Dư Sâm lạnh mà mềm dán lên môi nàng, nhưng vẫn chỉ là dính sát vào nhau, cũng không có động tác gì khác. Phó Dư Sâm vụng về như vậy lại lấy được lòng Từ Xán Xán, Trong bóng tối nửa đêm, không người đi lại, bầu không khí u tĩnh, nóng bức, toàn bộ đều không thấy, chỉ còn lại dưới cái ôm của nam nhân của mình. Từ Xán Xán buông lỏng, nàng hơi hé miệng, nỗ lực dẫn dắt động tác kế tiếp cho Phó Dư Sâm. Nhưng Phó Dư Sâm vẫn chỉ dán lên môi nàng như trước. Hắn ngạc nhiên như vậy nhưng Từ Xán Xán lại bị một loại ngọt ngào mang theo cảm giác vui mừng nhanh như tia chớp bắn trúng, nàng là lưỡi liếm liếm môi Phó Dư Sâm. Cả người Phó Dư Sâm run lên, đột nhiên hiểu ra vô sự tự thông, hắn mạnh mẽ ngậm đầu lưỡi của Từ Xán Xán. Từ Xán Xán bị hắn hôn đầu lưỡi phát đau, thân thể như nhũn ra, không tự chủ được dán lên trên người hắn, toàn bộ trọng lượng đặt trên cánh tay đang ôm eo nàng của Phó Dư Sâm. Hô hấp Phó Dư Sâm dần dần nặng nề, hắn kích động đến mức khó chịu, buông môi Từ Xán Xán ra, hắn vẫn hôn xuống phía dưới qua cổ, xương quai xanh, đầu tiên là hôn, sau đó là mút, cuối cùng là cắn, hắn vùi đầu cách áo ngực liếm nụ hoa đứng thẳng từ lâu của Từ Xán Xán. Từ Xán Xán vừa tê dại vừa ngứa vừa đau, cả người nhẹ bồng, sức lực như bị rút hết, nàng sắp không thở nổi rồi. Đột nhiên Phó Dư Sâm buông thân thể Từ Xán Xán ra, sau đó ôm thật chặt Từ Xán Xán, làm cho nàng dán sát vào mình.

Từ Xán Xán rút cục phát hiện, vật cứng rắn của Phó Dư Sâm đang cách y phục đè lên bụng nàng, thân thể vốn đã mềm nhũn lần thứ hai lại trở nên cứng ngắc. Hô hấp ồ ồ của Phó Dư Sâm tựa hồ vang trên đỉnh đầu Từ Xán Xán, nàng lặng im mười giây đồng hồ, sau đó đẩy Phó Dư Sâm ra, nhổ chủy thủ ném xuống đất, đẩy cửa chạy vào. Khi vào tới cửa, Từ Xán Xán dựa lưng vào cửa nhẹ nhàng thở hổn hển, một lát sau bình tĩnh lại, lúc này mới rón ra rón rén trở về sương phòng phía Đông. Nàng vừa mới trở lại phòng ngủ, chạy đến tháp phía trước cửa sổ, còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe phía bên ngoài truyền đến một tiếng sấm —— theo sấm chớp rền vang, mưa to như trút xuống! Từ Xán Xán chạy đến bên giường, cởi giày và y phục thật nhanh, xóc chân mỏng lên chui vào.

Phó Liễu chờ ở phía xa, khi nghe được âm thanh mở cửa, lập tức dắt ngựa tới. Hắn không dám đến gần, chỉ chờ ở khoảng cách xa cổng chính Từ phủ. Hắn thấy công tử lưng thẳng tắp đi tới. Phó Dư Sâm ngồi trên lưng ngựa chậm rãi rời đi. Phó Liễu cười ngựa theo phía sau, thấp giọng nói:

- Công tử, sợ là trời sắp mưa đấy ạ?

Phó Dư Sâm không để ý tới hắn, vẫn chậm rãi mà đi như cũ. Theo tiếng sấm ầm ầm, từng tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, mưa to ùn ùn kéo đến. Phó Liễu vội vàng khom lưng lấy áo mưa từ trong bao hành lý ra, ngẩng đầu lại phát hiện công tử thúc vào bụng ngựa chạy băng băng vào trong mưa.

Từ Xán Xán vừa tỉnh, Bích Vân đã nghe được. Nàng bảo Tiểu Hương đi lấy nước cho cô nương, còn mình vào phòng ngủ hầu hạ. Thấy cô nương đã mở mắt, trước tiên Bích Vân chuẩn bị một chiếc áo ngực màu vàng nhạt trên có thêu nhánh liễu và một chiếc váy bát phúc màu xanh ngọc bích đặt trên giường, sau đó đi pha ít nước muối loãng cho cô nương súc miệng vào mỗi sáng sớm. Chờ nàng trở lại, Từ Xán Xán đã mặc áo ngực và váy bát phúc, đang cúi đầu thắt cạp váy. Nàng nghe thấy tiếng Bích Vân, liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn Bích Vân, lại phát hiện Bích Vân cầm cái chén ngọc ngác nhìn mình. Từ Xán Xán không để ý cúi đầu, tiếp tục buộc cạp váy. Bích Vân để ly xuống, đi đến tủ treo quần áo. Từ Xán Xán vừa đứng thẳng người lên, nàng liền lấy một bộ y phục cao cổ màu đỏ phù thêm cho Từ Xán Xán:

- Cô nương, đêm qua mưa to, trời có hơi lạnh, hay là mặc bộ này đi ạ!

Từ Xán Xán để nàng hầu hạ mặc y phục, đang muốn nói, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng vọt tới trước bàn trang điểm. Gương vừa mới mài, soi người cũng rất rõ ràng. Kéo vạt áo ra, Từ Xán Xán liền thấy trên cổ trắng nõn và xương quai xanh chằng chịt dấu vết màu đỏ. Nàng ngừng thở, kéo áo ngực xuống, nàng cũng nhìn thấy dấu vết giống như thế. Từ Xán Xán ngơ ngác nhìn cái gương, vẫn không nhúc nhích. Bích Vân bước nhanh tiến lên, giúp nàng buộc chắc y phục, lại nói:

- Cô nương, hay là dùng bột chi thoa lên đi!

Sau khi mưa xối xả, Từ phủ càng thêm râm mát, Từ Nghi Liên Từ Nghi Đồng ngồi trên ghế phía Đông ở chính đường Xuân Huy viện, tò mò nhìn Từ Xán Xán thảnh thơi ăn tổ mẫu, đều nghĩ hình như có chỗ nào không quá hợp lý. Chờ Từ Xán Xán ngồi lên ghế gần Từ Nghi Đồng, Từ Nghi Liên mượn cơ hội chuyện đề quan sát, lúc này mới phát hiện vấn đề ở chỗ nào —— Từ Xán Xán chưa bao giờ bôi phấn nhưng hôm nay lại bôi phấn! Nàng lại quan sát một lúc, phát hiện chỗ cổ Từ Xán Xán thoa phấn đặc biệt dày, chỉ cười cười không nói chuyện. Từ Nghi Đồng cũng phát hiện dị thường, thăm dò nói:

- Nhị tỷ tỷ à, hôm nay mặc dù không phải là nóng lắm, nhưng Nhị tỷ tỷ thoa phấn cũng quá dày rồi đấy!

Mặt, lỗ tai và cổ của Từ Xán Xán lập tức đỏ bừng, nàng lập tức đứng dậy, tạm biệt qua loa với tổ mẫu và hai vị đường muội, lập tức dẫn Bích Vân bước nhanh đến Thanh Tâm viện. Âu Dương đại gia và Từ Xán Xán ngồi xuống trên tháp, Bích Vân và thân tín Tần ma ma của Từ Hàn thị canh giữ bên ngoài. Trước tiên Từ Xán Xán nhìn Âu Dương đại gia một chút, sau đó từ trong túi ở tay áo lấy ra một đôi khuyên tai hình giọt nước màu vàng đính ngọc bích, cười nhìn Âu Dương đại gia, kéo tay Âu Dương đại gia, nhẹ nhàng đưa tới. Âu Dương đại gia nhìn Từ Xán Xán, cũng cười, thu hồi khuyên tai, nhẹ giọng nói:

- Cảm tạ Nhị cô nương!

Từ Xán Xán nhìn thoáng qua cửa phòng, bàn tay vỗ vỗ trên mu bàn tay của Âu Dương đại gia, hai bên hiểu lòng nhau đều nở nụ cười. Hoàn thành buổi học, Từ Xán Xán đang muốn cáo từ, Âu Dương đại gia lại xua tay bảo nàng chờ một chút, vào phòng ngủ rồi rất nhanh lại đi ra. Nàng đưa cho Từ Xán Xán một chiếc bình bạch ngọc sáng trong suốt, mắt nhìn xuống phía dưới trước ngực và cổ mà Từ Xán Xán cẩn thận che lấp, thấp giọng nói:

- Đây là nước thanh hương mấy năm nay ta vẫn dùng, nếu trên người có vết tích, bôi hai lần thì sẽ biến mất!

Thấy mặt Từ Xán Xán trong nháy mắt đỏ tới mang tai, nàng dùng ống tay áo che miệng, cười quyến rũ nói:

- Trước khi đi ngủ bôi trên thân thể còn có khả năng bảo dưỡng da thịt, còn có tác dụng vào việc kia nữa đấy!

Từ Xán Xán tự động đem câu nàng nói “tác dụng vào việc kia” lý giải thành đẹp da và vân vân. Âu Dương đại gia đang nhìn son móng tay của mình, cười cười nói:

- Nữ nhân ấy à, khi còn là tẩm thân xử nữ thì không có khả năng tùy tiện, chờ thành phụ nhân rồi, nếu muốn cùng người nào một chỗ, chỉ cần che giấu tốt là được ngay. Vậy nên mới có câu thơ “Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi” mà!

Từ Xán Xán: “...” Tuy rằng đêm qua nàng biểu hiện điên cuồng, cũng không đại biểu chí hướng của nàng là muốn làm một phụ nữ dâm đẳng mà!

Khi buổi tối, vừa mới tắm rửa xong Từ Xán Xán đột nhiên nhớ lại nước thanh hương mà Âu Dương đại gia đưa cho, liền mở ra. Mở nắp ra ngửi một cái, một mùi thơm ngát xông vào mũi, tựa hồ là vị bạc hà xen lẫn hương hoa hồng nhàn nhạt, rất dễ ngủ. Nàng ôm ý niệm thử một lần trong đầu đồ ra một lượng nhỏ, bảo Bích Vân giúp nàng bôi trên những vết tích mà Phó Dư Sâm lưu lại này. Ban đêm nằm ở trên giường, Từ Xán Xán lại mất ngủ. Nàng chỉ cảm thấy thân thể có một loại cảm giác kỳ quái, giống như ngứa ngáy trống rỗng, đầu óc nàng lập tức nhớ tới vật cứng rắn kia của Phó Dư Sâm chĩa vào bụng của mình...

Đêm đã khuya, Phó Dư Sâm còn chưa ngủ. Hắn nằm nghiêng trên tháp trong thư phòng, trong tay bụng một chiếc chén màu trắng, trong chén chính là rượu nho đỏ sẫm như máu. Hắn lặng yên suy nghĩ tâm sự, thỉnh thoảng bụng chén lên uống một hớp. Phó Liễu đứng nghiêm một bên rót rượu. Hắn nghĩ từ buổi chiều hôm qua công tử nhìn thấy Từ cô nương và nam nhân khác nói chuyện liền trở nên không bình thường, chuyện tình đêm qua càng điên cuồng, nếu là chuyện đêm qua bị người khác phát hiện, như vậy công tử sẽ để lại nhọc nhằn... Nhưng, Phó Liễu không dám khuyên. Cái chén trong tay Phó Dư Sâm trống không, Phó Liễu lại vội vàng giót rót đầy. Một lát sau, hắn thấy công tử hầy còn trầm tư, bèn lặng lẽ đi ra ngoài, thấp giọng nói với Phó Quế đang coi chừng bên ngoài:

- Đi mời Lương tiên sinh tới đây đi!\

Phó Quế gật đầu, gọi thêm Phó Nam, còn mình lặng lẽ đi tiện viện. Thấy Phó Quế đi khuất, lúc này Phó Liễu mới vào thư phòng —— cái chén của công tử lại trống không! Môn khách mưu sĩ của công tử đều ở tiện viện, trong đó Lương tiên sinh Lương Khánh Hạ đến từ thiểm châu là được công tử nể trọng nhất, nói không chừng hẳn có khả năng khuyên bảo công tử hồi tâm chuyển ý! Mất phượng Phó Dư Sâm lưu chuyển liếc mắt nhìn hẳn, lại bùng chén lên uống một hơi cạn sạch. Lương Khánh Hạ cười ha hả ngồi xuống, mở miệng nhân tiện nói:

- Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử, sau này công tử chính là Kinh kỳ đoàn luyện sử rồi!

Thấy Phó Dư Sâm chậm rãi ngồi thẳng dậy, lại nói:

- Lương mỗ đã thấy qua ngựa Tùng Tương rồi!

Lương Khánh Hạ thấy phượng của Phó Dư Sâm sáng trong suốt quét mắt nhìn hẳn một cái, Lương Khánh Hạ rung mình, lập tức đoan đoan chính chính quỳ xuống:

- Xin công tử nghe mỗ nói ti mi! Để thêm trợ lực cho công tử, thánh thượng muốn cho công tử lấy con gái của gia đình thế tộc đấy ạ!

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Gian Kế

Editor: Buingan1209

Khi còn bé Phó Dư Sâm rất hay ốm đau, vốn thân thể đã yếu, lúc bị dính mưa liền hơi khó chịu. Hắn có thói quen tự mình chịu đựng đau ốm. Ai ngờ buổi chiều đầu bắt đầu đau như nứt ra, cả người lạnh đến run rẩy, uống rượu vào cũng không giảm bớt được. Hắn lười nói chuyện cùng Lương Khánh Hạ, bèn ẩn ẩn trán nằm nghiêng trên đệm. Lương Khánh Hạ thấy hẳn hình như không tức giận, lập tức lê đầu gối về phía trước thêm mấy bước, hai tay đặt trên mép thấp, thân thể thẳng tắp, mắt sáng quắc nhìn Phó Dư Sâm:

- Công tử à, mặc dù thân thể thái tử yếu ớt, nhưng dù sao cũng vẫn còn hơi thở; con nối dõi của thánh thượng không nhiều, nhưng cung phi ba nghìn vẫn còn hi vọng...

Một lúc lâu sau, Lương Khánh Hạ đã nhận ra điểm không đúng —— mắt công tử đóng chặt, mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, môi cũng không hồng nhuận như ngày xưa, mà là khô nẻ trắng bệch. Hắn nghĩ công tử bị bệnh rồi. Phó Liễu Phó Quế canh bên ngoài nhận được tin tức, ngay lập tức bước vào. Lương Khánh Hạ không chịu rời đi, bèn đứng ở một bên trông mong nhìn Phó Dư Sâm. Phó Liễu rửa tay một lát, lúc này mới đặt tay lên trán Phó Dư Sâm dò xét nhiệt độ. Trán Phó Dư Sâm rất nóng. Phó Liễu cau mày nói:

- Công tử đang phát sốt, phải mời đại phu thôi!

Hắn vừa nói vừa lấy một chiếc chăn trên giường trùm lên người Phó Dư Sâm. Phó Quế thấy thế lập tức nói:

- Ngươi coi chừng công tử để ta đi mời đại phu!

Dứt lời, Phó Quế lập tức muốn chạy đi.

- Đừng đi gọi đại phu trong phủ.

Phó Liễu vội vàng gọi hẳn lại:

- Cẩm danh thiếp của công tử đi mời Viện phán Thái y viện Phong Dịch đến đây đi!

Lại nghiêm mặt nói:

- Tin tức công tử bị bệnh không được truyền ra ngoài!

Phó Liễu luôn luôn là gã sai vặt được Phó Dư Sâm coi trọng nhất trong bốn người, bởi vậy Phó Quế, Phó Nam và Phó Dương đều coi hắn là người đứng đầu. Phó Quế đáp một tiếng “Đã biết”, liền chạy ra ngoài. Phó Liễu lệnh cho thân tín bùng một chén trà nóng tiến vào, chuẩn bị cho công tử uống. Lương Khánh Hạ rất tỉnh mắt:

- Liễu tiểu ca, ngươi đỡ công tử, mỗ tới dứt nước cho!

Lương Khánh Hạ nghiêng người ngồi trên mép thấp dùng thìa dứt công tử uống nước, vừa làm vừa cảm thán: Ai, công tử lớn lên thật đẹp mà, cho dù sinh bệnh, cũng giống như phiên bản nam của Tây Thi, nếu ta có một đứa con trai như vậy, thì thật tốt biết bao... Phó Liễu đứng nghiêm một bên, nhìn bộ dáng công tử tiêu tụy, hẳn nhớ lại đêm trước công tử đi trong màn mưa, không khỏi oán thán: Người ta nói người lớn tuổi mà rơi vào lưới tình cũng như

nhà cũ bị cháy, không cứu được; nhưng công tử còn trẻ, khi rơi vào vòng tình, cũng giống nhà cũ bị cháy, không nên ban đêm đi gặp đại cô nương nhà người ta, kết quả bệnh nặng như vậy, cô nương nhà người ta cũng không biết hấn dụng tâm lương khổ...

Sau nửa canh giờ, Viên phán Thái y viện Phong Dịch ngồi trên kiệu nhỏ, lặng lẽ từ thiên môn vào Định Quốc công phủ. Kiệu nhỏ vào Quốc công phủ sau đó trực tiếp đi dọc theo đường nhỏ phía Tây tiến vào trúc thanh viện.

Buổi sáng, sau khi Từ Xán Xán rửa mặt xong, nàng ngồi trước bàn chải dầu trang điểm. Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều thích trang điểm thật xinh đẹp mới gặp người khác, như vậy mới tạo cho mình một tâm tình thỏa mái. Trước tiên Bích Vân dùng lược chải mái tóc dài của nàng, lại gần hơn chút hỏi:

- Cô nương, hôm nay chải kiểu đầu gì ạ?

Từ Xán Xán đang thất thần, ngẩn người mới nói:

- Hôm nay chải kiểu thùi hoàn phân tiểu kế đi.

Thùy hoàn phân tiểu kế là kiểu tóc dành cho thiếu nữ chưa lấy chồng, kể từ đêm trước Từ Xán Xán gặp Phó Dư Sâm, tuy rằng đã cách một ngày, nhưng trong lòng vẫn hoảng hốt như cũ, bởi vậy theo bản năng muốn chải kiểu tóc tượng trưng cho xử nữ. Bích Vân đáp “vâng”, đi đến hộp trang sức chọn đồ cần dùng trước, hơi suy nghĩ một chút rồi chia tóc dài của Từ Xán Xán thành chín luồng bằng nhau, sau đó thắt nơ tập hợp chín luồng này trên đỉnh đầu, làm búi tóc rũ xuống tự nhiên. Bích Vân bận rộn một lúc, Từ Xán Xán nhìn mình trong gương, nhớ lại kiếp trước có một nhà văn nữ nổi tiếng nói qua một câu: “Nếu thích một người, hãy theo đuổi, bất kể kết cục ra sao, cuối cùng cũng thỏa mãn tâm nguyện”. Đối với chuyện đêm đó, trong lòng Từ Xán Xán đã trải qua một quá trình phức tạp. Đầu tiên là bị niềm vui sướng khi được nam thân hôn môi, tiếp theo là thỏa mãn, hóa ra “Hắn cũng thích mình”, sau đó là lo lắng “Định ma ma không kín miệng nói ra chuyện này thì làm sao bây giờ”, cuối cùng tự nhủ —— người sống cả đời, điên cuồng một hồi thì có làm sao đâu? Đến lúc Từ Xán Xán đi tạm biệt cha mẹ đệ đệ, tâm tình của nàng đã bình tĩnh lại. Từ Thuận Hòa thấy con gái, nói:

- Trước tiên cha đưa con đến nhà đại bá con, sau đó cha đi làm chút việc!

Lòng hiếu kỳ của Từ Xán Xán nổi lên, vội hỏi:

- Cha, cha đi làm việc gì thế ạ?

Từ Thuận Hòa bưng chén trà bằng sứ men xanh lên, uống một hơi cạn mới đứng lên nói:

- Đại bá con giúp cha tìm một cửa hàng mặt tiền, cách chúng ta không xa, Từ Sâm sẽ đưa cha đi xem!

Từ Xán Xán ngoác cánh tay mình bỏ vào khuỷu tay cha, cười ngọt ngào như mật:

- Thế thì cha con mình đi thôi!

Thời điểm diễn ra cuộc thi tại Quốc Tử Giám còn chưa tới, Từ Nghi Xuân vẫn ngây ngốc ở nhà, hấn thấy bộ dáng tỷ tỷ như vậy lại chê cười tỷ tỷ:

- Từ Xán Xán, lớn tuổi rồi còn những nhẽo thật không biết xấu hổ gì cả!

Từ Xán Xán buông cha ra, chạy tới vỗ mạnh trên mũi Từ Nghi Xuân một cái. Ai biết động tác quá lớn, trâm cài phỉ thúy trên đầu bị rơi xuống. Từ Nghi Xuân nhanh nhẹn, lấy tay chụp tới, cảm trâm phỉ thúy. Hắn giả vờ giả vịt lau mồ hôi trên đầu một cái, gương mặt sợ hãi nói:

- May mà đệ đón được, bằng không phải bán tỷ tỷ đi trả nợ mới đủ!

Từ Nghi Xuân dáo dạt đặc ý bảo tỷ tỷ:

- Mau khom lưng xuống để đệ giúp tỷ cài trâm nào!

Từ Xán Xán liếc mắt nhìn, thành thật nghe lời khom người xuống. Từ Nghi Xuân nghiêm túc giúp tỷ tỷ cài trâm, lại ần ần đầu Từ Xán Xán quan sát một phen, lúc này mới thỏa mãn. Từ Xán Xán nhân cơ hội néo mặt đệ đệ một cái, sau đó nhấc váy chạy thật nhanh đến đứng phía sau Bích Vân ở cửa chính, thè lưỡi nhấm nhặt với đệ đệ. Từ Thuận Hòa và Từ Vương thị không khỏi nhìn nhau mỉm cười. Vợ chồng bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ Xán Xán ngây thơ như thế cũng không có gì không tốt!

Tiểu Hương đang chuẩn bị múc nước trong giếng để giặt quần áo, nàng đứng bên cạnh giếng, nhìn Bích Vân mang theo hòm sách đứng chờ cô nương, trong ánh nắng tràn đầy ước ao. Bích Vân ôn trọng chịu khó lại hiểu chuyện, đây là nàng không theo kịp, nhưng khi nhìn cô nương thân cận Bích Vân, trong lòng nàng luôn luôn không dễ chịu. Lúc này Từ Xán Xán thấy vẻ mặt hâm mộ của Tiểu Hương, không khỏi giật mình. mấy ngày nay Tiểu Hương an ổn rất nhiều, nàng phải khích lệ mới được. Trương ma ma dạy cung lễ nói, đối đãi với người hầu hạ của mình, làm việc không thích hợp phải phạt, nhưng làm tốt có tiến bộ cũng phải thưởng. Từ Xán Xán cảm thấy thứ mình phải học còn rất nhiều nữa!

Buổi sáng Từ Xán Xán phải đi học văn học với Hồ giáo tập. Sau khi học xong, Từ Xán Xán mang theo Bích Vân đi thỉnh an đại nương. Từ Hàn thị vẫn đáng vẻ điềm tĩnh ung dung như trước. Từ Nghi Liên biết mẫu thân còn phải xử lý việc nhà, cũng không ở lâu, đứng dậy cáo biệt mẫu thân. Từ Xán Xán và Từ Nghi Đồng đương nhiên cũng theo nàng. Tỷ muội ba người ra khỏi nhà chính, Từ Nghi Liên cười nói với Từ Xán Xán:

- Nhị tỷ tỷ, hoa thủy tiên trong sân nhà chúng ta nở cả rồi, tỷ còn không nhanh đến mà xem!

Từ Xán Xán thích nhất các loại hoa cỏ, bởi vậy đồng ý ngay, hai người dắt tay nhau đến Liên Hương viện. Từ Nghi Đồng thấy hai nàng kết thành một nhóm rời đi, bỏ quên mình, trong lòng là không cam tâm, dậm chân, liền kêu lên:

- Các tỷ tỷ sao lại không đợi muội với?

Dứt lời lập tức xốc váy lên chạy tới. Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán bốn mắt nhìn nhau, cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười, đồng thời xoay người. Người thì nói “Tứ muội muội nhanh một chút”, người thì nói “Chúng ta đều chờ muội đấy”. Ba Tỷ muội cùng nhau đến Liên Hương viện. Thiếp thân nha hoàn Lưu Huỳnh của Từ Nghi Liên và Bích Vân của Từ Xán Xán đều theo sau các nàng, Từ Xán Xán thận trọng, phát hiện thiếp thân nha hoàn Lưu Kim của Từ Nghi Đồng không tới, mà là một nha hoàn lạ mặt ước chừng mười hai mười ba tuổi theo nàng. Từ Xán Xán có chút nghi hoặc, nàng nhớ kỹ mới vừa rồi ở Thanh Tâm viện vẫn là Lưu Kim theo hầu mà!

Góc Tây Nam Liên Hương viện không chỉ bày vài chậu lớn thủy tiên, mà vì yêu thích hoa cỏ nên Từ Nghi Liên xây một tòa nhà ấm. Hôm nay đang là mùa hạ, vài chậu trong noãn phòng đã sớm nở ra, hoa hoa cỏ cỏ trong nhà ấm đều đắm chìm dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn xanh xanh đỏ đỏ, các loại mùi thơm truyền đến, Từ Xán Xán cũng không chờ Từ Nghi Liên Từ Nghi Đồng đang xem thủy tiên, tự mình đi vào nhà ấm trồng hoa. Chờ Từ Xán Xán và Bích Vân từ trong nhà ấm đi ra, lại phát hiện chỉ có Từ Nghi Liên mang theo Lưu Huỳnh đang ngắm thủy tiên, bèn thuận miệng hỏi một tiếng:

- Tứ muội muội đâu rồi?

Từ Nghi Liên nhìn nàng cười cười, vươn ngón tay non mịn chỉ chỉ về phía Nam, nói:

- Hôm nay đi mẫu Phong gia mang theo Anh biểu ca và Mẫn biểu muội đến chơi.

Từ Xán Xán hơi suy nghĩ chút liền hiểu. Từ Nghi Đồng luôn luôn mơ ước con trai trưởng Phong Anh của Phong di mẫu, biết Phong Anh tới, nhất định là muốn gặp một lần rồi! Lúc này tiểu nha hoàn Tiểu Cửu của Từ Hàn thị mời Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán đi qua:

- Di phu nhân Phong gia, Phong công tử và Phong cô nương đã đến, phu nhân bảo nô tỳ mời hai vị tiểu thư đi gặp di phu nhân ạ!

Từ Xán Xán nghĩ trong viện đại nương sợ là có ngoại nam, bèn dịu dàng từ chối. Ai biết Từ Nghi Liên không cho nàng đi, tuy trên mặt nàng tươi cười nhưng nét mặt lại có ý không cho làm trái. Trước đây Từ Xán Xán chợt nghe lão thái thái nói qua, mặc dù Từ Nghi Liên nhìn hiền hoà, kỳ thực cá tính cực mạnh, khi còn bé có một lần bởi vì đại bá không nghe nàng an bài, nàng liền khóc đến mức không thở nổi. Từ nay về sau đại bá và đại nương cũng không dám chọc nàng, ngay cả Từ lão thái thái luôn luôn cường ngạnh, gặp phải Từ Nghi Liên kiên trì, lão nhân gia bà cũng phải nhượng bộ. Từ Xán Xán nghĩ Từ Nghi Liên có ham muốn khống chế rất mạnh, nàng cũng không muốn nháo không thoải mái, thấy nàng kiên trì muốn mình đi, không thể làm gì khác hơn là theo nàng.

Hai tỷ muội đi trên hành lang, vừa đi vừa thưởng thức hoa và cây cảnh xanh um hai bên, nhìn như rất vui vẻ. Trên mặt Từ Xán Xán đang cười, trong lòng lại không quá thoải mái. Mặc dù nàng dễ tính, nhưng cũng không thích bị người khác khống chế như thế. Từ Nghi Liên cũng đang cười, nàng thật sự cao hứng. Mẫu thân đã sớm trực tiếp nói với nàng là không muốn tác hợp nàng và Phong Anh. Từ Nghi Liên biết mẫu thân mình ánh mắt cao, chú ý mắt thân phận nhà Phong thái y, mà muốn mình gả vào nhà cao cửa rộng. Tuy Phong Anh không xứng với nàng nhưng nàng cũng không muốn thứ muội của mình bám lấy Phong Anh. Từ Nghi Đồng ăn mặc trang điểm xinh đẹp đến trong viện mẫu thân, hi vọng muốn cầu dẫn Phong Anh, nàng để Từ Xán Xán dùng mạo khí chất hơn xa Từ Nghi Đồng đến, làm cho Từ Nghi Đồng bị so sánh thành cận bã!

Phong di mẫu và Từ Hàn thị ngồi trên tháp nói chuyện phiếm, Phong Mẫn ngồi bên cạnh mẫu thân. Ngụy di nương, Duẫn di nương và Tôn di nương đứng nghiêm một bên phục dịch. Ngụy di nương tinh mắt, liếc nhìn thấy ngay Từ Nghi Đồng đang đi tới, chắc nàng muốn tới gặp mặt Phong Anh, vừa nghĩ thế, bèn tìm cái lý do lui ra. Từ Hàn thị sợ bà ta nói toạc ra, thấy bà ta phải đi, đương nhiên sẽ không giữ lại. Ngụy di nương nhẹ nhàng ra khỏi nhà chính, nhanh chóng tiến lên đón Từ Nghi Đồng, kéo tay Từ Nghi Đồng ý bảo Từ Nghi Đồng theo đi theo. Đến bên ngoài viện rồi, Ngụy di nương mới bảo Lưu Ngân canh chừng, còn mình kéo Từ Nghi Đồng đến rừng cây, tháp giọng nói:

- Không cần mơ tưởng Phong Anh nữa, nương sẽ tìm cho con một mối tốt hơn!

Bà ta thấy Từ Nghi Đồng bĩu môi, vội vàng nói:

- Lần này là thực sự! Con trai thứ tư nhà Thư quốc cỡ đấy!

Mắt thấy sắp đến Thanh Tâm viện, Từ Xán Xán đột nhiên “Ài ư” một tiếng ôm bụng kêu đau. Từ Nghi Liên vội hỏi làm sao vậy, vẻ mặt Từ Xán Xán nhăn nhó:

- Ôi bụng của tỷ đau quá, ôi đau chết tỷ rồi!

Từ Xán Xán không đi, Từ Nghi Liên lại không thể xách nàng vào Thanh Tâm viện, không thể làm gì khác hơn là đỡ dành Từ Xán Xán:

- Thanh Tâm viện có khách nên không tiện, tỷ đến chỗ Tịch Dương cư của Duẫn di nương vậy!

Từ Xán Xán ôm bụng xách váy, chạy nhanh như chớp vào Tịch Dương cư. Bích Vân cũng đi theo. Từ Nghi Liên nhìn bóng lưng Từ Xán Xán, gương mặt lo lắng, nhưng trong lòng thì đang khinh bỉ Từ Xán Xán: Thực sự là con gái nhà nghèo không lên được mặt bàn!

Lúc này Phó Dư Sâm đang sốt cao ở Trúc Thanh viện, Phó phu nhân lại đi nhà mẹ đẻ Thư phủ, đang ở trong thư phòng nói chuyện với đại ca Thư Liên Vân. Nàng oán giận Vĩnh Yên đến:

- Quốc công nhà ta cũng có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế mà, vì sao lại bồi dưỡng thẳng chó con Phó Dư Sâm kia làm gì!

Thư quốc cữu Thư Liên Vân nhìn khuôn mặt khô vàng tiều tụy của muội muội một cái, mở miệng nói:

- Sang năm Phó Vân Chương cũng sáu mươi tuổi rồi!

Phó phu nhân cảm hận thở dài một cái, suy nghĩ một lát lại nói:

- Đại ca, những người bị Phó Dư Sâm đánh chết đều chôn ở thiên viện Trúc Thanh viện!

Thư Liên Vân lập tức đứng bật dậy:

- Thật à?

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bệnh Tình Nguy Kịch

Editor: Buingan1209

Phó phu nhân cắn răng nghiến lợi nói:

- Cực kỳ chính xác!

Thư Liên Vân đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía bà ta, yên lặng suy tư. Mấy năm nay Hoàng hậu liên tiếp tặng nhiều mỹ nhân cho Vĩnh Yên đế, Vĩnh Yên đế cũng sung hạnh không ít, nhưng vẫn không có tin tức tốt truyền đến. Nghĩ tới đây, Thư Liên Vân không khỏi trầm mắng một tiếng: Đúng là một đám gà mái không biết đẻ trứng! Hắn xoay người nhìn muội muội:

- Trước hết muội không được tùy tiện hành động đấy!

Bệnh tình của Thái tử càng ngày càng nặng thêm, nghe nói nuốt cũng khó khăn, mỗi ngày đều có Thái y người hầu cho ăn uống để kéo dài tính mạng. Nếu như Thái tử chết, thánh thượng sẽ càng coi trọng Phó Dư Sâm hơn, trừ phi đầu óc Phó Dư Sâm có vấn đề muốn mưu đồ bí mật bức vua thoái vị, bằng không thánh thượng sẽ không làm gì hắn! Mắt Phó phu nhân đầy tơ máu:

- Lẽ nào để Dân Chi chết một cách vô ích thế?

- Rốt cuộc Dân chi làm chuyện gì trong lòng muội rõ hơn ai hết!

Thư Liên Vân không nhịn được nhìn bà ta:

- Sợ dĩ Phó Dư Sâm lên làm Kinh kỳ Đoàn luyện sử, cũng là bởi vì hắn nói cho Vĩnh Yên đế chuyện giết Dân Chi đấy!

Trong nháy mắt Phó phu nhân trở nên trắng bệch, chán nản ngồi xuống, đôi tay gầy guộc để trên tay cầm ghế đàn mộc gỗ gõ. Thư Liên Vân thờ dài, đi tới bên người Phó phu nhân, tay phải đặt trên vai bà ta, từ trên cao nhìn xuống:

- Phó Dư Sâm thích loại nữ nhân như thế nào?

Phó phu nhân: "..."

Thư Liên Vân híp hai mắt lại:

- Nghĩ biện pháp tìm ra xem hắn thích loại gì, sau đó đưa lên giường của hắn!

Phó phu nhân bừng tỉnh đại ngộ:

- Chỉ cần có nữ nhân sinh con cho hắn, bất kể có phải con vợ cả hay không, thánh thượng cũng sẽ...

Bà ta cười quỷ dị:

- Một đứa bé thì luôn dễ khống chế hơn một người trưởng thành...

Thư Liên Vân gật đầu một cái, nhìn bà ta:

- Vì thế muội phải thêm chút công sức mới được!

Phó phu nhân dung quang toả sáng:

- Vâng, thưa đại ca.

Từ Xán Xán từ Từ phủ về đến nhà, Thường Liễu dừng xe tại cửa, Bích Vân vừa mở cửa xe, Từ Xán Xán đã phát hiện Tiểu Hương đang ló đầu ra từ trong cửa chính. Tiểu Hương cũng nhìn thấy Từ Xán Xán, nàng vội vàng chạy nhào tới, hoang mang rối loạn nói:

- Cô nương, hiện giờ người không thể đi vào được đâu!

Từ Xán Xán sững sốt. Tiểu Hương sốt ruột nhìn nàng:

- Vương gia nhị lang mang theo lễ vật tới, đang ở nhà chính nói chuyện cùng phu nhân đấy ạ!

Từ Xán Xán suy nghĩ một chút, bảo Tiểu Hương:

- Ngươi hãy ở nhà coi chừng, khi nào khách nhân rời đi thì đến cửa hàng báo tin cho ta biết!

Dưới sự trợ giúp của đại ca Từ Đình Hòa, Từ Thuận Hòa đã khai trương một tiệm thuốc bắc trên phố Mã Đạo cách nhà không xa. Tiểu Hương đáp ứng một tiếng, vội vàng lui về phía sau vài bước. Lúc này Từ Xán Xán mới nói với Thường Liễu:

- Thường nhị ca, chúng ta đi cửa hàng đi!

Đến khi trời gần tối, Tiểu Hương chạy tới tiệm thuốc, thờ hồng hộc báo cáo tin tức Vương Thanh Du đã cáo từ. Xuống xe ngựa, Từ Xán Xán mang theo Bích Vân và Tiểu Hương vừa mới vào sân đã thấy đèn lồng treo dưới mái hiên nhà chính được thắp sáng, Đình ma ma đang quạt bếp lò nấu nước ở hành lang. Đình ma ma thấy Từ Xán Xán, vừa muốn đứng dậy hành lễ thì bị Từ Xán Xán ngăn lại. Từ Xán Xán thấp giọng hỏi:

- Đình ma ma, trong nhà có khách à?

Đình ma ma lại gần nhỏ giọng nói:

- Là một mẹ mìn họ Tống ạ!

Từ Xán Xán thế mới biết khi Tiểu Hương vừa đi báo tin cho nàng, vị Tống ma ma này liền tới. Nàng là người đã ghi danh tuyển tú, bởi vậy không muốn gặp những người loạn thất bát tao này, bèn nhỏ giọng cười nói:

- Ta về phòng mình trước đây!

Ai ngờ nàng mới bước được hai bước đã nghe thấy một giọng nữ nhân xa lạ truyền tới từ nhà chính bên kia:

- Từ phu nhân, đây là lệnh thiên kim à?

Bà ta vừa nói “Cô nương này thật là nho nhã”, vừa xoay người chào hỏi đối phương. Lúc này Từ Vương thị cũng đi ra. Bà biết vị Tống ma ma này là một mẹ mìn nên không muốn con gái mình nhiều lời với bà ta, bèn cười hi hi đưa nhanh Tống ma ma vào nhà chính. Tống ma ma ngồi trong nhà chính, bụng chén trà nóng mà bà tử Từ gia mới pha lên từ từ uống, trong bụng thì đang suy nghĩ: Chẳng lẽ vị Từ gia cô nương này chính là người Thư Tứ công tử yêu cầu? Nghĩ tới đây, bà ta mở miệng hỏi Từ Vương thị:

- Mới vừa rồi thấy thiên kim của phu nhân, lớn lên thật sự là thiên kiều bá mị mà!

Từ Vương thị lặng lẽ không nói gì. Nói vài câu vu vơ xong, Tống ma ma mới hỏi:

- Cô nương nhà phu nhân mấy ngày trước mới ra khỏi thành phải không?

Tống ma ma nói về trường giả, Từ Vương thị rất không thích, không muốn đề ý tới bà ta, bởi vậy không hề nghĩ ngợi mà thừa nhận:

- Đúng vậy!

Bà ta mừng rỡ trong lòng, lập tức hỏi tới:

- Lệnh thiên kim ở nhà xếp hàng thứ mấy vậy? Có phải đứng thứ tư không?

Từ Vương thị thấy con gái đã trở về, bà sợ Xán Xán ở nhà đại tẩu khát nước bèn bảo Đình ma ma:

- Đi lấy cho cô nương mấy miếng dưa hấu đi!

Bởi vậy vấn đề Tổng ma ma hỏi bà căn bản không nghe rõ đã hàm hồ đáp ứng một tiếng. Từ Vương thị nhiều lần có ý tiễn Tổng ma ma ra về nhưng Tổng ma ma còn muốn truy hỏi, Từ Vương thị cũng không cho bà ta có cơ hội nói chuyện.

Rời khỏi Từ gia, Tổng ma ma lập tức lệnh gã sai vặt cùng mình đến Thư phủ báo cáo tin tức tốt cho Thư Tứ công tử. Để sớm ngày thám thính được tin tức, Thư Tứ sai một thư đồng hầu hạ ngoài thư phòng liên hệ với Tổng ma ma. Lúc này Thư tứ không ở nhà, hắn đi tham dự tiệc sinh nhật của một vị bằng hữu tại Yên lâu ngoài thành, lại vừa lúc gặp Phong Anh ở đây. Hắn biết nhà Phong Anh và Từ phủ là họ hàng nên khích lệ Phong Anh uống thêm vài chén rượu. Thừa dịp Phong Anh say bí tỉ, Thư Tứ hỏi hắn:

- Trong phủ Từ Thị lang nhà di mẫu huynh thì vị cô nương nào là đẹp nhất thế?

Đầu óc Phong Anh đang loạn cào cào lại muốn nịnh bợ Thư Tứ, lập tức nói:

- Tứ biểu muội là đẹp nhất!

Tam biểu muội Từ Nghi Liên chỉ là ngũ quan đoàn chính mà thôi, Ngũ cô nương còn nhỏ, Từ Nghi Đồng không phải cô nương đẹp nhất Từ gia thì là ai?

Ban đêm, Phó Dư Sâm thật vất vả mới tỉnh lại nhưng không tỉnh táo lắm, ngay cả sức để nói chuyện cũng không có. Phó Liễu tự dứt hần uống thuốc. Lương Khánh Hạ vừa quay về tiền viện nghỉ ngơi lại lập tức chạy tới. Thấy Phó Dư Sâm nuốt có phần khó khăn, hắn nhịn không được lại nói:

- Công tử ngài phải dưỡng thân thể thật tốt mới được!

Phó Dư Sâm không đáp lại hắn. Lương Khánh Hạ đang muốn nói tiếp, Phó Quế đã đi nhanh đến bẩm báo:

- Bẩm công tử, Hoàng công công tới!

Phó Liễu giương mắt nhìn ra cửa, đúng dịp thấy Hoàng Lang vén rèm đi vào, một tiểu thái giám đi theo phía sau hắn. Hoàng Lang hành lễ xong đứng dậy, nhìn về phía Phó Dư Sâm, phát hiện sắc mặt Phó Dư Sâm tái nhợt, làm cho lòng mi hắn càng đậm đôi mắt càng đen hơn, màu môi hồng nhàn nhạt, mang vẻ mặt của người có bệnh, đúng là một kiểu mỹ nam ốm yếu. Hắn vội vàng tới gần cầm tháp, khom người nói rõ ý đồ đến:

- Quan gia mệnh nô tài đến thăm Đoàn luyện!

Phó Dư Sâm không nói gì, cổ hết sức nháy mắt một cái, ý bảo Hoàng Lang ngồi xuống. Hoàng Lang nghiêng người ngồi xuống, kính cẩn nói:

- Quan gia mệnh lão nô truyền lời cho Đoàn luyện, ít ngày nữa Định Quốc công sẽ trở về kinh yết kiến.

Phó Dư Sâm cực kỳ suy yếu, nghe được tin tức này, cũng chỉ khẽ gật đầu. Hoàng Lang là thái giám thân cận nhất của Vĩnh Yên đế, hắn biết tâm sự trong lòng Vĩnh Yên đế, bởi vậy nhìn về mặt có bệnh của Phó Dư Sâm, trong lòng cũng thể lương, ngóng nhìn một lúc lâu mới nói:

- Thừa Đoàn luyện, ba ngày sau nếu ngài không khỏi hẳn, quan gia sẽ ngự giá đích thân tới Quốc công phủ...

Phó Dư Sâm nghe vậy, mặt mày nhăm hai mắt lại. Hắn muốn động, nhưng ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích được, phần lớn thời gian đều mê man, khi nhắm mắt lại mơ thấy những giấc mộng dài khủng khiếp. Hắn luôn luôn kiên cường, nhưng bệnh này lại nhanh chóng phá hủy ý chí của hắn. Hắn cảm thấy cô độc, cảm thấy mình đáng thương, hắn nghĩ tới người mẹ đẻ chưa từng gặp mặt một lần, nhớ đến thân thể thorn mềm của Từ Xán Xán, nhớ đến khát vọng thống nhất Đông Phương đại lục thành lập nên một Đế quốc Đại Lương cường đại của mình... Nhưng thân thể yếu đuối như thế này đã hủy đi tất cả hi vọng của hắn... Phó Dư Sâm chưa từng hận mẹ cả Phó phu nhân của hắn giống như bây giờ. Hận ý nồng đậm như vậy lại làm hắn rơi vào giấc mộng lần thứ hai. Hình như hắn lại trở về căn phòng vắng vẻ đầy bụi bẩn giam giữ hắn khi còn bé, lại biến thành đứa trẻ rét run lấy bảy trong đêm tối kia, thức ăn chứa thuốc độc mẫn tính luôn làm hắn sốt nhẹ...

Hoàng Lang thấy khỏe mặt hắn chảy nước mắt, không khỏi đau xót, nói:

- Quan gia đã hạ ý chỉ, Phong Viện phán sẽ ở lại đây chăm sóc ngài.

Một ngày đêm sau, Phó Dư Sâm bắt đầu rơi vào hôn mê. Vĩnh Yên đế biết được bệnh tình của Phó Dư Sâm, thoáng cái ngã ngồi trên ngự tháp, sững sờ một hồi mới nhớ tới phân phó Hoàng Lang:

- Nhanh đi chuẩn bị liễn xa, trẫm muốn đi thăm A Sâm!

Nhưng lúc này thân tín thái giám của thái tử là Mã Bất Phàm đã đi vào theo Tôn Hoài Vũ. Tin tức Hoàng thái tử nôn ra máu đánh bại Vĩnh Yên đế, ông rơi vào tuyệt vọng, qua một lúc lâu sau mới tỉnh táo, phân phó Hoàng Lang:

- Lệnh Thái y viện hội chẩn cho A Sâm!

Còn bản thân ông đến hoàng cung bồi Thái tử. Có thể đây là khoảng thời gian cuối cùng hai người họ ở cùng nhau.

Phó Liễu ghé vào trên tháp khóc lớn. Công tử đã hôn mê một ngày một đêm rồi, cổ họng sưng đỏ, ngay cả thuốc cũng không nuốt nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Khóc

Editor: Buingan1209

Bệnh tình Hoàng thái tử nguy kịch, người thừa kế thứ hai mà Vĩnh Yên để bồi dưỡng là Phó Dư Sâm lại hôn mê, để đô Biện Kinh của Đại Lương nhất thời rơi vào khủng hoảng, ngôi vị hoàng đế không người kế nghiệp. Mọi người đều đồn đãi nói năm đó khai quốc hoàng đế Đại Lương bức tử ngoại tôn Chu Ai đế, bởi vậy hoàng tộc Phó thị mới bị báo ứng, phải đoạn tử tuyệt tôn!

Vĩnh Yên để đang canh giữ trước giường bệnh của Thái tử liên tiếp hạ ba đạo ý chỉ, thứ nhất là ai chữa khỏi bệnh cho Kinh kỳ đoàn luyện sử Phó Dư Sâm sẽ được ban thưởng năm trăm lượng hoàng kim, một đạo ý chỉ khác là tiến hành sớm cuộc thi nhập học vào Quốc Tử Giám, cũng gia tăng gấp đôi số người; đạo ý chỉ thứ ba là miễn thuế toàn quốc một năm, nhà nào có người già trên sáu mươi tuổi đều được thưởng mười hai lượng bạc.

Từ Xán Xán đều không hay biết những điều này, nàng một mực chuyên tâm đi học. Bởi vì ngày hôm qua Từ phủ có khách, nàng chỉ phải học một môn học, nên ngày hôm nay Từ Xán Xán phải học liên tiếp năm môn, chờ khi nàng về đến nhà thì trăng đã lên cao. Người nhà vẫn chờ Từ Xán Xán dùng cơm tối, thấy nàng trở về, lúc này mới bắt đầu ăn cơm. Trong phòng hơi nóng, Từ Vương thị lệnh Đình ma ma và Tiểu Hương bày thức ăn lên bàn dưới gốc nho ngoài sân. Cơm tối chỉ làm bốn món ăn, theo thứ tự là mướp xào, ớt xào hồ bì, dưa trộn và cà tỏi giả, đều là những món ăn Từ Xán Xán thích nhất khi còn ở Uyển Châu. Từ Xán Xán mừng rỡ, cả bốn món đều nếm một lần, phát hiện đều là hương vị món ăn mà mẫu thân tự làm, nàng vui vẻ nhìn mẫu thân:

- Mẫu thân, người làm ạ? Ăn ngon thật đấy!

Lúc Từ Vương thị vào kinh, bởi vì bận nhiều việc nên không tự mình làm cơm, việc trong bếp đều do Đình ma ma phụ trách. Đương nhiên những món ăn do Đình ma ma làm là món ăn Biện Kinh, Từ Xán Xán cũng cảm thấy ăn rất ngon, nhưng trong lòng vẫn nhớ hương vị quê hương. Từ Vương thị thấy nàng thích, đầu tiên là nở nụ cười, sau đó cố ý sùng sộ lên:

- Con cái gì cũng không biết nấu, vì sao lại muốn nương nấu cho con ăn hả?

Từ Xán Xán ăn vài miếng lớn xong mới nói:

- Con nấu, con nấu, cơm tối ngày mai cứ để cho con!

Từ Vương thị đứng dậy lấy cho nàng một chén mì nóng đưa tới:

- Chờ con rảnh rồi rồi hãy nói sau đi!

Từ Xán Xán không nói chuyện, trong đầu đã bắt đầu kế hoạch tự mình làm một bàn thức ăn cho cha mẹ và đệ đệ. Dùng cơm tối xong, Từ Xán Xán vào phòng ngủ của cha mẹ, cầm giá cầm nến tìm sách trên giá sách của Từ Thuận Hòa. Nàng nhớ rõ ở chỗ cha có một quyển 《 Thái thị gia thiện 》. Bận rộn một thân đầy mồ hôi, nàng đã tìm thấy《 Thái thị gia thiện 》, lại tìm được thêm một quyển 《 Trọng Cảnh thuốc thiện 》. Từ Xán Xán vội vàng cầm sách ngồi bên bàn vuông ở nhà chính nhìn cha đang uống trà hỏi:

- Cha ơi, quyển 《 Trọng Cảnh thuốc thiện 》 này thật là do Trương Trọng Cảnh viết ạ?

Từ Thuận Hòa thấy trên mặt con gái đều là mồ hôi, bèn kéo Từ Xán Xán đến bên cạnh, tay cầm một chiếc quạt trúc ngán quạt cho Từ Xán Xán. Từ Xán Xán thấy mát mẻ hơn rất nhiều, ngồi sát gần bên cha:

- Cha ơi, rốt cuộc là có phải hay không ạ?

- Cũng không phải thế!

Từ Thuận Hòa bưng chén trà bằng sứ trắng đút cho Từ Xán Xán uống một ngụm:

- Trong《 Trọng Cảnh thuốc thiện 》 nhắc tới rất nhiều món ăn chỉ xuất hiện sau thời Đường, ví dụ như món bò câu hầm cách thủy với câu kỷ, thời nhà Hán căn bản không có.

Từ Xán Xán đứng trước người cha, ghé vào trên bàn vuông xem sách. Từ Thuận Hòa sợ nàng nóng, lại đưa cánh tay dài vòng qua phía sau Từ Xán Xán để quạt cho nàng. Từ Xán Xán nhìn một hồi, ngẩng đầu nói:

- Cha, chỗ này có món thịt ba chỉ hầm đậu xanh, nói là có thể giải độc phòng bệnh đậu mùa này!

Từ Thuận Hòa gật đầu:

- Cái này chuyên trị cho những người trẻ tuổi có nốt đậu trên mặt!

- A, thì ra là thế!

Hai mắt Từ Xán Xán sáng trong suốt nhìn cha:

- Quyền sách này thật thú vị, cha cho con nhé!

- Cho con cũng được!

Từ Thuận Hòa cười tủm tỉm quạt cho nàng, thuận tiện lại nâng chén trà lên cho Từ Xán Xán uống một ngụm,

- Trên giá sách của cha còn có mấy quyển được thiện, con đều cầm cả đi!

Vị trà hơi đắng, sau đó lại có vị ngọt, Từ Xán Xán nhận ra đó là trà Tín Dương thượng hạng, cười hỏi Từ Thuận Hòa:

- Cha tìm ở đâu mà có trà ngon thế ạ?

- Cha hỏi xin ở chỗ đại bá của con đấy!

Từ Thuận Hòa dương dương đắc ý:

- Đại bá của con nói đây là trà cống phẩm chuyên dâng cho hoàng đế đấy!

Từ Xán Xán đột nhiên nhớ tới kiếp trước thấy trong tiểu thuyết cung đấu có nói cung phi bị thất sủng có lẽ trà vụn còn không có mà uống, trong lòng không khỏi hơi buồn bã. Nàng không muốn nói ra làm cha khó chịu, bèn hết sức chuyên chú nhìn vào quyển sách giả mạo tên y thánh Trương Trọng Cảnh《Trọng Cảnh thuốc thiện》. Từ Thuận Hòa thấy con gái đọc chăm chú, nhân tiện nói:

- Tuy quyển sách này giả mạo tên y thánh Trương Cảnh, nhưng cũng có chỗ độc đáo, bằng không cha cũng sẽ không đặc biệt mang tới Biện Kinh đâu!

Từ Xán Xán nghe xong lại càng xem chăm chú hơn. Từ Vương thị thu dọn phòng bếp cùng Đình ma ma, lúc này mới trở về nhà chính. Mấy ngày nữa sẽ có cuộc thi, Từ Nghi Xuân núp trong phòng ôn tập công khóa không chịu đi ra, Từ Xán Xán ngồi cùng cha mẹ trong nhà chính. Từ Xán Xán xem sách, hai phụ thê Từ Thuận Hòa uống trà nói chuyện. Từ Thuận Hòa đứng dậy rót cho thê từ một chén trà.

- Hoàng băng đã dán lên, Hoàng đế đang tìm danh y đến chữa bệnh cho Kinh kỳ đoàn luyện sử đấy!

Từ Thuận Hòa ngửi ngửi mùi thơm trong ly trà, chậm rãi nói. Từ Vương thị sững sốt, hỏi vội:

- Phần thưởng là bao nhiêu bạc vậy?

Dân chúng thường cảm thấy có hứng thú đối với phần thưởng hơn chút.

- Phần thưởng không phải là bạc,

Từ Thuận Hòa vui sướng hài lòng:

- Là hoàng kim! Năm trăm lượng hoàng kim đấy!

Từ Xán Xán nghe được tin Phó Dur Sâm sinh bệnh, trong lòng nhất thời rối bời, vội vàng xen mồm hỏi:

- Cha, Phó Dur Sâm kia bị bệnh gì thế ạ? Rất nghiêm trọng à?

Từ Thuận Hòa cũng không sốt ruột, uống một ngụm trà mới nói:

- Chẳng qua là thân thể tích độc quá sâu, lại mắc mưa dẫn phát hàn độc mà thôi!

Nghe được hai chữ “mắc mưa”, Từ Xán Xán như ngừng thở, hỏi vội:

- Nghiêm trọng lắm ạ?

- Nói nặng cũng đúng, mà nói không nặng cũng đúng!

Từ Xán Xán nắm chặt tay:

- Cha đừng thừa nước đục thả câu nữa mà!

Tay Từ Thuận Hòa bị con gái quần lấy hơi đau nhưng cũng chỉ coi là nàng gấp gáp, nhân tiện nói:

- Cái bệnh này, dùng thuốc đơn thuần là không được, phải dùng ngân châm là chính, uống thuốc là phụ, tiến hành tuần tự rút chất độc trong cơ thể ra

từng ít một mới được!

Từ Xán Xán nghe vậy, trong lòng vui vẻ, vội vàng lôi kéo tay cha lắc qua lắc lại:

- Vậy cha nhanh đi chữa bệnh đi!

- Đợi tiền thưởng tăng lên đến một nghìn lượng thì cha sẽ đi ngay!

Từ Thuận Hòa cười đến rất giả hoạt. Từ Xán Xán lặng lẽ hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh. Một lát sau, Từ Xán Xán kéo tay Từ Thuận Hòa đứng đưa:

- Nếu cha không đi ngay thì đừng nói một nghìn lượng mà ngay cả năm trăm lượng cũng bị người khác lĩnh mất rồi! Con muốn một viên hồng ngọc lớn như quả anh đào để làm đồ trang sức cơ! Con còn muốn mua gấm kim tuyến hiện đang thịnh hành nhất trong kinh nữa! Con muốn mua áo choàng lông chim bằng gấm có vân xanh biếc ở Thủy Phụng trai nữa...

Vừa nói nước mắt nàng vừa chảy ra. Từ Thuận Hòa không nghĩ tới con gái lại ủy khuất như thế, sợ đến vội nói:

- Xán Xán ngoan, không khóc không khóc nữa, ngày mai cha sẽ đi Định Quốc Công phủ ngay!

- Không, cha phải đi ngay bây giờ cơ!

Từ Xán Xán lôi kéo cha nàng gào khóc:

- Đi trễ... Vàng... Vàng...sẽ không còn... ô...ô

- Tỷ tỷ làm sao vậy?

Từ Nghi Xuân cũng kết thúc trạng thái bế quan chạy ra. Từ Vương thị nhìn khuê nữ khóc lớn, đã sớm nóng nảy, vội vàng năn nỉ nhìn Từ Thuận Hòa:

- Cha nó à...

Trên đời đại khái không có cha mẹ nào có thể chịu được khi thấy con cái như thế, Từ Thuận Hòa cũng bị tiếng khóc của con gái làm cho sợ hãi, không cố chờ đến ngày tăng tiền thưởng nữa, kêu Thường Liễu chuẩn bị xe ngựa, còn mình thu thập hòm thuốc lập tức ra cửa. Đến lúc này, Từ Xán Xán cũng cảm giác mình hành động hơi lộ liễu khoa trương, rất ngượng ngùng, cúi đầu tiễn cha ra cửa cùng mẫu thân và đệ đệ. Từ Thuận Hòa nhìn ánh mắt sung đỏ của khuê nữ, cực kỳ đau lòng đưa tay sờ sờ đầu nàng:

- Mắt cũng sưng lên cả rồi, trở về nhà bảo người làm chuẩn bị nước giếng lạnh chườm lên mắt đi con!

- Con biết rồi ạ!

Từ Xán Xán lớn tiếng nói.

- Ai, không biết khuê nữ giống ai, vậy mà cũng yêu tiền thế!

Từ Thuận Hòa rất khó hiểu.

- Giống ông chứ ai!

Từ Vương thị không khỏi nở nụ cười, còn Từ Thuận Hòa: “...” cũng có vẻ đúng thế thật...

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lén Vào Trúc Thanh Viện

Editor: Buigan1209

Đêm đã khuya, Phó phu nhân ở Lô Tuyết am im lặng chìm trong giấc ngủ. Bởi vì bệnh tình Phó Dur Sâm trở nên nguy kịch, Phó phu nhân khó có được lúc yên giấc như thế này. Mà Trúc Thanh viện sát vách lại đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng có mấy con ve sầu lao vào ánh lửa sau đó ngã lộn trên mặt đất; những con đê ẩn trong mấy bụi hoa và cây cảnh rậm rì trong sân kêu to làm cho sân nhỏ sáng sủa lại vắng vẻ này càng thêm màu sắc sinh động. Phó Dur Sâm vẫn hôn mê bất tỉnh, những thân tín kia của chàng, ví dụ như thiếp thân sai vật Phó Liễu Phó Quế, thân vệ như Tiết Anh Trần An cùng với mưu sĩ như Lương Khánh Hạ Tăng Ngọc Pha đều ở bên ngoài thư phòng trông chừng chàng; về phần những mưu sĩ môn khách ngoại viện này, cũng chẳng qua là sợ mất đi chỗ dựa vững chắc, lòng người đã sớm bàng hoàng.

Không ít danh y đã tới, cũng mở vô số phương thuốc, nhưng vì cỗ hòm Phó Dư Sâm sừng to nên không thể uống được ít thuốc nào, mời nhiều đại phu hơn nữa cũng chỉ là phí công. Thái y viện viện phán Phong Dịch cũng thúc thủ vô sách, ông là người Vĩnh Yên để phải tới chữa cho Phó Dư Sâm, bởi vậy ông chỉ có thể ở trong Định Quốc Công phủ coi chừng Phó Dư Sâm đang hôn mê. Đến thời khắc này, ông cũng không duy trì được phong độ ung dung của viện phán Thái y viện nữa, ngơ ngác ngồi bên ngoài thư phòng của Phó Dư Sâm nhìn hồ dán tinh xảo hoa lệ mỏng như cánh ve trên cửa sổ. Phó Dư Sâm vừa đi, rường cột chạm trổ này cũng bị phủ lên tơ nhện bụi bặm, mà ông cũng sẽ an nghỉ tại bãi tha ma hoa lệ ở đây ... Vĩnh Yên để sẽ bắt mọi người chôn cùng! Ông đã lệnh gã sai vặt trở lại báo tin cho nhi tử Phong Anh, bảo Phong Anh chuẩn bị chu đáo. Thái tử đã dầu hết đèn tắt, nếu Phó đoàn luyện cũng không trụ được, ông sẽ là vật hi sinh đầu tiên chịu đựng lửa giận của Vĩnh Yên để. Nhớ tới con trai trưởng Phong Anh vẫn còn ngây thơ, hai tay Phong Dịch che mặt khóc lên.

Tiếng khóc đè nén của Phong Dịch từ sát vách truyền đến, Phó Liễu quỳ gối bên dưới cách cảm tháp mấy bước, thân thể thẳng tắp nhìn công tử vẫn hôn mê trên tháp, mặt tràn đầy nước mắt. Phó Quế, Phó Nam và Trần An canh giữ bên ngoài, tựa người trên khuôn cửa, mắt cũng đã khóc sưng lên. Phó Tùng trở về từ Yên lâu bùm mặt ngồi trên băng ghế ngoài cửa sổ, cũng đang thấp giọng nức nở. Tiết Anh bưng một chén nước quỳ gối trên tháp, hai mắt đỏ bừng, kiên trì dùng bút lông sạch chấm nước ẩm quét trên đôi môi trắng bệch của Phó Dư Sâm. Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân ồn ào từ xa đến gần. Phó Quế ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là biểu đệ Chu Anh của công tử!

Chu Anh vội vàng đi tới, tay phải còn dùng lực lôi một người đàn ông trung niên anh tuấn mặc áo trắng, rõ ràng là bị người ta lôi tới đây! Phía sau ba bốn bước, một thiếu niên áo lam lưng đeo hòm thuốc đuổi theo. Phó Quế vội vàng gọi Phó Liễu ra. Phó Liễu dụi mắt một cái đi ra khỏi phòng, ngơ ngác nhìn Chu Anh và Từ Thuận Hòa đang thờ hồn hèn. Hắn nhận ra Từ Thuận Hòa, cũng biết Từ Thuận Hòa là đại phu, nhưng không lên tiếng. Mặc dù khi Từ Thuận Hòa còn ở Uyển Châu danh tiếng rất lớn, nhưng dù sao hắn cũng chỉ chuyên trị nam khoa, mà công tử lúc này cần chính là tiên sinh nội khoa! Chu Anh rốt cục cũng bình phục hô hấp có thể nói chuyện:

- Mau cho Từ đại phu chẩn bệnh cho đại ca đi!

Đến lúc này, Phó Liễu không muốn buông tha bất kỳ hi vọng nào cứu trị cho công tử. Hắn chào một cái, mời Từ Thuận Hòa đi vào. Phong Dịch ngồi ở gian ngoài thấy Từ Thuận Hòa tiến đến, không khỏi càng thêm phiền muộn. Để đệ của anh em đồng hao này của mình, chỉ là một người si nhục y giới — rõ ràng là theo học y thuật của danh y Cao Khánh Dương ẩn cư trong núi Tâu Hạp, lại hết lần này tới lần khác không đi chính đạo mà chuyên khám nam khoa! Phong Dịch rất khinh thường Từ Thuận Hòa, lúc này thấy Định Quốc Công phủ mời hắn đến, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Từ Thuận Hòa cũng thấy hắn. Ông biết Phong Dịch chướng mắt mình, bởi vậy chấp tay theo Phó Liễu vào nội thất. Đối với việc đại phu có địa vị cao nhất Đại Lương là Phong Dịch luôn khinh bỉ mình này, Từ Thuận Hòa cũng luôn luôn là không coi ông ta ra gì — Ông chuyên trị các loại bệnh không cứng không dục không dục mà người khác không muốn trị, nhưng bởi vậy mà ông mua được cho con trai cửa hàng nhà ở ruộng đất, mua cho con gái không ít vàng bạc châu báu ngọc thạch và lãng la tơ lụa, cho thế tử làm phu nhân tôn quý được người khác hầu hạ! Mà Phong Dịch hắn, bản thân lại sống dựa vào đồ cưới của thế tử mà vẫn còn chê cười ông dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đúng là chẳng hiểu cái quái gì cả! Từ Thuận Hòa dùng rượu rửa tay, ngồi trên tháp bắt đầu tinh tế thăm khám cho Phó Dư Sâm.

Từ Xán Xán vừa vào thùng nước tắm liền bảo Tiểu Hương và Bích Vân đi ra ngoài. Đến khi nghe được tiếng hạt châu trên bức rèm che chạm nhau kêu “Đinh linh” truyền đến, trong phòng chỉ còn lại một mình nàng. Từ Xán Xán ôm mặt khóc lên. Phó Dư Sâm không bày tỏ gì với nàng, nhưng chàng đã dùng hành động biểu đạt tấm lòng của mình cho Từ Xán Xán biết. Nghĩ đến Phó Dư Sâm bởi vì đến gặp mình mà mắc mưa bị bệnh, trong lòng Từ Xán Xán thống khổ khó chịu không nói lên lời. Nàng biết nhà mình và Trúc Thanh viện của Phó Dư Sâm chỉ cách nhau một bức tường, nhưng từ nhà nàng đến Định Quốc Công phủ lại phải đi một đoạn đường rất xa. Từ Xán Xán thống hận đoạn đường này, nàng chỉ muốn cha chẩn bệnh cho Phó Dư Sâm nhanh chút — nàng rất tin tưởng y thuật của cha mình!

Bích Vân cầm một tấm khăn bố lau tóc dài cho Từ Xán Xán. Hôm nay nàng cũng rất trầm mặc. Từ Xán Xán tiếp nhận khăn bố từ tay Bích Vân, phân phó Tiểu Hương:

- Tiểu Hương, ngươi đi đầm lưng cho nương ta đi! Đêm nay cha ta không trở lại, ngươi hãy nghỉ ngơi bên ấy, bưng trà rót nước cho bà nhé!

Sau khi Tiểu Hương đi khỏi, Từ Xán Xán mới nói khẽ với Bích Vân:

- Ngươi lặng lẽ gọi Đinh ma ma đến đây cho ta!

Đinh ma ma nhanh chóng được gọi tới. Hôm nay bà ta mặc áo lót bằng vải trúc bầu màu trắng quần màu đen, bên ngoài mặc áo búi từ màu xanh đậm, đều là phong cách mộc mạc, nhưng lại có ý cái một đoá hoa hồng đỏ thắm trên búi tóc, phối hợp với khuôn mặt bí đỏ vui vẻ nhìn qua cực kỳ buồn cười. Từ Xán Xán không có tâm trạng mà cười, nàng ý bảo Bích Vân ở lại trong phòng. Đinh ma ma nhắc nhở hành lễ nói vạn phúc. Từ Xán Xán gỡ vòng tay bằng vàng từ cổ tay xuống, kéo Đinh ma ma tới. Tay Đinh ma ma khô gầy rất dễ đeo vào. Đinh ma ma vuốt ve vòng trên cổ tay, chớp chớp mắt nhỏ giọng nói:

- Cô nương có gì phân phó ạ?

Từ Xán Xán cắn môi một cái, hạ quyết tâm:

- Đinh ma ma, ngươi có thể tìm người truyền tin cho người lần trước đến đây không?

Biểu tình vui vẻ hi hả trên mặt Đinh ma ma vẫn không thay đổi:

- Cô nương có ý gì ạ?

Mắt Từ Xán Xán thẳng tắp nhìn bà ta, mỗi chữ mỗi câu như đinh đóng cột:

- Ta muốn tìm người viết thư kia!

Đinh ma ma há miệng, vừa muốn nói chuyện lại bị Từ Xán Xán cắt đứt:

- Tôi nay ta muốn gặp được hần ngay lập tức!

Đinh ma ma nhìn Bích Vân sau lưng nàng, cúi đầu đáp:

- Vâng ạ.

Bích Vân trầm mặc đứng bên giường, trong mắt hạnh tràn đầy lo lắng, nhưng cũng không nói gì. Tiếng gõ mõ giờ tý vang lên bên ngoài tường viện Từ gia không bao lâu, Từ Xán Xán khoác một kiện áo choàng màu đen bằng gấm thêu hoa mẫu đơn màu đỏ lên đi ra khỏi sương phòng phía Đông, Bích Vân theo thật sát phía sau nàng. Vầng trăng tròn treo trên bầu trời tỏa ra ánh sáng trong vắt làm trong viện Từ gia giống như ban ngày. Từ Xán Xán kéo mũ trùm đầu, nhẹ nhàng đi đến cổng chính —— Đinh ma ma đứng trước cửa chính chờ nàng. Bích Vân nhìn cửa, Đinh ma ma vội vàng theo Từ Xán Xán ra cửa chính dọc theo đường Mã Đạo đi về hướng Đông. Mới vừa đi tới một gốc cây bàng đen sì, Phó Quế một thân áo đen vọt ra. Nương theo ánh trăng, Từ Xán Xán nhận ra hần là gã sai vặt bên cạnh Phó Dư Sâm. Nàng không biết tên hần là gì nhưng lại nhớ được mặt hần. Phó Quế im lặng không lên tiếng chào Từ Xán Xán một cái, trầm giọng nói:

- Từ cô nương, mời!

Chẳng biết Từ Xán Xán lấy dũng khí từ đâu, không quan tâm gì mà đi theo hần về phía trước. Đi khoảng chừng trên dưới một trăm bước, Phó Quế mang theo nàng quẹo vào một sân nhỏ có cửa chính mở rộng. Phía Đông sân nhỏ có một đồng cũi gỗ, Phó Quế dọn sạch đồng cũi gỗ, một cửa nhỏ đủ cho một người ra vào xuất hiện trước mắt Từ Xán Xán. Từ Xán Xán theo Phó Quế vào cửa nhỏ, phía sau cửa là một mảng rừng trúc rạp rạp. Vào trong rừng trúc đi dọc theo một con đường nhỏ, không bao lâu sau, xa xa Từ Xán Xán thấy được một loạt phòng ở rường cột chạm trổ tinh mỹ. Phó Quế nghiêng người né qua bên đường, nhỏ giọng nói:

- Phía trước là nơi ngày thường công tử sinh hoạt, lệnh tôn đã thi châm cho công tử hiện đang ngủ tại viện dành cho khách. Hôm nay nội viện chỉ có Phó Liễu coi chừng công tử! Phó Quế ở nơi này chờ cô nương!

Từ Xán Xán kinh ngạc nhìn xuyên qua rèm che màu ngọc bích mỏng như cánh ve, thì ra Phó Dư Sâm mà nàng lo lắng ở chỗ này... Bởi vì có Phó Dư Sâm ở đây nên đối với Từ Xán Xán mà nói, địa phương xa lạ này hình như cũng lộ ra ấm áp và hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đùa Giỡn Tiểu Phó

Editor: Buingan1209

Đây là một cái sân rất lớn, ngoại trừ góc Tây Nam có một mảnh rừng trúc thì trong viện không còn vật gì khác nên có vẻ hơi trống trải. Từ Xán Xán lại duỗi tay kéo mũ trùm đầu, hai tay nắm chặt áo choàng đi tới cửa phòng có ánh đèn. Phó Liễu một thân y phục màu đen ra đón, kính cẩn khom mình hành lễ, sau đó nói:

- Từ cô nương, lệnh tôn đã thi châm cho công tử, cũng dùng dao trích cổ họng, chỉ là công tử còn chưa tỉnh, nước này vẫn chưa uống được...

Trước đây Từ Thuận Hòa chẩn bệnh cho công tử, cũng không chữa cho tốt nhưng lại thu được một số bạc lớn. Tuy ông ấy là cha ruột Từ cô nương, nhưng Phó Liễu cũng không thật sự tin tưởng đại phu trị nam khoa này lắm! Phó Liễu nghĩ đi nghĩ lại, công tử thích Từ cô nương, không phải chứng tỏ bệnh tình lúc trước đã khỏi rồi sao? Hần ngắt đầu nhìn Từ Xán Xán:

- Lệnh tôn nói, nếu công tử vẫn không tỉnh lại...

Từ Xán Xán cố gắng kiềm chế thê lương trong lòng, gạt đầu bước vào phòng. Khi vào phòng, Từ Xán Xán nghe được âm thanh đóng cửa gian ngoài. Buồng trong ngoại trừ án thư và giá sách cũng chỉ có một chiếc tháp bằng gỗ tử đàn khắc hoa. Trên tháp có một người đang nằm, trên người đắp chăn, tiếng hít thở gấp gáp vang lên. Trên bàn con trước tháp có bày một giá cắm nến, chup đèn màu phi thủy, toàn bộ gian nhà bị ánh sáng phi thủy bao phủ, có vẻ hơi vắng lặng tịch mịch. Từ Xán Xán lặng lẽ đi lên trước, ngồi xuống đầu giường, lặng lẽ nhìn Phó Dư Sâm. Chỉ ngần ngừ mấy ngày không gặp, hình như chàng đã gầy không ít. Tay Từ Xán Xán vuốt ve mặt chàng, nóng rực, mềm mại, khô ráo. Trong phòng tràn ngập mùi thuốc nồng nặc. Làm con gái đại phu, Từ Xán Xán nhận ra đây là mùi của rễ bản lam và cây bồ công anh. Từ Xán Xán biết Phó Dư Sâm đang phát sốt, nàng bụng chẹn trà đặt trên bàn con lên, dùng thìa nhỏ múc ít nước nếm thử, lúc này mới bắt đầu đút cho Phó Dư Sâm. Kiếp trước nàng đã từng trông em trai giúp cậu, biết làm sao cho tiểu hài tử mới sinh uống nước. Từ Xán Xán múc một muỗng nước nhỏ, đưa thìa bạc vào khóe miệng Phó Dư Sâm, tay cầm thìa bạc nhẹ nhàng di chuyển, nước theo khóe miệng chảy vào cổ chàng.

Đút xong một chén nước nhỏ, Từ Xán Xán dùng khăn tay của mình lau giọt nước trên khóe miệng Phó Dư Sâm. Bất tri bất giác ngón tay nàng xoa môi

Phó Dư Sâm—— nàng vừa mới dứt nước xong, môi Phó Dư Sâm trở nên mềm mại ướt át ảm áp! Phó Dư Sâm vẫn ngủ say như trước, cũng không bởi vì nhìn thấy Từ Xán Xán mà tỉnh lại. Từ Xán Xán ngồi bên giường, gối đầu lên trên gối tơ lụa màu trắng của Phó Dư Sâm, mặt ghé vào lỗ tai Phó Dư Sâm, lắng nghe hô hấp của chàng. Chàng thở lúc nhanh lúc chậm lúc nhẹ lúc nặng. Từ Xán Xán ngửi thấy trên trung y Phó Dư Sâm có một mùi hương thoang thoảng mát lạnh thoát từ mùi thuốc nồng nặc. Đầu nàng di chuyển về phía trước, cuối cùng dán sát vào gò má Phó Dư Sâm.

Trời mùa hạ nóng bức, mặt chàng càng nóng đến phồng tay. Từ Xán Xán ngo ngắc nghĩ: Lẽ nào chàng thực sự phải chết... Từ Xán Xán rất muốn làm cho Phó Dư Sâm tỉnh lại. Vì vậy nàng đã làm một hành động cực kỳ không tao nhã. Tay nàng chui vào áo ngủ bằng gấm, đặt trên người Phó Dư Sâm. Phó Dư Sâm mặc trung y mỏng bằng tơ tằm, mềm mại thoáng khí, nhưng không mát mẻ mượt mà giống như lụa. Tay Từ Xán Xán trong trung y của Phó Dư Sâm chần chờ một lúc lâu, cuối cùng nhanh như tia chớp chui vào trong trung y của Phó Dư Sâm, sờ thân thể Phó Dư Sâm. Thân thể chàng nóng rực khô ráo, thậm chí có thể sờ thấy da thịt hơi mỏng chỗ xương sườn. Từ Xán Xán biết điều này nói rõ chàng đã hạ sốt rồi. Tay trái nàng dời xuống, qua rón, chui vào tiết khố Phó Dư Sâm. Từ Xán Xán biết mình giống như tên biến thái, thế mà lại dùng tay cầm vật giữa hai chân Phó Dư Sâm. Kỳ thực Tiểu Phó cũng không xa lạ gì với Từ Xán Xán, khi Phó Dư Sâm ôm nàng, vật này đã từng điếu võ dương oai cách quần áo chia vào bụng nàng! Thế nhưng hôm nay nó uể oải không phấn chấn mà mềm rũ, hơn nữa lại đang nóng dần lên. Lúc này Từ Xán Xán vẫn gối lên gối đầu của Phó Dư Sâm, mặt dán bên lỗ tai chàng. Nàng đã triệt để bỏ qua đại não, nghe theo bản năng hành sự. Từ Xán Xán há mồm ngậm vành tai Phó Dư Sâm, trức trặc liếm mát —— Âu Dương đại gia dạy nàng cách dùng miệng, giờ nàng thực hiện trên vành tai Phó Dư Sâm!

Tiểu Phó vẫn mềm nhũn ảm áp như cũ. Tay trái Từ Xán Xán nắm Tiểu Phó, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn —— lúc Tiểu Phó tỉnh thì đồ sộ như thế, khi mềm xuống kỳ thực rất nhỏ, Từ Xán Xán hoàn toàn có thể dùng tay cầm lấy! Xoa xoa, Từ Xán Xán nghĩ Tiểu Phó trong tay nàng hình như hơi khác khác, nàng nghi ngờ cổ sức ngắt hai cái, lại phát hiện Tiểu Phó tăng vọt trong nháy mắt, tay nàng không cầm được nữa! Từ Xán Xán tròn to hai mắt, nhìn Phó Dư Sâm gần trong gang tấc —— chẳng biết lúc nào Phó Dư Sâm đã tỉnh, nghiêng mặt nhìn nàng, mắt phượng nóng rực dọa người! Đường như bị niệm chú định thân, Từ Xán Xán cứng ngắt ở đó, chảy mồ hôi lạnh cả người. Lưng túng hơn chính là, tay trái nàng còn đang đặt trên Tiểu Phó. Đại khái khoảng ba giây đồng hồ qua đi, Từ Xán Xán thanh tỉnh lại, thu hồi tay trái ngẩng đầu lên đứng dậy đào tẩu một cách liên mạch dứt khoát. Từ Xán Xán chạy trốn chết, Phó Dư Sâm lại nhắm hai mắt lại. Tuy rằng chàng bị Từ Xán Xán dùng phương thức đặc biệt cứu tỉnh, nhưng thân thể căn bản không thể nhúc nhích, cô họng sưng đau khó chịu không thể phát ra tiếng, chỉ có thể nhắm mắt lại.

Phó Quế dẫn Từ Xán Xán đi trên nền gạch lát màu xanh trên đường phố. Bốn phía vô cùng yên tĩnh, chỉ có bước chân của bọn họ vang lên trên đường phố vắng vẻ, xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng chó kêu. Từ Xán Xán theo sát bước chân Phó Quế, trong lòng giống như rừng lửa cháy lan ra đồng cỏ. Nếu có thể lựa chọn lại nàng thế, nàng tuyệt đối không làm chuyện ngu xuẩn như vừa rồi với Phó Dư Sâm nữa! Nàng chán nản nghĩ: Ở trong mắt Phó Dư Sâm, mình nhất định trở thành biến thái sắc - tình cuồng! Chàng nhất định sẽ không để ý tới mình nữa! Từ Xán Xán biết số phận tương lai của mình, nàng không có dũng khí, bởi vậy không muốn phản kháng, cũng không dám hy vọng xa vời có thể ở cùng một chỗ với Phó Dư Sâm, nhưng không có nghĩa là nàng mong muốn Phó Dư Sâm ghét nàng. Bất kỳ một nữ nhân nào cũng đều mong muốn mình là người đẹp nhất trong mắt người mình thích, mà không phải trở thành một dâm phụ ngay cả bệnh nhân đều không buông tha.

Đi tới ngoài cửa lớn Từ gia, Phó Quế ngửa đầu kêu “Đồ quyền đồ quyền” giống tiếng chim như thật. Bây giờ là giữa tháng năm, là mùa lúa mạch chín, chim đồ quyền kêu ban đêm ở biện kinh tựa hồ rất tâm thương, cũng không có người nào quan tâm. Từ Xán Xán cúi đầu buồn rầu đứng trước cửa, Phó Quế đứng dưới bóng cây lựu cùng nàng. Qua một hồi lâu, cửa chính khe khẽ mở ra, Bích Vân quần áo tề chỉnh đứng sau cửa, hiển nhiên nàng vẫn chưa ngủ. Thấy Từ Xán Xán, Bích Vân thở phào một cái, né qua một bên để Từ Xán Xán tiến vào. Từ Xán Xán lặng lẽ khoát tay áo với Phó Quế, rón ra rón rén vào sân. Bích Vân đóng cửa đại môn cài then lên. Chủ tớ hai người cũng không dám nói lời nào, bước chân nhẹ nhàng vào sương phòng phía Đông.

Vào phòng ngủ phía Bắc, Bích Vân không dám đốt nến, nương theo ánh trăng trước cửa sổ đỡ Từ Xán Xán ngồi lên giường. Thân thể Từ Xán Xán mệt mỏi nhưng đại não bị kích thích lại không buồn ngủ, bèn nghiêng người dựa trên tháp hồi:

- Tiểu Hương trở lại chưa?

Bích Vân đứng đang giúp nàng cời dây lưng áo choàng, nghe vậy hồi đáp:

- Nàng rất nghe lời cô nương, buổi tối ở lại phòng hầu hạ phu nhân cũng không trở về đây nữa!

Từ Xán Xán đứng dậy cời áo choàng đưa cho Bích Vân, tự mình cời la sam, váy và giày thêu, xốc chăn lên chuẩn bị chui vào. Bích Vân buông màn, lấy góc màn cài xuống dưới đệm giường, lúc này mới quay về gian tối phía Nam đi ngủ. Từ Xán Xán nằm nghiêng trên giường, vò gối thêu hoa chứa hoa hồng thành một cục, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng trước đó. Nàng thử đưa tay trái đã sờ qua Tiểu Phó lên chớp mũi ngửi một cái, nhưng không ngửi thấy mùi gì cả. Từ Xán Xán liếm liếm ngón tay cái. Nàng không thể không âm thầm đỏ mặt, hình như hơi hơi mặn thì phải, cũng có thể không có vị gì, bởi vì thực sự không rõ ràng. Từ Xán Xán kéo chăn mỏng che kín đầu. Tuy đời trước nàng cũng coi như đã nói qua chuyện yêu đương nhưng ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng chưa từng có, càng không cần phải nói hành vi thân mật hơn nữa. Bởi vậy đến cuối cùng, Từ Xán Xán quy tội sự vọng động tối nay của mình cho Âu Dương đại gia —— Đều do bà ấy dạy mình chuyện loạn thất bát tao này cả!

Từ Xán Xán bị nóng quá mà tỉnh giấc. Ban đêm khi nàng ngủ dùng chăn bọc kín mít, nhưng lúc tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao rồi, nắng sáng sớm mùa hạ đặc biệt chói chang, làm Từ Xán Xán nóng đến một thân toàn mồ hôi, tóc cũng ướt đẫm. Chờ Từ Xán Xán tắm rửa xong đi ra ngoài, Từ Vương thị đã làm xong bữa sáng bày trong nhà chính. Từ Xán Xán nâng bát cháo lên húp một ngụm, lúc này mới hỏi nẫu thân:

- Cha con đâu ạ?

Từ Vương thị cầm lấy miếng trứng gà cuộn rau họ đưa cho Từ Xán Xán.

- Thường Liễu đã về nhà trước. Hắn nói cha con mỗi ngày phải cho Phó Đoàn luyện đại nhân dùng ngân châm trích cổ họng, phòng chừng vài nữa cũng chưa về được!

Mẫu thân làm rau cuộn thơm cực kỳ, nhưng Từ Xán Xán lại không ngửi thấy được. Nàng âm thầm thở dài một hơi, nhìn đồng hồ nước trong góc phòng

một cái, thấy đã đến giờ xuất phát, cầm rau cuộn đứng dậy muốn đi. Từ Vương thị đành phải giúp nàng cuộn thêm một cái:

- Mang theo lên xe mà ăn đi con!

Đến Từ phủ, Từ Xán Xán đi thỉnh an Từ lão thái thái trước. Nàng biết mình ăn trứng cuộn rau hẹ có mùi vị không thơm lắm, bèn dùng trà đậm súc miệng. Buổi trưa Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên Từ Nghi Đồng cùng nhau dùng bữa trưa với Từ Hàn thị. Đại nha hoàn Mai Tuyết đỡ Từ Hàn thị vào phòng ngủ, tỷ muội ba người cũng chuẩn bị rời khỏi Thanh Tâm viện. Từ Nghi Liên cười nói:

- Chắc là tổ mẫu đã ngủ rồi, Xuân Huy viện cách đây hơi xa, không thì Nhị tỷ tỷ tới phòng muội nghỉ trưa đi!

Từ Xán Xán sáng khoái đáp ứng, tỷ muội ba người cùng nhau về Liên Hương viện. Hôm nay Từ Nghi Đồng rất trầm mặc, còn đường hoàng hơn ngày xưa, có vẻ đặc biệt kỳ quái. Từ Xán Xán phát hiện nàng ta thường len lén nhìn trộm mình, trong lòng nghi ngờ lại không biểu hiện ra mặt. Từ Nghi Liên dẫn Từ Xán Xán vào phòng mình, ngồi trên tháp trong nhà chính, phân phó Lưu Huỳnh:

- Đi phòng bếp lấy hai chén cháo bách hợp đậu xanh đường phèn đến đây!

Lúc này Từ Nghi Đồng cũng chậm rãi đi tới. Từ Nghi Liên cười dài nhìn nàng ta:

- Tứ muội muội, nếu không, cũng lấy cho muội một chén cháo bách hợp đậu xanh đường phèn nhé?

Từ Nghi Đồng không tập trung ngồi trên tháp bên cạnh Từ Xán Xán. Ngày hôm nay trời nắng to, Từ Xán Xán tới chỗ nào cũng đều thấy nóng, Từ Nghi Đồng ngồi bên cạnh nàng, nàng càng nóng thêm, vội cầm quạt tròn của Từ Nghi Liên mà quạt. Từ Nghi Liên phát hiện Từ Nghi Đồng có vẻ khác thường từ sớm, nàng thờ ơ lạnh nhạt, xem Từ Nghi Đồng lúc nào bộc lộ chân tướng. Từ Xán Xán không nói lời nào thích ý quạt quạt. Nàng nghĩ mặc dù Từ Nghi Đồng đáng ghét, nhưng lòng dạ cũng không sâu, mình coi như không để ý tới nàng ta, nàng ta cũng sẽ tự mình nói ra. Từ Nghi Đồng rốt cục không nhịn được nữa, lôi kéo ống tay áo Từ Xán Xán:

- Nhị tỷ tỷ, tỷ có muốn đi Hàn viên chơi không?

Tay nàng ta lắc lắc làm Từ Xán Xán hơi khó chịu, quay sang liếc mắt nhìn nàng ta, phát hiện nàng ta hình như cực kỳ khẩn trương, nhân tiện nói:

- Tỷ còn phải đi học. Hơn nữa, trời nóng như vậy, tỷ lại hay ra mồ hôi, xuất môn phoi nắng quả thực không chịu được!

Gần đây nàng ta hơi mập lên chút, trên người mềm đều là thịt, chẳng qua cũng không tới nỗi hay ra mồ hôi, nói thế chỉ là bịa ra một lý do mà thôi. Khóe miệng Từ Nghi Đồng cười cười, khuôn mặt khẩn trương đến nỗi cứng ngắc:

- Nhị tỷ tỷ, không phải tỷ thích nhất là tập viết chữ theo mẫu hay sao, Hàn viên chẳng những có núi, có hồ, quan trọng hơn là có rừng bia nữa!

Từ Xán Xán thấy cuối cùng nàng ta cũng lấp ba lấp bắp nói hết câu, cười cười nói:

- Để nói sau đi!

Khi Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán ở trong phòng ngủ, Từ Nghi Đồng ngay cả nha hoàn cũng không mang theo, lặng lẽ đi Tịch Dương cư tìm Ngụy di nương. Lệnh nha hoàn Lưu Ngân canh giữ bên ngoài gian sáng, hai mẹ con vào phòng ngủ, ngồi trên giường bắt đầu thương nghị. Về mặt Từ Nghi Đồng uể oải:

- Con quần nửa ngày, Từ Xán Xán cũng không đáp ứng rõ là đi hay không!

Nhân lúc hôm nay Từ Đình Hòa nghỉ mộc tại nhà, vì thế Ngụy di nương không để ý tiết trời nóng bức, vẫn trang điểm ăn mặc tô son điểm phấn rực rỡ mỹ lệ không gì sánh được, trên trán bà ta đã thấm ra một tầng mồ hôi, trong lòng rất phiền não:

- Tổng bà tử đưa tin nói bảo chúng ta đến Hàn viên gặp mặt Thư tứ công tử, nếu Từ Xán Xán không đi, vở kịch này sẽ không thể diễn được!

Từ Nghi Đồng nhào vào nương nàng ta đang số sức đắp nệm giường, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nàng ta lập tức đứng vọt lên:

- Nương, người đi xin cha ra mặt đi! Nhị tỷ tỷ nhất định nghe lời cha con!

Ngụy di nương suy nghĩ một chút, gật đầu. Bà ta đã ở trước mặt Tổng bà tử mạo nhận người Thư tứ nhìn trúng là Từ cô nương Từ phủ, nếu Từ Xán Xán không đi, vở kịch này thật đúng là không có cách nào tiếp tục được. Trong đầu bà ta tính toán xong, bảo Lưu Ngân tiến đến:

- Đi phòng bếp lấy một ít cây kinh giới tươi đến đây đi!

Vào Mùa hạ Từ Đình Hòa dễ bị cảm nắng, vì thế thường dùng lá cây kinh giới để vò thành nước mà uống.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Trọng Hoa Cung Bằng Hà

Editor: Buingan1209

Phó Liễu Phó Quế khẩn trương đứng trong nội thất, đôi mắt trông mong nhìn Từ Thuận Hòa đang cầm dao bạc trích máu từ cổ họng của công tử, làm công tử chảy mồ hôi. Từ Thuận Hòa dùng dao bạc cắt ở cổ họng Phó Dư Sâm tám nhát, lúc này mới bảo Phó Liễu bung chén thuốc trên bàn con tới:

- Trước hết súc miệng đã!

Nhìn công tử khắc ra máu theo nước thuốc, tay Phó Liễu bung chén cũng run lên. Phó Dư Sâm lại nằm trên tháp, mặt mũi nhắm hai mắt lại. Trên mặt Từ Thuận Hòa mang nụ cười ấm áp, xoay người nhìn Phó Liễu:

- Về cơ bản thân thể Đoàn luyện đại nhân vốn đã suy nhược rất sâu, dùng thuốc và kim châm cứu cùng trị liệu mới có tác dụng, may mà Từ mẫu vừa lúc ở biện kinh đây!

Gương mặt Phó Liễu Phó Quế cảm động đến rơi nước mắt khom lưng hành lễ:

- Đa tạ Từ đại phu!

Thật không nghĩ tới cha Từ cô nương y thuật lại lợi hại như vậy! Không chỉ cảm tạ Từ đại phu, trong lòng Phó Liễu Phó Quế đồng thời cũng cảm kích Từ Xán Xán: Không biết Từ cô nương làm sao làm được, lúc Từ đại phu thi châm xong công tử còn chưa tỉnh, Từ cô nương đi vào một lúc công tử đã tỉnh ngay, cái này chẳng lẽ là sức mạnh của tình yêu? Nhìn về mặt Phó Liễu Phó Quế có vẻ hơi kích động, Từ Thuận Hòa giống như thấy được đồng vàng đang vẫy gọi ông, trên mặt cười càng thêm thân thiết:

- Bệnh của công tử còn rất nặng, Từ mẫu lại kê thêm thuốc uống, phải trị liệu sáu ngày mới khỏi hẳn được!

Ông xoay người nhìn gương mặt mặc dù bệnh tật nhưng vẫn tinh xảo của Phó Dư Sâm, cười nói:

- Căn cứ vào tình huống của Đoàn luyện đại nhân, Từ mẫu có một kiến nghị nho nhỏ! Nam nhân ấy mà, cần phải giải quyết nhu cầu,

Từ Thuận Hòa cười cực kỳ hèn mọn:

- Không bằng chờ Đoàn luyện đại nhân khỏi triệt để rồi, hãy chọn mấy người mỹ tửu ở bên hầu hạ, chi cần không chìm đắm quá là được, Đoàn luyện đại nhân sẽ thần thanh khí爽 mỗi ngày...

Phó Dư Sâm nhắm mắt dưỡng thần: "..."

Phó Liễu Phó Quế luôn luôn trầm ổn cũng ngăn người: Từ đại phu, ngài có thật là phụ thân của Từ cô nương không hả? Từ Thuận Hòa nghĩ đến mình sắp mua được cho Xán Xán một viên hồng ngọc lớn như quả anh đào làm đồ trang sức thì cảm thấy trong lòng hết sức thỏa mãn, dứt khoát dùng lửa nung dao bạc, sau đó lại dùng khăn lụa sạch chấm rượu xoa xoa, lúc này mới gói kỹ thu vào. Ông làm những việc này cũng là vì muốn cho bệnh nhân yên tâm mà thôi!

- Hãy tìm một người đi giúp ta nấu thuốc đi!

Từ Thuận Hòa đeo hòm thuốc muốn đi ra ngoài lại xoay người dặn dò một câu.

Đây là lần đầu tiên Từ Xán Xán ngủ trên giường cùng Từ Nghi Liên, vì thế mặc dù đêm qua không ngủ được mấy nhưng giờ nàng cũng chỉ nằm quan sát cảnh vật chung quanh. Từ Nghi Liên không hổ là đích nữ Từ phủ, tuy trong phòng không hoa lệ nhưng bằng trực giác Từ Xán Xán đoán bình sự, đồ ngọc và các loại đá quý bày trên kia nhất định rất đáng giá. Nha hoàn ở bên ngoài đóng cửa giường ngủ lại, bên trong chỉ còn lại Từ Xán Xán và Từ Nghi Liên. Màn giường của Từ Nghi Liên đều dùng tơ lụa tốt chế thành, rất đẹp, điều duy nhất làm Từ Xán Xán không hài lòng lắm là đệm giường của Từ Nghi Liên quá mỏng, bên trên trải chiếu trúc quá cứng rắn! Bản thân nàng ham an nhàn hưởng thụ, đệm giường nhất định phải dày mà mềm, bởi vì ngại chiếu trúc cứng rắn, nàng tình nguyện không dùng chiếu trúc vào mùa hạ! Từ Xán Xán nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, nhưng trong đầu lại hồi tưởng chuyện đêm qua. Nàng không khỏi tự hỏi: Lê nào trời sinh ta chính là hoa si sao? Vì sao không gặp Phó Dư Sâm thì sẽ không sao, nhưng khi vừa thấy Phó Dư Sâm thì lại phát tình? Thân thể thiếu ngủ cuối cùng cũng chiến thắng nàng, Từ Xán Xán uể oải tiến nhập mộng đẹp.

Từ Nghi Liên không quá quen ngủ cùng người khác, lúc Từ Xán Xán đã ngủ, nàng mở mắt mà không buồn ngủ. Một lúc lâu sau, nàng dứt khoát ngồi dậy, để một chiếc đệm sau lưng, nghĩ tâm sự của mình. Nàng nghe mẫu thân nói, hôm nay cha đang muốn nịnh bợ thừa tướng Mã Minh Vũ, muốn nàng lấy con vợ kế của Mã Minh Vũ là Mã Đình Thành. Nghĩ đến mình đường đường là đích trưởng nữ của quan lớn mà lại phải gả cho một đứa con vợ kế, cho dù là con vợ kế của phủ Thừa tướng cũng là si nhục đối với nàng. Từ Nghi Liên nhìn về phía Từ Xán Xán đang ngủ trên giường. Từ Xán Xán ngủ rất say, nhưng không ngáy giống bà tử hầu hạ Từ Nghi Liên, mà là hô hấp đều đặn. Cửa giường đóng kín, bên trong cũng hơi tối, nhưng vẻ đẹp của Từ Xán Xán cho dù trong không gian mờ tối cũng sáng sủa nổi bật —— mặt nàng tuyết trắng trong suốt, bởi vì ngủ say nên hơi hiện lên phần hồng, mày như núi xa lông mi dày đậm, đôi môi đỏ búng nở nang hơi chu lên... Nghe nói khi còn bé Từ Xán Xán rất mỹ lệ, cười cực kỳ trong sáng, Nhị thúc mới đặt tên cho nàng là “Xán Xán”. Hiện tại xem ra, Từ Xán Xán đích xác không cô phụ tên của nàng. Tay Từ Nghi Liên xoa mặt mình, cảm giác thô ráp khô ráo mà sát lòng bàn tay của nàng. Từ Nghi Liên tự an ủi mình: Ta... ít nhất ... Còn có chỗ mạnh hơn Từ Xán Xán, ta đâu thai tốt hơn Từ Xán Xán! Còn có, ta thông minh hơn nàng! Ta có giáo dưỡng hơn nàng..

Cách thời gian đi học chỉ có hai khắc, Bích Vân vội vàng đi vào đánh thức Từ Xán Xán. Từ Xán Xán buồn ngủ mòng lung ngồi xuống, vươn cánh tay lướt qua Từ Nghi Liên tiếp nhận chén trà Bích Vân đưa tới, uống sạch trà đặc bên trong. Từ Nghi Liên cũng ngồi dậy, nâng nhìn thấy trong chén trà đầy lá trà, kinh ngạc nói:

- Nhị tỷ tỷ, sao tỷ lại uống trà đặc thế?

Từ Xán Xán đưa chén trà cho Bích Vân, lười biếng đuổi người:

- Buổi chiều còn có hai tiết khóa, tỷ phải tỉnh táo chút!

Từ Nghi Liên nhìn Từ Xán Xán vẫn còn buồn ngủ, lần đầu tiên nghĩ Từ Xán Xán cũng thật không dễ dàng. Từ Xán Xán chỉ dùng một khắc đồng hồ để hoàn thành việc mặc y phục chải đầu rửa mặt súc miệng. Nàng tạm biệt qua loa rồi dẫn Bích Vân đến Thanh Tâm viện đi học. Học xong, Từ Xán Xán đến nhà chính cáo biệt đại nương lại ngoài ý muốn phát hiện đại bá đã ở đây. Từ Đình Hòa mỉm cười nhìn Từ Xán Xán, có vẻ tâm tình rất tốt:

- Xán Xán, giáo tập đều nói cháu rất nỗ lực, công khóa cũng tốt, ta rất vui!

Từ Xán Xán vội vàng khiêm tốn một phen. Nàng đang muốn cáo từ, Từ Đình Hòa đã mở miệng nói với Từ Hàn thị:

- Phu nhân, mấy hôm nay Xán Xán đã rất cố gắng, ta muốn thưởng cho nàng chút!

Từ Hàn thị mỉm cười nhìn trượng phu, cổ vũ trượng phu nói xong. Từ Đình Hòa vuốt vuốt chòm râu không dài lắm, đáng vẻ tươi cười:

- Cuộc thi vào Quốc Tử Giám đã kết thúc, bảo Nghi Bằng đi với các nàng đến Hàn viện giải sầu chút đi!

Từ Hàn thị vội tạ ơn trượng phu:

- Cũng là lão gia nghĩ chu đáo!

- Bảo cả Nghi Liên Nghi Đồng các nàng cũng đi chơi cùng đi!

Từ Đình Hòa chỉ vào ba tỷ muội Xán Xán ngồi trên ghế cao phía Đông nói. Từ Xán Xán thấy lúc trước Từ Nghi Đồng hơi khác thường, nghĩ thế nên muốn đứng dậy bịa ra lý do từ chối. Ai biết Từ Nghi Đồng một mực dò xét Từ Xán Xán, thấy nàng tựa hồ muốn đứng dậy, lập tức đứng lên nói trước:

- Cảm ơn phụ thân mẫu thân thương cảm! Tỷ muội chúng con đều sẽ ngoan ngoãn đi theo mẫu thân ạ!

Từ Xán Xán liếc mắt nhìn nàng ta, không đứng lên nói nữa. Mặc kệ Từ Nghi Đồng muốn giở trò gì, nàng sẽ ý ứng đối là được rồi! Trên mặt Từ Hàn thị tươi cười nhưng trong mắt băng lãnh liếc nhìn Từ Nghi Đồng: Đứng là do tiểu phụ sinh ra, quả thực không lên được mặt bàn, lúc này là lúc cần người xuất đầu sao? Bà hàm súc cười cười hỏi Từ Xán Xán:

- Ở nhà mới đã quen chưa?

Trước mặt đại bá và đại nương, Từ Xán Xán luôn luôn hiểu chuyện lễ độ, bèn đứng dậy biểu đạt lòng biết ơn đối với sự quan tâm của đại nương, có thể ở cùng một chỗ với phụ mẫu đệ đệ là cuộc sống hạnh phúc ấm áp mà Từ phủ hướng tới. Từ Hàn thị nhìn Từ Xán Xán nói có trật tự, không khỏi khẽ vuốt cằm: Tiêu tốn ngân lượng mời ba vị giáo tập này quả thật là có chút thủ đoạn, khi Xán Xán vừa tới Từ phủ chỉ có xinh đẹp nhưng tính cách lại trầm mặc không chín chắn, làm sao có được phong thái ngày hôm nay? Trong lòng bà tự khen mình sáng suốt, quyết định chờ Từ Xán Xán vào cung rồi, sẽ lưu lại hai vị dạy cung lễ Trương ma ma và dạy văn học Hồ đại gia để dạy Nghi Liên, Nghi Liên cũng nên làm mai rồi! Về phần dạy nữ nghi Âu Dương đại gia, cho đi cũng được, khuê nữ của nàng cũng không cần phải học thủ đoạn dụ dỗ này! Lúc này Từ Đình Hòa hình như nhớ ra cái gì đó, nhân tiện nói:

- Xán Xán lưu lại, Nghi Liên Nghi Đồng các con đi xuống trước nghỉ ngơi đi!

Trong phòng chỉ còn lại Từ Đình Hòa Từ Hàn thị và Từ Xán Xán. Từ Hàn thị nhìn Từ Xán Xán, ôn thanh nói:

- Ngày mai Tôn công công trong cung muốn tới phủ chúng ta xem mặt cháu. Đêm nay cháu ngủ sớm chút, như vậy khí sắc sẽ khá hơn, trang dung y phục và trâm cài đều phải phối hợp hết sức cẩn thận nhé!

Sắc mặt Từ Xán Xán tái nhợt, đứng dậy đáp “Vâng”. Từ Đình Hòa nói bổ sung:

- Tôn công công là tâm phúc bên cạnh Thánh thượng, cháu có khả năng làm hấn vừa ý, đại bá của cháu cũng đỡ mất rất nhiều công sức!

Nhân lúc Thái tử và Phó Đoàn luyện bệnh tình nguy kịch, Mã Thừa tướng yết kiến Vĩnh Yên đế, nêu ý kiến khuyên bảo Vĩnh Yên đế là những tú nữ được chọn đều được quan viên địa phương đưa vào kinh thành rồi, vậy nên sớm làm hạnh những tú nữ này để phòng bất cứ tình huống nào. Lời của hấn ý bảo là nếu Thái tử và Đoàn luyện đều đi, Vĩnh Yên đế phải kịp thời tuyển những tú nữ để sinh đẻ tiến cung, sớm cây cấy để thu hoạch con nối dòng. Mặc dù Vĩnh Yên đế đau buồn, nhưng lý trí vẫn còn, hiểu được phải làm tốt công tác chuẩn bị, chính ông còn phải ở trong cung coi chừng Thái tử, vì vậy hạ chỉ lệnh cho hai thái giám thân tín là Hoàng Lang và Tôn Hoài Vũ thay ông đi trước gặp mặt, lại ghi nhớ tên để tương lai còn tiện truyền gọi. Từ Xán Xán cúi đầu cảm tạ ông ta. Từ Đình Hòa lại nói:

- Cháu cũng phải không chịu thua kém mới được, các tú nữ khác đều là lễ loi hiu quanh ở trong hội quán các châu, các nàng làm sao so được với cháu?

Từ Xán Xán đáp “Nhờ có đại bá chiếu cố” xong thì cáo lui.

Khi trời chập tối, Phó Dư Sâm tỉnh lại. Phó Liễu bụng chén thuốc đang muốn mớm thuốc, Tiết Anh đã tiến vào:

- Công tử, Quốc công gia đã vào thành rồi ạ!

Phó Dư Sâm dựa vào gối mềm, nghe vậy mắt phượng sâu thẳm như có điều suy nghĩ, sau một lúc lâu lại nhắm hai mắt lại. Với chàng mà nói, phụ thân là một tồn tại phức tạp, cho tới bây giờ, chàng đã mười tám tuổi nhưng vẫn không nhìn thấu phụ thân. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nặng nề gấp gấp, cơ hồ là đồng thời, Phó Văn Chương xông vào, phó phu nhân mang theo mấy nha hoàn bà tử chạy chậm theo phía sau ông cũng vào sân. Phó Dư Sâm mở mắt nhìn phụ thân đứng trước tháp. Phó Văn Chương nhìn con trai mấy tháng không gặp nay trở nên tái nhợt gầy gò, mắt đã ươn ướt. Ông ngồi xuống bên cạnh tháp, cầm tay trái Phó Dư Sâm đặt ngoài áo ngủ bằng gấm, cố sức cầm, lại vuốt tay xoa thân thể Phó Dư Sâm. Ông sờ thấy một tảng mồ hôi —— Phó Dư Sâm vừa uống thuốc xong đổ rất nhiều mồ hôi! Lúc này Phó phu nhân cũng đi đến. Bà ta nhìn thấy tay Phó Văn Chương xoa thân thể Phó Dư Sâm, lập tức cười đi lên trước:

- Quốc công gia, ngài một đường phong trần, còn chưa kịp rửa tay đâu!

Nghe vậy tay Phó Văn Chương như bị cắn một cái, cấp tốc rút ra, đôi mắt trông mong nhìn Phó Dư Sâm:

- A sâm, con có muốn gì không?

Phó Dư Sâm không nói gì. Phó Liễu bước lên phía trước hành lễ:

- Bẩm Quốc công gia, công tử vừa được đại phu dùng dao trích cổ họng, giờ còn chưa thể nói chuyện ạ!

Thê tử còn ở một bên, Phó Văn Chương cũng không nói thêm gì nữa, kéo tay Phó Dư Sâm cầm một lát, lúc này mới nói:

- Cha đi tắm thay y phục, lát nữa còn phải tiến cung gặp vua...

Cho tới bây giờ Phó phu nhân ở trước mặt trượng phu cũng sẽ không tận lực biểu hiện quan tâm thân thiết, mà là nhàn nhạt bảo trì khoảng cách, thấy thể thần nhiên nói:

- Quốc công gia, thời gian không còn sớm nữa!

Phó Văn Chương đáp ứng một tiếng xong đứng dậy cùng bà ta đi ra ngoài. Bị Thánh thượng tuyên trở về từ nơi đóng quân, kỳ thực Phó Văn Chương hẳn là phải tiến cung trước, chỉ là bởi vì lo lắng Phó Dư Sâm, vội vã về Quốc công phủ trước. Hai phụ phụ chuẩn bị cùng nhau tiến cung, Phó Văn Chương đi gặp Vĩnh Yên để, Phó phu nhân đi gặp Thư Hoàng hậu.

Thường Liễu vội vàng ngừng xe ngựa trước cửa nhà. Trước tiên Từ Xán Xán không vội xuống xe ngay, mà là cách cửa sổ hỏi Thường Liễu:

- Thường nhị ca, cha ta về nhà chưa?

Thường Liễu quay đầu lại cười nói:

- Mấy ngày nay sự phụ sự là không về được, ta đã đến Quốc công phủ rồi nhưng không thể đi vào, cũng không thể nhìn thấy sự phụ!

Từ Xán Xán vội vàng hỏi một câu:

- Người bệnh nhân kia hôm nay ra sao rồi?

- Đã không sao nữa rồi.

Thường Liễu hạ giọng,

- Sự phụ muốn kiếm nhiều bạc thêm chút, bởi vậy mới kéo dài đợt trị liệu của hắn!

Từ Xán Xán: ... Cha thực sự là... yêu tiền hơn mệnh mà.

Phụ phụ Định Quốc Công Phó Văn Chương còn chưa ra khỏi cung hồi phủ, cửa cung đã mở rộng truyền tới từng tiếng từng tiếng chuông tang báo Hoàng thái tử băng hà.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Khóc Nức Nở Trong Điện Phúc Yên

Editor: Buingan1209

Đêm khuya Phó Dư Sâm đòi tiền cung, giao cho mướn sĩ của chàng là Lương Khánh Hạ và Tăng Ngọc Pha xử lý mọi chuyện trong Trúc Thanh viện, Lương Khánh Hạ chủ sự, Tăng Ngọc Pha hỗ trợ. Phó Dư Sâm mang theo Phó Liễu ngồi kiệu vào cung. Đại thái giám Hoàng Lang và vài thái giám nữa ra đón bên ngoài Tây Hoa môn. Hần kính cẩn hành lễ với Phó Dư Sâm, ân cần tự mình cuốn màn kiệu lên cho chàng. Tuy Phó Dư Sâm đang ngồi nghiêm nghị trong kiệu nhưng sắc mặt tái nhợt trong suốt, trên khuôn mặt tỉnh xảo thường ngày hôm nay hiện lên vẻ bệnh tật, nhìn qua tường chừng lung lay sắp đổ. Hoàng Lang liếc mắt sang hai bên, thái giám đi theo hần và thái giám nâng kiệu cho Phó Dư Sâm lui về sau vài bước. Hần tiến đến trước kiệu, khom người nhỏ giọng nói:

- Quan gia coi chừng di thể tiền Thái tử không cho người nào động vào, thể gian này sợ là chỉ có Đoàn luyện mới có khả năng khuyên quan gia thôi!

Phó Dư Sâm khẽ vuốt cằm, cũng không mở miệng. Chàng còn muốn bảo tồn thực lực để đến cung Trọng Hoa nữa! Cho dù là Phó Đoàn luyện sinh bệnh không thể nói chuyện, nhưng cũng là người thừa kế ngôi vị hoàng đế Đại Lương. Hoàng Lang càng thân thiết cung kính với chàng hơn xưa vài phần, biết chàng cố gắng chống đỡ thân thể bệnh tật tiền cung, vì vậy thức thời không nói nhảm nữa, dẫn cỗ kiệu đi tới cung Trọng Hoa —— mấy ngày nay Vĩnh Yên để đều nghỉ ở cung Trọng Hoa của Thái tử, Thái tử băng hà, thoáng cái ông đã suy sụp hần.

Cỗ kiệu của Phó Dư Sâm ngừng lại bên ngoài cửa cung Trọng Hoa, Phó Dư Sâm ngồi trong kiệu, dõi mắt nhìn lại, ngoài cung Trọng Hoa treo đầy đèn lồng trắng, tang lễ của Thái tử đã bắt đầu. Chính điện Phúc Yên trong cung Trọng Hoa rất yên tĩnh, gió đêm từ cửa điện thổi vào làm lụa trắng bay phất phơ, nên màu trắng xếp thành hàng bị gió thổi ngã trái lúc sáng lúc tối, làm cho đại điện vốn rộng rãi tăng thêm vài phần quý dị lạnh lẽo. Thái tử lăng lẳng nằm trên tháp thấp thoáng lụa trắng, mặc trên người trung y đang đắp áo ngủ bằng gấm, còn chưa liệm. Vĩnh Yên để ngã ngồi trước tháp, nhìn chằm chằm khuôn mặt khô gầy cứng đờ của Thái tử. Hoàng Lang đỡ Phó Dư Sâm đi tới trước người Vĩnh Yên để sau đó im lặng lui xuống, Vĩnh Yên để nhìn chằm chằm vào mặt Thái tử, tựa như không hay biết Phó Dư Sâm đã đến. Phó Dư Sâm cố gắng hành lễ, quỳ gối trước Vĩnh Yên để, ôm lấy đầu gối Vĩnh Yên để, nghẹn ngào nói:

- Hoàng bá phụ...

Thanh âm của chàng khàn khàn trầm thấp, tựa hồ mang theo tuyệt vọng. Vĩnh Yên để quay đầu nhìn chàng, khuôn mặt Phó Dư Sâm tái nhợt không có huyết sắc mang theo nước mắt giàn giụa, ngay cả môi cũng hiện lên sắc trắng không bình thường, trên mặt thon gầy vẫn tuấn mỹ, nhưng y phục trên người lại rộng thùng thình... Tay đỡ lấy Phó Dư Sâm, Vĩnh Yên để cũng khóc lên. Phó Dư Sâm ôm lấy chân Vĩnh Yên để mà khóc, tiếng khóc khàn khàn đến mức không phát ra được thanh âm nào, như vừa... vừa bị dã thú làm bị thương đang rên rỉ. Vĩnh Yên để lão lệ tung hoành, lấy tay vỗ nhẹ lưng Phó Dư Sâm:

- A sâm, nam đỉnh bộ tộc Phó thị chúng ta giờ chỉ còn lại có trầm, cha cháu và cháu thôi!

Sau nửa canh giờ, Vĩnh Yên để đỡ Phó Dư Sâm ra khỏi điện Phúc Yên. Người mất đã qua đời, người sống vẫn phải sống sót.

Sáng sớm Từ Vương thị để Bích Vân gọi Từ Xán Xán dậy.

- Cái gì?

Từ Xán Xán chỉ mặc trung y tiết khổ ngồi trên giường, tròn tròn cặp mắt:

- Thái tử về cõi tiên rồi á?

Tuy Từ Xán Xán có đọc ký sự, cho dù là ở trấn nhỏ Lại Hà mọi người cũng đều biết Đông cung Thái tử Đại Lương là người yếu nhiều bệnh, nhưng đã hơn hai mươi năm, Thái tử vẫn cứ ốm yếu mà sống như thế. Từ Xán Xán từng nghe thấy cha và đại bá hàng xóm nghị luận, còn nói cái này gọi là "Tiểu tiêm tiêm ngao bất quá bệnh yêm yêm", không nghĩ tới Thái tử cư nhiên nói đi là đi như thế này! Từ Vương thị đứng trước giường, sửa lại tóc rối của Từ Xán Xán:

- Ủ. Lý Trường vừa tới thông tri, nói là Thái tử vừa mới băng hà, dân chúng bách tính chúng ta trong vòng ba tháng không được kết hôn, y phục và đồ dùng hàng ngày không được có màu sắc diêm lệ!

Bích Vân đã chuẩn bị y phục để trên bình phong cho Từ Xán Xán từ sớm, Từ Vương thị vội vàng đi tới nhìn một chút, thấy là la sam màu hồng và váy hoa màu phấn hồng, bèn nói với Bích Vân:

- Bích Vân, tìm cho cô nương một bộ y phục màu trắng tinh đi!

Nhìn Bích Vân đi mở tủ quần áo, bà lại vội vàng bảo Tiểu Hương:

- Tìm bộ trang sức làm bằng bạc ra cho cô nương đi!

Biết được tin tức này, việc thứ nhất Từ Xán Xán nghĩ tới là ngày hôm nay không cần đi gặp Tôn công công gì gì kia, bị Tôn công công kiểm tra, hơn nữa có thể là trong vòng ba tháng nữa cũng không cần gặp —— Vĩnh Yên để cũng không thể trong khi thi cốt con trai chưa lạnh đã đi tiện chọn tú nữ chứ? ! Nghĩ tới đây, khòe miệng Từ Xán Xán không khỏi cong lên, nhưng nàng cũng biết đây không phải là thời gian nên vui vẻ, lập tức nghiêm túc lại, làm ra một bộ dáng như cha mẹ chết! Khi dùng muối chà răng, Từ Xán Xán đột nhiên nhớ lại một việc —— Thái tử không còn, Phó Dư Sâm không phải là

người thừa kế ngôi vị Hoàng đế à? Nghĩ đến một ngày kia Phó Dư Sâm sẽ trở thành Hoàng đế, mà mình lại có thể sẽ trở thành tần phi của lão Hoàng đế, là mẹ nhỏ trên danh nghĩa của Phó Dư Sâm, Từ Xán Xán cảm thấy đau cả trứng.

Tuy rằng đầy bụng tâm sự nhưng Từ Xán Xán vẫn ăn mặc thật xinh đẹp chuẩn bị rời nhà đi Từ phủ. Từ Vương thị đứng trước cửa nhà chính giúp nàng chỉnh lại trăm cài, chuẩn bị tiễn nàng ra ngoài, cẩn thận nhìn con gái một phen, bà có chút kiêu ngạo mà nghĩ: Mặc dù Xán Xán mặc áo tơ lụa trắng quần trắng, trên đầu chỉ cài một cây trâm hoa hồng bằng bạc, trên tai cũng chỉ đeo một đôi hoa tai hình hoa lài bằng bạc, nhưng mi mục như họa, trong thanh lịch lộ ra tươi đẹp, vẫn là một tiểu mỹ nhân xuất chúng. Bà lưu luyến không rời sửa sang lại váy hồ điệp bạch ngọc cho Từ Xán Xán một lần nữa, lúc này mới để cho nàng đi.

Thường Liễu đã chuẩn bị xong xe ngựa đang chờ bên ngoài, thấy Từ Xán Xán mang theo Bích Vân, hần vội vàng xuống xe lấy một chiếc ghế nhỏ đặt dưới cửa xe. Bởi vì đang mùa hạ, trên cửa sổ xe đều treo màn trúc, cho dù được làm tỉ mỉ nhưng cũng có khe hở. Từ Xán Xán và Bích Vân ngồi song song trên xe, lặng lẽ nhìn ra phía ngoài. Tuy trên đường phố bên ngoài rất nhiều màu trắng, nhưng vẫn nhộn nhịp người đến người đi như trước, nhìn không ra có bao nhiêu bi thương. Từ Xán Xán không khỏi nhớ lại kiếp trước nàng đọc được câu thơ: “Thân thích hoặc dư bị, tha nhân diệc dĩ ca” (1) khi học cao trung.

(1): Là hai câu thơ trong bài “Nghĩ vãn ca từ kỳ 3” của Đào Tiềm.

Dịch thơ: Thân thuộc còn xót xa

Người dưng đã vui vẻ

Nhưng cho dù là nàng, nàng cũng không cảm thấy bi thương chút nào, có chăng chỉ là kỳ vọng đối với tương lai của Phó Dư Sâm. Có thể nàng và Phó Dư Sâm không có tương lai nhưng nàng vẫn mong muốn địa vị của chàng sẽ càng ngày càng cao, mong muốn chàng có thể thực hiện hoài bão của mình! Từ Xán Xán đang nghĩ ngợi tâm sự, chợt nghe Thường Liễu “Dư” một tiếng quát ngựa, xe ngựa lập tức ngừng lại. Từ Xán Xán phản ứng rất nhanh, nàng với Bích Vân cùng nhau lấy tay chống vách xe trước mặt mới không bị đụng vào!

- Thường nhị ca, làm sao vậy?

Bích Vân vội hỏi lái xe Thường Liễu.

- Có người cản đường chúng ta!

Thường Liễu đáp xong bèn nhảy xuống xe, đến nói chuyện với phu xe điều khiển chiếc xe ngựa to đang ngăn phía trước. Xuyên qua cửa sổ xe Từ Xán Xán nhìn ra bên ngoài, phát hiện phía trước có một chiếc xe ngựa hoa lệ chặn kín lối đi, mà người phu xe này mày rậm mắt to, trên đầu đội khăn, mặc trang phục cưỡi ngựa màu trắng, một bộ dáng công tử quần áo lụa là điển hình ở biện kinh, cười hi hi nhìn bên này, cũng không để ý đến Thường Liễu đang nói chuyện với hắn.

- Người này rốt cuộc là ai? Hình như đã gặp ở nơi nào rồi thì phải?

Từ Xán Xán nghĩ ngợi. Rất nhanh nàng đã nhớ ra người này là ai rồi! Thư tứ! Người đã từng đùa giỡn Từ Nghi Đồng và nàng! Lúc này Thư tứ đã nhảy xuống xe ngựa, đẩy Thường Liễu ra đi tới bên này.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ngụy Cơ

Editor: Buingan1209

Người đi trên đường thấy tình hình này đều nhanh chóng rời đi. Từ Xán Xán nhất thời nhức đầu. Nàng cũng không phải sợ Thư tứ này, dù sao đại bá đã sớm thay nàng báo danh tham tuyển ở hộ bộ, mặc dù Thư tứ là cháu nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, nhưng tên nàng đã thông qua đại thái giám Tôn Hoài Vũ trình diện trong cung, hơn nữa hiện tại người đến người đi trên đường, Thư tứ có thể làm gì nàng?

- Bích Vân, cuốn màn trúc lên đi!

Từ Xán Xán hít sâu một hơi, kềm chế tâm tình hốt hoảng, cố gắng làm mình tỉnh táo lại.

- Từ cô nương!

Thư tứ đứng trước cửa sổ, quay củ chào Từ Xán Xán một cái, nói ngay vào điểm chính:

- Tại hạ mến mộ cô nương đã lâu, luôn luôn mong ngóng cô nương...!

Nói xong, mắt hắn sáng quắc nhìn Từ Xán Xán, ánh mắt giống như đầu lười liếm trên mặt nhô nhún của Từ Xán Xán. Từ Xán Xán bị hắn nhìn như thế muốn buồn nôn, hai tay trong ống tay áo nắm thật chặt với nhau, rốt cục bình tĩnh lại. Nàng cũng không nhìn Thư tứ, cụp mắt nói:

- Tộc trưởng Từ thị Uyển Châu Từ Đình Hòa là bá phụ dân nữ, mọi việc của dân nữ đều do bá phụ làm chủ.

Dứt lời, nàng nhìn Bích Vân bên cạnh:

- Bích Vân, kéo mình xuống đi!

Bích Vân vươn tay kéo mình xuống. Thư tứ cách màn trúc nhìn Từ Xán Xán, trong lòng một trận ngứa ngáy, nói:

- Từ cô nương yên tâm, Thư mỗ sẽ lập tức đi bẩm báo tổ mẫu, cầu tổ mẫu chu toàn việc này!

Cha mẹ nghiêm khắc của hắn đều tiến cung rồi, tổ mẫu luôn luôn cưng chiều hắn là nghe lời hắn nhất!

Tay Từ Xán Xán vỗ vỗ trên tay Bích Vân, Bích Vân hiểu ý, lớn tiếng nói:

- Mời xe ngựa của công tử nhường đường!

Thư tứ nghĩ tâm Từ Xán Xán đã nghiêng về mình, tâm tình tốt cực kỳ, lập tức nhảy lên xe ngựa, tự mình nhường đường cho xe ngựa Từ gia. Đội xe ngựa từ từ đi xa, Bích Vân lặng lẽ nhìn lại phía sau một cái, quay đầu lại bẩm báo Từ Xán Xán:

- Cô nương, Thư tứ công tử kia vẫn còn đứng ở đó nhìn à!

Từ Xán Xán dừng một chút mới nói:

- Chuyện này đừng nói với người khác!

Nàng lại gõ gõ cửa sổ, dặn Thường Liễu cũng đừng nói ra! Thường Liễu luôn luôn ôn trọng, mặc dù không biết vì sao nàng lại như vậy, nhưng cũng không hỏi gì. Xe ngựa Từ gia rẽ sang một con đường khác, lúc này Từ Xán Xán mới thở dài một hơi, tấm lưng thẳng tắp trong nháy mắt cong xuống. Lúc này nàng mới phát hiện trên lưng mình đã đổ một tầng mồ hôi lạnh!

Từ Xán Xán đi Xuân Huy viện thỉnh an Từ lão thái thái trước. Lúc này trong chính đường Xuân Huy viện rất náo nhiệt, Hàn thị không có ở đây, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng ngồi trên ghế phía Đông bồi lão thái thái nói chuyện, còn ba vị di nương đứng hầu hạ một bên. Từ Xán Xán hành lễ thỉnh an Từ lão thái thái xong, bèn ngồi xuống ghế dựa lớn bên tay phải Từ Nghi Liên. Tuy rằng con trai thứ hai Từ Thuận Hòa yểu hoàng bang, được Thế tử Duyên Ân hầu Chu Anh đưa vào phủ Quốc công chữa bệnh cho Phó Đoàn luyện, nhưng Từ lão thái thái cũng không hỏi đến Từ Thuận Hòa một câu nào, một mực nói chuyện của phu thê Từ Đình Hòa. Từ Xán Xán nghe xong một hồi, lúc này mới minh bạch là chuyện gì xảy ra. Nguyên lai là vì Thái tử băng hà, phu thê Từ Đình Hòa tiến cung vào triều tùy theo tước vị chịu tang, mấy ngày nay sợ là không thể trở về, ba vị cô nương Từ Nghi Liên, Từ Nghi Đồng và Từ Nghi Lan đều nhờ cậy Từ lão thái thái trông nom. Từ lão thái thái nói lái nhai con làm sao được Vĩnh Yên để tin cậy, làm sao được Mã Thừa tướng nể trọng, cuối cùng còn nói đến hôn sự của các cháu gái, cười khanh khách nhìn Từ Nghi Liên:

- Nghi Liên à, ta đã cùng cha cháu nói chuyện rồi, nhất định phải lựa chọn cho cháu một ân huệ lang xuất thân nhà cao cửa rộng mới được!

Từ Nghi Liên nhất thời xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào. Từ Xán Xán tò mò nhìn về phía Từ Nghi Đồng, phát hiện Từ Nghi Đồng đang bĩu môi cười nhạt. Từ lão thái thái khinh thường cháu gái thứ xuất, Từ Nghi Đồng căn bản không được bà để trong mắt, bà vẫn nhìn cháu gái ruột Từ Nghi Liên như trước, tự cho là đẹp để hải hước nháy mắt một cái:

- Nghi Liên, tổ mẫu chọn Ngũ công tử Mã Đình Thành nhà Thừa tướng cho cháu được không?

Trong nháy mắt mặt Từ Nghi Liên trở nên tái nhợt. Mặc dù Mã Đình Thành là con trai Thừa tướng nhưng lại là con của thị thiếp, để trưởng nữ một quan lớn như Từ Nghi Liên gả qua, đã bị xem là thấp gả, càng không cần phải nói mẹ đẻ Mã Đình Thành còn là cái đáng về kia...Ánh mắt Từ Xán Xán đảo qua Từ Nghi Liên, lại nhìn về phía Từ Nghi Đồng. Từ Nghi Đồng “Ha ha” cười lạnh ra tiếng, giương cằm:

- Nghe nói di nương của Mã Ngũ công tử ở phủ Thừa tướng rất được sủng ái đấy!

Từ Nghi Liên ngẩng đầu lên, mắt đã hơi ươn ướt. Mặc dù năm đó mẹ đẻ Mã Đình Thành là thanh quan nhưng dù sao cũng xuất thân phong trần, nghe nói rất được Mã Thừa tướng sủng ái, thường tranh chấp với Thừa tướng phu nhân, bởi vậy toàn bộ gia đình quyền quý ở bên kinh đều biết vợ cả và tiểu thiếp của Mã Thừa tướng suốt ngày náo loạn gả bay chó sủa trong phủ. Từ Xán Xán yên lặng nghe, thầm nghĩ: Nếu Từ Nghi Liên gả vào Thừa tướng phủ, vừa có mẹ cả lợi hại, vừa có mẹ ruột cường thế được sủng ái, tương lai sợ là không tốt lắm. Từ Nghi Liên đã nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, mỉm cười làm nũng với Từ lão thái thái:

- Tổ mẫu ——

Nàng làm ra vẻ xấu hổ sợ hãi cúi đầu. Từ Xán Xán kinh ngạc liếc mắt nhìn Từ Nghi Liên, nhưng cũng không định nói chuyện thay nàng. Các nàng tuy là đường tử muội, nhưng bản thân Từ Xán Xán cũng bị đại bá Từ Đình Hòa coi như bậc thang để thăng tiến, đích nữ Từ Nghi Liên trở thành công cụ cũng không có gì lạ. Nàng chung trà lên nhấp một ngụm trà, Từ Xán Xán nhận ra là trà thượng hạng, bèn uống thêm ngụm nữa. Thời gian khi nàng còn ở Uyển Châu vẫn theo cha hái trà, dần dần dưỡng thành thói quen, không uống được loại trà khác. Lúc này Từ Xán Xán bỗng ý thức được, giống như trí nhớ của kiếp trước từ từ bị quên lãng, thời gian ở Uyển Châu cũng bắt đầu mờ nhạt, ngoại trừ một ít ký ức đặc biệt khác sâu. Nàng im lặng thờ dài. Con

đường phía trước còn rất dài, nàng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Buổi sáng đi học, Từ Xán Xán mang theo Bích Vân đến Xuân Huy viện dùng bữa trưa. Bữa trưa còn chưa mang lên, Từ lão thái thái nằm trong phòng ngủ —— lão nhân gia bà cảm thấy mình dâng hiến cả đời, nên tuổi già phải hưởng thụ thật tốt giống như: “Sàng thượng thăng nhất thăng, hoạt đảo lưỡng bách lưỡng” vì thế phần lớn thời gian một ngày nếu không phải nằm trên tháp thì cũng là nằm trên giường. Lúc này Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng đều đứng trong nhà chính, Từ Nghi Liên cầm khung thêu đang thêu hoa, Từ Nghi Đồng cầm một quyển sách đang đọc. Thấy Từ Xán Xán tới, Từ Nghi Liên vội vẫy tay gọi Từ Xán Xán:

- Nhị tỷ tỷ, đến xem muội thêu hoa lan này!

Từ Nghi Đồng giương mắt liếc nhìn Từ Xán Xán, cúi đầu tiếp tục xem sách của mình. Tỷ muội tụ chung một chỗ không khỏi nói chuyện phiếm. Mắt Từ Nghi Liên quét một vòng, xác định trong phòng không có nha hoàn bà tử, lúc này mới lên tiếng cười nói:

- Nhị tỷ tỷ, khi tỷ đi học, đại thái thái Thư phủ phái người làm mỗi tới bãi phòng tổ mẫu đấy!

Mắt Từ Xán Xán không đổi sắc, nhìn Từ Nghi Đồng một cái, phát hiện mặt Từ Nghi Đồng đỏ dần, lúc này mới nhìn về phía Từ Nghi Liên, chờ nàng nói tiếp. Từ Nghi Liên liếc nhìn Từ Nghi Đồng, che miệng cười nói:

- Nghe nói là muốn cưới Từ muội muội cho Thư tứ công tử!

Đầu tiên Từ Xán Xán sững sờ, sau đó lập tức cười với Từ Nghi Đồng:

- Chúc mừng Từ muội muội nhé!

Sắc đỏ ửng trên mặt Từ Nghi Đồng thoáng giảm bớt, vẻ đắc ý không che giấu được:

- Tỷ tỷ sao lại trêu muội muội thế!

Từ Xán Xán không biết Thư phủ đang làm gì, nhưng trong lòng lại có cảm giác “À, rốt cục ta cũng được giải thoát rồi”. Từ Nghi Liên đổ kỵ Từ Nghi Đồng, muốn liên hợp với Từ Xán Xán chống lại Từ Nghi Đồng, lại phát hiện Từ Xán Xán căn bản không lưu ý, không khỏi có chút thất vọng.

Biết Phó Dư Sâm còn đang bệnh, thân thể suy yếu nên Vĩnh Yên để lệnh cho đại thái giám Hoàng Lang dẫn người hộ tống Phó Dư Sâm trở lại nghỉ tạm. Phó Dư Sâm tiến cung thì ngồi lương kiệu, khi hồi phủ thì mặc dù không có nghi trượng của Thái tử, nhưng cũng đã ngồi xe kim lộ của Thái tử. Sau khi Phó Dư Sâm tỉnh lại đã là buổi trưa. Chàng chỉ rửa mặt xong liền bảo Phó Liễu bưng chén thuốc tới. Nhìn công tử uống một hơi cạn sạch chén thuốc, Phó Liễu mới bẩm báo:

- Bẩm công tử, buổi sáng Thư phủ tặng bốn người thị nữ tuyệt sắc, chắc là chuẩn bị cho Quốc công gia ạ!

Phó Dư Sâm hơi xoa trán:

- Lệnh cho Tiết Anh tra xét kỹ càng!

- Vâng!

Phó Liễu đáp ứng một tiếng lại nói:

- Ngự Sứ Lãnh Quốc Siêu và chủ sự lễ bộ từ tể ti Tần Xuân đã lên danh sách sơ qua, nói là bệ hạ tuổi xuân đang độ, tinh thần kiên cố, thích hợp để tuyển chọn tú nữ kéo dài hậu tự.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tâm Ý

Editor: Buigan1209

Phó Dư Sâm vẫn nằm nghiêng trên đệm như cũ, chỉ có khóe miệng dẫn theo ý cười lạnh lùng. Chàng không phải là một người hiền lành, trong cung chưa sinh ra nam anh nào, cho dù có cũng sẽ không sống quá một tuổi!

- Đại Lý tự khanh Đồng Tồn Phú nói ngài ngồi xe kim lộ là không đúng quy chế.

Phó Dư Sâm nằm nghiêng trên tháp, tay mở hộp trang sức mà hiệu vàng bạc vừa đưa tới, cầm lấy vòng tay vàng khảm ngọc bích hình lá bạc hà lên xem, nói:

- Trước hết cứ làm theo hấn đi thôi!

Trên mặt chàng mang ý cười nhàn nhạt, đúng là biểu hiện thường gặp lúc chàng muốn giết người. Phó Liễu nhìn thoáng qua rồi không dám nhìn nữa, cúi đầu tiếp tục bẩm báo:

- Thánh thượng đã hạ chỉ ý, lệnh Thái tử thiếu sư Lam Thiếu Kỳ, Thái tử thiếu phó Đinh Tu Bình và Thái tử thiếu bảo Sương Tử Anh đến điện Sùng Chính yết kiến! Hoàng Lang lệnh tiểu thái giám truyền một chữ!

Hấn dừng một chút, lúc này mới nói:

- Chữ kia đó là 'Hĩ' ạ!

Mặt Phó Dư Sâm không biểu tình, Phó Liễu tiếp tục bẩm báo:

- Phó Bích vừa truyền đến tin tức, sáng sớm Thụ tứ chặn xe ngựa Từ cô nương biểu lộ tâm ý, buổi sáng Thụ phủ cũng không có kỵ triều đình đã ban chiếu lệnh nội trong ba tháng không được đón dâu, tìm người làm mai đến Từ phủ xin lấy Từ Tứ cô nương!

Phó Dư Sâm vốn đang nằm nghiêng trên tháp, nghe Phó Liễu bẩm báo xong, lập tức ngồi thẳng, mắt phượng tinh xảo híp lại:

- Bảo Phó Bích và Phó Tùng tiếp tục quan sát, nếu Thụ tứ có ý đồ gì với Từ cô nương, lập tức bẩm báo!

Nếu Thụ tứ còn mơ ước Từ Xán Xán, vậy thì xem hấn còn mệnh hay không đã!

- Vâng ạ!

Phó Liễu bẩm báo xong, thấy công tử giống như không có ý định gì nữa, cũng chuẩn bị rời đi. Hấn đang muốn hành lễ cáo từ, lại nghe được công tử hỏi:

- Lâu Thế Huân có đi bồi Từ đại phu chơi cờ không?

Phó Liễu đáp:

- Lâu Thế Huân vẫn bồi Từ đại phu chơi cờ ngắm hoa uống rượu như công tử phân phó ạ.

Phó Dư Sâm thần nhiên nói:

- Sắp xếp cuộc sống hàng ngày của Từ đại phu cho tốt!

- Vâng ạ.

Phó Liễu trả lời. Cho dù Từ đại phu không phải là ân nhân cứu mạng của công tử, nhưng xem ở mặt mũi Từ cô nương, những người đi theo công tử như bọn họ này cũng sẽ kính có thừa đối với Từ đại phu! Phó Dư Sâm nhớ lại Từ Thuận Hòa lừa gạt bạc của mình khi còn ở Uyển Châu, nhân tiện nói:

- Phần thưởng Thánh thượng ban cho ngoại trừ lưu lại một ít cho ông ấy thưởng thức, còn lại đều đổi thành ngân phiếu Hưng Nguyên đi!

Vàng bạc để bên người cũng hơi nguy hiểm

- Vâng ạ!

- Đưa những thứ này cho Từ đại phu làm lễ tạ ơn đi!

Ngón tay thon dài của Phó Dư Sâm chỉ bốn hộp nữ trang màu đỏ để trên kháng tử đàn. Mấy món trang sức này chàng thiết kế riêng cho Từ Xán Xán, mượn tay Từ Thuận Hòa đưa cho nàng vậy! Phó Dư Sâm không thích nói nhiều, lại thường hay suy tư một mình, chàng biết mình muốn chiếm Từ Xán Xán làm của riêng rất mạnh, nhưng bất kể suy tư như thế nào, lại tìm không được lý do tại sao. Chàng luôn nghĩ Từ Xán Xán ấu trĩ ngây thơ cực kỳ, quả thực là một kẻ ngu si, nếu chàng không trông nom nàng, quan tâm nàng, sợ là nàng bị người ta ăn cũng không biết. Thấy công tử như có điều suy nghĩ, Phó Liễu cầm hộp trang sức lui xuống.

Trong viện dành cho khách tại Trúc Thanh viện ngoại trừ Từ Thuận Hòa, còn có một ít môn khách của Phó Dư Sâm. Từ Thuận Hòa ở khách viện Trúc Thanh viện rất là thích ý, với ông mà nói việc trị liệu cho Phó Dư Sâm cũng không phải quá khó khăn, phần lớn thời gian một ngày ông đều ở đây nhàn rỗi cũng hơi nhàm chán, may mà môn khách của Phó Đoàn luyện là Lâu Thế Huân thường tới tìm ông chơi cờ. Sau đó cùng Lâu Thế Huân ngắm hoa uống rượu rất hợp ý. Từ Thuận Hòa cảm thán: Thì ra làm môn khách của Phó Đoàn luyện lại thư thái như vậy! Ông cũng muốn trở thành môn khách của Phó Dư Sâm, bởi vậy càng thêm chú ý Phó Dư Sâm, sợ chén thuốc quá đắng, khi sắc thuốc cho Phó Dư Sâm ông cũng cho thêm ít đường phen để nịnh bợ lưu lại ấn tượng tốt cho Phó Dư Sâm.

Phó Liễu và Phó Quế cùng nhau đưa ngân phiếu, vàng nén và hộp trang sức đến khách viện giao cho Từ Thuận Hòa. Từ Thuận Hòa thấy vàng nén và ngân phiếu còn giả vờ dè dặt, làm ra bộ dáng thanh cao. Phó Liễu ân cần mở bốn hộp trang sức ra, đặt trên trường kỷ, cung kính mời Từ Thuận Hòa đến xem. Từ Thuận Hòa vô tình nhìn lướt qua, cuối cùng mắt cũng không dời ra được nữa, nhìn kỹ lại một lần, phát hiện theo thứ tự là trâm cài tóc bằng vàng hình hoa sen khảm ngọc, vòng tay vàng khảm ngọc bích hình lá bạc hà, vòng tay bằng vàng khảm ngọc bích hình hoa lê chạm rồng và chuỗi hạt bảo thạch

xanh biếc, đều là trang sức cực kỳ tinh xảo đẹp để quý giá, không khỏi cảm thán: Đây không phải là đồ trang sức mà trong lòng Xán Xán muốn nhất sao? Mặc dù trong lòng vui mừng, nhưng ông vẫn khiêm tốn nói:

- Từ mẫu thật sự là xấu hổ quá!

Phó Liễu mỉm cười:

- Phó Liễu nghe nói lệnh ái vừa cập kê, những đồ trang sức này vừa lúc dùng tới mà!

Nghe thấy hắn nói tới con gái mình, lại nghĩ đến khuôn mặt đẹp của con gái, trong lòng Từ Thuận Hòa lập tức cảnh giác, dẫn dắt rời đi để tài nói:

- Quý thể Đoàn luyện đại nhân hôm nay sao rồi?

Phó Liễu nghe vậy, lập tức kính cẩn nghiêm túc:

- Công tử nhà ta đã có thể miệng nói chuyện được rồi, nhờ có Từ đại phu đấy!

Từ Thuận Hòa âm áp cười:

- Quá khen quá khen!

Khi trời tối Từ Xán Xán mới về đến nhà. Nàng vừa mới vào nhà chính, Từ Nghi Xuân đã bung nửa miếng dưa hấu tiến lên đón:

- Tỷ tỷ, ăn dưa hấu đi!

Dưa hấu biện kinh rất nổi danh, vừa mềm vừa ngọt, Từ Xán Xán vội nhận lấy, rút thìa bạc ra ăn. Từ Vương thị đeo tạp dề đi vào nhà chính, thấy Từ Xán Xán đang ăn một miếng dưa hấu to nên nhắc nhở nàng:

- Xán Xán à, tối nay nướng làm thịt bò nấu cay, còn làm bánh rán nhân rau hẹ đấy, con mà ăn nhiều dưa hấu rồi tí nữa không nuốt trôi được đâu!

Từ Xán Xán tranh thủ lúc rảnh rỗi:

- Nướng yên tâm đi, dưa hấu tiêu hóa nhanh lắm!

Cuối cùng, Từ Xán Xán ăn xong rồi, nhưng lại no đến độ không đi nhanh được! Thấy nàng thực sự không thể ăn nữa, Từ Vương thị vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải nói:

- Con đi tản bộ chút đi! Tản bộ về thì xem có thể ăn được cơm tối nữa không!

Từ Xán Xán bảo Bích Vân Tiểu Hương ăn cơm trước, còn mình đi hậu viện. Hậu viện Từ gia không lớn, nhưng Ma Tước tuy nhỏ cũng có đầy đủ ngũ tạng, ngoại trừ hoa hoa cỏ cỏ, còn xây một chiếc đình dùng cây dương mộc làm trụ, trong đình bày một chiếc bàn tròn và bốn chiếc ghế. Trước tiên, Từ Xán Xán múc nước từ trong thùng chứa nước ở góc sân để tưới hoa, tưới xong lại đi lấy một chiếc kéo bạc, đến bên bụi hoa bên cạnh đường nhỏ đi qua đi lại, chọn một ít cắt xuống. Từ Xán Xán cắt không ít hoa hồng, sau đó cắm vào một bình hoa đưa lên cho mẫu thân. Khi dưa hấu trong dạ dày đã tiêu hóa gần hết, cuối cùng Từ Xán Xán cũng thêm nhỏ dải thịt bò nấu cay và bánh rán nhân rau hẹ. Bên trong canh thịt bò nấu cay có thịt bò nhừ, rong biển, đậu phộng và bột mì, rất thơm rất cay, Từ Xán Xán uống liền hai chén, lại ăn một khối bánh rán nhân rau hẹ. Bánh rán nhân rau hẹ mang theo mùi thơm của rau hẹ và bột mì, cắn một cái quả thực ăn ngon đến nỗi đầu lưỡi cũng muốn nuốt vào trong!

Ăn cơm tối muộn, lần thứ hai Từ Xán Xán lại khó chịu, bị đệ đệ pha trò một trận, không thể làm gì khác hơn là kêu Bích Vân và Tiểu Hương cùng đi hậu viện tản bộ. Nàng mới ra nhà chính đã nghe thấy đệ đệ nói với mẫu thân ở trong phòng:

- Nương à, tỷ của con sao lại ngu như vậy, dù là thích ăn cũng không thể ăn đến mức no như thế mà!

Từ Xán Xán quay đầu quơ quơ nắm tay về phía đệ đệ, lúc này mới xoay người rời đi. Trong hậu viện Từ gia, gió đêm mát mẻ mang theo hương thơm của hoa hồng, làm người ta như muốn say, thân thể Từ Xán Xán tựa trên cây cột bằng gỗ dương trong đình, hưởng thụ sự mát mẻ trong lành tuyệt vời của buổi tối. Thế nhưng, cho dù ban đêm yên tĩnh như vậy, Từ Xán Xán vẫn nhớ tới Phó Dư Sâm. Nàng thích Phó Dư Sâm, Phó Dư Sâm bị bệnh cũng giống như nàng bị đau, nhưng nàng không thể vì thích Phó Dư Sâm mà làm cho gia tộc rơi vào nguy hiểm. Nàng cũng không muốn bởi vì mình mà mang đến áp lực cho Phó Dư Sâm. Vậy thì, mình chỉ âm thầm thích chàng thôi, giấu chàng ở trong lòng, sau đó phải đi theo con đường của chính mình.

Đêm đã khuya, Bích Vân vội vàng nhắc nhở Từ Xán Xán trở về phòng. Ba người cùng nhau đến tiền viện. Trên hành lang tiền viện treo một đèn lồng màu trắng, vô số con muỗi anh anh ong ong bay tới bay lui ở bốn phía đèn lồng. Từ Xán Xán vừa mới đi tới khúc quanh thì thấy ngoài cửa phía Tây nhà chính có một gã sai vặt mặc quần áo màu đen đứng thẳng. Từ Xán Xán dừng bước, lẳng lặng lắng nghe tiếng nói chuyện truyền tới từ nhà chính. Trong phòng truyền ra một giọng nam xa lạ đang nói lời từ biệt. Từ Xán Xán vội vàng lui về phía sau, nàng thấy một người thanh niên mặc y phục màu đen từ nhà chính đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ban Đêm Đến Thăm

Editor: Buingan1209

Ngày mai Phó Dư Sâm muốn đi phía Đông ngoại thành Biện Kinh nơi binh lính đóng quân để nhậm chức, bởi vì muốn dùng bản lĩnh của mình làm cho các tướng quân dưới trướng tin phục, từ đó thu hút những thanh niên tài俊, chàng gọi Tiết Anh có xuất thân thế gia quân sự dưới trướng tới, hai người đang ngồi trong thư phòng bàn luận. Bàn luận kết thúc rất nhanh, Phó Liễu tới bẩm báo, nói là Từ đại phu bảo hần đưa những phần thưởng và ngân phiếu công tử cho về nhà trước. Phó Dư Sâm nghe vậy cũng chỉ gật đầu không nói gì. Phó Liễu hành lễ chuẩn bị lui xuống, lại bị Phó Dư Sâm gọi lại. Hần xoay người nghỉ hoặc nhìn Phó Dư Sâm, nói:

- Công tử, người...

Phó Dư Sâm hơi trầm ngâm, mới nói:

- Để ta mang theo Phó Tùng cùng đi cũng được!

Người Từ gia chưa thấy qua Phó Tùng, cũng thuận tiện hơn chút. Nhìn về mặt kinh ngạc của Phó Liễu, chàng rừ mi mắt xuống:

- Tìm một bộ y phục người chưa mặc mang tới cho ta!

Mặc dù Phó Liễu không biết nguyên nhân, nhưng hơn mười năm qua luôn mù quáng tin nhiệm công tử của mình nên vẫn đáp ứng một tiếng. Chẳng qua xưa nay Phó Liễu thông tuệ, nghĩ sơ qua đã hiểu ngay. Hần nhìn công tử giả vờ nghiêm túc, nghĩ công tử nhà mình quả thực như một tiểu tử lần đầu rơi vào lưới tình, chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan đến Từ cô nương thì lúc nào cũng hành động ngớ ngẩn. Phó Liễu nhin cười, tìm lý do lui xuống. Cái trang thành gã sai vặt xong, Thừa dịp ban đêm Phó Dư Sâm theo Phó Tùng đến Từ gia.

Thấy mẫu thân Từ Vương thị của Từ Xán Xán, chàng cũng hành lễ theo Phó Tùng. Phó Tùng nói rõ ý đồ đến, sau đó dâng lên một gói đồ. Phó Dư Sâm vừa vào nhà chính, Từ Vương thị cảm giác trước mắt sáng ngời, không tự chủ được nhìn Phó Dư Sâm vài lần, nghĩ gã sai vặt tuần tú mang về có bệnh này hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải, bèn liếc mắt nhìn thêm một cái. Bị mẫu thân Từ Xán Xán nhìn như vậy, mặt Phó Dư Sâm hơi hơi nóng lên, chàng biết mình da mặt mỏng, hơi chút là đỏ nên cúi đầu không nói một câu nào. Phó Tùng cũng đã nhận ra Từ phu nhân quan tâm đặc biệt tới công tử, vì vậy thân nhiên che miệng ho khan, nói:

- Từ phu nhân, Từ đại phu nói toàn bộ đồ đều ở trong này ạ!

Phó Tùng giao tiếp giỏi, bởi vì thế nên mới bị Phó Dư Sâm phái đến Yến lâu, hần cười cười nói nói mấy lời khách sáo với Từ Vương thị, trì hoãn không ít thời gian. Phó Dư Sâm chờ mãi vẫn không thấy tăm hơi Từ Xán Xán đâu, trong lòng không khỏi nhàn nhạt thất vọng. Phó Tùng đã nói trọng tâm câu chuyện xong, đành phải len lén liếc mắt nhìn công tử, phát hiện công tử tựa hồ đang thất thần, bèn cáo từ Từ Vương thị ra về.

Phó Dư Sâm không nghĩ tới lại trùng hợp như thế, vừa ra cửa đã gặp ngay Từ Xán Xán, trái tim không khỏi đập thình thịch. Từ Xán Xán vốn chỉ hơi tò mò nhìn, lại thấy một thanh niên dáng người cao gầy theo sát sau thiếu niên to khỏe phía trước, dưới ánh sáng đèn lồng mờ nhạt, da tay của chàng trắng nõn giống như ngọc, mặt mày tuần tú, sống mũi thẳng tắp, chỉ có đôi môi hơi trắng bệch, đúng là một mỹ nam bệnh tật, mặc trên người y phục màu đen của gã sai vặt, trên chiếc hông gầy quá mức thắt một đai lưng cũng màu đen. Chàng vượt qua cánh cửa thì dừng bước rồi quét mắt một vòng, khi nhìn thấy Từ Xán Xán, trong nháy mắt đó, đôi mắt đen sâu thẳm tựa hồ sáng ngời, nhìn chằm chằm Từ Xán Xán.

Từ Xán Xán và Phó Dư Sâm bốn mắt nhìn nhau, giống như ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, xung quanh trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại trái tim đập bịch bịch trong lồng ngực. Hai chân nàng tự động đi tới chỗ Phó Dư Sâm. Lúc này Từ Vương thị mang theo Đình ma ma ra tiễn khách, thấy hai gã sai vặt của phủ Định Quốc Công thay tướng công mang đồ tới còn đứng ở cửa, bà cười bảo Đình ma ma:

- Đình ma ma, tiễn hai vị này hộ ta!

Tiểu Hương và Bích Vân đứng song song bên cạnh Từ Xán Xán, lặng lẽ đánh giá Phó Dư Sâm, nàng luôn cảm giác mình đã gặp qua gã sai vặt tuần tú kia ở đâu rồi, bèn lặng lẽ kéo kéo tay áo Bích Vân, nói thầm:

- Bích Vân tỷ tỷ, gã sai vặt tuần tú kia hình như ta——

Tay Bích Vân che miệng nàng lại, sau đó cảnh cáo nhìn nàng. Tiểu Hương không dám nói nữa. Phó Dư Sâm nhìn Từ Xán Xán thật sâu, chậm rãi nháy mắt một cái, sau đó cùng Phó Tùng theo Đình ma ma đi đến đại môn. Từ Xán Xán luôn cảm thấy cái nhìn cuối cùng kia của Phó Dư Sâm mang theo rất nhiều thâm ý, nàng nhìn bóng lưng Phó Dư Sâm rơi vào trầm tư. Từ Vương thị nhìn về phía Từ Xán Xán, thấy con gái mình ngơ ngác nhìn hướng cửa chính, cười nói:

- Gã sai vặt của phủ Quốc công kia thật là đẹp mắt, nhưng mà thoát nhìn thân thể lại không được tốt lắm!

Lại buồn bực nói:

- Định Quốc Công sao lại nuôi loại sai vặt nhìn qua giống như gió sắp thổi bay này...

Từ Xán Xán:

- .. Nương, con muốn tắm!

Lực chú ý của Từ Vương thị lập tức chuyển đến trên người Từ Xán Xán, gật đầu nói:

- Ủ!

Nhìn về phía Đình ma ma:

- Lão Đình, cô nương muốn tắm, bà đi nấu nước đi!

Từ Xán Xán lỏa thể ngâm mình trong thùng nước tắm, chỉ thò đầu ra bên ngoài. Nàng bắt đắc dĩ nắn nỉ mẫu thân:

- Nương, con đang tắm, người đi ra ngoài đi!

Từ Vương thị giống như không nghe thấy Từ Xán Xán nói, bà khom lưng đứng bên cạnh thùng nước tắm, chỉ vào bộ ngực đã khá phát triển của Từ Xán Xán, gương mặt sầu lo:

- Xán Xán à, nơi này của con lại lớn thêm chút rồi, mặc y phục không đẹp đâu!

Từ Xán Xán vừa gội đầu, trên mặt hơi ướt, nghe vậy vội vàng dùng hai tay che khuất bộ ngực “Béo” nở nang của mình, trừng mắt không tiếng động khiển trách mẫu thân. Từ Vương thị thở dài, nói:

- Nếu không, sau này con ăn ít đi chút? Vẫn chưa tới mười sáu tuổi, lớn như vậy sẽ bị người ta cười cho!

Từ Xán Xán không sợ mẫu thân, cổ sức hừ một tiếng:

- Nương, con sẽ không mặc rộng y phục rộng thùng thình đâu!

Từ Vương thị có chút ngưng ngừng, lại nói:

- Nếu không, nương làm áo ngực cho con, con quần cái kia vào? Quần nhiều để nó không lớn lên nữa?

Từ Xán Xán:

- ... Nương, ngài đi ra ngoài trước đi đã!

Từ Vương thị đi ra, lúc này Bích Vân kéo Tiểu Hương đến gian tối phía Nam, trong phòng ngủ nhất thời chỉ còn lại một mình Từ Xán Xán. Nàng ngâm mình trong nước, suy nghĩ xem mình có nên chờ lúc người nhà đều ngủ hết, đi xem Phó Dư Sâm có ở ngoài cửa lớn chờ nàng không. Từ Xán Xán nghĩ đến đâu cả đầu, vẫn cảm thấy lúc Phó Dư Sâm ra về đã ám chỉ cho nàng. Nàng suy nghĩ một lát, sau đó đứng dậy ra khỏi thùng nước tắm, lấy khăn bố lớn quấn quanh người, cầm giá cầm nến đến tìm y phục trong tủ—— Bích Vân treo lên bình phong trung y tiết khổ sạch sẽ nàng căn bản không có ý định mặc. Từ Xán Xán bận rộn khá lâu, rốt cục hạ quyết tâm, lấy ra một chiếc áo ngực đồ thắm dùng sợi tơ đỏ tươi thêu một đóa hoa sen tĩnh đế, lại lấy một la y màu đen và một chiếc quần màu trắng. Nàng vừa chọn y phục xong, Bích Vân cũng quay trở lại. Từ Xán Xán không thấy Tiểu Hương đâu bèn hỏi:

- Tiểu Hương ngủ rồi à?

- Vâng, nàng ấy vừa uống xong chén trà bèn nằm xuống, ai ngờ vừa nằm chưa được bao lâu đã ngủ mất rồi, trước tiên nô tỳ hầu hạ cô nương đi nghỉ xong sẽ trở về nghỉ ngơi sau ạ.

Từ Xán Xán ở gian tối phía Bắc, Bích Vân và Tiểu Hương đang ở gian tối phía Nam. Từ Xán Xán lặng lẽ không nói gì. Bích Vân tiến lên cầm một chiếc khăn bố lau khô tóc cho Từ Xán Xán. Sau khi lau xong, Bích Vân lại lấy một chiếc yếm, la y và quần dài hầu hạ Từ Xán Xán mặc vào.

Ánh trăng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng, trên mặt đất xuất hiện những tia sáng nhỏ, Từ Xán Xán nghiêng người nằm trên giường, nhìn ánh trăng trước cửa sổ, lòng tràn đầy nôn nóng lắng nghe động tĩnh ở gian tối phía Nam. Đêm nay Bích Vân chắc là quá mệt mỏi, ngủ rất sâu, Từ Xán Xán ở bên cạnh cũng có thể nghe được tiếng ngáy của nàng. Nhưng nàng vẫn lật qua lật lại ở trên giường không hạ được quyết tâm. Đúng lúc này, nàng nghe được một tiếng “chì nha” truyền tới từ gian sáng, giống như là tiếng mở cửa. Từ Xán Xán cảm thấy da đầu tê dại, thân thể cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đồ Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Hôm nay là một đêm trăng sáng. Vệ sĩ của Phó Dư Sâm đang ản núp hai bên đường phố, nhìn thấy Phó Dư Sâm và Phó Tùng đi ra, cũng lặng lẽ đi theo. Đêm đã khuya, trên đường phố không người qua lại, chỉ có tiếng bước chân của bọn họ và tiếng chó sủa văng vẳng. Mặc dù thân thể Phó Dư Sâm cao gầy, nhưng chân lại dài nên bước đi rất nhanh, dường như nếu không đi như thế chẳng sẽ không tự chủ được mà quay trở lại. Phó Tùng vội vàng chạy theo, nhỏ giọng nói:

- Công tử, nô tài có chuyện muốn bẩm báo!

Bước chân Phó Dư Sâm chậm lại. Phó Tùng:

- Công tử, nô tài vừa báo Phó Bích nghĩ biện pháp làm cho tiểu nha hoàn kia của Từ cô nương hôn mê...

Phó Dư Sâm dừng bước nhú mày nhìn hắn. Trong lòng Phó Tùng lo sợ, không biết mình làm thế là đúng hay sai, hắn nhìn về mặt công tử, ấp a ấp úng nói:

- Nô tài còn báo Phó Bích để cửa...

Phó Dư Sâm theo dõi hắn, mắt phượng thâm trầm không nói lời nào. Phó Tùng sắp bị hù chết, thân thể hạ thấp, đôi mắt nhỏ trông mong nhìn công tử. Phó Dư Sâm nhìn qua có vẻ không có biểu tình gì nhưng trên thực tế trong lòng lại hơi thoải mái. Đêm nay chàng muốn đi thăm Từ Xán Xán, nhưng lý trí nói cho chàng biết làm như vậy là quá ngốc nghếch, bởi vậy trên đường vừa đi vừa đấu tranh, ai biết Phó Tùng này lại quyết định thay chàng rồi. Mặc dù trong lòng hải lòng nhưng trên mặt Phó Dư Sâm vẫn không có biểu tình gì. Chàng đuổi chân đá Phó Tùng một đá, sau đó xoay người đi nhanh về phía Từ gia. Phó Tùng cảm thấy bị công tử đá cũng không đau một chút nào cả, nhìn đáng về vội vàng của công tử, hiểu rõ tối nay mình làm đúng rồi, hân hận tức vui vẻ chạy đuổi theo. Hắn cùng bọn Phó Liễu đều được Quốc Công gia giao cho công tử từ khi còn bé, theo Phó Dư Sâm đã mười năm, giờ trở thành thân tín trung thành, khi công tử buồn mà lo âu, khi công tử vui thì vui vẻ theo.

Chẳng mấy chốc đã đến cửa Từ gia, Phó Tùng núp ở bụi rậm bên cạnh cây hòe của gia đình đối diện Từ gia. Phó Dư Sâm đứng dưới cây lựu trong sân Từ gia. Lần trước chàng tới gặp Từ Xán Xán chính là ở chỗ này. Nhà Từ Xán Xán hình như chưa nghỉ ngơi, Phó Dư Sâm đứng đó, lắng lắng nghe. Trong viện có một bà tử cao giọng hỏi Bích Vân:

- Bích Vân, cô nương tắm rửa xong chưa? Có muốn thêm nước nữa không?

Bích Vân nói rất nhỏ, Phó Dư Sâm không nghe rõ. Chàng đã biết Từ Xán Xán đang tắm, lòng không khỏi hơi khác thường. Phó Dư Sâm cúi đầu, trong đầu hiện lên tình cảnh hai khắc chung trước gặp Từ Xán Xán. Chàng chỉ nhớ rõ Từ Xán Xán mặc y phục màu trắng, bên trong là áo lót màu hồng, dưới áo lót là bộ ngực nở nang... Chàng nhắm mắt lại, tạm thời quên hết bản thân vốn yêu sạch sẽ, thân thể tựa trên tường Từ gia, cố gắng đè nén nội tâm xao động.

Không biết qua bao lâu, Từ gia hoàn toàn chìm trong yên lặng. Phó Dư Sâm nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích, tựa như tiến vào trạng thái nhập định. Một tiếng quạ kêu trong sân vọng tới, Phó Dư Sâm chợt mở mắt —— đây là tín hiệu mà Phó Bích và Phó Tùng đã ước định! Chàng tựa như không giống người bệnh nặng mới khỏi, nhanh chóng đi tới cửa chính Từ gia, hai tay đặt trên hai cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra. Chàng dùng lực rất nhẹ, cửa chính hầu như không phát ra một phát ra âm thanh nào đã mở ra một khe hở. Thân thể Phó Dư Sâm nhỏ gầy, rất nhẹ nhàng chen qua khe hở đi vào. Bích Vân chờ chàng ở cửa. Thấy chàng tiến đến, nàng im lặng hành lễ, nhỏ giọng nói:

- Công tử, nô tỳ ở bên ngoài coi chừng!

Nàng nhanh chóng ản người trong bóng tối. Phó Dư Sâm đứng trước cửa sương phòng phía Đông, nhẹ nhàng đẩy cửa ra —— chàng chưa bao giờ do dự như tối nay, cuối cùng hạ quyết tâm, chàng đi tới từng bước, thực hiện mục tiêu của mình. “Chỉ nha” một tiếng, giữa hai cánh cửa lộ ra một khe hở. Phó Dư Sâm đứng trước cửa, lại do dự một lần nữa. Chàng tự hỏi nội tâm của mình. Phó Dư Sâm tự nhận là một người làm đại sự, là một nam tử hán kiên cường. Là một nam nhân, dĩ nhiên chàng muốn là một người đường đường chính chính ở trong lòng nữ nhân mình yêu, nhưng hôm nay chàng lại giống như một tên quý hão sắc, do dự đứng trước cửa phòng Từ Xán Xán. Đường nhiên, chàng không biết ở trong lòng Từ Xán Xán, chàng là tuấn mỹ, tinh xảo, sạch sẽ, cao cao tại thượng như trăng sáng trên bầu trời.

Phó Dư Sâm nói quá ít nghĩ quá nhiều, lúc này chàng đang suy nghĩ mình thích Từ Xán Xán ở điểm nào. Cuối cùng, chàng vẫn nói không nên lời là vì sao. Chàng chỉ thường thường nghĩ đến nàng mà thôi. Chàng chỉ nhớ rõ bộ ngực đầy đặn và thân thể mềm mại mang theo mùi thơm của Từ Xán Xán. Phó Dư Sâm quyết định nghe theo tiếng gọi của thân thể và đại não, bước vào cửa phòng Từ Xán Xán.

Làm Từ Xán Xán thống hận chính là, khi gặp phải thời điểm nguy hiểm, thân thể nàng không phải khẩn trương bảo vệ mình, mà là mềm nhũn trên giường, căn bản không nhúc nhích được. Nàng ngậm đầu ngón tay trong miệng, cố sức cắn một cái, muốn để cho mình kiên cường, thế nhưng vô ích! Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Từ Xán Xán co lại thành một đoàn run lập cập.

- Xán Xán?

Là tiếng của Phó Dư Sâm? Đúng là tiếng Phó Dư Sâm rồi! Ngán ngùng mấy giây, trong lòng Từ Xán Xán giống như ngồi xe qua núi, thay đổi rất nhanh. Nàng kèm chế vui mừng kích động, giọng run run:

- Là ta!

Phó Dư Sâm nhận ra là tiếng của Từ Xán Xán. Ánh trăng hắt qua cửa sổ làm chàng thấy được Từ Xán Xán. Từ Xán Xán bọc chăn quỳ gối trên giường,

nhìn cô đơn lại nhỏ yếu như không nơi nương tựa. Lòng chàng nhất thời mềm mại cực kỳ, bước đến bên giường, vươn hai tay ôm cả người Từ Xán Xán và chôn mòng trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Phó Dư Sâm khép chặt hai tay để cho Từ Xán Xán dính sát trên người mình. Chàng mặc áo dài màu đen bằng lụa mỏng còn Từ Xán Xán chỉ mặc áo lót, hai thân thể chỉ cách nhau một tầng y phục mỏng manh dán sát vào nhau, chàng có thể cảm nhận rõ ràng thân thể mềm mại của Từ Xán Xán, ngửi thấy hương thơm ngào ngạt trên người nàng. Trong khoảnh khắc này, Phó Dư Sâm nhớ lại lúc trước khi chàng ngửi thấy mùi thơm trên người nữ nhân và mùi son phấn thì sẽ nôn mửa. Chàng càng ôm lấy Từ Xán Xán chặt thêm. Từ Xán Xán là của chàng, là ông trời dành riêng cho chàng.

Từ Xán Xán bị ôm quá chặt, sắp không thở nổi. Hơi thở ấm áp của Phó Dư Sâm trên đỉnh đầu nàng, làm thân thể trong ngực chàng cũng run rẩy theo. Ngực chàng hơi gầy nhưng ấm áp vững chắc, Từ Xán Xán vươn hai tay ôm hông Phó Dư Sâm, dán mặt ở trước ngực chàng. Lần thứ hai cảm nhận được hông của Phó Dư Sâm rồi cuộc gây đến thế nào, trước kia nàng là kinh ngạc, bây giờ là yêu thương. Phó Dư Sâm ôm Từ Xán Xán, cảm thấy cực kỳ ấm áp yên bình, chàng vốn không thích nói chuyện, bởi vậy chỉ đơn giản ôm Từ Xán Xán cũng không định nói lời nào. Từ Xán Xán có nhiều điều muốn nói cùng Phó Dư Sâm, lại không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng nàng giẫy khỏi Phó Dư Sâm, ngồi song song với Phó Dư Sâm ở trên giường, nhẹ giọng hỏi:

- Tên tự của công tử là gì?

Đây là nàng học từ cha mình. Phó Dư Sâm hơi kinh ngạc nhìn Từ Xán Xán:

- Tên là...

Chàng đột nhiên ôm Từ Xán Xán, đặt nàng ngồi lên chân mình, cố gắng nói lảng sang chuyện khác. Từ Xán Xán xê dịch trong ngực chàng, cố tìm một vị trí thỏa mái —— Phó Dư Sâm quá gầy, ngồi trên đùi chàng cũng không phải là một chuyện quá thoải mái! Phó Dư Sâm không khỏi thống khổ rên một tiếng. Từ Xán Xán cảm giác được phía dưới có một vật cứng chia vào phía dưới mình, nàng lập tức hiểu rõ đó là cái gì, không khỏi mặt đỏ tới mang tai muốn tránh thoát. Hơi thở ấm áp của Phó Dư Sâm phun bên tai Từ Xán Xán, chàng cúi đầu mút vành tai Từ Xán Xán. Lúc này Từ Xán Xán mới phát hiện điểm nhạy cảm của mình nhiều lắm, nàng không khỏi cong ngón chân, hô hấp dồn dập. Phó Dư Sâm nhẹ giọng nói bên tai nàng:

- Tên tự của ta là Thiên Từ!

Từ Xán Xán ngẩn người, không nhìn được nở nụ cười. Nàng thực sự không nghĩ tới Phó Dư Sâm đẹp như thiên tiên lại có tên tự quê mùa như thế! Phó Dư Sâm bị nàng cười thẹn quá thành giận, mặt đỏ tới mang tai, bèn cố sức ôm lấy Từ Xán Xán đặt ngang lên giường, đè lên người nàng, cảm thụ thân thể mềm mại của nàng. Chàng đè ép một hồi, cũng nghĩ như thế này không hợp lý, lập tức nâng người dậy, tách hai chân Từ Xán Xán ra, quỳ gối ở giữa. Trên thân Từ Xán Xán chỉ mặc yếm, phía dưới là tiết khổ bằng lụa mỏng, giữa yếm và tiết khổ là một vùng da thịt trắng mịn mượt mà. Phó Dư Sâm sợ làm bị thương nàng, cẩn thận từng tí một vuốt ve nàng. Vuốt vuốt một hồi, cuối cùng chàng phức chí tâm linh (việc đến thì lòng sáng ra), kéo yếm của Từ Xán Xán ra, hai tay cầm hai luồng dây đã xoa nắn.

Từ Xán Xán không nghĩ tới bản thân mình lại nhạy cảm như vậy, cả người nhanh chóng run rẩy, phát ra âm thanh thật nhỏ. Nghe được tiếng của nàng, tâm Phó Dư Sâm khê động, tay cách tiết khổ sờ vào chỗ đó của Từ Xán Xán. Chàng phát hiện tiết khổ đã ướt đầm, bèn nâng hai chân Từ Xán Xán lên vòng qua eo mình, sau đó lấy ra vật đã bành trướng kinh người cách tiết khổ chia vào chỗ đó của Từ Xán Xán. Phó Dư Sâm cách tiết khổ cố sức đâm vài cái, cảm giác mình sắp nghẹn chết rồi! Chàng tựa như nổi điên muốn Từ Xán Xán, nhưng chàng biết bây giờ không phải lúc. Chàng yêu Từ Xán Xán, bất luận gì làm tổn hại tới Từ Xán Xán chàng cũng không muốn làm! Thà rằng mình bị nghẹn.

Tay Từ Xán Xán bắt tri bắt giác sờ lên vật cứng rắn nóng như lửa kia của Phó Dư Sâm. Tay Từ Xán Xán cực kỳ mềm mại non mịn, nàng vừa nắm chỗ đó của Phó Dư Sâm, da đầu Phó Dư Sâm lập tức căng thẳng, suýt nữa tiết ra. Giống như trong ký ức lần trước của Từ Xán Xán, tay nàng cầm không đủ. Từ Xán Xán áp dụng kỹ thuật mà Âu Dương đại gia dạy nàng mà vuốt ve hai cái, lập tức cảm thấy bị chất lỏng nóng ấm bắn lên tay. Trong bóng tối nàng nhìn Phó Dư Sâm, Phó Dư Sâm cụt hứng nằm một bên, lấy tay che mắt. Phó Dư Sâm muốn giải thích đây là lần đầu tiên của chàng, không cùng nàng một chỗ, nơi đó của chàng căn bản sẽ không cứng rắn được... Thế nhưng, bởi vì xấu hổ và giận dữ đan xen, chàng không nói gì cả, mặc quần xong vội vã lao ra ngoài.

Từ Xán Xán lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, cuối cùng xác định Phó Dư Sâm vừa đi khuất, cảm giác kỳ quái trên tay nhắc nhở nàng. Từ Xán Xán ngốc nghếch đưa tay đến chớp mũi ngửi ngửi, không ngửi thấy rõ là mùi vị gì. Nàng nghĩ dịch thể này là của Phó Dư Sâm, bèn không tự chủ được lê lưỡi liếm một chút. Sau đó, Từ Xán Xán bị hành động không biết xấu hổ của mình dọa sợ. Nàng thật nhanh rút một chiếc khăn từ dưới gối ra lau sạch sẽ chất lỏng trên tay, vò khăn lại thành một cục, lại rút ra thêm một chiếc khăn nữa bọc lại, nhét dưới gối đầu, định đến khi trời sáng thì lặng lẽ ném đi.

Sáng sớm Bích Vân và Tiểu Hương tới hầu hạ nàng. Từ Xán Xán lấy hai thỏi bạc nhỏ cho Bích Vân và Tiểu Hương. Bích Vân và Tiểu Hương hành lễ cảm tạ. Từ Xán Xán nhìn Tiểu Hương:

- Tiểu Hương, người nhất định phải cố gắng hơn nữa mới được!

Tiểu Hương bị nàng nhìn hơi sợ hãi, vội vội vàng vàng đáp vâng. Lúc này Từ Xán Xán mới nói:

- Người đi lấy giúp ta vài thùng nước, chút nữa ta có việc cần dùng đến!

Bích Vân vội hỏi:

- Cô nương muốn rửa gì ạ? Để nô tỳ làm cho ạ!

Từ Xán Xán cười:

- Nhưng ta muốn tự mình làm!

Đội Tiểu Hương đi ra ngoài, thân thể Từ Xán Xán không khỏi thư giãn xuống, nàng suy nghĩ mới sáng sớm mình đã thị uy cảnh cáo Tiểu Hương, kỳ thật lúc làm như vậy nàng cảm thấy mình là một người xấu xa!

Phó Dư Sâm ngủ không bao lâu đã tỉnh. Phó Dương hầu hạ chàng rửa mặt, Phó Quế mang mũ và áo giáo ra chuẩn bị giúp công tử mặc vào. Tiết Anh cũng sớm thay giáp trụ chạy tới, vào thư phòng, thẳng thắn lưu loát hành lễ một cái:

- Tiết Anh tham kiến Đoàn luyện đại nhân!

Phó Dư Sâm vẫn đắm chìm trong xấu hổ và giận dữ đêm qua, bởi vậy chỉ liếc mắt nhìn hần, cũng không phản ứng. Người dưới trưởng Phó Dư Sâm đều biết tính tình của chàng, vì vậy Tiết Anh cũng không cầu nể, cười hi hi đứng lên. Nhìn bộ dáng Tiết Anh vui vẻ, Phó Dư Sâm rất muốn hỏi hần tại sao đêm qua mình lại tiết nhanh như thế. Trước kia là chàng không cứng được, hiện tại cứng được thì lại bị tiết sớm, việc này làm Phó Dư Sâm thật khó sởn mả! Dưới trưởng chàng có mấy người trẻ tuổi nhưng chỉ có Tiết Anh đã thành thân, chàng phải có chút kinh nghiệm hơn à? ! Nhưng cuối cùng Phó Dư Sâm vẫn không mở miệng. Chàng nghĩ, việc này chỉ có chàng và Xán Xán biết là được!

Phó Liễu đi đến, cầm trong tay một chồng thiệp mời, thư tín và các loại lễ vật.

- Công tử, lại có người vạch tội người đầy ạ!

Phó Liễu mặt mày ừ dột nói.

- À.

Phó Dư Sâm rất bình tĩnh,

- Có những ai thế?

Phó Liễu cầm lấy danh sách đọc lên:

- Lễ nghi viện phán lễ bộ Lý Triệu Khánh, Hình bộ viên ngoại lang Trương Khánh, Ngự Sử Tổng Kim Văn...

Nghe đến mấy tên quan viên tố cáo mình, Phó Dư Sâm hít một hơi thật sâu, quên ngay chuyện nhi nữ tình trường này ra sau ót, nghiêm túc tinh thần chuẩn bị nghênh chiến.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Dùng xong bữa trưa, Phó Dư Sâm chậm rãi cười ngửa từ doanh trại quân đội Hạnh Hoa đi ra, Chu Anh, Tiết Anh, Phó Liễu cùng với mười mấy người mặc giáp trụ bảo vệ quanh chàng hướng Tây hoa môn mà đi. Phó Dư Sâm cười ngửa yên lặng suy nghĩ. Đương nhiên chàng biết những người buộc tội chàng đều là môn hạ chó săn của Thư thị. Chàng qua, hiện tại chàng cần khiêm tốn, biểu hiện ra khí độ bản thân, dù sao chỉ cần Vĩnh Yên đế và phụ thân đều không sinh ra nam đinh thứ hai nữa, bọn chúng cũng không cách nào thay thế người thừa kế ngôi vị hoàng đế được. Mà chàng, hiện tại phải thể hiện khí độ bản thân và tấm lòng của mình với Vĩnh Yên đế, đồng thời cho Thư thị một ít phản kích, trước hết phải để cho bọn chúng khó chịu mới được! Tựa như có ý, mỗi lần chàng nghĩ đến Từ Xán Xán, chàng sẽ lập tức ép buộc đại não bỏ qua.

Chuyện đêm qua đã thành vùng cấm trong đầu chàng, ngay cả bản thân chàng cũng không muốn nghĩ tới, bởi vì quá mất mặt, không chỉ vừa tiếp xúc là “tiết”, mà chàng còn hốt hoảng bỏ chạy, thực sự là sỉ nhục lớn nhất trong mười tám năm qua của chàng mà! Mỗi khi Phó Dư Sâm nghĩ đến sự việc đêm qua thì trong lòng ngực lại có cảm xúc ảo não muốn đắm ngực dậm chân dâng lên. Chàng nhìn đồng ruộng ven đường, ý đồ dời đi lực chú ý. Trời xanh mây trắng, bên dưới là đồng ruộng mênh mông bát ngát, lúa mạch đã sớm gặt xong, trên ruộng mọc lên vô số mầm đỗ xanh, mầm đậu tương và mầm cây ngô xanh mướt, những cây này còn hơi có vẻ non nớt từ từ sinh trưởng trong gió nhẹ dập dềnh. Phó Dư Sâm nhìn một chút, vùng xung quanh lòng máy

nhú lại. Suốt chặng đường chàng từ quân doanh đi ra, mãi cho đến đây cũng không nhìn thấy một cột mốc nào, xem ra đây đều là đất của địa chủ. Vì thế chàng lại nghĩ tới gần đây tình hình thôn tính đất đai và bóc lột mất đất phải xa xứ lưu lạc tại kinh thành càng ngày càng nghiêm trọng, ánh mắt chàng trở nên sâu thẳm. Chu Anh thúc ngựa chạy tới, cười hi hi nói:

- Đại ca, huynh lại có cái chủ ý hồi thi u gì đấy?

Đối với Chu Anh là con một của cô cô này, Phó Dư Sâm cũng không thể tàn nhẫn độc ác được, cũng lười mắng chửi tức giận với hắn. Chàng dùng roi ngựa quất Chu Anh một cái, không để ý tới hắn nữa mà nhìn về phía Tiết Anh bên cạnh, nói:

- Đi xem đây là đất của nhà ai!

Tiết Anh đáp “vâng”, sau đó thả chậm tốc độ, nói khẽ với một người thanh niên mặc giáp trụ đi theo phía sau:

- Thay đổi thường phục đi điều tra một chút chủ nhân chân chính của mảnh đất này là ai!

Chu Anh vui rạo rực theo sát Phó Dư Sâm, vừa rồi bị chàng đánh một roi, đối với hắn mà nói không đau cũng chẳng ngứa, đơn giản là không đáng kể. Hắn luôn luôn có phần bi ối, hận không thể sẵn tới lại bị đại ca lườm một cái.

Đoàn người vào Tây hoa môn đi về phía hoàng cung. Đi tới ngõ hẻm Uy Từ thì dừng lại, một người mặc áo xanh ở bên đường khoát tay áo một cái, Phó Liễu lập tức bắt tri bất giác cười ngựa thoát khỏi đội ngũ. Phó Dư Sâm vừa mới xuống ngựa ở bên ngoài cửa cung, Phó Liễu tiến lên thấp giọng nói:

- Đã liên lạc được với An Dương hầu rồi ạ!

Lại nói:

- Thi thê Mã Bất Phàm đã hoá táng ở nghĩa trang, Phó Tùng giả trang mang hài cốt về nhà rồi ạ!

Trong nháy mắt Phó Dư Sâm có chút hoảng hốt, chàng vẫn nhớ lời tiên Thái tử nhắc nhở, muốn cho Mã Bất Phàm hợp táng với hắn. Bây giờ chàng không có khả năng đưa di cốt Mã Bất Phàm tiến nhập lăng tẩm của Thái tử được, chuyện này không đáng để mạo hiểm, nhưng một ngày nào đó chàng sẽ hoàn thành di nguyện của tiên Thái tử! Lúc khẽ vuốt cằm, Phó Dư Sâm liếc mắt thấy Hoàng Lang đã mang theo hai tiểu thái giám ra đón, bèn khoát tay lệnh Phó Liễu lui ra. Hoàng Lang dẫn Phó Dư Sâm đi vào chỗ sâu trong hoa viên, nhìn hai tiểu thái giám một cái, xác định hai người bọn họ một phía trước một ở phía sau xa xa đi tới mới nhỏ giọng nói:

- Quan gia đồng ý bản tấu của Viên Lâm, đang lệnh khám thiên giám chọn ngày giờ tốt để tuyển tú nữ vào cung!

Nụ cười như gió xuân ấm áp đột nhiên xuất hiện trên mặt Phó Dư Sâm lại phút chốc biến mất, chỉ để lại dư âm quanh quẩn. Tay chàng vỗ vỗ vai Hoàng Lang, nhẹ giọng nói:

- Làm phiền ngươi rồi, ta đều nhớ kỹ!

Lời nói này làm thân thể Hoàng Lang run lên, trong lòng tràn ngập vui mừng —— phải biết rằng, Phó Đoàn luyện chưa bao giờ tùy tiện hứa hẹn như thế!

Vĩnh Yên để gặp Phó Dư Sâm ở điện Sùng Chính. Trước tiên ông nói với Phó Dư Sâm:

- Ngày mai đến đây sớm chút, cho cháu gặp mặt Đình Tu Bình, Lam Thiếu Kỳ và Sướng Từ Anh!

Phó Dư Sâm đứng dậy đáp “vâng”. Thái tử thiếu sư Lam Thiếu Kỳ, thái tử thiếu phó Đình Tu Bình và thái tử thiếu bảo Sướng Từ Anh là “Tam cô” phụ tá Thái tử, xem ra Vĩnh Yên để muốn chuẩn bị cả hai phương án, cùng lúc làm cho chàng trở thành Thái tử hữu danh vô thực, mặt khác lại muốn tuyển chọn nhiều mỹ nữ cần cù cây cỏ để thu hoạch con nối dòng. Vĩnh Yên để mang theo Phó Dư Sâm đi tản bộ ngự hoa viên. Nhìn mặt trời chiều chiếu lên bụi hoa lải, Phó Dư Sâm nhìn một lúc lâu, thờ dài.

- A Sâm làm sao vậy?

Vĩnh Yên để hỏi.

- Những cây hoa lải này đang trong độ tươi đẹp nhất, hoa trắng như tuyết thơm ngát làm người ta yêu mến; nhưng vừa nghĩ hoa đẹp như vậy rồi cũng héo tàn, cháu lại —— ai ——

Vĩnh Yên để gõ trán Phó Dư Sâm một cái, không khỏi nở nụ cười:

- Cháu từ nhỏ đã có ý chí sắt đá, khi nào thì bắt đầu thương xuân thu buồn thế?

Phó Dư Sâm muốn nói lại thôi:

- Ai, Lục tỷ Thất tỷ...

Nghe chàng nhắc tới, Vĩnh Yên để lập tức nghĩ tới hai người con gái tài mạo của đường đệ Phó Vân Chương đã qua tuổi mười tám mà vẫn chưa gả, không khỏi nhủ này. Phó Dư Sâm giống như không thấy được ánh mắt ông, vuốt ve hoa lải lăm bầm:

- Nghe nói hôm nay An Dương hầu muốn nhờ phụ thân của Thục phi làm mai mối, không biết thế nào...

Lúc này trong lòng Vĩnh Yên để đã có quyết định.

Nhân lúc hai phu thê Từ Đình Hòa ở trong cung chưa trở về, sau khi Từ Xán Xán học xong thì đến ngay chỗ Từ lão thái thái từ biệt trở về nhà. Vừa vào nhà, nàng đã thấy phụ thân cười tủm tỉm chờ nàng trong nhà chính, không khỏi cực kỳ vui mừng, vội vàng hỏi han, dâng trà cho phụ thân. Từ Thuận Hòa mỉm cười hỏi con gái:

- Xán Xán, đồ trang sức cha đưa cho con có đẹp không?

Từ Xán Xán gật đầu liên tục, lời kéo cánh tay của phụ thân:

- Cha, con đều rất thích, nhất là vòng tay vàng khảm ngọc bích hình lá bạc hà, lá bạc hà chạm khắc giống như thật, nam cũng rất đẹp!

Từ Thuận Hòa thấy con gái vui mừng, trong lòng cũng thỏa mãn, nhân tiện nói:

- Đây chính là cha tần tần khổ khổ kiếm cho con, con phải hiếu thuận với lão nhân gia ta đấy!

Từ Xán Xán: "...". Nàng nghĩ sợ là những món này đều do Phó Dư Sâm làm riêng cho nàng đấy! Nghĩ đến cha cũng tự kỷ giống như mình, Từ Xán Xán không khỏi mỉm cười, nàng lại ân cần hỏi:

- Cha ơi, cha có muốn ăn dưa hấu không?

Từ Nghi Xuân ở một bên cố ý nói:

- Không có việc gì mà xum xoe bợ đỡ nếu không phải phùng gian tà cũng là trộm cướp!

Tay Từ Xán Xán nhẹ nhàng nhéo lưng hán một cái. Từ Nghi Xuân lập tức cáo trạng với cha:

- Cha, tỷ tỷ bắt nạt con!

Từ Thuận Hòa thấy hai con đấu võ mồm, không khỏi nở nụ cười. Thời gian ông ở phủ Định Quốc Công đã rất kỳ vọng sẽ trở thành môn khách của Phó Đoàn luyện, ai ngờ ám hiệu vài lần, Phó Đoàn luyện cũng không đáp lại, lúc đó trong lòng ông có phần không dễ chịu; Nhưng về đến nhà, thấy được thể từ con cái, gia đình vui vẻ ngược lại càng làm ông thoải mái hơn.

Phu thê Định Quốc Công ở trong cung ngày ngày, Phó Dư Sâm cũng đi quân doanh ngoài thành, phủ Định Quốc Công hiếm khi yên tĩnh thế này. Phía Đông Hồng Phong uyển có một hồ lớn, bên hồ trồng đầy cây tử đằng và cây tùng, Phó Lục tiểu thư và Phó Thất tiểu thư đang vui vẻ thoải mái chơi đu dây bên hồ, thấy thân tín của mẫu thân là Hà ma ma mang theo một tiểu nha hoàn ở bờ bên kia vòng quanh hồ đi tới bên này. Biết được phụ thân mẫu thân đã từ trong cung trở về, Phó Hồng Anh và Phó Côi Anh đều rất vui vẻ, cũng không thắc mắc gì mà mang theo thiếp thân nha hoàn theo Hà ma ma ra Hồng Phong uyển.

- Cái gì giữa con và Thất muội chọn một người gả cho con trai trưởng của An Dương hầu á?

Phó Hồng Anh lập tức kháng nghị.

- Ai chẳng biết An Dương hầu thích uống rượu, con cái sinh ra đều là người ngu! Nhất định hán cũng là một kẻ ngu si!

Phó Côi Anh không nói gì nhưng biểu hiện trên mặt đã cứng ngắc. Phó Phu nhân oán hận nói:

- Chắc là do thằng nhãi con Phó Dư Sâm giờ trò quý! Chỉ hận Hoàng đế cũng không nói với cha các con một tiếng đã hạ chiếu gả rồi!

Phó Hồng Anh lại muốn ồn ào, Phó Côi Anh lời kéo nàng ta nói:

- Lục tỷ, chúng ta đến ngoài thư phòng tìm cha đi!

- Đúng đúng!

Phó Hồng Anh rút cuộc biết phương hướng hành động, phấn khích nói,

- Phải làm cho cha biết, Phó Dư Sâm chỉ là con vợ kẻ nghèo hèn, tỷ muội chúng ta mới là chính tông đích mạch Phó gia!

Chạng vạng ngày hôm đó Từ Xán Xán vừa mới học xong, phu thê Từ Đình Hòa cũng từ trong cung trở về. Bất chấp phong trần mệt mỏi, cho những người khác trong phòng lui xuống chỉ để lại Từ Xán Xán, Từ Đình Hòa liếc mắt nhìn thê tử, lúc này mới mỉm cười nói với Từ Xán Xán:

- Xán Xán này, ngày mai Tôn công công sẽ đón cháu tiến cung gặp thánh thượng!

Ông đắc ý cực kỳ:

- Thánh thượng tự mình gặp mặt, đây chính là vinh hạnh rất lớn đấy!

Trong nháy mắt mặt Từ Xán Xán không còn huyết sắc, hai tay giấu trong áo hai tay run nhè nhẹ. Sau khi trải qua kiểu điểm đêm qua, nàng cũng quên mất không còn một mảnh chuyện mình phải vào cung!

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đổ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Từ Xán Xán cầu vào lòng bàn tay để bản thân nhanh chóng trấn định lại. Thế nhưng, bất tri bất giác ánh mắt của nàng đã uрон ướt. Nàng cúi đầu, miễn cưỡng bày ra vẻ tươi cười, trong ánh mắt long lanh tràn đầy nước mắt, cố gắng khiến ngừ điệu bình thường:

- Vâng ạ!

Từ Hàn thị liếc mắt nhìn Từ Xán Xán: Lúc này chẳng phải phải nói lời cảm tạ hay sao, nha đầu này nói “vâng” cái gì thế! Bà nhìn thấy đôi mắt hoa đào của Từ Xán Xán ngập nước, đôi môi đỏ búng hơi mở ra, mặc dù chỉ mặc la y màu đen và quần trắng mộc mạc, trên đầu chẳng qua chỉ cài một cây trâm bạc nhưng giữa vẻ trắng trong thuần khiết ấy lại lộ ra sự xinh đẹp, đáng người mềm mại như không xương động lòng người. Từ Hàn thị không nhịn cảm thán một tiếng trong lòng: Nha đầu kia quả thực là làm cho người ta vừa thấy đã thương mà! Bà liếc nhìn trượng phu, nghĩ ông thật sự rất thật tình mắt. Từ Đình Hòa hiền lành nhìn Từ Xán Xán, nói một câu:

- Nếu lọt vào mắt xanh của thánh thượng, được vào cung, cháu nhất định phải hiền thực, đoan trang, độ lượng, hầu hạ thánh thượng thật tốt, sớm ngày sinh hạ hoàng tử.

Từ Xán Xán tươi cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng thì đang tự mình giải thích câu từ của đại bá nói: “Hiền thực” ư, là muốn ta thể hiện dáng vẻ hiền lành; còn “Đoan trang” chẳng phải là muốn ta trước mặt thì thể hiện đoan trang còn khi ở chỗ của Hoàng đế thì phải nịnh bợ à; còn “độ lượng” lại là muốn ta không nên được sùng mà kiêu, làm ra việc tranh thủ tình cảm quá quắt đấy mà! Nàng hơi phúc thân:

- Vâng ạ!

Từ Hàn thị lại cười nói:

- Ngày mai sang đây, Âu Dương đại gia sẽ an bài nước hương tắm rửa và chuẩn bị đồ trang sức trang điểm cho cháu!

- Vâng ạ!

Từ Xán Xán vừa trả lời vừa phúc thân. Từ Đình Hòa nâng chén trà lên uống một ngụm rồi lại để chén xuống nói:

- Hiệu thuốc bắc nhà cháu đã đứng vững gót chân ở phố Mã Đạo, cửa hàng này vốn là của anh em nhà Mã Tương, ta mua về thay cha cháu đấy!

Từ Xán Xán biết rõ ý đại bá nói là kế ước hiệu thuốc nhà mình vẫn còn ở trong tay ông ta, cũng giả vờ lắng nghe, nhưng không hé răng. Từ Đình Hòa lại nói:

- Cha cháu trị bệnh cho Phó Đoàn luyện, đây là chuyện tốt, khi trở lại hãy nói cho cha cháu biết, phải cố gắng thân cận với Phó Đoàn luyện chút, phải nịnh bợ hần nhưng không được làm cho người khác nghĩ cả nhà Từ thị là thân tín của Phó Đoàn luyện!

Từ xán nghĩ: Đây đại khái là nói ông ta làm quan trong triều, không có khả năng thân cận với Phó Dư Sâm, nhưng nếu cha nàng nịnh bợ Phó Dư Sâm, như vậy có thể lưu lại một đường lui cho Từ gia. Nàng phúc thân nói:

- Cháu gái hiểu rồi ạ!

Từ Đình Hòa cảm thấy những điều cần nói đã nói xong, trên mặt ông mang theo ý cười:

- Ông ngoại Hàn gia vừa phái người đưa tin ——

Ông nhìn về phía Từ Xán Xán sau khi nghe thế lập tức ngẩng đầu lên tha thiết nhìn mình:

- Nghi Xuân đã vượt qua cuộc thi ở Quốc Tử Giám, chắc cũng đã có người đưa tin đến nhà cháu, ngày mai Nghi Xuân cũng có thể đi trình diện rồi!

Cặp mắt hoa đào đang ngập nước của Từ Xán Xán trong nháy mắt sáng lên: Tiểu đệ mình không có bối cảnh lại tuổi còn nhỏ có thể thi đậu Quốc Tử Giám, thực sự là ngoài ý muốn! Đến lúc này, cuối cùng nàng triệt để bình tĩnh, nghiêm mặt nói:

- Tạ ơn đại bá! Cháu gái sẽ luôn vẫn nhớ ân đức của đại bá đối với một nhà chúng cháu ạ!

Dứt lời, nàng đoan đoan chính chính hành lễ với phu phụ Từ Đình Hòa một cái. Ra khỏi chính đường Thanh Tâm viện, Từ Xán Xán đứng trong đình viện, trong lòng mờ mịt bàng hoàng, nàng có cảm giác như “Thiên hạ tuy lớn nhưng ta không có đường nào để đi”. Một lát sau, nàng đứng thẳng lưng. Bất luận là con đường gì, chỉ cần chưa kết thúc tuyến tú thì đi một bước tính một bước vậy! Từ Xán Xán nhìn về phía Bích Vân vừa tới, mang theo nàng đi tới nhà kẻ nơi mình nghỉ ngơi hàng ngày, nhỏ giọng hỏi:

- Hỏi thăm được tin tức gì không?

Bởi vì hai ngày nay trong quá trình dạy học tâm tính Âu Dương đại gia có chút không vui, cho nên trước khi nàng học xong đã bảo Bích Vân đi hỏi thăm, sau đó nàng mới đi gặp phu phụ Từ Đình Hòa. Bên ngoài nhà kẻ có vài cây hoa quế cành lá tươi tốt rậm rạp rất dễ giấu người. Bích Vân đi ra ngoài ngó nghiêng một vòng, cho đến khi xác định không có ai nghe lén, lúc này mới trở về bẩm báo Từ Xán Xán:

- Nô tỳ nghe ngóng. Thấy tiểu nha đầu hầu hạ Âu Dương đại gia nói là trượng phu của Âu Dương đại gia đánh bạc ở Kim Minh uyển, đem tiền bạc tích góp cùng khế ước mua nhà của Âu Dương đại gia ở biện kinh bán hết rồi, hai vợ chồng âm ỉ một trận, hôm nay đến chỗ ở cũng không có. Hơn nữa trong phủ đã nói chỉ giữ lại Trương ma ma và Hồ giáo tập, buổi chiều ngày mai Âu Dương đại gia phải rời đi, bởi vậy trong lòng buồn bã.

Từ Xán Xán hơi trầm tư, nàng hiểu nguyên nhân Từ phủ không giữ Âu Dương đại gia ở lại. Mặc dù Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng một người con vợ cả, một người thứ xuất thì cũng đều là Từ gia khuê tú, là con gái ruột của Từ Đình Hòa. Sở dĩ lưu lại Trương ma ma là để dạy các nàng cung lễ, mà Hồ giáo tập lưu lại để dạy văn học cho các nàng, chỉ có nội dung mà Âu Dương đại gia dạy là con gái ruột thịt của Từ Đình Hòa không cần học. Ngày mai, sau khi hoàn thành việc trang điểm cho nàng xong đương nhiên nàng ấy sẽ phải rời đi! Nghĩ đến thời gian ở cùng Âu Dương đại gia mấy tháng này, trong lòng nàng có chút thương cảm, nhân tiện nói:

- Trước hết người đi lấy cái tráp hình hoa sen màu đỏ mà ta để ở Xuân Huy viện tới đây đi!

Cái tráp hình hoa sen màu đỏ là đại nương cho nàng, bên trong đều là vàng ngọc trang sức mấy ngày nay đại bá đại nương thưởng cho, hôm nay phải lấy về. Bích Vân nhanh chóng ôm tráp tới. Nàng mở ra, hỏi Từ Xán Xán:

- Cô nương, cần lấy cái gì ạ?

Từ Xán Xán nhìn sơ qua, sau đó lấy một đôi nhẫn vàng và một ít ngân phiếu mệnh giá không lớn, lại lấy toàn bộ bạc nén từ bên trong ra, cuối cùng lấy thêm bốn chiếc vòng tay bằng vàng nữa. Những vàng bạc này đều có khả năng trực tiếp lưu thông, chắc là có thể giúp đỡ Âu Dương đại gia. Nàng dùng khăn gói kỹ những vật này lại, bảo Bích Vân giấu trong tay áo, hai chủ tớ cùng tới thiên viện nơi Âu Dương đại gia và ba vị giáo tập nghỉ ngơi. Âu Dương đại gia đang ngồi trên tháp cầm một quyển phổ khúc lên xem, thấy Từ Xán Xán tiến đến, cũng không đứng dậy nghênh tiếp mà cười nói:

- Nhị cô nương, ngồi lên tháp đi!

Từ Xán Xán mang theo Bích Vân tới, ngồi xuống đối diện với Âu Dương đại gia, cũng không lời vòng vo, tiếp nhận bọc nhỏ trên tay Bích Vân, ý bảo Bích Vân đi ra ngoài coi chừng trước, sau đó đưa bọc nhỏ cho Âu Dương đại gia.

- Đây là...

Âu Dương đại gia tiếp nhận bọc nhỏ, may là nàng luôn luôn tiêu sái, lúc này cũng không chút chần chờ. Từ Xán Xán xuống tháp, hành lễ một cái, lúc này mới nói:

- Học trò sắp xuất sư, nghe nói ngày mai đại gia phải rời đi nên dâng tặng một phần quà nhỏ cho người!

Ngày trước Âu Dương đại gia nổi danh Giang Nam, có thể nói “Ngũ lăng niên thiếu tranh triền đầu, nhất khúc hồng tiêu bất tri sở”, sau khi hoàn lương lại bởi vì không người nương tựa mà lưu lạc đến tận đây, trong lòng đã lạnh thấu từ lâu, hận không thể lập tức đi tìm cái chết để cầu sạch sẽ. Mặc dù nàng đối với Từ Xán Xán nói nói cười cười dốc lòng truyền thụ, kỳ thực trong lòng vẫn không muốn quá quen thân, không nghĩ tới ở lúc nguy cấp như thế này, ngược lại Từ Xán Xán lại xuất thủ tương trợ! Nhìn ngân phiếu, bạc nén và trang sức bằng vàng trong khăn, trong lòng một phen kích động, Âu Dương đại gia cảm ơn xong, lại nói:

- Ngày mai thiếp sẽ phải rời khỏi biện kinh trở về Giang Nam, ngày sau không biết phiêu bạt phương nào. Ngày trước thiếp có một tỷ muội, hôm nay ở trong cung, nghe nói là chủ vị cung Ý Dương, lúc Nhị cô nương vào cung hãy lặng lẽ nói tên của thiếp, cũng có thể kết giao một ... hai ....

Từ Xán Xán gật đầu, cách bàn con nắm tay nàng, hơi có chút lưu luyến không rời. Âu Dương đại gia hơi trầm ngâm, lại nói:

- Thiếp đã sớm chuẩn bị hai đồ vật khác nhau, chỉ là không biết nên đưa cho cô nương hay không!

Nàng cầm lấy chiếc tráp màu đỏ bên cạnh, dùng chìa khóa mở ra, đưa cho Từ Xán Xán. Từ Xán Xán lấy vật trong hộp ra, phát hiện là hai quyển sách và một hộp bạc ngọc. Ngoài bìa sách chỉ có một chữ, trong hộp bạc ngọc là hương cao màu đỏ, mùi hương thơm ngát tỏa ra. Âu Dương đại gia nói:

- Quyển sách này cô nương tự mình về nhà xem, hương cao này chỉ dùng để bôi bôi.

Nàng cười một cách tự nhiên, tiếng nói hơi chậm lại:

- Có tác dụng thúc tỉnh cực mạnh!

Từ Xán Xán rất cảm kích, lại không nhiều lời. Nàng đứng dậy, hành đại lễ với Âu Dương đại gia.

Thường Liễu đã sớm đưa xe tới đón nàng và Bích Vân. Khi đánh xe ngựa đi hẳn lại nói với Từ Xán Xán:

- Đại cô nương, Nghi Xuân tiểu ca thi đậu Quốc Tử Giám rồi, sư phụ bảo ta đến Từ Yên lâu đặt ba bàn tiệc, một cho Bích Vân Tiểu Hương các nàng, một cho những tiểu nhị ở hiệu thuốc bắc, còn có một bàn nói là chờ người trở lại ăn mừng đấy!

Từ Xán Xán đầy bụng tâm sự cũng vui mừng hơn hờ:

- Thật tốt quá!

Nói xong mặt nàng lại không có biểu tình. Lúc xe ngựa về đến nhà, Từ Xán Xán kéo kéo mặt, đầu tiên là thần nhiên cười, sau đó là cười ngọt ngào, tiếp theo là khẽ cười, hỏi Bích Vân:

- Kiểu cười nào là đẹp mắt nhất?

Bích Vân nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ nghe ngóng, nói là có thể mang theo một thị nữ đi vào, nô tỳ theo người!

Nụ cười trên mặt Từ Xán Xán biến mất trong nháy mắt, cầm tay Bích Vân, nhưng không lên tiếng. Lúc xuống xe, nhìn cha mẹ và đệ đệ tươi cười ra đón, Từ Xán Xán vội vàng thể hiện vui mừng vô hạn.

Phó Dư Sâm dùng bữa tối ở điện Sùng Chính cùng Vĩnh Yên đế. Dùng bữa tối xong, Vĩnh Yên đế giữ Phó Dư Sâm lại bởi ông uống trà. Từ khi tiên Thái tử băng hà, ông vẫn chưa triệu kiến phi tần nào, cũng không muốn đi gặp Thư Hoàng hậu, bởi vậy một mình ở điện Sùng Chính, thật sự có hơi cô độc. Nhân lúc hoa son chi ngoài hành lang điện Sùng Chính nở rộ, đại thái giám Tôn Hoài Vũ lệnh tiểu thái giám dời trúc tháp ra ngoài đó, Phó Dư Sâm ngồi song song với Vĩnh Yên đế trên tháp, vừa ngắm hoa vừa uống trà. Trên mặt Vĩnh Yên đế mang theo thân thiết, uống một chén trà nhỏ, lúc này mới phân phó Phó Dư Sâm:

- Ngày mai khi cháu trở lại từ quân doanh, hãy đi bái phỏng Đình Tu Bình, Lam Thiếu Kỳ và Sướng Tử Anh trước. Tuy Tam cô là kiêm quan, ngoài trọng trách lớn, trách nhiệm nặng nề, ba người này cũng đều là từ nhất phẩm, A Sâm, khi gặp bọn họ cháu phải có thái độ kính cẩn đấy!

Phó Dư Sâm có thể hiểu được tâm tư của Vĩnh Yên đế, biết ông tuy khát vọng có thể sinh hạ hậu tự, nhưng hôm nay cũng thực sự muốn coi mình là con trai, mong muốn mình có thể thân cận với ông như chính con trai ruột không câu nệ bó buộc. Chàng cũng không đứng dậy, cười nói:

- Cảm tạ hoàng bá phụ!

Nhìn khuôn mặt tuần tú mang theo vẻ xấu hổ cười cười của Phó Dư Sâm, tâm tình Vĩnh Yên đế cũng trở nên khá hơn, cười nói:

- Năm đó Phó thị ta có thể lập nghiệp là bởi vì Phó thị ta nam thanh nữ tú, có nhiều nữ nhân Phó thị vào cung làm phi, cho đến khi Ý Thái hậu của Phó thị sinh hạ Ai đế Đại Chu, Thái tổ Phó thị ta mới đoạt được ngôi Hoàng đế!

Vĩnh Yên đế mỉm cười:

- Đừng thấy ngày thường cháu tuần tú, lúc còn trẻ trăm còn đẹp mắt hơn so với cháu đấy!

Ông nhìn Phó Dư Sâm, trầm giọng nói:

- Cháu không phải là con vợ cả, bởi vậy muốn chọn chính thê thần phục cháu, cháu phải chọn thứ nữ của gia tộc quan văn, không thể kết thân với quyền thần võ tướng, cũng không thể là dòng chính, như vậy cháu mới có khả năng lợi dụng, có thể gây khó dễ cho bọn họ, mới không có họa ngoại thích; cháu có thể chọn phi tần thiên tư quốc sắc mà mình thích, nhưng nhất định phải tuyển những nữ nhân của gia đình đảng hoàng, như vậy mới có khả năng nắm các nàng trong lòng bàn tay cháu được!

Phó Dư Sâm biết Vĩnh Yên đế đang dạy mình đạo làm vua nên kính cẩn lắng nghe. Vĩnh Yên đế nâng chén trà lên uống một ngụm:

- Thê tử chỉ là người quản lý gia vụ cho cháu, đừng để nàng tham dự chính vụ; những nữ nhân khác chỉ có thể là đồ chơi, không có khả năng động tình! Đối với quan viên phải ân uy tình thi, nên thưởng phải thưởng, đáng chết phải giết, không được do dự! Quân đội nhất định phải nắm giữ trong tay mình! Thái giám chỉ là nô tài, đồ chơi, dùng bọn họ nhưng không nên ý lại, không nên gây thành họa lớn như Đại Hán.

Mấy ngày nay Vĩnh Yên đế suy tính rất nhiều. Tuy ông nghe theo đám người Viên Lâm khuyên can đề nghị chuẩn bị chọn nữ tử đảng hoàng tiến cung nhưng ông cũng biết cùng với chờ mong sinh được con nối dòng hư vô mờ mịt, còn không bằng giáo dục Phó Dư Sâm thật tốt trước. Ông an bài đường đi cho Phó Dư Sâm:

- Trước hết, bắt đầu từ ngày mai cháu không cần lên triều, buổi sáng mỗi ngày hãy đi quân doanh, trăm muốn nhìn thủ đoạn của cháu một chút, nếu là đạt yêu cầu thì sẽ giao cầm quân cho cháu!

Phó Dư Sâm vừa muốn tạ ân, ông khoát khoát tay:

- Hãy nghe trăm nói xong! Buổi chiều trăm an bài mấy người Đình Tu Bình dạy bảo cháu. Dừng bữa tối cùng trăm xong hãy về.

- Tạ ơn hoàng bá phụ!

Phó Dư Sâm đứng dậy tạ ân.

- Ngồi xuống đi!

Vĩnh Yên để lại nói,

- Ngày mai Trăm chọn vài người từ gia đình đang hoàng làm bạn cùng cháu, A Sâm cháu không nên suy nghĩ nhiều!

Phó Dư Sâm cười khê:

- Cháu biết!

Trở lại thư phòng Trúc Thanh viện, lúc này Phó Dư Sâm mới hỏi Phó Liễu:

- Người có đi tìm Phó Bích không?

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Tiểu nhị Yến lâu và hai bà tử đã đưa bàn tiệc tới, Tiểu Hương và Đình ma ma bày trong nhà chính xong, Từ Vương thị cho các nàng xuống phía dưới thưởng thức bàn tiệc đặt riêng cho các nàng. Trong lòng Từ Xán Xán đã quyết định, cũng trở nên bình tĩnh hơn, nàng rửa sạch tay sau đó ngồi xuống phía Đông bàn vuông, cười hi hi nhìn bàn tiệc trên bàn. Món nóng có sáu, theo thứ tự là dạ dày hầm Quảng Đông, thịt Đông Pha, vịt nướng biện kinh, rau cải xào tỏi, thịt dê hầm hành tây và canh bào ngư; thức ăn lạnh có thịt bò kho Uyển Châu, thịt muối trộn mầm liễu, mật ong pha thiên ma và rau trộn lá bạc hà; món canh là cá quả nấu chua cay.

Rau trộn lá bạc hà xanh ngắt ónh nhuận trông rất ngon. Từ Xán Xán gấp một miếng ném thử. Lúc ăn xong một miếng đầu tiên, thấy ăn thật ngon vì thế lại ăn tiếp miếng thứ hai, nàng cảm thấy như có một mùi thơm ngát bay vào mũi, rất nhẹ nhàng khoan khoái. Từ khi Từ Xán Xán tới biện kinh, cũng lâu rồi không được ăn thịt bò Uyển Châu, vừa nghĩ như thế nàng lại hoảng hốt, vội vàng gấp một miếng ném thử. Nàng không thích ăn thịt lắm, nhưng cũng cảm thấy món thịt bò kho này được chế biến tỉ mỉ vừa thơm vừa mềm hương vị đậm đà. Nàng lại ăn thêm mấy miếng mới chuyển sang món thịt Đông Pha, món thịt Đông Pha này cũng ăn thật ngon, thơm mềm mà không ngấy! Từ Xán Xán vừa gấp một miếng thịt muối trộn mầm liễu, thì thấy Yến lâu phái hai bà tử bưng hai chiếc khay đi đến, một khay để một bát thuốc viên nho nhỏ, một khay để một chén canh còn bốc hơi nóng. Bà tử bưng khay đựng bát canh thuốc viên đi vào, theo âm thanh “thử thử” vang lên, viên thuốc trong bát cũng đi động theo. Bà tử phúc thân, nói:

- Đây là món “Tiêu tặc hoàn thử” ạ.

Nói xong thì lui xuống. Từ Xán Xán dùng muối múc một muỗng nếm nếm, nước canh đủ cả chua, cay, mặn, thơm mát, thuốc viên cũng vừa mềm vừa thơm, quả nhiên là mỹ vị mà! Thấy Từ Xán Xán ăn ngon như vậy, Từ Nghi Xuân chế giễu nàng:

- Tỷ tỷ, tỷ mà ăn nữa sẽ thành béo phì đấy!

Nếu như là trước đây, Từ Xán Xán kiểu gì cũng phải đuổi đánh hấn một phen, nhưng lần này lại không để ý tới hấn mà tự mình múc một muỗng canh Tiêu tặc hoàn thử. Từ Nghi Xuân cảm thấy đêm nay tỷ tỷ có hơi kỳ quái.

Nghe công tử hỏi, Phó Liễu vội vàng hỏi bẩm:

- Theo như mọi lần, nô tài báo Phó Dương đi. Phó Dương đã quay về, nói là đã giao đồ vật kia cho Phó Bích rồi ạ!

Phó Dư Sâm khẽ vuốt cằm, tuy chuyện này liên quan đến Từ Xán Xán, vô cùng quan trọng, nhưng chàng cũng không nhắc lại nữa. Dừng người thì không nghĩ ngợi, nghĩ ngợi thì không dùng người là nguyên tắc của chàng, những chuyện nhỏ thế này Phó Liễu Phó Dương có thể làm tốt được.

Chu Anh không biết từ nơi nào tìm được nhật ký của Hồ Phi Hiền thời kỳ Đại Lương Thiên Minh đế, cầm tới cho chàng xem, nói là bên trong ghi chép rất nhiều đấu tranh chính trị quân sự. Phó Dư Sâm lấy sách lật một cái, phát hiện bên trong kể lại sự việc quyền thần tranh đấu trong triều đình Thiên Minh đế, vì vậy cầm sách lên chăm chú xem. Xem được một hồi, Phó Quế tới nói nước đã chuẩn bị xong, có thể tắm rồi. Để nịnh bợ Phó Dư Sâm, Từ Thuận Hòa nói cho Phó Liễu một phương pháp cường thân kiện thể —— dùng nước nóng thay thế nước lạnh mà tắm! Nguyên văn lời Từ Thuận Hòa nói là:

- Thể chất của Đoàn luyện đại nhân quá kém, một hồi cảm mạo cũng có thể lấy mạng của ngài, không bằng ta nói một biện pháp có thể áp dụng thử chút!

Phó Liễu nghe ông nói cái gì phải chết, sợ ông nói lời không dễ nghe, nhưng lại nghĩ ông là cha Từ cô nương, cũng không tiện chỉ ra mà liếc nhìn mấy cái, lúc này mới khiêm tốn chấp tay nói lời cảm tạ. Phó Dư Sâm thử vài lần, thấy có chút hiệu quả nên cũng kiên trì thực hiện. Trong khi tắm, Phó Dư Sâm suy nghĩ tâm sự. Khi chàng mười lăm tuổi bị phụ thân Phó Văn Chương mang theo rời khỏi kinh thành, đi nơi đóng quân ở Uyển Châu, chuyện thứ nhất phụ thân bảo chàng làm là đi du lịch khắp Đông Phương đại lục. Phó Dư Sâm mang theo Phó Liễu và Phó Tùng cứ như vậy rời khỏi Uyển Châu, dấu chân của chàng trải rộng khắp Di quốc phía Đông đến quốc gia hải đảo Việt quốc ở phía Nam, bộ tộc Tháp Khắc Khắc phía Tây và Liêu quốc phương Bắc. Thậm chí chàng đã từng leo lên thuyền hải tặc Nam Hải Việt quốc, cưỡi lạc đà của bộ tộc Tháp Khắc Khắc. Lần du lịch này kéo dài đến hai năm giúp Phó Dư Sâm tổng kết được ba điều. Điều thứ nhất là ở Đông Phương đại lục, Đại Lương ở vị trí trung tâm cũng không cường đại như người Đại Lương vẫn tưởng tượng, mà còn rất nhiều cường địch xung quanh, bộ tộc Tháp Khắc Khắc và người Liêu hung hãn, những dân tộc du mục này bình hùng tướng mạnh đang nhìn chằm chằm đất nước làm nông canh là Đại Lương như hổ đói, càng không cần phải nói hải tặc ở Nam Hải Việt quốc! Còn Di quốc và Đại Lương là đồng tông đồng tộc, bởi vì chiến loạn mà phân chia thành hai quốc gia, công chiếm Đại Lương là nguyện vọng của toàn bộ người Di quốc!

Điều thứ hai là vấn đề thôn tính đất đai càng ngày càng nghiêm trọng. Nông dân bị địa chủ tước đoạt, sẽ từ từ mất đi tất cả, cuối cùng trôi dạt khắp nơi hoặc là chết đi, chuyện như vậy xảy ra, dân hỗn loạn sẽ gây thành đại loạn toàn quốc. Mà vấn đề thôn tính đất đai ở Đại Lương đã đến mức khó có thể không chế nổi, chỉ tính riêng quốc cữu Thư gia đã chiếm lấy một nửa ruộng đất rồi.

Thứ ba là vấn đề quyền lực. Làm người thừa kế ngôi vị Hoàng đế Đại Lương nhưng trong tay không có quyền lực, ngoại trừ trở thành đối tượng khi nhục của người khác, cái gì chàng cũng đều không phải, khi bọn Thư Hoàng hậu hãm hại chàng cũng có bằng chứng danh thép nhất. Cuối cùng, rốt cuộc chàng cũng hiểu rõ, chỉ có cách lấy được quyền lực tối cao ở Đại Lương mới có khả năng loại bỏ các loại tệ nạn, mới làm cho nước giàu binh mạnh, mới thực hiện được hoài bão của mình!

Với chàng mà nói, địch nhân hàng đầu ngăn cản chàng kế thừa ngôi vị Hoàng đế tất nhiên là Thư Hoàng hậu và Thư Liên Vân, cũng là đại biểu cho gia tộc Thư thị. Dừng hôn sự của Phó Hồng Anh và Phó Côi Anh là bước đi đầu tiên đã kích nộ nhỏ đối với Thư thị Phó phu nhân, bước tiếp theo sẽ bắt giặc phải bắt vua trước, phải động tới Thư Hoàng hậu. Phó Dư Sâm cần chỉ là một cơ hội. Mà chàng đang tìm một cơ hội như vậy. Còn đang suy nghĩ những chuyện quốc gia đại sự, đầu óc chàng không tự chủ được lại nhớ tới Từ Xán Xán. Từ Xán Xán xuất hiện trong đầu chàng chính là vào đêm nàng chỉ mặc áo lót màu đỏ và tiết lộ màu trắng, đôi mắt ngập nước, đôi môi mềm mại, thân thể đầy đặn... Cuối cùng, suy nghĩ của chàng dừng ở cảm xúc khi tay chàng đặt trên bộ ngực Từ Xán Xán, mềm như thế, ấm áp như thế, thơm như thế, nắm trong tay cực kỳ phù hợp... Nhìn thân thể ở trong nước của mình có phản ứng, mặt Phó Dư Sâm đỏ bừng. Chàng dựa vào thùng nước tắm giữa đầu thờ dài. Thực tế chàng được coi là người có da mặt dày gan lớn tâm đen tối, nhưng vừa nghĩ tới Từ Xán Xán lại đỏ mặt, bản thân như vậy thật làm cho chàng bất đắc dĩ mà!

Chu Anh đưa Phó Dư Sâm đến cửa cung, còn mình trở về phủ Quốc Công. Gần đây nẫu thân đang ép hấn thành thân, hấn không muốn trở về nhà nên trốn ở chỗ đại ca Phó Dư Sâm. Hấn ngủ một buổi chiều, biết được tin tức Phó Dư Sâm trở về Trúc Thanh viện bèn đi sang tìm chàng. Phó Dư Sâm dùng khăn bỏ lau tóc dài đang ướt, bình tĩnh hỏi Chu Anh:

- Cô cô không phải đang chuẩn bị đính hôn cho đệ à? Đã quyết định là ai chưa?

Khó có khi chàng bát quái thể này, Chu Anh thụ sủng nhược kinh, thì thầm nói lại sự tình trong nhà một lần, lại phát hiện đại ca đã đi vào thay quần áo rồi! Chu Anh vội vàng đuổi theo vào gian tối trong thư phòng, lúc này đại ca đã mặc một chiếc áo dài màu trắng, tay đang cầm một thất lung màu đen muốn thất lên. Hấn chạy tới như điên:

- Ca, đệ đệ giúp ca thất lung nhé!

Phó Dư Sâm muốn lợi dụng Chu Anh, lại hơi áy náy, bởi vậy hiếm khi hòa khí với Chu Anh như lúc này, đưa đại lung cho Chu Anh. Chu Anh khom người giúp chàng thất đại lung, chàng đột nhiên mở miệng:

- Chu Anh, ngày mai đệ trở lại nói với cô cô, lúc này không nên đính hôn cho đệ!

- A? Vì sao vậy?

Chu Anh thất đại lung xong đứng dậy hỏi chàng.

- Hôn sự của đệ để ta xem xét cho!

Phó Dư Sâm nhìn hấn, mắt phương sâu thẳm:

- Đệ là Thế tử, cha đệ lại có binh quyền, hôn sự của đệ rất có lợi với ta!

Chu Anh:

- ..., đại ca, vậy huynh phải tìm cho đệ một người đẹp mắt, tính tình tốt đấy nhé!

Chu Anh đáng thương như con chó nhỏ nhìn Phó Dư Sâm. Thấy Chu Anh người lớn như ngựa còn làm ra biểu tình như bị bán vậy, Phó Dư Sâm quả thực lại muốn đánh hấn một trận. Kiểm chế ý muốn đánh Chu Anh, chàng suy nghĩ một lát, nói:

- Nếu đối phương không hợp yêu cầu của đệ, ta sẽ đưa cho đệ mấy người mỹ thiếp nhé!

Chu Anh dễ bị dụ dỗ, lập tức cao hứng bưng bưng đáp ứng rồi. Đúng lúc này, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng mắng chửi, tựa hồ còn nhắc tới tên Phó Dư Sâm. Chu Anh mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Đêm đã khuya, nhưng trong Trúc Thanh viện đèn đuốc sáng trưng, chỗ cửa chính treo sáu chiếc đèn lồng, dưới đèn lồng rõ ràng là Phó Hồng Anh đang kiễng chân chửi bới. Bởi vì cửa sổ đẩy ra, tiếng mắng chửi của Phó Hồng Anh càng rõ ràng, nàng ta đang mắng Phó Dư Sâm “Con vợ lẽ”, “Sói mất trắng”, “Hồ ly tinh”, “Nhãi con” “Đồ mưu mô” ! Phó Dư Sâm giống như không nghe thấy gì, tự mình sửa lại đai lưng —— chàng thực sự chú ý mất kiểu làm của Chu Anh, đai lưng thất cũng bị lệch, vẫn phải tự mình sửa lại. Với chàng mà nói, mạng nhỏ của Phó Hồng Anh đều nằm trong tay chàng, còn dám kiêu ngạo, thực sự là chán sống rồi! Chàng lười để ý đến Phó Hồng Anh, hiện tại thu thập nàng ta không có lợi, chờ nàng ta gả ra ngoài xong lại trưng trị nàng ta cũng không muộn! Chu Anh lại nhìn không được, hẩn cuốn tay áo đi ra ngoài. Phó Hồng Anh mắng một trận, thấy đầu sò gây nên chuyện Phó Dư Sâm không tới, lại đưa tới một biểu đệ Chu Anh, cũng không quan tâm mà tiếp tục nhục mạ. Chu Anh bước nhanh tới, không nói một câu, chặn ngang ôm lấy Phó Hồng Anh khiêng trên vai, đi nhanh về phía Lô Tuyết am.

Tối nay nhất định là một đêm không ngủ, Phó Văn Chương và Phó phu nhân ngồi hai bên tháp ở chính đường Lô Tuyết am, Phó Văn Chương im lặng không lên tiếng, Phó phu nhân một mực trách cứ ông —— kể từ năm đó Phó Văn Chương ôm Phó Dư Sâm về, vốn là Phó Văn Chương phu cương không chán nay ở trước mặt phu nhân lại càng thấp hơn ba phần. Phó Hồng Anh bị Chu Anh khiêng trên vai còn không yên tĩnh, vẫn mắng chửi “Tiểu súc sinh” “Tiện bại hoại”. Chu Anh cũng không để ý nàng ta, trực tiếp khiêng nàng ta vào chính đường, để nàng ta trên mặt đất, trừng mắt to:

- Cậu!

Phó Văn Chương còn chưa lên tiếng, Phó Hồng Anh ngồi dưới đất đã vỗ bắp đùi khóc lên:

- Tiểu súc sinh có nương sinh không có cha dạy, ngươi lại dám hứa gả cô nãi nãi ngươi cho kẻ ngu si kia ở phủ An Dương Hầu..

Vốn là Phó Văn Chương còn không định nói, nhưng nghe được câu “ngươi lại dám hứa gả cô nãi nãi ngươi cho kẻ ngu si kia ở phủ An Dương Hầu” thì mặt mũi trắng bệch. Chu Anh nghe vậy, cười lạnh nói:

- Ô, ý chỉ tứ hôn là do Thánh thượng hạ, lẽ nào Thánh thượng là ——

- Chu Anh!

Phó Văn Chương quát bảo hẩn ngưng lại

- Quay về chỗ đại ca ngươi đi ngủ đi!

Phó Hồng Anh cũng không phải là quá ngu ngốc, nghe Chu Anh nói xong, nàng ta sợ đến mức nói không ra lời. Nàng ta chỉ biết được Thánh thượng muốn phủ Định Quốc Công và phủ An Dương Hầu làm đám hỏi, An Dương Hầu không có con gái, nàng ta nghĩ mình lớn tuổi hơn so với Thất muội nên người được chọn chắc chắn là mình. Nàng ta nghĩ chắc là Phó Dư Sâm khuyến khích Vĩnh Yên để, bởi vì từ nhỏ đến lớn có thói quen ức hiếp Phó Dư Sâm, lúc này mới muốn tới chỗ Phó Dư Sâm làm ồn ào, không nghĩ tới bị Chu Anh bắt được nhược điểm! Nhìn con gái sợ hãi, Phó phu nhân có chút yêu thương bèn lệnh đại nha hoàn đỡ Phó Hồng Anh rời khỏi, còn mình cười cười nói với Chu Anh:

- A Anh, Lục tỷ cháu hấp tấp, cháu đừng tính toán với nó!

Lại nói:

- Bát ca cháu người yếu, ta đã chuẩn bị cho ca ca cháu một số người hầu hạ, thuận tiện cháu đưa đến đó nhé!

Chu Anh ngoài cười nhưng trong không cười:

- Dạ, cháu nghe mợ, giờ cháu mang đến cho đại ca ạ!

Nghe thấy hẩn gọi Phó Dư Sâm là đại ca, khoe miệng Phó phu nhân cố cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đồ Hạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lần ăn cơm tối này Từ Xán Xán no đến nỗi phải ôm bụng đi tới đi lui trong nhà chính. Đã như vậy nàng còn vừa đi vừa nói thầm “Thật là muốn ăn dưa hấu cát Khai Phong quá!”. Dưa hấu cát Khai Phong không dùng phân mà dùng bã đậu và dầu vừng sau khi ép khô nước để bón vì vậy vị vừa ngọt quả lại lớn nổi danh thiên hạ. Bởi vì Từ Nghi Xuân được trúng tuyển Quốc Tử Giám nên hết sức hưng phấn, dù sao hẩn cũng nhỏ tuổi, không kìm nén được sự vui vẻ, kích động nói:

- Tỷ tỷ, phò Mã Đạo có chợ đêm đấy, hay là chúng ta đi phác mại mấy quả dưa hấu về ăn nhé?

Từ Xán Xán không lập tức đồng ý ngay. Phác mại hay còn gọi là bác mại, là một phương thức đặc biệt trong buôn bán hoa quả ở Đại Lương, tức là người bán và người mua dùng tiền đồng, điều ký, ném phi tiêu tương tự như một hình thức đánh bạc nho nhỏ, thắng có thể dùng rất ít tiền cũng có thể mua được hoa quả, nếu thua ngoại trừ phải trả tiền cho người bán hàng thì cái gì cũng không chiếm được. Thấy Từ Xán Xán còn đang suy nghĩ, Từ Nghi Xuân nhân tiện nói:

- Tỷ à, thuận tiện cũng đi tản bộ chút để tiêu hóa mà!

Hắn vừa nói chuyện, ánh mắt lại cố ý liếc về phía bụng của Từ Xán Xán. Từ Xán Xán phần nộ nhìn hắn, tay gõ gõ trên đầu hắn ba cái. Từ Vương thị đang chỉ huy Tiểu Hương Bích Vân các nàng thu thập bàn, nghe được Từ Xán Xán và Từ Nghi Xuân nói chuyện, cũng nói:

- Đi chợ ở phố Mã Đạo cũng được, vừa lúc trong nhà hết dưa hấu rồi!

Thấy Từ Xán Xán còn do dự, lại nói:

- Hơn nữa, nhà chúng ta cách phố Mã Đạo gần như vậy, bảo Tiểu Hương, Bích Vân và Thường Liễu cũng đi theo thì có thể xảy ra chuyện gì được? Biện kinh cũng không phải trấn Lạo Hà của chúng ta, dưới chân thiên tử nào có nhiều côn đồ lưu manh như thế?

Từ Vương thị giải quyết dứt khoát, Từ Xán Xán cũng đồng ý. Một nhóm năm người ra cửa. Thường Liễu đốt đèn lồng đi đằng trước, Từ Xán Xán nắm tay Từ Nghi Xuân đi phía sau hắn, còn Bích Vân kéo tay Tiểu Hương đi cuối cùng.

Cửa trước Từ gia ở phố Thanh Thạch, mặc dù cách phố Mã Đạo rất gần nhưng cực kỳ yên tĩnh, có nhiều khóm hoa và cây cảnh nhưng ít dấu tích con người. Lúc này trời đã tối đen, trên đường phố vắng vẻ không một bóng người, hai bên đường phố bụi hoa và cây cảnh đen sì, nhìn qua hơi dọa người. Bầu trời không ánh trắng, nhưng khắp trời đã đầy sao. Từ Xán Xán kéo tay Từ Nghi Xuân nhìn bầu trời sao một lát, nhớ lại kiếp trước mình ở ngoại thành căn bản nhìn không thấy ánh trắng, sau lại lên đại học đi cùng với bạn đến ngọn núi Bảo Thiên Mạn, lúc này mới lần đầu tiên thấy khắp bầu trời sao. Nàng nhéo nhéo tay đệ đệ, cười hỏi:

- Từ Nghi Xuân, đệ có biết ngôi nào là sao Khiên Ngưu ngôi nào là sao Chức Nữ không?

Từ Nghi Xuân đầu tiên là dùng mũi “hư” một tiếng tỏ vẻ “khinh bỉ”, sau đó mới nói:

- Tỷ tỷ à, hiện tại đệ là giám sinh đấy!

Quốc Tử Giám chỉ tuyển đệ tử quan viên thất phẩm trở nên, bởi vậy đối với việc mình có thể thi đậu trở thành giám sinh Quốc Tử Giám, Từ Nghi Xuân rất là đắc ý. Từ Xán Xán không khỏi nở nụ cười, tay sờ sờ tóc hắn:

- Biết rồi, Nghi Xuân nhà ta là lợi hại nhất!

Nàng biết rất rõ Nghi Xuân có thể thi đậu Quốc Tử Giám là bởi vì đại bá và nhạc phụ của đại bá đang là tể tử Quốc Tử Giám xuất lực, nhưng không dự định nói chân tướng cho Từ Nghi Xuân. Hiện tại hắn quá nhỏ, Từ Xán Xán mong muốn thời niên thiếu của hắn có thể không phải tiếp xúc với bầu không khí đen tối này. Cũng không lâu lắm, đoàn người Từ Xán Xán đi tới cuối phố Thư Điểm, ngọn đuốc sáng rực phía trước chính là chợ đêm tại phố Mã Đạo quy mô nhất Đông Kinh. Từ Xán Xán vội vàng bảo mọi người dừng lại:

- Chút nữa mọi người phải thật cẩn thận đấy, đừng để bị tách ra, Thường Liễu theo Nghi Xuân, Bích Vân và Tiểu Hương theo ta!

Lại chỉ vào Chung Cổ lâu ở phố Mã Đạo nói:

- Nếu bị thất lạc, thì phải đến Chung Cổ lâu này chờ đấy!

Tất cả mọi người đều đồng ý. Phố Mã Đạo đèn đuốc sáng choang phi thường náo nhiệt, bên cạnh bày đầy các loại thương phẩm, như trang sức bằng bạc, châu hoa, khăn lụa, giày thêu, khăn tay, roi ngựa, lược gỗ các loại, thực sự không phải là ít. Đương nhiên cũng không thiếu những sạp bán dưa hấu, dưa ngọt, quả hạnh và quả đào. thậm chí Từ Xán Xán còn phát hiện có người hát rong bên cạnh, còn có người đặt một nhà gỗ thật cao bên cạnh chợ, trên nhà nhỏ bằng gỗ treo đèn lồng, lão nhân kể truyện ngồi trong nhà gỗ, đang kể thoại bản 《Bánh Chấn Khôn truyền kỳ》!

Từ Xán Xán và Bích Vân Tiểu Hương đứng trước nhà nhỏ bằng gỗ, hăng hái bừng bừng nghe lão nhân kể chuyện Bánh Chấn Khôn cơ trí đấu địa chủ. Bên nhà nhỏ bằng gỗ có một sạp bác mại dưa hấu, một người đàn ông trung niên gầy teo ngồi sau sạp trông coi. Từ Nghi Xuân và Thường Liễu cùng đi đến. Từ Xán Xán nghe 《Bánh Chấn Khôn truyền kỳ》, nhưng mắt và lỗ tai vẫn còn chú ý đệ đệ. Khi nàng nghe được đệ đệ giả bộ giọng điệu người lớn hỏi người bán hàng rong “Dưa hấu của ông bao nhiêu một cân” thì không nhịn cười được. Nàng chỉ lo nhìn Từ Nghi Xuân, lại không chú ý tới mọi người bên cạnh đang nhìn nàng. Đại Lương có câu “Đặng hạ khán mỹ nhân, vu thắng bạch nhật thập bội”, (ý là: Ngắm mỹ nhân dưới ánh đèn còn đẹp hơn ban ngày mười lần) còn có một câu là “Dục hậu khán mỹ nữ, đặng hạ khán kiều nương” (ý là: Mỹ nữ sau khi tắm xong thì càng xinh đẹp hơn). Đèn lồng treo trên nhà nhỏ bằng gỗ tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung lung, dưới ánh đèn Từ Xán Xán ôn nhu mỉm cười, quả nhiên là rung động lòng người, làm cho người ta say mê.

Chu Anh mang theo một bao nhân sâm trở về Trúc Thanh viện, khi vào thư phòng gặp Phó Dur Sâm, tiện tay ném túi nhân sâm kia cho gã sai vặt Thính Vũ ở Trúc Thanh viện:

- Đem món đồ này đốt đi!

Hắn thường ở tại Trúc Thanh viện, Thính Vũ không dám cãi lời, vội vàng nhận nhân sâm trực tiếp đi phòng bếp Trúc Thanh viện đốt đi. Dương đầu bếp

trực đêm tại phòng bếp nhỏ thấy hần đốt nhân sâm, chất lười không ngớt:

- Chao ôi, nghiệp chướng quá nghiệp chướng quá! Vật đất tiền này có thể cứu mạng người ta đấy!

Hần tiếp nhận nhân sâm nhìn một chút, lại thở dài:

- Ai, chất lượng tốt như vậy, lại đốt hết thế này...đáng tiếc quá!

Đầu tiên Thính Vũ lạng lẽ, sau lại nói:

- Phu nhân ban tặng...

Dương đầu bếp sừng sốt ba giây đồng hồ:

- ... Vẫn nên đốt đi cho an toàn!

Chu Anh vào thư phòng, thấy Phó Dur Sâm còn đọc quyển nhật ký của Danh Tương kia, bèn tiến tới năn nỉ Phó Dur Sâm:

- Đại ca, trong phủ buồn bức quá, chúng ta đi ra ngoài dạo chợ đi!

Chu Anh bảo vệ mình chu đáo, quả thật trong lòng Phó Dur Sâm rất cảm động, chẳng qua xưa nay chàng ôn trọng, bởi vậy nét mặt cũng không nhìn ra, chỉ liếc mắt nhìn hần, mắt phượng sâu thẳm lưu chuyển, vẫn ngẩn ngơ:

- Được!

Chu Anh nhìn Phó Dur Sâm, nghĩ đại ca lớn lên đẹp mắt hơn so với mình một chút, trong lòng hơi căm phẫn, vì vậy cố ý đổ tội cho Phó Dur Sâm, phần nộ nói:

- Đại ca, gã sai vặt của huynh đều vốc người đen gầy tướng mạo bình thường, chắc là huynh có ý tưởng định dùng bọn họ đến để phụ trợ cho mỹ mạo của huynh chứ gì?

Vốn là Phó Dur Sâm còn muốn đối xử tử tế với Chu Anh, thấy hần không chịu thua kém như thế không xứng đáng để mình đối xử tử tế, bèn lấy phong phạm mui phần đại ca vuron chân dài đá một cước trên mông Chu Anh:

- Đường đường là đại nam nhân, sao lại chú ý đến tướng mạo thế hả!

Giáo huấn huynh đệ xong, chàng xoay người vào phòng ngủ. Chu Anh sờ sờ cái mông, vội vàng như điên muốn đi theo vào, lại bị Phó Dur Sâm quát:

- Ta đi thay quần áo, đệ tới làm cái gì? !

Chờ Phó Dur Sâm thay xong y phục đi ra, phát hiện Chu Anh cũng đã đổi xong. Chu Anh cầm hai chiếc quạt, một cái cho mình, lại kín đáo đưa một cái cho Phó Dur Sâm:

- Đại ca, nếu muốn phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong thì không thể thiếu quạt giấy làm đạo cụ được đâu!

Đội Phó Dur Sâm mang theo Chu Anh đi tới phố Mã Đạo, Phó Liễu đã an bài vệ sĩ cái trang lẫn vào dòng người náo nhiệt ở Phố Mã Đạo từ lâu. Phó Dur Sâm và Chu Anh đều mặc hạ bào bằng vải bố màu xanh, đầu vẫn khăn màu đen, trong tay nắm cầm một chiếc quạt, đều là trang phục đệ tử con nhà bình thường, chầm rãi đi trong đám người. Chu Anh cảm thấy mình thật phong lưu phóng khoáng, phe phẩy quạt giấy nghiêng bên nọ ngó bên kia. Nhìn biểu đệ đáng về ấu trĩ, Phó Dur Sâm mặt không thay đổi giắt quạt giấy vào sau đai lưng, chấp tay đi ở phía sau. Quạt giấy trong tay Chu Anh phe phẩy, ánh mắt lại để ý chung quanh, để đúng lúc thường thức cô nương thiếu phụ xinh đẹp.

Phía trước nhà nhỏ bằng gỗ trên phố Mã Đạo có một người đang kể chuyện, dưới đèn lồng tụ tập không ít người, Chu Anh lập tức dẫn đầu chen vào. Hần đứng phía sau đoàn người, cũng không vội nghe kể chuyện, mà trước tiên quan sát xung quanh một phen. Phía trước đoàn người có một nữ tử chải tóc đũa kè, mặc y phục tơ lụa màu trắng thêu cành liễu, từ phía sau lưng nhìn cũng cảm thấy thướt tha duyên dáng phong tư lồi lạc, trong ngực Chu Anh như bị mèo cào, chỉ muốn nhìn mặt nàng một chút, xem thử có xứng với bóng lưng thướt tha của nàng hay không. Chu Anh thầm nghĩ thường thức mỹ nhân, nhưng không có ý định đùa giỡn, bởi vậy chen vào bên trái cô gái kia.

Phó Dur Sâm thấy Chu Anh chen loạn trong đám người, sợ hần gây chuyện nên cũng đi theo. Chàng vừa nhìn sang theo Chu Anh, trái tim lập tức đập thình thịch —— bên cạnh chàng lúc này là Từ Xán Xán! Như có tâm lý cảm ứng giống nhau, Từ Xán Xán cảm thấy đường nhìn nóng rực đến từ bên cạnh, nên lạng lẽ liếc mắt nhìn sang bên kia. Khi nàng nhìn thấy Phó Dur Sâm, thoáng cái ngắc ngẫn cả người, tất cả xung quanh như biến mất, toàn bộ thế giới trong nháy mắt trở thành trống không, trong mắt của nàng giờ chỉ có người đứng ở bên cạnh là Phó Dur Sâm. Phó Dur Sâm lẳng lẳng nhìn nàng, chỉ cảm thấy bên đường yên tĩnh vắng vẻ không gì sánh được, trước mắt chỉ có Từ Xán Xán như một đoá son chi trắng như tuyết nở rộ trong đêm vậy. Từ Xán Xán và Phó Dur Sâm cứ như vậy gặp nhau lần nữa, lần trước gặp lại chính là buổi tối hót hoảng kiều diễm kia.

Lần tiếp xúc thất bại kia vẫn quấy nhiễu Phó Dur Sâm nhưng lúc này tựa như biến mất, chàng cầm bàn tay non mịn mềm mại của nàng, kéo nàng chen ra bên ngoài đám người. Chờ Chu Anh và Bích Vân Tiểu Hương phản ứng kịp, Phó Dur Sâm và Từ Xán Xán đã không thấy đâu, gọn gàng sạch sẽ giống như hai người bọn họ chưa bao giờ xuất hiện trong đám người. Phó Dur Sâm kéo Từ Xán Xán chui vào một ngõ hẻm quanh co tối om, không nói gì, ôm cả eo của nàng nhẹ nhàng đẩy nàng dựa vào bức tường, sau đó khom người xuống, một tay chống tường, một tay nâng cầm Từ Xán Xán, đầu tiên là

nhìn ánh mắt của Từ Xán Xán, sau đó cúi đầu hôn lên môi Từ Xán Xán. Môi Từ Xán Xán rất mềm rất thơm, gần như mở ra ngay khi chàng áp tới. Phó Dư Sâm kích động đến run rẩy, vươn đầu lưỡi treu chọc giữa môi Từ Xán Xán, sau đó thuận thể chui vào.

Môi Phó Dư Sâm hơi lạnh ướt át, mang theo mùi bạc hà nhàn nhạt thơm ngát. Nghĩ đến Phó Dư Sâm đang hôn mình, tim của Từ Xán Xán đập thình thịch trong lồng ngực, tựa như muốn lập tức nhảy ra ngoài! Phó Dư Sâm chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp của Từ Xán Xán đều là thơm mềm như vậy, quả thực luyến tiếc buông ra, chàng buông Từ Xán Xán ra, cúi đầu rên rỉ một tiếng, lần thứ hai cúi đầu hung hăng hôn lên, bắt đầu lưỡi Từ Xán Xán liếm mát. Từ Xán Xán bị chàng hôn toàn thân tê dại, thân thể mềm nhũn trượt xuống tường. Phó Dư Sâm vẫn tiếp tục hôn Từ Xán Xán, vươn cánh tay phải cách vấy siết chặt dưới mông Từ Xán Xán, tay kia đưa vào trong áo Từ Xán Xán, cách áo yếm mà xoa bóp. Nơi đó của Từ Xán Xán vốn rất mẫn cảm, bị chàng xoa nắn như thế, lập tức có phản ứng mềm như nước mùa xuân. Phó Dư Sâm thờ phỉ phò ôm lấy Từ Xán Xán, xóc vấy lên, tách hai chân của nàng ra vòng qua thắt lưng mình, đâm lên phía trước, để nàng cảm thụ sự nóng ruột của mình. Phía dưới Từ Xán Xán bị đâm mấy cái lại làm cho nàng thanh tỉnh lại. Nàng giùng giăng tuột xuống từ trên người Phó Dư Sâm, cặp mắt đảo ướt nhẹp nhìn Phó Dư Sâm:

- Phó Dư Sâm, ngày mai thiếp sẽ tiến cung tuyền tú rồi!

Phó Dư Sâm nhẹ nhàng thở hỗn hển, mắt phượng sáng dọa người không hề chớp mắt nhìn nàng:

- Ta biết!

Thấy chàng không chịu nhiều lời, trong lòng Từ Xán Xán buồn bã, bi thương nhìn chàng. Đáy lòng Phó Dư Sâm lập tức mềm nhũn, chàng đưa tay ôm nàng vào trong ngực:

- Xán Xán, ngày mai tất cả mọi việc nàng đều nghe theo Phó Bích nhé!

- Phó Bích à?

Mặt Từ Xán Xán vui trong lồng ngực đơn bạc của chàng không muốn rời khỏi, buồn bực hỏi. Tay Phó Dư Sâm cách y phục vỗ nhẹ mông nàng, dần dần dịch chuyển về phía trước

- Chính là Bích Vân đấy.

Một lúc sau, Phó Dư Sâm còn không chịu buông Từ Xán Xán ra, Từ Xán Xán nhớ tới đệ đệ nếu không thấy mình nhất định sẽ sốt ruột, vội vàng nói:

- Thiếp phải đi về rồi!

Phó Dư Sâm nhìn nàng nhẹ giọng nói:

- Để ta công nàng!

Từ Xán Xán: "..."

Nàng nhìn thân thể gầy gò của chàng, ngấm lại thịt trên người mình, ngượng ngùng nói:

- Phó Dư Sâm, thiếp sợ sẽ đè bẹp chàng mất...!

Phó Dư Sâm khẽ cười một tiếng, tay rút quạt giấy bên hông ném xuống đất, cúi người xuống phía trước Từ Xán Xán:

- Nữ nhân của mình mà ta còn không công nổi à!

Cho tới bây giờ Từ Xán Xán chưa thấy qua Phó Dư Sâm hoạt bát như vậy, vốn còn đang kinh ngạc, chợt nghe chàng nói “nữ nhân của ta”, đầu tiên là sùng sốt, sau đó là vô hạn vui mừng dâng lên, tay nàng vịn bờ vai của chàng, ghé vào trên người chàng. Hai tay Phó Dư Sâm ôm chiếc mông mềm mại đầy đặn của nàng, đi nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Phó Dư Sâm công Từ Xán Xán từ ngõ hẻm tối om sâu thẳm đi ra, nhìn qua Từ Xán Xán có vẻ duyên dáng yếu điệu, kỳ thực không chỉ không gầy, ngược lại còn nhiều thịt, nhưng chàng cũng không cảm thấy mình phải cố hết sức. Thân thể mềm mại ấm áp của Từ Xán Xán dán trên lưng chàng, làm chàng cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc. Phó Dư Sâm nghĩ Từ Xán Xán vốn thiện lương, thông tuệ, khôn khéo, lãnh tĩnh, cũng không có ưu điểm gì đặc biệt nhưng chàng lại rất thích nàng, thích đến nỗi muốn làm nàng vui sướng, muốn nhìn nàng cười, muốn nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình.

Mặt Từ Xán Xán áp vào chiếc cổ thon dài của Phó Dư Sâm, cảm thụ được nhịp đập của chàng, lòng tràn đầy hạnh phúc vô ngần. Người nàng yêu cũng

yêu nàng, hạnh phúc cũng chỉ đơn giản như vậy. Sắp đến đầu ngõ hẻm rồi, Phó Dư Sâm dừng bước, nhẹ giọng nói:

- Nàng đi trước đi, ta đi theo phía sau nàng!

Từ Xán Xán “Ừ” một tiếng, đột nhiên cổ sức nắm chặt hai vai Phó Dư Sâm, ghé trên mặt Phó Dư Sâm hôn một cái. Khuôn mặt trắng nhỏ của Phó Dư Sâm trong nháy mắt đỏ như máu, may mà bầu trời tối đen nên Từ Xán Xán không nhìn thấy. Chàng cúi người để Từ Xán Xán xuống, sau khi đứng dậy không chịu nhìn Từ Xán Xán, chờ Từ Xán Xán đi trước. Từ Xán Xán hơi sửa sang lại quần áo, liếc mắt thì thấy Phó Dư Sâm đang không được tự nhiên không chịu nhìn mình, khóe miệng nàng nhếch lên mang theo nụ cười ngọt ngào trong lòng đắc ý, quay người đi tới Chung Cổ lâu nơi ước hẹn với đám người Nghi Xuân.

Phía trước là Chung Cổ lâu, Từ Xán Xán xoay người nhìn lại phía sau. Trong dòng người tấp nập, thân hình đơn bạc cao ráo của Phó Dư Sâm cô độc đứng ở phía sau vài bước nhìn về phía nàng, mặt phượng sâu thẳm, không nói một lời, cô độc như vậy, lẻ loi như vậy làm lòng nàng đau như đao cắt. Người người đều nói Phó Dư Sâm là thiên chi kiều tử, sống trong gấm lụa hào hoa xa xỉ, tiền đồ bản thân vô cùng rộng mở, nhưng nàng cảm thấy chàng rất đáng thương, muốn ôm chàng vào ngực mình mà an ủi bảo hộ. Tay Từ Xán Xán lau nước mắt không biết chảy ra từ bao giờ, ổn định tâm tình, không quay đầu lại, xách váy bước nhanh đến Chung Cổ lâu.

Từ Nghi Xuân mua ba quả dưa hấu lớn, mang theo Thường Liễu, Bích Vân và Tiểu Hương đang kiễng chân chờ mong dưới lầu Chung Cổ lâu, thấy Từ Xán Xán đang chạy vội tới thì lập tức nghênh đón, vỗ đầu nàng ấm ỉ nói:

- Tỷ tỷ chạy đi nơi nào thế hả? Tỷ có biết là sẽ gặp phải nguy hiểm không hả? Tỷ không biết đệ sẽ lo lắng à——

Từ Xán Xán nhìn hấn bày ra bộ dáng ông cụ non lớn tiếng trách cứ mình, trong lòng buồn cười, lấy tay che miệng hấn lại, ôn nhu cười:

- Đệ đệ, tỷ tỷ sai rồi, xin lỗi đệ mà!

Từ Nghi Xuân không nghĩ tới hôm nay tỷ tỷ lại dễ dàng đầu hàng như vậy, còn làm nũng với mình, không khỏi vô cùng kinh ngạc và vui sướng, ngược lại một câu cũng không nói thêm được. Về đến nhà, Từ Vương thị cắt toàn bộ dưa hấu mà Từ Nghi Xuân mua về, toàn gia trên dưới đều ăn đến no bụng.

Từ Xán Xán tắm rửa xong đi ra, nhìn Bích Vân vội vàng hầu hạ mình, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không nói gì. Nàng tin nhiệm Phó Dư Sâm, như vậy đương nhiên hấn là cũng phải tin nhiệm người Phó Dư Sâm an bài. Nằm trên giường, Từ Xán Xán không tự chủ được mà nghĩ tới chuyện đã xảy ra ở chợ đêm phố Mã Đạo. Nàng không nghĩ tới nhìn Phó Dư Sâm gầy yếu mà cũng có sức lực lớn như vậy. Nghĩ đến Phó Dư Sâm dùng sức hôn mút, nghĩ đến Phó Dư Sâm cách yếm xoa xoa nắn nắn, mặt Từ Xán Xán nóng bừng lên, nàng bụm mặt chui vào chăn mỏng.

Đối với việc Phó Dư Sâm đột nhiên biến mất, Chu Anh cũng không kinh hoàng, hấn biết từ lần Phó phu nhân và Thư Dân Chi thiết kế ám sát Phó Dư Sâm kia, bên người Phó Dư Sâm đã bố trí vệ sĩ tùy thân bảo hộ, mặc dù không đến mức rình trộm nhưng an toàn không thành vấn đề. Lúc tìm được Phó Dư Sâm, Chu Anh chưa hết hứng thú đi chơi, chớp mắt to nấn nì Phó Dư Sâm:

- Đại ca, chúng ta đi Oánh lâu đi uống rượu đi!

Phó Dư Sâm nhìn cũng không nhìn hấn mà trực tiếp đi về. Chu Anh tay mất lạnh lẽo nắm ống tay áo Phó Dư Sâm, ngồi chồm hồm ăn vạ:

- Đại ca, huynh chưa đến Oánh lâu nên không biết, gần đây Oánh lâu mới đưa về một giai nhân Giang Nam, nghe bọn Minh Nguyệt nói là đẹp cực kỳ đấy, đệ còn chưa đi xem đâu!

Minh Nguyệt là hồ bầy cầu hữu của hấn. Phó Dư Sâm không thể nhịn được nữa, “Xùy” một tiếng kéo ống tay áo đang bị Chu Anh cầm, nhanh chóng rời đi.

- Đại ca ——

Chu Anh thê thảm kêu gào, nhào tới ôm lấy chân Phó Dư Sâm. Phó Dư Sâm thở dài, phân phó Phó Liễu đang cười hi hi xem trò vui ở một bên:

- Cho hấn ngân phiếu!

Phó Liễu vội vàng móc một xấp ngân phiếu đưa đến trước mặt Chu Anh. Chu Anh lại không chịu nhận, cũng không chịu buông chân Phó Dư Sâm ra. Phó Dư Sâm không có cách nào đối phó hấn đành phải thật kiên nhẫn giải thích:

- Huynh muốn đi nhanh về tắm rửa!

Chu Anh mắt chớp chớp:

- Vì sao?

Phó Dư Sâm: “...” còn lâu mới nói cho người biết! Chàng nhảy mất với Phó Liễu, sau đó nhấc chân đá văng Chu Anh đi. Chu Anh muốn đuổi theo, lại bị Phó Liễu ôm lấy thắt lưng ngăn cản. Nếu Phó Dư Sâm không chịu đi, Chu Anh cũng mất hăng hái, hấn nhỏ giọng nói nội tình cho Phó Liễu:

- Ngày hôm nay đại ca thật là kỳ quái! Ta cũng muốn mang huynh ấy đi thưởng thức mỹ nữ, nói không chừng sẽ chữa tốt bệnh của huynh ấy cũng chưa biết chừng!

Phó Liễu biết Phó Dư Sâm đi gặp Từ Xán Xán, khi có người trong lòng nhất định sẽ không đi Oánh lâu, bởi vậy chỉ cười cười cũng không nói nhiều. Chu Anh phần nộ theo Phó Liễu trở về Trúc Thanh viện. Phó Dư Sâm vừa vào nội thất lập tức lệnh Phó Dương chuẩn bị nước nóng. Khi Phó Dương tới nhận y phục chàng thay ra, Phó Dư Sâm đang ngâm mình trong thùng nước tắm, râu mi mắt xuống bình tĩnh phân phó hần:

- Đốt toàn bộ bọc y phục này đi!

Phó Dương đáp “vâng” xong, cầm bao y phục lên đi tới phòng bếp nhỏ. Sau khi hần ra ngoài, Phó Dư Sâm đang tựa trên thùng nước tắm mở mắt ra, lông mi ướt nhep mang theo chút nước che lấp mắt phượng sâu thẳm không gọn sóng. Phó Dư Sâm nhìn rất thâm trầm nhưng kỳ thực trong lòng đang ở khổ não. Lúc chàng ôm Từ Xán Xán, chẳng qua là cách y phục đâm Từ Xán Xán mấy cái nhưng phía dưới lại lập tức tình quan thất thủ. Trước khi gặp Từ Xán Xán, Phó Dư Sâm không cứng được; lúc gặp Từ Xán Xán, Phó Dư Sâm lại bị tiết sớm. Chàng lẳng lặng suy tư: Lễ nào Phó thị thực sự tuyệt hậu từ mình? Mình muốn lấy Từ Xán Xán, rốt cuộc là tốt với nàng hay lại là hãm hại nàng... Phó Dư Sâm tắm rửa xong mặc y phục từ tế từ phòng tắm đi ra, trong tay còn cầm một khăn bông lau tóc, Phó Dương tiến đến bẩm báo:

- Công tử, Quốc công gia đang ở thư phòng chờ người ạ!

Cầm khăn bông, Phó Dư Sâm xoắn tóc dài trực tiếp đi thư phòng. Phó Vân Chương ngồi trên tháp trong thư phòng của Phó Dư Sâm, bưng một chén trà sứ hoa cò tứ quý màu trắng, đánh giá thư phòng Phó Dư Sâm. Thư phòng bài biện phần nào nhìn ra tính cách Phó Dư Sâm, trên giá bày đầy sách, trên án thư là mấy món giấy và bút mực đơn giản, bên trái án thư có một chậu sứ men xanh trồng một cây lan điều tươi tốt, đang nở hoa nhỏ màu trắng, tản ra một mùi hương nhàn nhạt. Trên tường bên phải án thư biên treo một thanh cổ kiếm, một bên là giáp trụ của Phó Dư Sâm. Lúc ông nhìn chung quanh một vòng, bèn tùy ý cầm lên một quyển sách đang để trên kệ. Vừa cầm sách lên, Phó Vân Chương lập tức phát hiện có một cành hoa đào đã khô rơi xuống. Hoa đào đã phơi khô biến thành màu nâu nhạt, ngửi thấy mùi hương hỗn hợp của hoa đào và trang sách. Khi Phó Vân Chương chưa thành thân cũng từng phong lưu phóng khoáng. Ông đoán rằng có thể được người luôn luôn cứng rắn như Phó Dư Sâm trân trọng mà kẹp ở trong sách ngắm nhìn thì cành hoa đào này chắc là của người con gái mà Phó Dư Sâm ngưỡng mộ trong lòng đã từng cầm qua. Nghĩ đến Phó Dư Sâm ở phương diện tình yêu nam nữ luôn luôn không hiểu nay đã thông suốt, Phó Vân Chương quả thực là cực kỳ an tâm. Phó Vân Chương đang nhặt cành hoa đào nhìn đến xuất thần thì Phó Dư Sâm xóc lên màn trúc đi đến.

- Phụ thân!

Chàng gọi một tiếng “Phụ thân” cũng không hành lễ, trực tiếp đi tới đoạt lấy cành hoa đào khô trong tay Phó Vân Chương kẹp vào trong sách sau đó nhét sách vào trong giá. Làm xong những động tác này, chàng mới ngồi xuống đối diện với phụ thân. Phó Vân Chương nhìn Phó Dư Sâm tuy đã mười tám tuổi nhưng trên mặt vẫn mang theo nét trẻ con, trong lòng buồn cười chàng đại khái là mối tình đầu mới không được tự nhiên như vậy, cũng thu liễm ý cười, nghiêm mặt nói:

- A Sâm, con thích cô nương nào à?

Phó Dư Sâm cảnh giác quét mắt nhìn ông một cái, không định trả lời. Phó Vân Chương thay đổi cách hỏi:

- Là cô nương nhà ai thế?

Thấy Phó Dư Sâm không để ý đến mình, ông chuyển sang nói ngay vào điểm chính:

- Hôm nay Thánh thượng triệu kiến ta, ngoại trừ nói hôn sự Lục tỷ Thất tỷ của con, còn nhắc tới hôn sự của con nữa!

Nhìn Phó Dư Sâm vẫn còn mang theo tính quật cường của trẻ con, ông dừng một chút mới nói tiếp:

- Thánh thượng đã hạ chỉ ý, mệnh Hoàng hậu và Đồng Quý phi cùng nhau phát thiệp mời cho những khuê tú đến tuổi kết hôn trong kinh, mời các nàng tiến cung tham gia hội hoa sen!

Phó Vân Chương một mạch nói xong, ông biết Phó Dư Sâm thông tuệ, đương nhiên nghe được đây là muốn chọn cho chàng một thê tử. Phó Dư Sâm gật đầu, nói “Vâng”, bèn cầm lấy khăn bông bắt đầu lau tóc. Tóc của chàng dài mà mềm mại, lúc này đã sắp khô rủ xuống sau lưng đen nhánh như thác nước, làm nền cho khuôn mặt trắng nõn như ngọc của chàng, tóc đen như mực và đôi môi đỏ tươi, thực sự là đẹp đến kinh người. Phó Vân Chương nhìn chàng, phảng phất thấy được thiếu thời của chính mình, trong lòng mềm mại rất nhiều ôn nhu nói:

- A Sâm, Hồng Anh dù sao cũng là Lục tỷ con, nó là tỷ tỷ ruột thịt của con——

Ông còn chưa nói dứt lời đã bị ánh mắt lạnh lùng của Phó Dư Sâm cắt đứt. Phó Dư Sâm ném khăn bông xuống, lạnh lùng nhìn ông:

- Nếu thật là tỷ tỷ ruột của con, vì sao lúc vào mùa đông rét mướt năm con bốn tuổi đẩy con xuống giếng? Nếu thật là tỷ tỷ ruột của con, vì sao lại còn bỏ thêm ba đậu trong chén thuốc con uống——

- A Sâm!

Lời lên án của chàng bị Phó Vân Chương cắt đứt. Chỉ ngần ngừ một lát mà dường như Phó Vân Chương đã già đi hơn mười tuổi, lúc này ông mới chính thức như một ông già sáu mươi tuổi. Ông ừ ừ nói:

- Vậy thì tùy con!

Dứt lời, ông đứng dậy ra thư phòng. Nhìn bóng lưng cha loạng choạng, trong lòng Phó Dư Sâm đau xót, chàng ngửa đầu ngấn nước mắt gần tràn mi.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng Phó Dư Sâm dẫn bọn Chu Anh Phó Liễu Tiết Anh ra khỏi thành đến quân doanh. Làm con vợ kẻ nhưng chàng có bảy đích tỳ, trêu chọc bất kỳ ai trong đó sẽ đều bị sáu người còn lại vây công, chàng lười tính toán với nữ nhân, cho nên vẫn trốn ra ngoài trước thì tốt hơn!

Từ Xán Xán mặc y phục màu trắng thuần, mang theo Bích Vân đến Từ phủ. Trong chính đường Thanh Tâm viện chỉ có Từ Hàn thị. Thấy ánh mắt linh động của Từ Xán Xán quan sát vị trí trống không bên cạnh mình, Từ Hàn thị lại cười nói:

- Hôm nay lâm triều, đại bá của cháu còn chưa có trở lại đây!

Bà phân phó Mai Tuyết bên cạnh:

- Mang theo Nhị cô nương đi tắm đi!

Vừa cười giải thích Từ Xán Xán:

- Nghi Liên và Nghi Đồng đều hầu hạ bên lão thái thái, bá mẫu đã thay cháu xin nghỉ với lão thái thái rồi, cháu không cần phải đi thỉnh an nữa; hơn nữa, thời gian cũng hơi gấp phải nhanh lên chút mới được!

Từ Xán Xán cười đáp ứng một tiếng, phúc thân, lúc này mới lui xuống. Âu Dương đại gia ở gian sáng của nhà kẻ chờ Từ Xán Xán, trong gian tối đã bày một thùng nước tắm lớn bốc hơi nóng và mùi hương thơm ngát. Từ Xán Xán thân nhiên cười chào Âu Dương đại gia:

- Tiểu nữ xin thỉnh an lão sư ạ!

Âu Dương đại gia cười đỡ nàng dậy, nói:

- Người đi ngủ thử xem trong nước tắm đã thêm mùi hương gì?

- Được!

Khi Từ Xán Xán theo Âu Dương đại gia vào gian tối, Bích Vân cũng đi vào theo. Từ Xán Xán ghé vào thùng nước tắm ngửi ngửi, lúc này mới phát hiện là mùi mai vàng thơm ngát, không khỏi nhìn về phía Âu Dương đại gia. Âu Dương đại gia đắc ý:

- Vào lúc này, các tú nữ chắc là đều dùng các loại hương hoa hồng để pha nước tắm, làm cho trên người toàn là mùi hoa hồng, nhưng như thế chẳng phải là ngàn người đều giống nhau à! Nếu hương thơm trên người cô nương không giống người thường, vậy trước tiên cũng thắng người khác một bậc rồi!

Tay nàng vừa vốc chút nước cho Từ Xán Xán ngửi, vừa giải thích:

- Đương thời ta có thể có nổi danh như thế, cũng là bởi vì ta rất giỏi về điều hương, hương lộ và hương cao đưa cho người đều là ta tự tay pha chế, hương ở trong nước tắm này là nước hương ưng ý nhất của ta, lúc tắm rửa, mùi thơm ngát của mai vàng sẽ giữ được trên người ít nhất một ngày một đêm, nếu thường xuyên sử dụng, mùi hương sẽ thấm vào thân thể đấy!

Âu Dương đại gia mỉm cười chỉ vào một hộp gỗ để trên án, nói:

- Ta còn để lại cho người một tráp đấy!

Từ Xán Xán vội vàng phúc thân cảm tạ. Âu Dương đại gia lấy một xấp y phục tiến đến, nói:

- Đây là thái giám trong cung đưa tới, là trang phục thống nhất của tú nữ, người tắm xong thì mặc vào đi!

Dứt lời, nàng chuẩn bị đi ra ngoài. Từ Xán Xán nhìn về phía Bích Vân, nháy mắt một cái. Bích Vân cười nói:

- Đại gia, nô tỳ lưu lại hầu hạ cô nương chúng ta!

Âu Dương đại gia gật đầu đi ra. Từ Xán Xán ngâm mình trong thùng nước tắm nhìn Bích Vân. Chỉ thấy Bích Vân thật nhanh lấy xấp y phục, từ trong lòng móc ra một túi châm tuyến, mấy ngón tay bắt đầu thành thạo bận rộn may vá. Từ Xán Xán tròn to hai mắt nhìn nàng và một bọc nhỏ ở giữa hai nách của la y hồng nhạt. Nàng không rõ Bích Vân đang làm gì, trong lòng rất tò mò, bèn vẫy vẫy tay với Bích Vân, ý bảo Bích Vân tới.

- Bên trong đựng cái gì thế?

Nàng nhẹ giọng hỏi Bích Vân. Bích Vân giả hoạt cười:

- Đến lúc đó cô nương sẽ biết!

Từ Xán Xán: "...” Nha đầu kia biết thân phận gián điệp của mình bị phát hiện, giờ lại còn chơi trò thần thần bí bí nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đồ Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Kiểu dáng bộ y phục trong cung đưa tới này vô cùng đơn giản, phía trên là y phục mùa hè mỏng màu hồng nhạt, phía dưới là váy tơ tằm màu trắng ngà, trung y và tiết khổ may bằng lụa màu trắng mỏng, đường may hơi lớn trông có vẻ thô ráp. Một bộ y phục như vậy thật sự không đáng giá mấy đồng tiền.

Âu Dương đại gia chờ ở gian sáng, lấy hộp đồ trang sức mở ra. Khi rèm cửa gian tối xốc lên, một mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa, Âu Dương đại gia ngẩng đầu nhìn thì thấy Từ Xán Xán xoa tóc dài hơi ướt đi ra. Bởi vì vừa tắm xong, mặt nàng trong suốt sáng long lanh, cặp mắt đào hoa dịu dàng ướt át, đôi môi đỏ búng tròn bóng, một bộ y phục thông thường cực kỳ trắng trong thuần khiết của tú nữ lại làm tôn lên ngực cao eo nhỏ chân dài dáng vẻ thướt tha yếu điệu của nàng, mang theo một loại gọi cảm phong tình non nớt. Âu Dương đại gia mỉm cười nói:

- Mấy tháng này Nhị cô nương lại cao hơn không ít rồi!

Từ Xán Xán hí mắt cười, vươn ngón tay thon dài trắng nõn đo thử:

- Lại cao thêm từng này rồi!

Âu Dương đại gia che tay áo mà cười:

- Nếu được vào cung, cô nương lại cao hơn Thánh thượng thì phải làm thế nào!

Cặp mắt đào hoa của Từ Xán Xán cong cong như trăng non, “Hắc hắc hắc hắc” nở nụ cười. Âu Dương đại gia cố ý phụng phịu:

- Thục nữ không cười như thế này được đâu!

Trong khoảng khắc Từ Xán Xán lại thể hiện một dáng vẻ tươi cười dịu dàng hàm súc. Âu Dương đại gia hài lòng gật đầu nói:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu trang điểm thôi!

Từ Hàn thị mang theo Mai Tuyết sang đây xem tiến triển, phát hiện Từ Xán Xán chải thùy hoàn phân tiếu kế phức tạp, lại chỉ cài một cây trâm bạc khảm phi thùy hình hoa lê, trên tai đeo hoa tai bạc nam phi thủy; trên mặt thoa phấn, môi đánh phốt hồng. Bà vốn muốn nói trước mặt vua ít nhất phải trang điểm thật đẹp, nhưng tình tế nhìn lại thấy Từ Xán Xán mi mục như họa, da thịt trong suốt, dùng son phấn cũng không thể che giấu vẻ đẹp của nàng nên cũng không nói thêm nữa. Đợi Từ Xán Xán trang điểm hoàn tất, Từ Hàn thị mới mỉm cười tiến lên, nắm tay nàng thân thiết dặn dò:

- Xán Xán, ở một chỗ cùng chúng tú nữ, nhất định phải hòa thuận, không nên bướng bỉnh!

Lại tiếp nhận một xấp ngân phiếu từ trong tay Mai Tuyết đưa cho Từ Xán Xán:

- Đưa cho Bích Vân cầm, đến lúc vào cung thì không nên keo kiệt!

Từ Xán Xán tiếp nhận ngân phiếu đưa cho Bích Vân, sau đó đoan đoan chính chính hành đại lễ với Từ Hàn thị, cúi đầu nói:

- Đa tạ đại nương, cháu gái cũng nên đi rồi ạ!

Từ Hàn thị nâng Từ Xán Xán dậy, trên mặt trở nên nghiêm túc:

- Chỉ mong cháu có thể phong trần là tốt rồi, để cháu có thể một bước lên mây. Đại nương chờ tin tức tốt của cháu!

Ngoài dự liệu của Từ Xán Xán là tuy rằng đại bá nói chắc chắn tổng quản thái giám Tôn Hoài Vũ sẽ đích thân tới đón nàng vào cung tuyển chọn, nhưng khi Từ Xán Xán ra Nghi môn thì phát hiện có một chiếc xe ngựa sơn màu xanh đang chờ nàng, Tôn Thái giám cũng không đích thân đến mà phái hai tiểu thái giám tới. Ngoại trừ Từ lão thái thái mụ có Nghi môn quá xa thân thể lão nhân gia bà không khỏe không qua được, Từ Nghi Liên và Từ Nghi Đồng đều mang nha hoàn tới tiễn Từ Xán Xán.

Lúc này mặt trời đã bắt đầu mọc, khí trời càng ngày càng nóng, trên trán Từ Hàn thị chảy ra một tầng mồ hôi. Trên mặt Từ Nghi Liên cũng có chút mồ hôi, nhưng nàng vẫn kéo tay Từ Xán Xán, có vẻ phá lệ lưu luyến không rời; còn Từ Nghi Đồng lại là bộ dáng ứng phó qua loa, lúc Từ Nghi Liên và Từ Xán Xán bịn rịn nói lời chia tay, nàng ta thỉnh thoảng lại cảm khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt lộ vẻ mệt mỏi. Từ Hàn thị liếc mắt nhìn nàng ta vài lần, cố gắng kìm nén tức giận trong đầu.

Khi Từ Xán Xán lên xe, cách màn trúc xe ngựa nàng thấy Từ Sâm lấy ngân phiếu cho Thái giám đi theo. Thấy xe ngựa sơn xanh trong cung từ từ đi xa, Từ Sâm mới nhảy lên xe ngựa Từ phủ, ngồi cùng xa phu vội vàng theo sau. Xe ngựa lộc cộc đi, Từ Xán Xán ngồi trong xe trong lòng nặng trĩu. Đại bá sử dụng nhiều công sức trên người đưa nàng vào cung tuyển chọn như vậy, nếu nàng lạc tuyển, nói vậy phản ứng của đại bá và đại nương nhất định rất nghiêm trọng, không biết mình có thể chịu đựng nổi không. Nhưng vô luận như thế nào, nàng cũng muốn diễn tuồng vui này đến cuối cùng, vì mình, vì người nhà, cũng vì nàng thích Phó Dư Sâm mà cố gắng một chút! Nếu thành công, nàng sẽ có một cuộc sống khác; nếu không thành công, nàng sẽ ở

trong cung thất này vượt qua suốt đời vậy! Thời khắc này Từ Xán Xán cảm giác mình giống như đang sống cuộc sống của dân cờ bạc vậy! Bích Vân lặng lẽ nhìn Từ Xán Xán một cái, phát hiện ánh mắt nàng sáng trong suốt, đang mím môi không biết suy nghĩ gì, bèn cầm tay Từ Xán Xán, muốn cho nàng yên tâm chút. Từ Xán Xán nhìn Bích Vân, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn!

Mặc kệ người bởi vì điều gì mà tới bên cạnh ta, ta cảm tạ sự chiếu cố của người, cảm tạ sự tri kỷ của người, cảm tạ sự làm bạn của người! Vật dưới nách la y được Bích Vân bào chế hơi cứng rắn, giống như là một chiếc bánh bột ngô nhỏ hình tròn, Từ Xán Xán thấy là lạ, còn lặng lẽ lấy tay sờ sờ. Bích Vân nhìn nàng sờ nắn, lại cười mà không nói.

Từ Sâm và xa phu dừng xe ngựa chờ ngoài Tây Hoa môn, Từ Xán Xán đi xe ngựa màu xanh từ từ qua thiên môn Tây Hoa môn vào cung. Xe ngựa dừng lại trước cửa một đại viện trên quảng trường—— sân trước cửa đã có rất nhiều xe ngựa sơn xanh đang dừng tại đó! Bích Vân đỡ Từ Xán Xán xuống xe. Lúc Từ Xán Xán đứng vững phóng mắt vừa nhìn, trên quảng trường đã có bốn mươi mấy thiếu nữ mặc giống trang phục như mình, đều là mười bốn mười lăm mười sáu tuổi, có mấy người trên mặt còn mang theo vẻ bầu bĩnh của trẻ con, hoàn toàn còn là tiểu cô nương mà! Khi nhìn quét một vòng, Từ Xán Xán phát hiện những cô nương này ngày thường đều rất đẹp: Có khi là mặt tròn mắt to mang theo lúm đồng tiền ngọt ngào, có khi là mang theo vẻ u buồn của Lâm Đại Ngọc; có khi là vóc người gầy mảnh mai, có khi là thân thể đầy đặn kêu gọi; có khéo léo là lướt, cũng có cao gầy. Nhìn qua thực sự là hoàn phi yến sáu đều đủ cả. Nàng không thể không thừa nhận, mình ở trong đám nữ hài tử này cũng không phải xuất chúng nhất.

Cũng có một số nữ hài tử đang quan sát Từ Xán Xán, sau đó xì xào bàn tán cùng nhau. Từ Xán Xán có chút khân trương, rất sợ xảy ra chuyện ngoài ý liệu, không tự chủ được cầm tay của Bích Vân, mong xua đi nỗi lo lắng này. Bích Vân theo sát Từ Xán Xán, mang trên mặt vẻ mỉm cười nhưng thật ra rất yên tĩnh.

Không bao lâu sau một Thái giám vóc dáng cao cao ngũ quan rất đoan chính đi ra, phía sau còn mang theo mấy tiểu Thái giám. Hắn đứng trên bậc thang ở sân, ngẩng nhìn bốn phía nhưng không nói gì cả. Phía sau hắn đi ra một tiểu Thái giám, vỗ tay một cái, lớn tiếng nói:

- Gọi vào tên ai thì mời lên phía trước!

Từ Xán Xán là người thứ sáu bị điểm tên. Cũng không lâu lắm việc điểm danh đã hoàn thành, những tú nữ này xếp thành một đội dưới sự hướng dẫn của tiểu Thái giám vào sân đến một phòng bên trái. Chờ sáu tú nữ tiến vào xong, tiểu Thái giám ngăn cản những người còn lại ngay tại cửa. Từ Xán Xán xếp hạng đội ngũ sáu người đi qua gian sáng vào ám gian. Lúc này Từ Xán Xán mới cảm giác được vật tròn tựa dưới nách kia tựa hồ trở nên mềm nhũn, hình như bắt đầu tan ra. Một mùi tanh tươi nhàn nhạt tràn ngập trong không gian. Tú nữ đứng chung quanh Từ Xán Xán ngửi một hơi, sau đó nghi ngờ quan sát Từ Xán Xán. Từ Xán Xán không chớp mắt đứng đó, giống như không ngửi thấy mùi hôi này xuất phát từ mình. Hai ma ma lớn tuổi đang đứng thẳng trong gian tối, thấy các nàng đều vào cả rồi mới nói:

- Đều cởi áo khoác cởi ra đi!

Sáu tú nữ đều là các nơi chọn đưa lên, đại khái cũng đều trải qua huấn luyện trước khi vào cung, bởi vậy rất nghiêm túc bắt đầu cởi y phục. Từ Xán Xán cố ý chậm nửa nhịp, nhìn kỹ động tác của các tú nữ. Các tú nữ nhanh chóng cởi xong chỉ còn lại áo lót. Từ Xán Xán biết y phục của mình có huyền cơ bên trong, sau khi cởi nàng cẩn thận đặt lên chiếc ghế bên cạnh. Lúc cởi y phục, mùi tanh tươi trong phòng càng thêm nồng nặc, các tú nữ thanh tú đều phải che mũi. Từ Xán Xán vẫn bình thản ung dung như cũ, gương mặt bình tĩnh. Thấy trên người các tú nữ còn mặc yếm và tiết khổ, ma ma béo hơn chút đứng lên nói:

- Tất cả đều cởi sạch đi!

Các tú nữ nhìn nhau, động tác dừng lại. Ma ma mập đã đi tới, đầu tiên là cô sức ngửi hai cái, đôi mắt mang theo hàn ý nhìn chằm chằm những tú nữ này. Đang giằng co thì một tú nữ mất hạnh miệng nhỏ nhắn bắt đầu cởi áo yếm dây lưng. Các tú nữ cũng cởi theo nàng. Ma ma mập quan sát từ trên xuống dưới thân thể những tú nữ này, còn bảo các tú nữ giơ cánh tay lên tĩnh tế kiểm tra. Đến phiên Từ Xán Xán, khi ma ma béo kiểm tra nách đột nhiên nhúu mày một cái, lại dè sát mũi vào ngửi ngửi rồi quan sát Từ Xán Xán một chút, sau đó đi tới nói mấy câu với ma ma gầy ngồi trên tháp. Bởi vì khoảng cách rất gần, Từ Xán Xán gián đoạn nghe được

- Tồn công công nói... Hoàng công công... nhưng... mùi quá nặng... Không bụng bị được...

Ánh mắt hai ma ma đều nhìn chằm chằm Từ Xán Xán sau đó nói mấy câu, ma ma gầy xuống tháp đi tới Từ Xán Xán bên người giơ cánh tay Từ Xán Xán lên ngửi nách của nàng. Từ Xán Xán biết mùi trên người mình tương tự với mùi hôi nách, cũng thản nhiên nhận lấy kiểm tra. Sau một lát, ma ma gầy cầm lấy danh sách bắt đầu đọc tên những người hợp cách. Kiểm tra có sáu tú nữ nhưng hợp cách lại chỉ đọc năm, không có Từ Xán Xán! Từ Xán Xán cực kỳ vui mừng nhưng trên mặt lại cố ý làm ra vẻ khiếp sợ, che miệng tròn to hai mắt, gương mặt không dám tin tưởng. Nàng bụm mặt thân thể run rẩy, tựa hồ cực kỳ thương tâm khiếp sợ. Từ lúc Từ Xán Xán cởi y phục, các tú nữ đã ngửi thấy được mùi hôi nách trên người Từ Xán Xán, bởi vậy đều im lặng không lên tiếng, một người trong đó còn nhẹ nhàng lấy tay phe phẩy trước mũi, mong xua đi mùi khó ngửi này. Ma ma gầy nói:

- Tú nữ hợp cách đứng xếp hàng đi về phía trước, gian phòng phía trước còn có hạng mục cần kiểm tra!

Bà ta liếc mắt nhìn Từ Xán Xán:

- Tú nữ lạc tuyển mời theo cánh cửa vừa tiến vào để đi ra ngoài!

Từ Xán Xán bày ra thái độ xấu hổ, nhanh chóng cầm y phục của mình mặc vào, đợi sửa soạn chỉnh tề xong, nàng cúi đầu giống như xấu hổ khiếp sợ đi từ gian sáng ra ngoài. Bích Vân chờ ngoài cửa viện, thấy Từ Xán Xán đi ra, vội vàng nghênh đón, gương mặt lo lắng: - Cô nương ——

Nàng đỡ tay Từ Xán Xán, lại nhét một chiếc khăn vào tay Từ Xán Xán. Từ Xán Xán sùng sốt một lát, Bích Vân lại dùng tay ra dấu chỗ mắt mũi một chút. Từ Xán Xán lấy khăn tay cho lên mũi cố sức hít một hơi, một mùi hương mát lạnh cực kỳ kích thích nàng làm cho nước mắt nước mũi đồng thời chảy ra ngoài, trong lúc nhất thời Từ Xán Xán chật vật tới cực điểm. Bích Vân giả vờ chăm sóc nàng, bàn tay đưa vào trong ống tay áo rộng thùng thình của nàng, dùng sức kéo một cái, bọc nhỏ được và trong áo rơi xuống tay.

Một tiểu Thái giám tiến lên đón cười nói:

- Là Từ cô nương sao? Mời đi bên này!

Hắn dẫn Từ Xán Xán và Bích Vân đi ra ngoài. Từ Xán Xán thế mới biết khi ra cung phải có người am hiểu đưa tiễn. Nhưng cũng không sao cả, xe Từ Sâm mang tới đang đợi ngoài Tây Hoa môn rồi mà!

Phó Dư Sâm đang quán giáo quan quân dưới trướng. Chẳng ngồi trong đại trướng tiếp kiến từng quan quân một, trải qua cả một buổi trưa, thường cho quan quân đầu nhập dưới trướng người khác, phạt bốn người quan quân xuất thân từ Thục thị, đối với những quan quân khác hai phe này, chẳng dùng thái độ ôn hòa. Dù sao hai bên cũng đã xé rách da mặt rồi, cũng không cần thiết phải giả vờ thân thiết! Tiến hành xong các hành động lôi kéo, Phó Dư Sâm tuyên bố trước mặt mọi người, nửa tháng sau tiến hành tỷ võ, sau đó mệnh Tiết Anh tuyên bố quy tắc tỷ võ và các loại thưởng phạt thi thố.

Buổi trưa Phó Dư Sâm cử hành yến hội chiêu đãi các quan quân dưới trướng ở trong quân doanh. Nếu khai yến, đương nhiên là không thể thiếu rượu. Phó Dư Sâm bảo người hầu hạ mang lên rượu ngon, cổ vũ các quan quân uống tận tình, chính chàng lại chỉ lúc khai yến uống một ly rồi không uống nữa. Những quan quân này nào có kẻ nào ngu si, vừa nhìn đã biết thể chất Đoàn luyện đại nhân yếu kém, chẳng không uống, cũng không ai có can đảm tiến lên mời rượu. Cho dù như vậy, lúc uống chén rượu kia, mặt Phó Dư Sâm vẫn hiện lên sắc hồng, đầu cũng choáng váng, mắt đều sắp không mở ra được! Tiết Anh được chàng an bài làm chính lục phẩm Chiêu vũ giáo úy thấy thế, lập tức cùng Phó Liễu đỡ chàng vào nội trướng nghỉ ngơi.

Vừa qua giờ Thân Phó Dư Sâm đã tỉnh. Đầu chàng còn hơi đau, bèn nằm nghiêng trên đệm nhắm mắt dưỡng thần. Phó Liễu một mực coi chừng ngoài trướng nghe thấy động tĩnh lập tức rút một chén âm, xúc màn che lên bưng trà đi vào. Phó Dư Sâm thấy hắn tiến đến, dùng ngón tay chỉ chỉ huyệt Thái Dương của mình. Phó Liễu đứng bên cạnh giường cho chàng uống nước xong, lúc này mới bắt đầu đắp bốp đắp và huyệt Thái Dương cho chàng. Lúc cảm giác choáng đầu giảm bớt, lúc này Phó Dư Sâm mới hỏi:

- Sự tình chỗ Phó Bích bên kia thế nào rồi?

Sắc mặt Phó Liễu vui mừng nói:

- Bẩm công tử, Từ cô nương đã ngồi xe ngựa Từ phủ trở về rồi ạ!

- Xe ngựa Từ phủ ư?

Lông mày Phó Dư Sâm nhíu chặt lại, trong lòng lo lắng Từ phủ vì chuyện lạc tuyến mà giầy vò Từ Xán Xán.

Từ Xán Xán xuống xe ngựa, đi tới Nghi môn thì dừng bước. Đại bá và đại nương sợ là không chịu đơn giản bỏ qua, tình cảnh sau khi nàng đi vào chắc rất xấu hổ, trước tiên phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được. Bích Vân đứng bên cạnh lo âu nhìn nàng. Từ Xán Xán hít sâu một hơi, cầm khăn tay xoa xoa chỗ mí mắt, lại đặt ở chóp mũi cố sức hít một hơi, phồng phình mí mắt mình đã sưng mũi cũng đỏ lên lúc này nàng mới cất bước vào Nghi môn, đi dọc theo hành lang đến Thanh Tâm viện.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Ở hai bên hành lang hoa và cây cảnh sum suê, cành lá xanh biếc leo lên cây cột màu đỏ mang đến cảm giác tràn đầy sức sống; trong vườn các loài hoa màu tím đậm, tím nhạt, đỏ chói, đỏ thắm, hồng nhạt, vàng nhạt, vàng sẫm và hoa hồng hoa trắng thì nhau đua nở tản ra mùi thơm thấm vào ruột gan; một bụi bạc hà rậm rạp xanh biếc chập chờn đu đưa trong gió sau giờ ngọ. Những thứ này vốn là thứ ngày xưa Từ Xán Xán cảm thấy thích nhất nhưng hôm nay nàng lại không hứng thú tiếp tục vội vã đi về phía trước.

Nàng vừa đi vừa lặng lẽ gờ cánh tay lên, thấy mùi hôi trên người đã nhạt bớt nhưng nếu cẩn thận để ý vẫn có thể ngửi được. Từ Xán Xán đang suy nghĩ: Chờ một chút nữa mình phải tìm một cách biện giải cho mình mới được, hay là nói mình cũng không biết vì sao lại bị hôi nách, có lẽ là bởi vì đêm qua dùng nước tôi chăm thức ăn? Lúc này đã là sau giờ ngọ rồi mà nàng còn chưa được ăn cơm trưa, sáng sớm ở nhà ăn ít đồ đã sớm tiêu hóa hầu như không còn. Từ Xán Xán đói bụng đến mức ngực dán với sau lưng nhưng cũng đành phải nỗ lực kiên trì. Nàng cảm thấy với tính tình của đại bá, nếu biết tin tức mình đã bị loại ngay vòng thứ nhất, chắc là vẫn đang tức giận đây! Đến khi chân chính đối mặt đại bá, Từ Xán Xán mới biết mình nghĩ làm rồi, nàng đã đánh giá thấp trình độ tức giận của đại bá.

Cây cối trong Thanh Tâm viện xanh um tươi tốt, rất râm mát, Từ Xán Xán đi quá nhanh nên giờ đã ra một thân mồ hôi, khi đi dưới bóng cây rập rập vào Thanh Tâm viện, nàng lập tức lạnh run cả người cực kỳ khó chịu. Cửa nhà chính mở rộng, hai tiểu nha hoàn đứng hai bên trước cửa, Từ Xán Xán ngừng đầu một cái lập tức thấy đại bá và đại nương đang ngồi hai bên tháp tử đàn, biểu hiện trên mặt đều rất ngưng trọng. Trong ngực Từ Xán Xán lộp bộp

một tiếng, bước chân dừng lại ngoài cửa. Nhưng nàng vẫn cố lấy dũng khí đi vào —— dù sao, làm người thì phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình.

Nàng vừa đi tới trước tháp, đầu gối cong xuống muốn quỳ tạ tội. Ai ngờ nàng chưa kịp quỳ xuống, Từ Đình Hòa đã lập tức đứng dậy vung lên một cái tát. Một trận gió theo âm thanh nhanh chóng mà đến, Từ Xán Xán bị tát một cái ngã trên mặt đất, gò má trái nóng hừng hực, Từ Xán Xán cảm giác lỗ tai mình đang kêu ong ong, nàng ngã trên đất vuốt bên má đã sưng lên của mình không nói một lời. Từ Đình Hòa nhìn cháu gái yếu ớt trên đất cũng không nâng dậy, chậm rãi nói:

- Người biết vì dễ cho người tiến cung, ta đã chi bao nhiêu bạc không hả? Càng không cần phải nói lãng phí thời gian công sức để tìm những mối quan hệ kia! Tôn công công truyền lời, nói người bị hôi nách, người chừng nào thì bị hôi nách rồi hả? Tiểu tiện nhân người đang giờ trò gì hả!

Ông ta quả thực nhìn cũng không muốn nhìn Từ Xán Xán, cũng không bao giờ nghĩ nàng phong tư xuất chúng lỗi lạc bất phàm nữa, lúc này Từ Xán Xán ở trong mắt ông ta quả thực như một bãi bùn. Từ Xán Xán bò dậy từ dưới đất, chịu đựng tiếng ong ong vang lên trong lỗ tai, một lần nữa đoan đoan chính chính quỳ xuống. Nàng có thể nhắm mắt làm ngơ thể hiện thời khí nhất thời, nhưng đại bá là tộc trưởng Từ thị Uyển Châu, người một nhà nàng đều nằm trong tay ông ta. Trong lòng nàng tự nói với mình: Chuyện lần này nàng thật có sai, nhin một chút, lại nhin một chút...

Từ Hàn thị thờ ơ lạnh nhạt nửa ngày, thấy Từ Xán Xán quả thực đã bị nghiêm phạt giáo huấn, bèn tìm một cơ hội gọi Mai Tuyết đến, phân phó nói:

- Đưa Nhị cô nương đến nhà kè nàng thường nghỉ ngơi một lát đã!

Mai Tuyết liếc mắt nhìn Từ Đình Hòa, thấy ông ta không phản đối, bèn đỡ Từ Xán Xán lên đi ra nhà chính. Bích Vân bị tiểu nha hoàn ngăn trở bên ngoài, lúc gấp rút muốn chết thì thấy Mai Tuyết giúp đỡ Từ Xán Xán đang sưng đỏ cả mặt đi ra, trong lòng khâm trọng, lập tức ngồi xổm phía trước Từ Xán Xán công Từ Xán Xán lên. Sau khi an trí Từ Xán Xán nằm trên giường trong gian tối, Bích Vân muốn đi ra ngoài lấy cho nàng chút nước đá và thức ăn, không ngờ vừa ra cửa phòng đã bị Tần ma ma thân tín của đại phu nhân ngăn cản. Tần ma ma ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Bích Vân:

- Từ quản gia đã đi đưa tin cho Nhị lão gia, nói cô nương hơi mệt chút, phu nhân phân phó để cho Nhị cô nương ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt, ... Ngày mai lại về nhà!

Mắt Bích Vân đảo đảo, bèn móc từ trong ví ra hai nén bạc, nhân cơ hội kéo tay Tần ma ma kín đáo đưa cho bà ta. Tay Tần ma ma giấu trong tay áo ước lượng bạc nén, khuôn mặt lạnh lùng lập tức chuyển thành tươi cười như một đóa loa kèn nở rộ giữa gió xuân:

- Ôi ôi, Bích Vân cô nương thật là khách khí quá!

Rồi ghé sát vào Bích Vân, nhỏ giọng hỏi:

- Bích Vân cô nương định...

- Cho cô nương chúng ta chút đồ ăn uống là được!

Bích Vân cũng nhỏ giọng nói. Tần ma ma gật đầu:

- Chờ một chút nữa!

Tần ma ma nhanh chóng đưa tới một đùm khăn tay nho nhỏ, bên trong là bốn quả trứng gà luộc, một chiếc bánh bao nhỏ và túi da trâu chứa nước lạnh. Bà ta nhỏ giọng nói với Bích Vân:

- Dùng trứng gà cho mặt cô nương các người tiêu sưng, khi nào trên mặt không có vết tích, lão gia sẽ tha cô nương các người trở về!

Trải qua Bích Vân một phen bận rộn, Vết sưng trên mặt Từ Xán Xán đã tan hơn phân nửa, nàng nằm trên giường lẳng lặng suy tư. Đại bá dùng tộc quyền, hiệu đạo buộc chặt cha, dùng hiệu thuốc bắc của cha và chuyện học tập của đệ đệ uy hiếp nàng, mà nàng và cha chỉ có thể bị động tiếp thu bởi vì người nhà nàng cần những thứ này. Vốn là Từ Xán Xán cũng có ý định tiếp thu là bởi vì trong lòng nàng không có ai; nhưng trong lòng nàng bây giờ có Phó Dư Sâm, nàng muốn suy nghĩ vì mình vì Phó Dư Sâm mà tranh một lần! Nàng đang suy nghĩ tâm sự thì nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng của Tần ma ma:

- Bích Vân cô nương đi ra một chút!

Bích Vân đang ở cùng Từ Xán Xán vội vàng đứng dậy đi ra. Sau một lát, Bích Vân cười vui vẻ trở về:

- Cô nương, lão gia và phu nhân tới đón người này!

Từ Xán Xán nghe vậy vội vàng từ trên giường bò dậy. Nàng vừa đi giày xong, Từ Thuận Hòa và Từ Vương Thị đã đến. Về mặt Từ Thuận Hòa tức giận đi tới, thấy má trái của Từ Xán Xán đỏ hồng, mắt to mờ mịt đang nhìn mình, trong lòng đau như dao cắt, đi tới ôm Từ Xán Xán:

- Xán Xán, chúng ta về nhà thôi! Không trúng tuyển cũng không có gì quan trọng, ai hiếm lạ vào cung cơ chứ, còn không phải là ông ta dùng lão thái thái ép chúng ta à! Chúng ta về nhà thôi con!

Tay Từ Vương Thị vuốt ve vết thương trên mặt nữ nhi, nước mắt lộp bộp rơi xuống. Từ Xán Xán nhin nửa ngày ủy khuất trong nháy mắt bạo phát, lên tiếng khóc lớn lên.

Về tới nhà, Từ Xán Xán mới từ trong miệng mẫu thân biết được cha và đại bá âm ỉ một trận. Nghĩ đến cha luôn luôn rất nghe lời đại bá nói nay lại cãi nhau với đại bá, nàng không khỏi nín khóc nín cười:

- Cha có bị đại bá dọa cho bể mật hay không ạ?

Từ Vương Thị thở dài:

- Ai, cha con ấy à, đều là tổ mẫu con quá bất công nên ông ấy mới quanh năm ở trước mặt của đại bá con thấp hơn một cái đầu!

Từ Xán Xán nằm trong lòng mẫu thân :

- Nương, sau này thanh danh con không tốt không ai thèm lấy thì làm sao bây giờ?

Từ Vương Thị còn chưa mở miệng, Từ Thuận Hòa ở nhà chính uống trà nhân tiện nói:

- Làm sao không ai thèm lấy? Con ngày thường đẹp như vậy, còn có bao nhiêu đồ trang sức cha chuẩn bị cho con, có kẻ ngu si mới không lấy con ấy!

Kể tiếp, ngữ khí của ông giống như chắc chắn nói:

- Nếu không, chúng ta chọn người ở rể?

Từ Vương Thị trách mắng ông một hơi:

- Ông thì chỉ biết lo lắng linh tinh, chờ chuyện này qua một thời gian rồi lại tính hôn sự Xán Xán đi!

Từ Xán Xán nằm trong lòng mẫu thân, nghĩ đến mình tuy bị đại bá đánh một bạt tai, lại có thể tạm thời thoát khỏi khống chế của đại bá, trong lòng rất thích ý, hai chân bắt chéo đung đưa qua lại. Từ Vương Thị luôn cảm thấy trên người nữ nhi có một mùi lạ, lúc trước còn muốn nhịn xuống, cuối cùng rốt cục không nhịn được:

- Xán Xán à, trên người con có mùi gì đấy? Ngửi thấy là lạ! Nếu không con đi tắm trước đi?

Suốt ngày hôm nay Từ Xán Xán mang theo mùi hôi này, giờ cũng thành thói quen, bèn chơi xấu không đi, trong miệng rậm rì:

- Con sắp chết đói rồi! Con sắp chết đói rồi!

Từ Vương Thị yêu thương con gái, thấy nàng như vậy cũng không nói nữa, ngược lại hỏi nàng:

- Xán Xán này, buổi tối muốn ăn cái gì nào? Nương làm cho con nhé!

Từ Xán Xán cảm thấy mình hi sinh rất lớn vì gia đình, bởi vậy hùng hồn vừa nghĩ vừa yêu cầu:

- Con muốn ăn gạo nếp nấu súp sen, muốn ăn nem rán, muốn ăn cháo bách hợp đậu xanh, muốn ăn ớt xanh xào trứng gà, muốn ăn rau trộn cà, muốn ăn lá cây hương thung non tẩm dầu, muốn ăn bánh đúc đậu nhân rau hẹ chấm tỏi dấm, muốn ăn hồ bì cay...

Thứ nàng muốn ăn còn nhiều lắm, nói xong quay đầu nhìn mẫu thân, phát hiện mẫu thân thương tiếc nhìn nàng, giống như nàng là bảo bối tâm can, Từ Xán Xán cũng yên lòng lại bỏ thêm một câu:

- Con còn muốn ăn rau khoai lang xào tỏi nữa!

Từ Vương Thị đáp ứng hết thảy, đặt đầu Từ Xán Xán lên gối, lại giúp nàng đắp chăn:

- Bây giờ con ở trong phòng nương nghỉ một lát nhé, nương đi bảo lão Đinh mua thức ăn!

Từ Xán Xán vội vàng bỏ thêm một câu:

- Nương bảo cả Đinh ma ma mua ít quả hạnh về nhé!

Quả hạnh bây giờ vừa vào miệng thì chưa sau lại mềm ngọt. Nghĩ tới đây, nước bọt Từ Xán Xán cũng sắp chảy ra. Từ Nghi Xuân ở Quốc Tử Giám không trở lại, buổi tối Từ gia cũng chỉ có ba người ăn, nhưng Từ Vương Thị mang theo Đinh ma ma làm một bàn lớn thức ăn ở phòng bếp, bày đầy trên bàn vuông. Từ Xán Xán cuộn ống tay áo lên cầm đũa đắc ý mà ăn.

Món thứ nhất nàng nếm thử là lá hương thung non tẩm dầu. Món này khi còn ở Uyển Châu Từ Xán Xán cũng sẽ nấu, trước tiên lấy lá hương thung rửa sạch thái nhỏ, rắc ớt khô ở phía trên, đập nhỏ tỏi và hồi hương bát giác chờ cho ngấm gia vị, sau đó tưới dầu sôi lên là có thể ăn. Gắp một miếng lá hương thung cho vào trong miệng, Từ Xán Xán chỉ cảm thấy miệng đầy mùi thơm, cay, ngon và mùi vị đặc biệt của cây hương thung, thật sự là mỹ vị đến cực điểm! Từ Xán Xán liên tục vài miếng.

Từ Vương Thị thấy con gái chỉ ăn mỗi hương thung, sợ nàng nóng trong, bèn đưa khoai lang xào tỏi đến trước mặt Từ Xán Xán. Từ Xán Xán lập tức gắp một miếng. Người Uyển Châu thường hái lá khoai lang tươi xào cùng tỏi, vừa mềm vừa ngọt lại tươi mới. Cuối cùng, Từ Xán Xán lại ăn no lần nữa.

Thấy chỉ có một bàn cơm rau dưa mà con gái đã có thể ăn tới no, Từ Vương thị rất là bất đắc dĩ, khuyên bảo Từ Xán Xán:

- Xán Xán này, nếu không, theo cha mẹ ra bên ngoài tản bộ chút cho tiêu thức ăn nhé?

Từ Xán Xán không chịu đi ra ngoài:

- Để người ta nhìn thấy, con sợ mất mặt lắm, con không đi đâu!

Phu phụ Từ Thuận Hòa cũng đành phải nghe theo nàng.

Hành trình cả một ngày nay của Phó Dư Sâm đều chật kín. Chàng từ quán doanh đi ra, lại dựa theo lời dặn của Vĩnh Yên đế, ngựa không ngừng vó đi báỉ phóng “Tam cô”, tức Thái tử thiếu sư Lam Thiếu kỳ, Thái tử thiếu phó Đinh Tu Bình, Thái tử thiếu bảo Sướng Từ Anh. Đầu tiên, Phó Dư Sâm đến phủ Thái tử thiếu phó Đinh Tu Bình. Đinh Tu Bình tự mình nghênh tiếp, dẫn chàng đến thư phòng của mình. Ông vốn là thầy của Phó Dư Sâm, hôm nay càng thêm thân thiết, cho người hầu lui ra xong liền nói rất nhiều chuyện với Phó Dư Sâm, đại ý là Phó Dư Sâm phải giấu kín bảo tồn thực lực, cẩn thận bên phe Thư Quốc cữu. Phó Dư Sâm biết lão nhân đang nói lời tri kỷ với mình, trong lòng đương nhiên cảm động. Đinh Tu Bình nhìn chàng mặc dù không nói lời nào, nhưng cũng rất nghiêm túc lắng nghe, cảm thấy như Phó Đoàn luyện không thích nói nhảm so với những người mồm miệng khéo léo kia mạnh hơn gấp bội.

Thái tử thiếu sư Lam Thiếu Kỳ không giống Đinh Tu Bình là đại nho đương thời, ông xuất thân từ đệ nhất thế gia Trịnh Châu Lam thị ở Đại Lương, đối với việc Phó Dư Sâm báỉ phóng, ông hoan nghênh mang theo vẻ rụt rè, nhưng khi hàn huyên với Phó Dư Sâm một lúc, bèn hàm súc nói rằng cháu gái của mình rất có tri thức hiểu lễ nghĩa. Phó Dư Sâm mỉm cười:

- Như vậy vừa lúc, biểu đệ ta là Thế tử Duyên Ân Hầu Chu Anh đang trong độ tuổi kết hôn, cô cô ta còn đang sốt ruột tìm hôn sự cho hán đấy!

Lam Thiếu Kỳ: “...” Vội vàng ngăn lại trọng tâm câu chuyện. Ông tỉ mỉ nuôi con gái không phải là muốn gả cho một tên ăn chơi trác táng đâu! Đến cuối cùng, ông lại hàm súc biểu đạt trung tâm với Phó Dư Sâm:

- Bộ tộc Lam thị xin nghe theo Đoàn luyện sai phái!

Ông ta còn một lời ngầm nói ra: Chỉ cần Phó Dư Sâm là người thừa kế ngôi vị hoàng đế, Lam thị sẽ ủng hộ chàng! Vĩnh Yên đế đưa ông ta cho Phó Dư Sâm, là muốn ông ta đại biểu bộ tộc Lam thị ủng hộ Phó Dư Sâm, đến lúc này rồi, trước hết ông ta vẫn phải biểu đạt trung tâm mới được.

Thái tử thiếu bảo Sướng Từ Anh là bạn tri kỉ bạn tốt của Phó Văn Chương. Nhìn qua ông như một lão già gầy còm, chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài và cứ chỉ ai cũng đoán không được ông lại là Binh bộ Thượng Thư xuất thân võ tướng! Ông chỉ nói với Phó Dư Sâm một câu nói:

- Từ nay về sau, Đoàn luyện chính là chủ tử của Sướng Từ Anh ta!

Từ nhà Sướng Từ Anh đi ra, Phó Dư Sâm lại cười ngựa vào cung gặp Vĩnh Yên đế. Trong lòng chàng còn có tâm sự, đối với chuyện của bọn Đinh Tu Bình chỉ giản đơn nói vài câu, không có nhiều lời. Vĩnh Yên đế thấy gương mặt hần ử oải cũng không hỏi thêm nữa. Hoàng Lang chỉ huy bọn Thái giám bày xong ngự thiện. Ngự thiện thực ra là bữa cơm có vài món ăn hâm nóng, đã sớm làm xong đặt ở đó, ăn cũng không có mùi vị gì. Phó Dư Sâm vốn ăn ít, thức ăn như vậy càng khó nuốt nên cũng chỉ tùy ý ăn một chút rau rồi buông đũa xuống và uống thêm hai chén cháo gạo tẻ.

Chờ chàng ra cung hồi phủ, đã là đêm khuya. Phó Dư Sâm mệt mỏi ngồi trên tháp trong thư phòng, trước hết hỏi Phó Liễu tình huống của Từ Xán Xán. Khi chàng biết Từ Xán Xán bị Từ Đình Hoà đánh một bạt tai, cảm thấy giận dữ nhưng không nói lời nào. Phó Liễu thấy vẻ mặt chàng không bình thường cũng không dám lên tiếng, lặng lẽ đứng ở một bên. Sau một lúc lâu, Phó Dư Sâm nói:

- Chuẩn bị bút mực đến đây!

Chàng chỉ viết một câu trên giấy—— “Sáng mai tុ tập nhân thủ vạch tội Từ Đình Hoà”.

Phó Liễu cầm giấy viết thôi khô mực, gấp lại bỏ vào trong phong thư. Phó Dư Sâm thân nhiên nói:

- Bảo Cận Vĩ Hoán đưa đi!

Phó Liễu đáp “Vâng” xong lui xuống. Cận Vĩ Hoán là chủ quản Ngự Sử đài, công tុ để cho hán đi làm chuyện này, đại bá Từ cô nương sợ là phải chịu khổ rồi! Phó Quế đến rót trà cho công tុ, phát hiện công tុ ngồi trên tháp ngăn người nhìn chén trà trầm tư, nghĩ là công tុ đang suy tư quốc gia đại sự, bèn lặng lẽ lui xuống. Hán không biết là Phó Dư Sâm đang rối rắm xem có đi thăm Từ Xán Xán hay là không đấy.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đổ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Phó Dư Sâm ngồi trên tháp chỉ tự hỏi một lát thì đứng dậy đi tắm. Chẳng bao lâu đã đến nửa đêm, Phó Quế canh giữ ngoài thư phòng, phát hiện công tử còn chưa đi ngủ mà vẫn ngồi trong thư phòng đọc sách. Hắn lo lắng công tử không ngủ, ngày mai bận rộn như vậy lại không chịu được, bèn thấp giọng thỉnh giáo với Phó Liễu đang cùng mình trực đêm:

- Liễu ca, huynh phải nghĩ biện pháp khuyên công tử đi ngủ đi!

Phó Liễu mỉm cười, chậm rãi điều chỉnh vạt áo bên hông của mình, cuối cùng còn dùng tay vuốt vuốt tóc, sau đó mới liếc Phó Quế:

- Đệ nhìn lại công tử xem!

Phó Quế lặng lẽ, một lát sau rốt cục không kềm chế được lòng hiếu kỳ của mình, hơn nữa cũng đúng lúc phải dâng trà cho công tử rồi nên hắn lập tức đi tìm gã sai vặt lấy nước ngâm trà, sau đó mới mang qua cho công tử. Phó Dư Sâm đang đọc sách, biết Phó Quế tiến đến cũng không ngẩng đầu, vẫn nhìn sách của mình như trước. Phó Quế đặt chén trà ở chỗ công tử có thể đưa tay lấy được, cấp tốc liếc mắt quan sát công tử, sau đó lẳng lặng lui xuống. Sau khi hắn ra ngoài đứng ngoài thư phòng, nửa ngày không nói lời nào. Hắn hầu hạ bên người công tử chừng mười năm, đây là lần đầu tiên thấy công tử ăn mặc đẹp như thế —— tóc đen dài không có một chút rối đội ngọc quan màu đen, y phục tơ tằm màu trắng, bên hông vậy bắt ngọc dải màu đen, trên áo dài còn đeo Cửu Long ngọc bội mà Thánh thượng ban cho, quả nhiên là một cậu ấm phong lưu tuấn tú!

Trong lòng Phó Quế đã đoán được đại khái là công tử muốn đi gặp Từ cô nương, bằng không cũng sẽ không chú ý như vậy—— phải biết rằng, mặc dù ngày thường công tử vẫn đẹp, nhưng chưa bao giờ quan tâm ăn mặc như thế này! Phó Liễu liếc mắt nhìn hắn, thấy khoe miệng hắn hơi nhếch lên, liền biết hắn cũng nhìn ra đêm nay công tử không giống hàng ngày, không khỏi cúi đầu mỉm cười. Công tử có thể hài lòng, những người thiếp thân hầu hạ như bọn họ này cũng cảm thấy vui vẻ thay công tử!

Tiếng gõ mõ giờ tý mơ hồ truyền đến, Phó Dư Sâm để quyển sách trên tay xuống, nhìn ngoài cửa sổ hơi do dự, lúc này mới đứng dậy. Nghĩ đến Từ Xán Xán bị Từ Đình Hòa đánh một bạt tai, trong lòng chàng cũng đau như roi quất, hận không thể lập tức ôm nàng vào trong ngực dỗ dành thật tốt. Đến lúc này, Phó Dư Sâm đã quên chính mình mỗi lần nhìn thấy Từ Xán Xán thì xấu hổ, thậm chí muốn thời gian qua nhanh chút, chàng mới có thể sớm nhìn thấy Từ Xán Xán.

Ở trước mặt cha mẹ giả ngây giả dại nửa ngày, Từ Xán Xán hơi uể oải, ai cũng không cho đi cùng, một mình đến hậu viện, cõng giày ôm chân ngồi trên ghế trong đình, tựa trên cây cột dương mộc nghĩ tâm sự. Gió đêm từ kênh đào thổi đến làm cho toàn bộ biện kinh đều trở nên mát mẻ. Trong hậu viện Từ gia trồng đầy hoa hồng, hiện tại đang lúc nở rộ, tỏa ra hương thơm. Từ Xán Xán nhắm mắt lại, ngửi mùi hương hoa hồng trong gió đêm. Một lúc lâu sau, nàng mới về tới tiền viện. Nàng biết trên người mình có mùi khó ngửi, cũng không vội lên giường ngay mà nằm ở ghế dựa trên hành lang, “Chi chi nha nha” đung đưa qua lại.

Tiểu Hương đã chuẩn bị nước tắm xong, hầu hạ Từ Xán Xán rửa mặt tắm rửa đi ngủ, nhưng Từ Xán Xán còn đang nằm trên ghế đung đưa qua lại, căn bản không có ý muốn đứng dậy. Tuy nói tính tình Từ Xán Xán vẫn tốt, tức giận không hài lòng cũng chỉ một mình tức giận, cũng không giận chó đánh mèo người khác. Nhưng Tiểu Hương biết tâm tình nàng không tốt, làm chuyện gì cũng đều cẩn thận rất sợ làm nàng mất hứng. Tiểu Hương không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đi tìm Bích Vân.

Bích Vân không có trong phòng, nàng tìm một vòng lúc này mới thấy Bích Vân ở phòng bếp. Bích Vân đang cắt dưa hấu. Tiểu Hương nói lo lắng của mình, Bích Vân lại cười nói:

- Tiểu Hương, muội hãy yên tâm, chuyện này giao cho ta được rồi!

Tiểu Hương nửa ngờ nửa tin theo sát nàng, xem nàng hành động ra sao. Bích Vân dùng khay bưng dưa hấu đã cắt ra, đi tới bên cạnh Từ Xán Xán thì cười nói:

- Cô nương, dưa hấu vừa cắt xong, phu nhân ném thử một miếng rồi, nói là rất ngọt đấy ạ, cô nương có muốn ăn một miếng không?

Nói xong, nàng cầm khay trong tay đưa sát tới bên người Từ Xán Xán, cười híp mắt nhìn Từ Xán Xán. Dưới hành lang có treo đèn lồng, Từ Xán Xán nhìn dưa hấu trong khay, nhảy mắt một cái:

- Cho ta một miếng đi!

Bích Vân đưa đến một miếng, sau đó đứng một bên hầu hạ. Từ Xán Xán nằm trên ghế dựa mà ăn, cẩn thận vụn phần nhưng trước vạt áo vẫn dính mấy giọt nước dưa hấu. Mùa hè quần áo mỏng, nàng cảm thấy khó chịu. Đành phải tức giận đứng dậy đi tắm. Từ Xán Xán thoáng khoái mà tắm rửa một cái, thơm ngào ngạt đi ra. Nàng vừa mặc vào trung y tiết khổ xong, Bích Vân lấy bàn chải đánh răng, thanh muối và một chén nước tãi, mỉm cười:

- Cô nương, đánh răng đi!

Từ Xán Xán lười biếng chà răng, giống như mộng du đi tới bên giường, vén chăn lên chuẩn bị nằm xuống, nhanh chóng ngủ thiếp đi. Khi Từ Xán Xán đang ngủ say thì Bích Vân lay tỉnh. Nàng mở mắt buồn ngủ mòng lung lăm bẫm:

- ... Làm cái gì thế?

Bích Vân ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói:

- Cô nương, công tử tới thăm người!

Đại nãi Từ Xán Xán trong nháy mắt trống rỗng, sau đó bắt đầu chậm lụt tự hỏi: Công tử là ai nhỉ? Sau đó nàng nhanh chóng nhớ ra Bích Vân là do Phó Dư Sâm phái tới, cho nên nàng nói “Công tử” đó là... Là Phó Dư Sâm! Từ Xán Xán ngồi mạnh dậy, đại nãi còn có chút mê muội trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, “Phó Dư Sâm tới!” Phó Dư Sâm đến gặp nàng! Bích Vân mỉm cười:

- Một lát nữa là công tử đến rồi đấy ạ!

Từ Xán Xán quả thực không thể tin được mình đang tỉnh táo hay là đang nằm mơ. Nàng ngờ ngác ngồi trên giường sừng sốt ba giây đồng hồ, sau đó bắt đầu cào cào tóc rồi nhảy xuống giường:

- Ta phải thay quần áo chải đầu rửa mặt súc miệng đã!

Bích Vân nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh sứt sọc của Phó Liễu học tiếng chim hót, không khỏi mỉm cười:

- Công tử đã đến rồi!

Nàng lại nhỏ giọng nói:

- Tiểu Hương và nô tỳ đêm nay đều nghỉ ở trong phòng Đình ma ma!

Từ Xán Xán lập tức nghe rõ ràng ý tứ trong lời nàng nói, khuôn mặt tuyết trắng trong nháy mắt vinh quang tột đỉnh, mặt và lỗ tai cũng đều đỏ bừng. Chờ nàng tỉnh táo lại, Bích Vân đã đi rồi. Đầu tiên Từ Xán Xán vuốt khuôn mặt nóng hổi của mình, vỗ vỗ trái tim đang nhảy bang bang. Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, đã phát hiện Phó Dư Sâm đang ngồi bên cạnh nàng—— không biết chàng vào từ lúc nào?

Phó Dư Sâm kinh ngạc nhìn Từ Xán Xán. Nghĩ đến mềm mại như Từ Xán Xán mà phải chịu đòn, trong lòng chàng yêu thương không nói nên lời, bàn tay không khỏi xoa lên má trái của nàng, cảm giác nóng bỏng làm chàng không khỏi sùng sốt. Từ Xán Xán bị hấn sờ hơi xấu hổ, mặt càng nóng trái tim cũng sắp vỡ ra trong lồng ngực. Phó Dư Sâm cúi đầu lại gần hôn lên má trái Từ Xán Xán. Môi của chàng mềm mại mang theo cảm giác mát mẻ làm thân thể Từ Xán Xán run lên, mềm nhũn tựa trên người chàng. Phó Dư Sâm ôm thật chặt Từ Xán Xán, mặt dán trên mặt của nàng, mặt chàng lạnh lạnh dán lên mặt nóng hổi Từ Xán Xán, sinh ra một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Từ Xán Xán rúc vào trong ngực chàng, vui mừng đến nỗi hận không thể hết lên. Ban ngày làm hết thầy đều đáng giá, một bạt tai cũng là đáng giá, đặc tội đại bá cũng là đáng giá... Chỉ cần có thể cùng một chỗ với chàng! Nước mắt của nàng tràn mi. Trải qua hai kiếp, nàng mới thường thức được tư vị chân chính của tình yêu—— nhiệt liệt như vậy, vui mừng như vậy, tuyệt vọng như vậy, chỉ vì nàng ý thức được, trong tình yêu của nàng và Phó Dư Sâm, nàng đã càng hăm càng sâu. Phó Dư Sâm ôm Từ Xán Xán cũng là tâm thần kích động, chỉ là chàng xưa nay ôn trọng, nhìn giống như rất bình tĩnh. Chàng chỉ cảm thấy Từ Xán Xán nhỏ nhắn như vậy, non nớt như vậy, mảnh mai như vậy, chàng muốn vĩnh viễn đặt dưới cánh chim của mình, vĩnh viễn bảo hộ nàng. Một lúc lâu sau, Phó Dư Sâm thấp giọng nói:

- Xán Xán, lần này là ta lo lắng không chu toàn, ta... sau này ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt! Cha nàng, đệ đệ nàng, ta đều sẽ an bài chu đáo, nàng không cần lo lắng!

Cho dù ta phải buông tay, ta cũng muốn bảo hộ nàng suốt đời bình an vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Phó Liễu nằm giữa hình chữ “Đại” trên nóc nhà đối diện Từ gia, lắng nghe động tĩnh chung quanh, để đúng lúc phát hiện bất cứ tình huống cái gì bất lợi cho công tử. Tiếng gà gáy liên tục truyền đến từ xa xa, bóng đêm từ từ tan dần, mấy vì sao tô điểm trên bầu trời xanh đen thăm thẳm, Phó Liễu cảm nhận được gió mai mát mẻ thổi qua mặt nhưng hắn không thấy lạnh. Từ lúc Phó Dư Sâm vào phòng Từ Xán Xán, chàng vẫn ở chỗ này, những vệ sĩ khác cũng đều ẩn lấp ở bốn phía Từ gia để canh chừng. Từ khi hắn được Quốc công gia lựa chọn cho công tử, công tử đã trở thành trời của hắn. Vì công tử, hắn tình nguyện trả giá tất cả, đương nhiên bao gồm cả mạng sống. Phó Liễu chậm rãi hít một hơi: Nên đi đánh thức công tử rồi!

Lúc này Phó Dư Sâm đang mặc cả y phục nằm nghiêng trên giường Từ Xán Xán, đắp chăn mỏng của Từ Xán Xán, trong lòng còn ôm Từ Xán Xán. Từ Xán Xán đang ngủ say, trán tựa trước ngực Phó Dư Sâm, thân thể cong cong như con tôm núp trong lòng Phó Dư Sâm. Tay Phó Dư Sâm nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng. Tóc Từ Xán Xán hơi cứng, một nắm tóc dài trong tay chàng nặng trĩu mát lạnh, tản ra mùi hương mai vàng nhàn nhạt. Tay chàng đón tiếp tục dời xuống dưới, cách trung y mỏng manh xoa tẩm lưng mượt mà của Từ Xán Xán. Cách một tầng y phục dù sao cũng không thỏa mái, chàng xốc trung y Từ Xán Xán lên, từ phía sau lưng với vào trong, chậm rãi vuốt ve từ trên xuống dưới.

Từ Xán Xán nhìn thon thả nhưng trên lưng lại có thịt, tay chạm vào cảm thấy ấm áp mềm mại, làm chàng không nhịn được nhéo vài cái. Cảm giác sờ vào đầy đặn mềm là thể nghiệm xa lạ với Phó Dư Sâm, bản thân chàng thực sự quá gầy, dưới lớp da thật mỏng đều là khớp xương cứng rắn, khi lần đầu tiên xoa Từ Xán Xán, chàng đã vừa kinh ngạc vừa vui thích, kinh ngạc là vì trông bản thân Từ Xán Xán như gầy teo nhưng lại nhiều thịt thể, vui thích chính là cảm giác khi sờ vào rất thoải mái. Tay chàng theo đường cong thân thể Từ Xán Xán trượt xuống phía dưới, lúc tới vòng eo Từ Xán Xán, lại nhịn không được nhéo nhéo thịt mềm trên lưng Từ Xán Xán. Mông Từ Xán Xán nhìn không lớn nhưng thịt cũng không ít, Phó Dư Sâm sờ soạng một lúc, nghĩ mông

Từ Xán Xán giống như một quả đào nho nhỏ. Tay chàng đưa vào tiết khổ Từ Xán Xán, vuốt ve mông Từ Xán Xán, cảm thấy thật mềm mại mượt mà. Phó Dư Sâm cố gắng kiềm chế ý muốn chạm vào vị trí tư mật của Từ Xán Xán, tay nhéo trên mông Từ Xán Xán một cái.

Chắc là do Từ Xán Xán cảm nhận được đau đớn, “Ngô” một tiếng, chân tay giật giật nhưng lại không lên tiếng nữa. Trong nháy mắt thân thể Phó Dư Sâm căng thẳng —— tay Từ Xán Xán vừa lúc để ở bộ phận nhạy cảm đã cứng rắn từ lâu của chàng. Từ Xán Xán mơ hồ có tri giác, nhưng lại không tỉnh hẳn. Tay nàng tùy ý bắt một cái, lại cách y phục sờ vào một vật ẩm áp cứng rắn. Đầu óc của nàng còn đang chậm chạp hoạt động, nhưng bàn tay lại cố gắng cảm nắn vật kia, nhưng làm thế nào cũng không nắm hết. Từ Xán Xán đang lúc mông lung bèn cố sức xoa nắn.

Trước khi Phó Dư Sâm phát ra tiếng rên rỉ, nàng vẫn vừa xoa vừa bóp, thông thả nhưng kiên trì làm động tác máy móc. Phó Dư Sâm giống như thông khổ cùng vui sướng rên lên một tiếng làm Từ Xán Xán thanh tỉnh trong nháy mắt. Nàng lập tức nghĩ tới tình hình đêm qua —— Phó Dư Sâm ôm nàng nằm trên giường! Nghĩ tới đây, tay của Từ Xán Xán theo bản năng cố sức nắm chặt hơn chút, sau đó lập tức cảm thấy được vật kia Phó Dư Sâm thoáng cái lại lớn hơn, Phó Dư Sâm tự mình vận động, nhưn thân thể, cách y phục hoạt động trong tay nàng. Từ Xán Xán chỉ đành giả vờ ngủ, thân thể vui trong lòng Phó Dư Sâm trở nên cứng ngắt. Giữa lúc Từ Xán Xán cho là mình còn muốn giả bộ ngủ hồi lâu nữa để chờ Phó Dư Sâm phóng thích thì lòng bàn tay nàng cách y phục cảm giác được một trận ấm nóng. Đầu óc nàng là một mảnh trống rỗng sau đó cố sức nhéo nhéo, lúc này mới phát hiện nơi đó của Phó Dư Sâm đã bắt đầu mềm nhũn! Từ Xán Xán nghĩ: Mới bao lâu thời gian đâu? Có năm giây à? Đây là chắc là xuất sớm trong truyền thuyết à?

Nàng còn đang suy tư, lại phát hiện Phó Dư Sâm thật giống như là muốn bỏ chạy —— động tác của chàng rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất kiên quyết muốn rời xa nàng! Từ Xán Xán mở mắt kéo ống tay áo Phó Dư Sâm lại. Phó Dư Sâm đã thối lui đến bên giường bốn mắt nhìn nhau với nàng. Trong phòng rất tối, nhưng Từ Xán Xán lại cảm giác được sự xấu hổ và sợ hãi trong mắt phượng sâu thẳm của Phó Dư Sâm! Nàng không tự chủ được buông lỏng tay ra, mắt mở trừng trừng nhìn Phó Dư Sâm lảng lảng lui về phía sau từng bước một, trong mắt chàng có mờ mịt, có bi thương, có áy náy, cũng có xấu hổ... Từ Xán Xán lập tức ngồi dậy, ý đồ giữ Phó Dư Sâm lại. Nhưng đã chậm, Phó Dư Sâm đã xoay người xông ra ngoài. Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, cả người Từ Xán Xán run run, nước mắt tuôn ra. Nàng che miệng lại im lặng khóc lên.

Trong bóng đêm Phó Dư Sâm bước nhanh trên đường phố lát đá xanh. Nước mắt chàng từ đã tràn mi từ lâu, theo sóng mũi cao tuột xuống. Phó Dư Sâm nghĩ đến Từ Xán Xán sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ phát hiện bệnh không tiện nói ra của chàng, chỉ là không nghĩ tới sẽ sớm như vậy! Chàng rất sợ, Từ Xán Xán phát hiện ra chân tướng sẽ còn thích chàng sao?

Cách thời gian lâm triều còn chưa đến nửa canh giờ, ngày mới tảng sáng, phía chân trời xanh đậm vẫn còn thừa sót mấy vì sao, phía Đông đã hiện ra màu trắng bạc, cửa cung còn chưa mở, một ít đại thần mới đến chậm rãi đi đi lại lại trong tia nắng ban mai nghĩ tâm sự. Đúng lúc này, một tiếng vó ngựa vội vàng phá vỡ sự vắng vẻ, hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Chỉ thấy mấy người mặc y phục cấm quân vây quanh một thiếu niên áo trắng cười tuấn mã chạy như bay tới, rất nhanh đã lướt qua mọi người, siết cương dừng trước cửa cung.

Mọi người đã sớm nhận ra thiếu niên áo trắng này chính chính là Kinh kỳ Đoàn luyện sử Phó Dư Sâm, lập tức không dám lên tiếng nữa, mắt mở trừng trừng nhìn những cấm quân chàng đã lưu lại, người đi theo hầu một mình đi đến chỗ thủ vệ cấm quân, móc ra lệnh bài giờ lên, thủ vệ cấm quân lập tức cuống quýt mở cửa cung, không chỉ cung kính mời chàng đi vào mà còn đồng loạt khom mình hành lễ, giáp trụ và binh khí bên hông chạm nhau phát ra âm thanh thanh thúy. Trong yên tĩnh có người nhẹ giọng nói:

- Ngoại nam tự tiện xông vào cung đình, đáng phải bị tội gì?

Tể tướng Mã Minh Vũ và Thái tử thái bảo, Binh bộ Thượng thư Sướng Từ Anh nhất tề xoay người nhìn lại hướng cửa, phát hiện thì ra là con rể Thư Liên Vân, Lễ bộ Thị lang Thạch Mộng Dao, sau đó rất bình tĩnh xoay người nhìn về phía cửa cung đã đóng chặt. Vĩnh Yên để đang được Thái giám hầu hạ rửa mặt, Hoàng Lang đi đến, bẩm:

- Quan gia, Phó Đoàn luyện tới!

Vĩnh Yên để sừng sốt, nhìn về phía Hoàng Lang. Hoàng Lang vội nói:

- Trên mặt Đoàn luyện hình như có nước mắt...

Hắn còn chưa dứt lời, Vĩnh Yên để vội nói:

- Mau mau tuyên nhập!

Vĩnh Yên để ngồi sau án tử đàn bày đầy đồ ăn sáng, lo âu nhìn Phó Dư Sâm ngồi một bên. Hôm nay Phó Dư Sâm rất khác thường, áo bào trắng nhiều nếp nhăn, mi mắt thật mỏng hiện lên phần hồng, mắt phượng tinh xảo đen nhánh tựa hồ mang theo nước mắt, lông mi thật dài ướt nhẹp, giống như nước mắt sắp chảy ra.

- A Sâm, hôm nay làm sao vậy?

Vĩnh Yên để vươn tay dừng một chút, mới vỗ nhẹ nhẹ lên vai Phó Dư Sâm —— Phó Dư Sâm mang ngọc quan màu đen, thật sự là không có cách nào mà vỗ lên —— cẩn thận hỏi.

Phó Dư Sâm ngẩng đầu nhìn ông, mắt phượng rung rung:

- Hoàng bá phụ, cháu mơ thấy... mơ thấy... người...

Chàng giống như cực kỳ khổ sở đến mức không nói được nữa, con ngươi chớp chớp, một giọt nước mắt tràn ra. Mặc dù chàng nói hàm hàm hồ hồ nhưng Vĩnh Yên để vẫn nghe rõ. Tim của ông run lên: Trên đời này cũng chỉ còn đứa bé này còn nhớ tới ông!

- Không việc gì, trăm bây giờ không phải là thật tốt sao!

Vĩnh Yên để lại cười nói,

- Trăm chuẩn bị phải vào triều rồi, cháu cũng theo trăm vào triều đi!

Phó Dư Sâm hít mũi một cái, gật đầu. Các đại thần tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Vĩnh Yên để nắm tay Phó Đoàn luyện như đất trẻ con ngồi lên ngự tọa —— Phó Đoàn luyện an vị ở bên trái ngự tọa của bệ hạ! Yên tĩnh một lúc, Thư Liên Vân nháy mắt với Lễ bộ Thượng thư Đàm Thiên Văn. Đàm Thiên Văn cúi đầu trầm tư, nhưng cũng không ra khỏi hàng khải tấu —— Vĩnh Yên để đất Phó Đoàn luyện vào triều, còn cho chàng ngồi chung ngự tọa, điều này thật sự làm bọn hắn trở tay không kịp! Ngự Sử Cận Vi Hoán liếc mắt nhìn Từ Đình Hòa, mắt nhìn khắp bốn phía khẽ vuốt cằm, sau đó lớn tiếng nói:

- Thần có bản tấu lên!

Trong dòng người hạ triều, Lại Bộ Thị Lang Từ Đình Hòa nhìn qua chật vật nhất, mũi quan trên đầu ông lệch sang bên trái, y phục dây lưng cũng lồi thoi, thoạt nhìn thất hồn lạc phách.

Từ Đình Hòa thật sự không rõ lắm, ông đắc tội nhiều triều thần như vậy lúc nào? Lúc nào có những tội danh “Ganh ghét sĩ phu, chạy vạy cửa sau cho những kẻ bất tài” “Người đút lót nói liên không dứt” “Sát hại người khác để làm việc tư” “Nuốt hết quân lương, buông thả biên phòng” “Chiêu quyền nhận hối lộ, làm bừa tham ô”? Những người buộc ông lấy chứng cứ từ đâu? Ngoại trừ tội “người đút lót nói liên không dứt” là ông thừa nhận, những tội danh khác như “Nuốt hết quân lương, buông thả biên phòng” ông tuyệt đối không thừa nhận, ông là một Lại Bộ Thị Lang lúc nào có thể đi “Nuốt hết quân lương, buông thả biên phòng” rồi? Thế nhưng, hai tay ông khó chống lại mười quyền, Mã Thừa tướng cũng không chịu cứu viện, ông ta đành phải ừ ừ lui ra, chuẩn bị dựa theo ý chỉ của Vĩnh Yên để, xé chiếu đi Ngự Sử đài trần tình.

Khi chàng vạng tối, trần tình kết thúc Từ Đình Hòa mới từ Ngự Sử đài trở về nhà. Ông ta mới vừa ngồi xuống ngoại thư phòng, Từ Hàn thị nhận được tin tức cũng không để ý mình bị ngoại nam thấy, lo lắng chạy tới:

- Lão gia, phủ Thừa tướng phái ma ma tới, nói là muốn lui hôn sự của Nghi Liên và Tứ công tử!

Cái ly trong tay Từ Đình Hòa trong nháy mắt rớt xuống, rơi nát bầy trên nền gạch:

- Lễ nào, lễ nào ân sư muốn bỏ rơi ta?”

- Ta muốn đi gặp ân sư! Ta muốn đi gặp ân sư...

Cả người Từ Đình Hòa run rẩy, lớn tiếng gào thét.

Cả ngày này Từ Xán Xán chỉ cần bên người không có ai, nước mắt lại không ngừng chảy ra bên ngoài. Lúc không có ai nâng cầu Bích Vân:

- Người giúp một tay, để ta gặp chàng một chút đi!

Bích Vân thấy nàng rơi lệ, trong lòng cực kỳ khó chịu, đành nói:

- Cô nương, nô tỳ đã đưa tin cho Phó Liễu rồi, buổi chiều là có thể thu được hồi âm, cô nương hãy yên tâm!

Trong lòng Từ Xán Xán lúc này mới được trấn an, nhưng nước mắt vẫn rơi không ngừng như cũ. Nàng căn bản là không nghĩ ra, tại sao Phó Dư Sâm phải quyết tuyệt chạy trốn chết như vậy.

Từ Đình Hòa bị quần thần vây công, Vĩnh Yên để và chàng thân cận hơn, Phó Dư Sâm đều đã thực hiện được những mục tiêu này nhưng chàng lại không sung sướng! Chàng ngồi trên đài cao nơi huấn luyện ở quân doanh, lẳng lặng nhìn binh lính đều nhịp biểu diễn thuật bắn súng cho chàng xem, trên thực tế trong lòng chàng đang cuộn trào sóng lớn. Phó Dư Sâm đang suy nghĩ: khi nào thì mình bắt đầu thích Từ Xán Xán nhỉ? Chàng nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Từ Xán Xán. Trong trí nhớ đó là chàng vạng một mùa xuân, lúc mặt trời chiều ngã về tây chàng mới rời khỏi Đại doanh Uyển Châu đi trấn Lão Hà —— Chu Anh nghe được trấn Lão Hà có một vị đại phu họ Từ, rất có danh tiếng trên phương diện trị liệu không dụng không dục và không cứng. Chàng vào trấn Lão Hà, vừa từ một ngõ hẻm quẹo ra đường cái, một thân thể nhỏ nhỏ đụng vào trong ngực của chàng, vừa thơm lại vừa mềm mại nhỏ nhắn, đầu mới đến xương quai xanh chàng! Trong tiếng kinh hô của tiểu tỷ nữ bên cạnh, một đôi tay mềm nhỏ bé cách y phục để lên lồng ngực của chàng. Chàng cúi đầu nhìn cô bé này, cô bé này cũng ngửa đầu nhìn chàng. Lúc bốn mắt nhìn nhau, chàng phát hiện nàng ngày thường cực kỳ xinh đẹp, da thịt tuyết trắng nõn nà, mặt mày tinh xảo như tranh vẽ, cặp mắt đào hoa dịu dàng đầy nước, môi mềm mại đỏ bừng bởi vì kinh ngạc mà hơi mở ra —— trong nháy mắt làm chàng muốn hôn lên đó. Sau khi đi mấy bước, chàng không tự chủ được quay đầu nhìn lại, thiếu nữ vừa lúc cũng quay đầu nhìn chàng, hai người bốn mắt nhìn nhau lần thứ hai. Phó Dư Sâm rõ ràng thấy nàng đỏ mặt. Sau khi đi xa, Phó Dư Sâm mới nhớ tới: Cô bé kia đụng vào trong ngực chàng, mà chàng lại không có nôn mửa!

Hôm nay đến phiên Phó Dương trực, hắn dùng khay bưng chén trà nhỏ lên đài cao. Phó Dư Sâm tùy ý nhận trà rồi uống một hớp, nước trà nóng hổi như một con rồng lửa chui qua cổ họng, Phó Dư Sâm cố nén để chén trà xuống trường án, từ đầu đến cuối cũng không toát ra dị trạng. Sau một lát, cốc hóng hết nóng sừng đầu đốn, Phó Dư Sâm lại uống liên tiếp vài ngụm nước lạnh, nhần thần đạm mạc như trước. Chàng còn đang nghĩ tới Từ Xán Xán. Phó Dư Sâm lặng lẽ nghĩ: Ta sợ là không thể sinh hoạt vợ chồng, không có khả năng sinh dục, nếu cưới Từ Xán Xán, chẳng phải là hại nàng suốt đời?

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Ve sầu trên cây kêu khàn khàn từng tiếng bên ngoài thư phòng giống như không biết mệt mỏi. Ánh nắng buổi chiều xuyên qua những lá hòe chiếu vào cửa sổ để lại những chiếc bóng loang lổ. Trong góc thư phòng bày một chậu băng lớn, khí lạnh chậm rãi bốc lên khuếch tán nhưng trên mặt trên đầu Từ Đình Hòa vẫn toàn mồ hôi, ông ta kéo vạt áo xuống, đặt mông ngồi trên ghế trước án thư, hai tay nắm chặt vào nhau, ngo ngắc đồ dần nhìn ngoài cửa sổ. Sắc mặt Từ Hàn thị tái nhợt đứng một bên, phu thê hai người đều không nói gì. Từ Đình Hòa bụng chiếc chén hình con cá màu hồng phẩn lên, uống một hơi cạn sạch nước trà nguội bên trong. Để ly xuống, ông ta nhìn về phía Từ Hàn thị, nhỏ giọng hỏi:

- Thư phủ có đến từ hôn không?

Mấy ngày trước đây, dưới sự chủ trì của lão thái thái Thư phủ, Từ Nghi Đồng được hứa gả cho con trai trưởng của Thư Liên Vân là Thư Uẩn Chi. Từ Hàn thị nghe vậy không khỏi cắn môi một cái, một lát sau mới nói:

- Còn không có.

Nguyên bản lão thái thái Thư phủ mời người làm mối đến chỉ đích danh muốn lấy Từ Tứ cô nương cho Thư Tứ công tử, trong lòng bà cũng không quá cam tâm tình nguyện. Thư Uẩn Chi là con trai trưởng, lão gia quyết định cho Nghi Liên lấy Mã Đình Thành, tuy cha hấn địa vị cao nhưng dù sao cũng là con vợ kế! Ai biết lão gia nhà mình vừa xảy ra chuyện, còn không biết thế nào, phủ Thừa tướng đã phái mấy người ma ma đến từ hôn. Nghĩ đến tương lai cơ khổ của con gái mình và đường làm quan rộng mở của Từ Nghi Đồng, trong lòng bà một trận khổ sở, mắt đều đỏ lên. Từ Đình Hòa thấy biểu tình của thê tử, lại nghĩ đến trưởng nữ Nghi Liên đáng thương, trong lòng cũng có chút khổ sở. Ông đi tới đỡ lấy vai Từ Hàn thị, nói:

- Tâm Bạng, bà hãy yên tâm, sau khi trời tối ta sẽ đi bái phỏng ân sư, nghĩ biện pháp vẫn hồi hôn sự cũng xin ân sư nghĩ biện pháp ứng phó!

Ông nhìn ánh mắt của thê tử, nhẹ giọng nói:

- Bà đi lấy bức tranh Ngô Đường kia gói kỹ vào, ta cần dùng gấp!

Từ Hàn thị gật đầu, dùng khăn tay lau nhẹ khóe mắt nói:

- Bức họa này vốn còn muốn lưu cho Nghi Bạng làm đồ gia truyền nữa!

Từ Đình Hòa chán nản nói:

- Núi xanh còn đỏ thì lo gì không có củi đốt, hôm nay ta bị người hãm hại, chính là 'Tuồng đảo chúng nhân thôi', ta phải đi gặp ân sư, thương nghị với ân sư một chút, tìm ra người hãm hại ta để có cách đối phó!

Từ Hàn thị sùng sốt:

- Không phải nói là Cận Vĩ Hoán chính ông hay sao?

Từ Đình Hòa cười khỏ nói:

- Chỉ bằng vào Cận Vĩ Hoán, hấn còn chưa có khả năng lớn tụ tập nhiều triều thần như vậy!

Từ Hàn thị kinh ngạc nhìn ông, chờ câu trả lời của ông. Tay Từ Đình Hòa vỗ vỗ lên vai bà nói:

- Trên triều đình Đại Lương hôm nay người có năng lực tạo ra trận thế lớn như vậy chỉ có ba người là ân sư, Phó Đoàn luyện và Thư Liên Vân thôi..

Ông suy nghĩ một chút, nghĩ Mã Thừa tướng là ân sư của mình, khả năng sửa trị mình không lớn; Thư Liên Vân vừa làm đám hỏi cùng mình cũng không có khả năng; vậy chỉ có thể là Phó Đoàn luyện thôi.. Từ Đình Hòa nhìn về phía thê tử:

- Chẳng lẽ là bởi vì chúng ta và Thư phủ làm đám hỏi, Phó Đoàn luyện mất hứng?

Từ Hàn thị do Hàn Tế từ dạy bảo lớn lên, ý tứ là “Nữ tử không tài đó là đức”, cũng không hiểu biết những đại sự triều đình này, bèn nói:

- Lão gia đi phủ Thừa tướng đi, thiếp về nhà mẹ đẻ xem sao!

Bà nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Đình Hòa, trong mắt mang theo vô hạn tình ý:

- Tướng công, ở chỗ thiếp còn có năm vạn lượng bạc, tất cả đều đổi thành ngân phiếu Khánh Phúc Hào rồi, nếu ông muốn dùng thì cầm đi!

Mất Từ đình Hòa cũng hơi ươn ướt, thành thân tới nay, ông và Hàn thị vẫn là tương kính như tân nhưng cũng không thân cận, nhưng khi thật sự gặp

chuyện đại sự liên quan đến tính mạng ông mới biết được ai là người thân nhất của ông! Ông miễn cưỡng cười cười:

- Tâm Bạng, bà hãy yên tâm, chỗ ta còn có một chút mà!

Làm Lại Bộ Thị Lang, ông quản toàn bộ sự thăng tiến và kiểm tra đánh giá của quan viên, bạc trắng như thủy triều dâng mãnh mà vào, ông chỉ là gạt Từ Hàn thị mà thôi!

Từ Hàn thị mang theo Mai Tuyết quay về Thanh Tâm viện thu thập lễ vật và ngân phiếu, trong lòng Từ Đình Hòa vắng vẻ, ông cho gã sai vặt lui ra ngoài, một mình đi dọc theo hành lang định đến Xuân Huy viện thăm mẹ già nhà mình, tìm kiếm chút sức mạnh. Còn chưa đi đến Xuân Huy viện, Ngụy di nương đã xách váy tiến lên đón:

- Lão gia!

Từ Đình Hòa đứng ở đó chờ bà ta. Ngụy di nương nói ngay vào điểm chính:

- Lão gia, sau khi Nghi Đồng cập kê thì phải xuất giá rồi, nếu không có của hồi môn, thật sự là mất mặt lão gia quá!

Từ Đình Hòa lạnh lùng nhìn nàng:

- Y theo ý tứ của bà ——

Ngụy di nương cúi đầu hành lễ một cái:

- Thiếp sợ trong phủ... Lão gia có thể hay không trước tiên cho thiếp... Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ...

Bà ta áp a áp ứng nói xong nhưng Từ Đình Hòa vẫn nghe rõ, ông lẳng lặng nhìn bà ta, muốn nhìn một chút xem người đồng sàng cộng chẩm sắp hai mươi năm với mình rốt cuộc là người thế nào. Nhưng ông không nhìn ra. Vì thế, Từ Đình Hòa đẩy Ngụy di nương ra, đi về phía trước. Ngụy di nương nhìn bóng lưng của ông, biết mình đi nhầm nước cờ rồi. Chỉ là gần đây ông ta đều chỉ đến chỗ mấy di nương và thông phòng tuổi nhỏ, bà ta không thấy bóng người nên không thổi gió bên gối được, đành phải ra hạ sách này! Bà ta suy nghĩ một chút, quyết định hiện tại đi trước nghĩ biện pháp tìm kiếm vốn riêng cho mình!

Trong lòng Phó Dương run sợ nhìn bóng lưng thẳng tắp của công tử đang ngồi trên đài cao, trong lòng hồi hận đến độ muốn đi tìm cái chết, hắn biết khi binh sĩ luyện tập võ nghệ kết thúc công tử sẽ phải phát biểu, nhưng giờ cổ họng công tử bị nóng sưng lên thì nói thế nào được? Hắn gõ gõ đầu vào bó củi trên đài cao phát ra vài tiếng “tùng tùng tùng” nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp. Phó Liễu ở bên ngoài Trúc Thanh viện ngủ cho tới trưa, sau khi tỉnh thì lập tức chạy tới. Lúc biết được cổ công tử bị phỏng, hắn nghĩ sợ qua thì đã có tính toán. Trước tiên Phó Liễu lệnh cho gã sai vặt Thỉnh Vũ đi gọi Tiết Anh, sau đó lại để cho Phó Dương phi ngựa về phố Mã Đạo đến Thuận Hoà đường mời Từ đại phụ. Tiết Anh là tân nhiệm phó Đoàn luyện kinh kỳ, hắn ở ngay một bên Phó Dư Sâm, bởi vậy lập tức theo gã sai vặt tới. Phó Liễu còn chưa nói hết, hắn cả cười:

- Công tử đã phân phó ta thay người phát biểu rồi!

- Cổ công tử không phải bị bỏng sao mà còn có thể nói chuyện được?

Phó Liễu có điểm hiếu kỳ.

- Công tử dùng bút chu sa viết một mẫu giấy nhắn lại cho ta!

Tiết Anh thống khoái mà nói ra ngọn nguồn xong thì rời đi —— công tử viết cho hắn chỉ là đại khái, hắn còn phải tự mình sắp xếp lại ngôn ngữ đấy!

Trong hiệu thuốc bắc Thuận Hoà đường mới mở trên phố Mã Đạo có thừa thớt một vài vị khách. Đội khách hàng đều rời khỏi, Thường Liễu oán giận sự phụ:

- Sự phụ, sao chúng ta không khám nam khoa nữa ă? Hiện tại việc làm ăn thực sự không tốt chút nào cả!

Từ Thuận Hòa bưng bình trà nhỏ nằm trên ghế xích đu phía Đông lên, quay miệng bình uống một hơi trà, chậm rãi nói:

- Cái này hiện tại không thể làm được!

Thường Liễu vội hỏi:

- Vì sao thế ạ?

Từ Thuận Hòa thưởng thức trà thích ý nói:

- Đại cô nương nhà ta nên tìm nhà chồng rồi, ta đây làm cha cũng không thể làm xấu mặt nó được!

Thường Liễu suy nghĩ một chút, nghĩ cũng đúng, nhân tiện nói:

- Sự phụ ngài không phải là chữa khỏi bệnh cho Phó Đoàn luyện sao, sao người không treo một bảng hiệu, mặt trên viết sáu chữ: “Từng xem bệnh cho

Đoàn luyện”, bảo đảm việc làm ăn sẽ vô cùng phát đạt đấy.

Từ Thuận Hòa cười cười, lại không thêm nói nữa. Phó Liễu đã nói ông không nên phô trương sự việc kia, vậy ông sẽ không thể phô trương được rồi, những việc làm của mấy đại nhân vật này, ông chỉ là tiểu dân chúng nên xem không hiểu, vẫn là nghe lời thì tốt hơn! Thường Liễu ngấm nhìn bốn phía, thấy không có ai bèn tiến đến bên tai Từ Thuận Hòa hỏi:

- Sư phụ, lúc trước ở Uyển Châu, người đi tìm ngài châm cứu kia có phải là Phó Đoàn luyện không ạ?

Từ Thuận Hòa lười biếng cười:

- Không phải đâu! Người nọ lớn tuổi hơn so với Phó Đoàn luyện!

Nhưng thật ra là Phó Đoàn luyện. Nhớ tới sự kiện kia Từ Thuận Hòa cũng hơi xấu hổ. Khi đó ông không biết Phó Đoàn luyện, chỉ là muốn có thể kéo dài đợt trị liệu thêm một thời gian là có thể kiếm thêm nhiều bạc hơn, ai biết bệnh nhân kia đúng là Phó Đoàn luyện chứ! Ông nghĩ bệnh của Phó Đoàn luyện tuy rằng phiền phức nhưng cũng không khó trị, chỉ cần trong lòng thông suốt, thân thể điều trị tốt lại kết hợp với châm cứu là được... Từ Thuận Hòa đang suy nghĩ: Đến giờ rồi cục bệnh không tiện nói của Phó Đoàn luyện đã khỏi chưa nhỉ?

Ông đang trầm tư, lại nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, theo “Hu” một tiếng, có người chạy nhanh tới bên này. Phó Dương mang theo một gã sai vặt xông vào, thở hồng hển hành lễ:

- Từ đại phu, công tử nhà ta bị nước làm bỏng rồi!

Từ Thuận Hòa lập tức ngồi dậy, từ trong tủ thuốc lấy mấy thứ bỏ vào hòm thuốc. Phó Dương lưng đeo hòm thuốc, để Từ Thuận Hòa cưỡi ngựa mình mang tới nhanh chóng rời đi. Từ Thuận Hòa theo Phó Dương đến ngoài cổng doanh trại Hạnh Hoa ở phía Đông thành Biện Kinh thì xuống ngựa, ném dây cương cho gã sai vặt, Phó Dương móc ra lệnh bài cho thủ vệ, hai người một trước một sau đi đến đại doanh.

Cho Phó Dư Sâm dùng thuốc xong, Từ Thuận hòa bắt mạch cho chàng. Sau khi bắt mạch xong ông cúi đầu mỉm cười, nhưng cũng không nhiều lời —— xem ra bệnh không tiện nói ra kia của Phó Đoàn luyện còn chưa khỏi triệt để, ông vẫn còn nhiều cơ hội kiếm thêm bạc để mua đồ cưới cho Xán Xán đây!

Từ Xán Xán đang chờ Phó Liễu hồi âm, trong ngực giống như bị mèo cào, ngồi cũng không xong nằm cũng không phải bèn tìm việc cho mình làm. Trong góc hậu viện và bên cạnh ao nhà nàng trông không ít bạc hà, khắp nơi đều râm mát, Từ Xán Xán cầm xẻng nhỏ từ sau viện đào chỗ bạc hà đó lên, sau đó trồng ở tiền viện. Đây tay Từ Xán Xán đang toàn là bùn nước thì nghe được phía ngoài cửa chính có người gõ cửa. Tổng ma ma đang giặt y phục bên cạnh giếng nước nghe thấy bèn ra mở cửa. Từ Xán Xán ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện tổng ma ma dẫn Vương Thanh Du đi đến.

Tổng ma ma biết hôm nay phu nhân đang lo lắng hôn sự của cô nương, cũng biết vị Vương nhị lang này là vị hôn phu lúc trước của cô nương, bởi vậy đặc biệt ân cần, biết phu nhân đang ở nhà chính thêu váy cho cô nương bèn không bảm bảo phu nhân mà dẫn luôn Vương Thanh Du vào. Hôm nay Vương Thanh Du không mặc công phục mà mặc một bộ áo dài trắng ngà, chỗ hông thắt đai lưng tơ lụa thêu hoa văn màu đen, mang theo một gã sai vặt theo Tổng ma ma đi đến. Hắn vừa vào cửa đã nhìn thấy Từ Xán Xán ngồi xồm bên mấy khóm bạc hà bên hồ, ánh mắt hắn nhìn Từ Xán Xán thật sâu mới đi vào nhà chính. Từ Xán Xán bị Vương Thanh Du nhìn thấy mà hốt hoảng, trong lòng rất sợ Vương Thanh Du đến đây là vì nhắc lại hôn sự, nhưng lại cho là mình có phải đang suy nghĩ nhiều hay không, bởi vậy có chút mâu thuẫn đứng dậy nhìn về phía nhà chính, mong mỗi có thể nghe được chút gì đó. Bích Vân mang nước đến cho nàng rửa tay, Từ Xán Xán nhỏ giọng nói:

- Bích Vân, người cất một đĩa dưa hấu đưa đến nhà chính đi, thuận tiện nghe ngóng xem nương và... Đang nói cái gì nhé!

- Vâng

Bích Vân nhẹ nhàng giao chậu cho Tiểu Hương, còn mình đi lấy dưa hấu. Từ Xán Xán trở lại phòng ngủ của mình, bởi vì lo lắng mà đứng ngồi không yên, cuối cùng vì quá sốt ruột, nàng nhào lên trên giường giặt như cá lật.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Phó Dư Sâm đang ngồi trong đại trưởng của doanh trại ở thành Đông, mặt trầm như nước nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt. Hôm nay vốn là lộ trình chàng đã sắp xếp rất chính chu nhưng đến giờ cũng chỉ có thể an bài một lần nữa. Phó Dư Sâm đáp Phó Dương vừa đến nhận sai ra ngoài. Lúc chàng đắc tội Phó Lục cô nương, Phó Đại cô nương lập tức suất lĩnh năm vị muội muội đã xuất giá giết trở về phủ Quốc công, đã nhiều ngày vẫn ở trong phủ chờ chàng trở lại, muốn âm ỉ với chàng một trận để xả giận thay Lục muội muội. Phó Dư Sâm không muốn cãi nhau với nữ nhân, nhất là những nữ nhân này lại là đích tỳ trên danh nghĩa của chàng. Vốn là chàng đã nghĩ ra một kế sách để đối phó với các vị Phó cô nương, nhưng bởi vì cô họng bị nước nóng làm bỏng nên những kế sách này tạm thời gặp trở ngại. Ngồi trong đại trưởng tức giận một hồi, Phó Dư Sâm quyết định chọn biện pháp khác để thi hành kế hoạch của mình. Chàng kéo chuông bạc gọi người, Phó Liễu vẫn canh giữ bên ngoài lập tức tiến vào. Phó Liễu hành lễ xong sau đó chờ công tử phân phó. Phó Dư Sâm dựa lưng vào ghế dựa, ngón tay cong cong gõ trên thư án, nói giọng khàn khàn:

- Bảo Lương Khánh Hạ đi gặp Lộc Khoan Hòa!

Lộc Khoan Hòa là trưởng phu của Phó Đại cô nương. Năm ngoái sau khi lão Hầu gia chết, hắn được thừa kế tước vị thành Hầu gia mới, mà Phó Dư Sâm lại là người bắt được chứng cứ chính xác việc hắn độc chết lão Hầu gia! Chẳng vừa suy tư vừa nói:

- Lâu Thế Huân đi gặp Phùng Ngọc Chí!

Phùng Ngọc Chí là cha chồng của Phó Nhị cô nương, hôm nay là tam tử sừ chương quân xuất nhập gạo tiền trên toàn quốc, mà trong tay Phó Dư Sâm lại có căn cứ chính xác việc hắn tham ô!

- Bảo Hàn Tùng nghĩ biện pháp cho Phó Lê Anh biết chuyện Tiền Vĩ Trường nuôi đào hát ở ngõ hẻm Yên Chí!

Phó Dư Sâm thân nhiên nói. Phó Lê Anh là Tam tử của chàng, còn Tiền Vĩ Trường là Tam tử phu của chàng. Phó Dư Sâm cúi đầu hơi trầm tư một chút, nói tiếp:

- Lão thái thái Thiềm phủ không phải quy củ lớn sao, bảo Phó Tử nhiều lời thêm mấy câu về Tứ tử ở trước mặt bà ấy, làm cho Thiềm lão thái thái phải người nhận Tứ tử trở lại!

Thiềm lão thái thái là quả phụ của cố Thừa tướng Thiềm Đào, thật là lợi hại, mấy người con dâu qua cửa của bà đều ngoan ngoãn vâng lời.

- Về phần Ngũ tử,

Chàng cười gằn một tiếng

- Nhà mình sắp chống đỡ không nổi nữa, nàng ta còn muốn về nhà mẹ đẻ biểu diễn kỹ thuật tình thâm, vậy hãy làm cho Lôi gia phá sản sớm hơn chút đi! Đi thông tri Chu Anh làm chuyện này!

Ninh Hương hầu Lôi Chấn tiêu xài rất hoang phí, gần đây lại thiếu Chu Anh một số bạc lớn. Nghĩ đến tình cảnh Ngũ tử đã xuất giá của mình bị sửa trị, tâm tình Phó Dư Sâm rất cực khổ hơn chút. Sắc mặt chàng bớt giận, chỉ thị Phó Liễu:

- Nếu Lục tử tích cực như thế, vậy hãy để cho nàng ta và con trai trưởng An Dương hầu thành một đoạn nhân duyên đi! Người đi thông tri An Dương hầu!

Làm cho Phó Hồng Anh gả cho một kẻ ngu si đi thôi! Đúng là phải nghĩ một ít âm mưu quỷ kế mới có thể làm Phó Dư Sâm hài lòng, tâm tình của chàng bắt đầu thả lỏng. Trong lòng Phó Liễu rất bội phục công tử, bất tri bất giác đã sắp xếp bộ cục chu đáo, chỉ chờ dịp nhân chui vào hủ thối! Hắn đáp ứng một tiếng, lặng lẽ liếc mắt nhìn công tử, thấy hình như tâm tình chàng tốt rồi mới nói:

- Bẩm công tử, Phó Bích gửi thư, nói là Từ cô nương muốn gặp người...

Phó Dư Sâm thoáng cái ngây ngẩn cả người. Đây là lần đầu tiên Từ Xán Xán biểu thị rõ ràng ý muốn gặp chàng. Chàng thấy trái tim mình thật giống như bị người khác cố sức nắm lấy, vừa chua xót, vừa ngọt ngào, vừa khổ sở, vừa hạnh phúc... Phó Dư Sâm vẫn luôn không lên tiếng, Phó Liễu lặng lẽ liếc mắt, phát hiện mắt phượng công tử sâu thẳm, giống như vừa buồn, vừa vui, thật sự là không nhìn ra tâm tình chân thật của chàng. Trong đại trường thoáng yên tĩnh trở lại, xa xa âm thanh bọn lính thao luyện mơ hồ truyền đến, bởi vì cự ly xa nên mang đến một cảm giác trống trải mênh mông. Một lúc lâu sau, ngay khi Phó Liễu cho rằng chân mình sắp tê dại mới nghe được tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của công tử——

- Đi cửa hàng bạc Hứa thị lấy tràng hạt dùng ngọc bạch thạch Ba Tư lúc trước, nghĩ biện pháp đưa cho... Từ cô nương!

Phó Liễu đáp “Vâng” xong lui xuống.

Thời gian giống như dừng lại, trôi qua đặc biệt chậm, Từ Xán Xán ngẩn ngơ dựa trên đệm, đợi Bích Vân về. Không biết lại qua bao lâu, Từ Xán Xán nghe được tiếng mẫu thân, hình như bà đang tiễn Vương Thanh Du. Tiếng Vương Thanh Du cũng truyền tới, hắn rất kính cẩn nói lời từ biệt mẫu thân—— Từ Xán Xán nghe được hắn xưng hô với mẫu thân mình là “Bá mẫu”! Bích Vân dùng khay bưng một chén nước chè xanh đi vào phòng ngủ Từ Xán Xán, đặt khay xuống bàn trang điểm xong, nàng ngồi xuống bên giường. Từ Xán Xán cầm tay nàng, khẩn cấp hỏi:

- Bích Vân, mẹ ta nói gì đó?

Bích Vân chán nản nói:

- Vương Thanh Du nói ngày mai hắn còn tới nữa!

Từ Xán Xán buông tay của nàng ra, hé miệng suy nghĩ một chút rồi đứng dậy đi tìm mẫu thân. Lúc đi tới trong viện, Từ Xán Xán dừng lại hít sâu một hơi, lúc này mới đi đến nhà chính. Từ Vương thị cười tủm tỉm ngồi bên bàn vuông, đang lật xem một mảnh vải dệt kim mỏng màu trắng nhạt, trong bọc đồ để trên bàn vuông còn có một miếng sa tanh màu phấn hồng. Thấy Từ Xán Xán tiến đến, Từ Vương thị vội vàng cười gọi nàng tới:

- Xán Xán à, sang đây xem Vương gia Nhị lang đưa tới lễ vật gì này!

Từ Xán Xán đứng bên cạnh mẫu thân, tay hơi lật một cái, cũng hiểu được Vương Thanh Du đưa tới vải dệt kim mỏng và sa tanh đều rất hợp ý của bà.

Thế nhưng, lễ vật cho dù tốt, người tặng quà cũng không phải người kia. Nàng thấp giọng hỏi mẫu thân:

- Có phải Vương Thanh Du cầu hôn không ạ?

Từ Vương thị còn đang lấy tay vuốt ve vãi dẹt kim, bà liếc nhìn Từ Xán Xán:

- Nha đầu ngốc, nếu hấn muốn cầu hôn, cũng phải mời trưởng bối tới mới được!

Từ Xán Xán cúi đầu, chân phải đi giày thêu đỏ tươi đi qua đi lại trên nền gạch:

- Nương, con thấy chuyện này không thích hợp!

- Thế nào không ổn?

Từ Vương thị hỏi con gái. Ở thời điểm này, hôn nhân đại sự của con gái là do phụ mẫu làm chủ, con cái không được xen vào. Từ Xán Xán lấy hết dũng khí nói:

- Nương, lần trước chúng ta tuy nói là phải từ hôn với Vương gia nhưng trong lòng Vương gia có thể không oán hận ư? Vương thái công là người có mặt mũi, nhất định ghi nhớ việc này ở trong lòng, nếu là con gả qua đó, sợ là cuộc sống cũng không được tốt...

Từ Vương thị vừa nghe, không khỏi cũng nhú mày, tơ lụa rực rỡ trên bàn cũng giống như trở nên âm đạm:

- Chờ cha con trở lại hãy nói đi!

Buổi tối Từ Thuận Hòa về đến nhà, nghe xong thê tử nói lại, suy nghĩ một chút bèn nở nụ cười:

- Sợ cái gì! Vương Nhị lang theo Kinh Triệu Duẩn đại nhân vào kinh, như vậy hấn sẽ an cư ở biện kinh, coi như là Vương gia không thoải mái, chẳng qua cũng chỉ một năm gấp hai ba lần mà thôi!

Từ Vương thị không có chủ kiến, nghe trượng phu nói như vậy cũng lập tức thay đổi tâm ý:

- Đúng vậy, Xán Xán, cha con nói rất có lý!

Từ Xán Xán rất bất mãn mẫu thân lâm trận phản chiến, nhú mày nói:

- Nếu là thành thân, Vương gia bảo con quay về Uyển Châu hầu hạ cữu cô, con có thể không đi sao?

Từ Thuận Hòa nghe con gái nói thế, nghĩ lại cũng thấy có lý, nhân tiện nói:

- Xán Xán vẫn chưa tới mười sáu tuổi, hôn sự còn có thể kéo dài thêm một hai năm, đến lúc đó rồi hãy nói!

Ông nhìn về phía thê tử:

- Hơn nữa, kéo dài một hai năm, nói không chừng ta lại có thể kiếm thêm đồ cưới cho Xán Xán, đến lúc đó chúng ta lại thêm sự lựa chọn!

Nói đến đây, ông đột nhiên nghĩ ra một cách:

- Nếu không, ta chọn người ở rể?

Từ Xán Xán thấy cha mình phản chấn tinh thần trong nháy mắt, liếc ông một cái rồi quay sang ăn dưa ngọt mà Bích Vân vừa bung lên.

Phó Dư Sâm ra khỏi đại doanh thành Đông thì lập tức vào thành, thẳng đến Hoàng cung. Chàng mang theo thị vệ cưỡi ngựa tiến vào ngoại thành Tân Trịnh môn thì trời đã đen kịt, chẳng mấy chốc đã không rõ đường. Tốc độ Phó Dư Sâm nhanh hơn chạy vào phía trong thành, vừa đến Đức môn, từng đạo sấm sét cắt ngang bầu trời đen kịt, tiếng sấm ừng ực trầm muộn vang lên, cuồng phong mang theo mưa to nhanh chóng mà đến, đổ xuống giống như trời sập. Tốc độ Phó Dư Sâm cưỡi ngựa thật sự là quá nhanh, chàng dẫn đầu tiến vào vào Đức môn. Đại thái giám Tôn Hoài Vũ được Vĩnh Yên đề phái tới đón Phó Dư Sâm che dù dẫn chàng đi về hướng điện Ngưng Huy. Vĩnh Yên để đứng dưới hành lang thiên điện điện Ngưng Huy nhìn mưa xối xả kéo đến ừn ừn bên ngoài, thấy Phó Dư Sâm đi đến, không đợi chàng hành lễ đã nói:

- Không cần hành lễ, mau cùng trăm xem mưa đi!

Phó Dư Sâm đi tới, sóng vai đứng dưới hành lang xem mưa cùng Vĩnh Yên đề. Mưa thực sự quá lớn, giọt mưa theo gió thổi cuốn tới, rơi vào bậc thang dưới hành lang, ba ba vang dội. Nhìn mưa xối xả, Phó Dư Sâm đang suy nghĩ: Từ Xán Xán đang làm gì đây? Nàng có phải đang ngồi bên giá cấm nền trong phòng ngủ thêu thùa may vá không nhỉ? Nghĩ đến châm tuyến của Từ Xán Xán, Phó Dư Sâm lại muốn cười, ở trong thư Phó Bích từng nói qua Từ cô nương ngoại trừ châm tuyến không có cách nào gặp người khác thì quả thực cũng coi là thê tử hoàn mỹ nhất trong lòng nam tử! Nghĩ tới đây, khoe miệng Phó Dư Sâm cong lên. Vĩnh Yên đề thấy Phó Dư Sâm giống như đang cười, bèn nói:

- A Sâm, thấy mưa xối xả cháu nghĩ tới điều gì?

Phó Dư Sâm ngai ngừng cười, hơi suy nghĩ một chút, nói:

- Trước hết cháu nghĩ là, trời mưa lớn như vậy, cũng hóa giải được tình hình hạn hán ở phủ Khai Phong; sau đó là nghĩ tới trời mưa lớn như vậy, người chèo thuyền trên kênh đào và ông chủ tàu chờ hàng chắc là không dễ chịu lắm!

Vĩnh Yên đế gật đầu:

- A Sâm, thái độ đối nhân xử thế của Quân vương là phải chăm lo cho cuộc sống của trăm họ, phải vì dân mà suy nghĩ, vì dân mà nóng ruột!

Phó Dư Sâm đáp “Vâng”, lại nói:

- Cháu sẽ ghi nhớ lời dạy bảo của Hoàng bá phụ!

Hai người dùng xong bữa tối, Vĩnh Yên đế nhân tiện nói:

- Hôm nay mưa quá lớn, cháu không cần trở lại, đêm nay hãy ngủ ở điện Ngưng Huy đi!

Phó Dư Sâm vội vàng chối từ:

- Thần là ngoại nam...

Tay Vĩnh Yên đế vỗ vỗ đầu của chàng:

- Tiểu tử, nể trăm muốn cháu ở lại thì phải cho bọn họ lui hết chứ! Hiện tại ở điện Ngưng Huy một giống cái cũng không có đâu!

Phó Dư Sâm ngai ngừng cười không trả lời. Vĩnh Yên đế lại rầu rĩ nói:

- Cháu phải lấy một thê tử thôi! Đêm nay Định Quốc công phu nhân lưu lại chỗ Hoàng hậu, nghe nói là đang bàn về hôn sự của cháu đấy!

Phó Dư Sâm cúi đầu nói:

- Cháu cần tuân mệnh lệnh của trường bối!

Vĩnh Yên đế gật đầu, không dây dưa đề tài này nữa.

Phó Dư Sâm đã đoán đúng, lúc trời mưa to Từ Xán Xán đang ở trong phòng thêu thùa may vá —— nàng muốn làm một tấm đệm đưa cho Phó Dư Sâm! Bích Vân đưa thư ra ngoài, nàng không gặp được Phó Dư Sâm nhưng lại gặp được Phó Liễu chuyển hồi âm của Phó Dư Sâm cho Bích Vân —— một hộp đồ trang sức thật to! Vừa mở ra nhìn, thì ra là một chiếc tràng hạt hình hoa sen được làm thành từ một lượng lớn kim cương. Nhìn ánh sáng ngọc loá mắt của tràng hạt, Từ Xán Xán đơn giản là nói không ra lời. Bích Vân cũng có chút ngây người, một lát mới nói:

- Năm ngoái sứ thần Ba Tư tiến cống triều đình một hộp bạch thạch, rất nhiều nương nương muốn, Thánh thượng cũng không cho, mà ban toàn bộ cho công tử, nói là cho công tử để cho phu nhân tương lai làm vòng hoa, không nghĩ tới công tử...

Từ Xán Xán thế mới biết, thì ra kim cương ở chỗ này gọi là bạch thạch. Nàng vuốt ve vòng kim cương hoa sen, trong lòng ngọt như mật. Nàng đã biết, ở trong lòng Phó Dư Sâm xem nàng như thê tử... Từ Xán Xán bắt đầu hỏi Bích Vân về chuyện của Phó Dư Sâm, nhưng Bích Vân kín miệng, cuối cùng cái gì nàng cũng không hỏi được, ngược lại Bích Vân nhắc nhở nàng:

- Cô nương, người có phải cũng nên tặng công tử một món lễ vật không hả?

- Đưa chàng cái gì nhỉ? Chàng thiếu cái gì?

Từ Xán Xán ôm hông Bích Vân ép hỏi. Bích Vân nở nụ cười:

- Sao cô nương không làm một cái đệm cho công tử? Bình thường Công tử ngồi trên tháp, có đệm cũng thoải mái hơn chút!

Từ Xán Xán nghĩ Bích Vân nói rất đúng, lập tức đi chuẩn bị nguyên liệu. Bích Vân đi theo phía sau nàng cười thầm không ngớt. Đệm làm phân nửa, trước tiên Từ Xán Xán tự mình thưởng thức một phen, cuối cùng cảm thấy còn chưa thích hợp đưa cho Phó Dư Sâm —— châm tuyến của nàng thật sự là không thể gặp người mà!

Lúc này trong điện Phù Vân, Thư Hoàng hậu đứng là đang thương thảo hôn sự của Phó Dư Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đồ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Bên ngoài Đại điện mưa to xối xả, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi trên nền gạch lưu ly ngoài phát ra từng tiếng “bộp bộp bộp” Phó phu nhân và hoàng hậu ngồi trên tháp trong tấm điện Phù Vân, cách chiếc bàn bằng gỗ từ đàn khắc long phượng trình tường, hai tỷ muội nhẹ giọng nói chuyện. Cung nữ và thái giám đều được cho lui, chỉ có nữ quan tâm phúc của Thụ Hoàng hậu là Tào Đức Chiêu đứng nghiêm một bên bưng trà rót nước. Phó phu nhân nhỏ giọng hỏi:

- Thật chẳng lẽ phải mở yến hội thưởng sen để chọn thê tử cho tên bại hoại Phó Dư Sâm kia à?

Thụ hoàng hậu thở dài, nói:

- Đương nhiên là thật. Quan gia vẫn chưa yên tâm về Bồn cung, hạ chỉ cho tiện nhân Tào Ngọc Đình kia và Bồn cung cùng nhau tổ chức việc này đây!

Phó phu nhân chỉ phải trấn an bà ta:

- Tào Ngọc Đình có được sủng ái đi nữa thì cũng là thiếp, nàng ta sao có thể chống lại tỷ tỷ được?

Lại cười nói:

- Đến lúc đó muội muội còn phải nhờ cậy tỷ tỷ chọn cho thằng nhãi con kia một đứa con dâu vừa lòng muội đấy!

Thụ hoàng hậu nghĩ đến cảnh tượng tương lai trong lời nói của muội muội không khỏi cũng cười. Phó phu nhân nghĩ tới bảy đứa con gái của mình chắc là đang ằm ỉ nhục mẹ Phó Dư Sâm, nghĩ đến Phó Dư Sâm luôn luôn không thích nói nhiều lại không có biện pháp phát tác đối với các con gái của mình thì tâm tình bà ta cũng khá hơn, trên mặt thon gầy cười đến càng sáng lạn hơn. Bà ta lại tiếp tục rơi vào trầm tư: Không biết hai nha hoàn Hương Lê và Ngọc Mai đắc thủ không nhỉ? Nhà mẹ đẻ Thụ phu của bà ta nuôi không ít mỹ nhân ở biệt trang chuyên môn dùng để tặng người, Hương Lê và Ngọc Mai chính là người nổi bật trong đó. Bà ta chẳng qua chỉ nói với ca ca một tiếng, ca ca đã lập tức phái hai người bọn họ đưa đến phủ quốc công. Hiện tại phải xem thủ đoạn của hai vưu vật này! Nghĩ đến

Phó thị có lẽ sẽ sinh ra nam đinh nữa, từ đó uy hiếp được địa vị của Phó Dư Sâm, Phó phu nhân cảm thấy khoái trá cực kỳ!

Mưa to suốt một đêm, đến sáng sớm ngày thứ hai mới ngừng, nhưng khắp nơi đều là nước đọng, cho dù là trong cung cũng khắp nơi là vũng nước, thật không dễ đi. Phó phu nhân nhận được tin tức từ nha hoàn ngoài cung truyền tới, biết được năm con gái đã xuất giá của mình đều lục tục rời khỏi nhà mẹ đẻ trở về nhà, bởi vì bà ta không biết nguyên nhân nên trong lòng rất sốt ruột, lập tức chào từ biệt thụ hoàng hậu, muốn nhanh chóng về xem tình hình trong phủ Quốc Công. Thụ hoàng hậu thấy thực sự không giữ được bà ta, đành phải bảo nữ quan tào đức chiêu dẫn theo cung nữ hộ tống bà ta ra cung.

Thái giám vội vàng chuẩn bị kiệu như ý nạm vàng đứng bên ngoài cung Khôn Ninh kiên nhẫn đợi Phó phu nhân. Tào đức chiêu đỡ Phó phu nhân giẫm lên ghế nhỏ mà thái giám đặc biệt chuẩn bị để tránh vũng nước trên nền gạch lưu ly cẩn thận từng tí một ra khỏi khôn ninh cung, nha hoàn Phó phu nhân mang tới theo ở phía sau cũng đi ra. Thái giám cất xong ghế nhỏ, khom người mời Phó phu nhân lên xe. Phó phu nhân vừa muốn nhắc chân lên xe, xa xa liền thấy Phó Dư Sâm đã đi tới bên này. Bà ta không khỏi sửng sốt: lúc này sao Phó Dư Sâm lại ở trong cung? Khuôn mặt tuần tú của Phó Dư Sâm không hề băng lãnh như ngày xưa mà là mặt mày hớn hở đi tới, thẳng đến trước rồi xe ngựa. Khóe miệng chàng mỉm cười, quy củ hành lễ với Phó phu nhân, nói:

- Mẫu thân, để con trai đỡ ngài lên xe nhé!

Vốn là nữ quan tào đức chiêu đang đỡ Phó phu nhân nghe thế thì vội vàng lui về phía sau vài bước, buông lỏng Phó phu nhân ra. Phó phu nhân cau mày nhìn Phó Dư Sâm đang mang ý cười như gió xuân ấm áp tới đỡ mình, nhỏ giọng quát lên:

- Phó Dư Sâm, ngươi đến tột cùng là muốn đánh chủ ý gì hả?

Phó Dư Sâm cười tủm tỉm:

- Con trai vội tới chúc mừng nẫu thân mà!

Phó phu nhân nhìn chằm chằm ánh mắt chàng, nghĩ mắt phượng đen lánh của Phó Dư Sâm nhìn qua rất là âm hiểm giả dối.

- Thánh thượng đã hạ ý chỉ tứ hôn, Lục tỷ tỷ phải gả nhập phủ an dương Hầu làm thê tử phu nhân rồi!

Khóe miệng Phó Dư Sâm cười cười, từng tiếng rõ ràng.

- Mẫu thân, đây chẳng phải là một việc vui à?

Phó phu nhân nghe vậy nhất thời mềm cả người thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cánh tay lại bị phó dư sâm vưng vàng đỡ lấy. Bà ta mở mắt trừng trừng nhìn phó dư sâm gần trong gang tấc, trong mắt là sâu đậm chán ghét giận dữ và sợ hãi, trong tiếng nói cũng mang theo hận ý:

- Phó Dư Sâm, ngươi dám... Ngươi dám...

- Ta...dám!

Phó Dư Sâm lạnh như băng nhìn bà ta một cái, đảo mắt đã mang ý cười trên mặt:

- Mẫu thân, cẩn thận một chút!

Chàng nhét Phó phu nhân vốn còn đang gắng gượng vào trong xe ngựa. Thụ Hoàng hậu đã chuẩn bị, đóng cửa xe lại, còn nói với thái giám đánh xe:

- Xin đưa mẫu thân ta về Phủ Quốc Công!

Thái giám kính cẩn đáp ứng, giọng “Giá” một tiếng khởi động xe ngựa, nha hoàn và bà tử theo Phó phu nhân tiến cung ngồi trên chiếc xe phía trước. Nữ quan tào đức chiêu ở một bên nhìn Phó Dư Sâm và mẹ cả lặng lẽ nói chuyện, đưa mẹ cả đưa lên xe, còn đóng kỹ cửa xe. Nàng nghĩ Phó Đoàn Luyện đối mẹ cả thật là cung kính hiếu thuận, nghĩ đến Phó phu nhân mỗi khi ở chỗ hoàng hậu đều nói xấu Phó Đoàn Luyện, nghĩ cách làm sao hãm hại Phó Đoàn Luyện, nàng cảm thấy lòng dạ Phó phu nhân thực sự là quá hẹp hòi rồi! Nàng quay người lại thì thấy một vị khác nữ quan của Khôn Ninh cung là Giang Yến Thu đứng một bên, mắt đang nhìn Phó Đoàn Luyện, nàng cảm thấy hơi buồn cười. Mặc dù Phó Đoàn Luyện tuấn tú nhưng những nữ quan như các nàng đều đã bị quan gia lâm hạnh rồi, cuộc đời này cùng Phó Đoàn Luyện tuấn tú sợ là không thể nào!

Phó Dư Sâm nhìn Phó phu nhân ngồi xe nạm vàng như ý biến mất trong tầm mắt, lúc này mới chậm rãi liếc mắt nhìn Giang Yến Thu, mắt phượng trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua tào đức chiêu bên cạnh, trên mặt tuấn tú không lộ vẻ gì, xoay người rồi đi. Tiểu thái giám vẫn theo sát chàng cũng lập tức đi theo. Tào Đức Chiêu bởi vì bị Phó Đoàn Luyện nhìn mà thấy trong lòng hoảng hốt, nhìn bóng lưng Phó Đoàn Luyện đi xa, lại nhìn Yến Giang Yến Thu vẫn đứng yên như trước, cảm thấy mình hình như đã bỏ lỡ chuyện gì đó!

Phó phu nhân như thú bị nhốt trong xe, bởi vì lo lắng con gái nên cũng đã quên phản kháng, lòng bà ta lúc này đều nghĩ đến trở về thương lượng thật tốt với Định Quốc Công, nhất định phải nghĩ ra biện pháp cải biến ý tứ của thánh thượng, không thể để cho con gái mình yêu thực sự gả cho một kẻ ngu si được! Phó Văn Chương đưa tài sản mình đã cai quản hơn bốn mươi năm cho Phó Dư Sâm, biểu hiện bên ngoài trông như mình còn tại vị, thực ra toàn bộ quyền hành đã giao ra hết rồi.

Sáng sớm nay Phó Văn Chương mới đưa người cuối cùng là Tứ cô nương rời khỏi nhà mẹ đẻ, lúc này ông đang ngồi trong chính đường ở Lô Tuyết am, một mình thưởng trà. Đã nhiều ngày con trai duy nhất vẫn không trở về nhà, năm đứa con gái đã xuất giá ngược lại giống như hên nhau đều trở về nhà mẹ đẻ, hơn nữa vị Lục cô nương sắp xuất giá, sáu con gái mỗi ngày vây quanh ông nói xấu Phó Dư Sâm, khiến cho đầu ông căng lên, lỗ tai ông ửng đỏ như muốn hôn mê bất tỉnh, may mà Thất cô nương trốn ở Hồng Phong Uyển không đi ra, thiếu một người dây vò ông. Các con gái âm thầm chửi mắng mấy ngày, thật vất vả mỗi một người đều quay về nhà mình, Phó Văn Chương dự định nghỉ thật tốt, bởi vậy trốn ở nơi chủ nhân không có nhà là Lô Tuyết am thưởng thức trà nghỉ ngơi. Đầu Phó Văn Chương ngả ra sau dựa vào trên lưng ghế, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần. Gió nhẹ mang đến một mùi hoa quế thoảng thoảng, quanh quần bên chóp mũi ông, sau đó là một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng và âm thanh tơ lụa ma sát khi bước đi. Phó Văn Chương mở mắt thì nhìn thấy một nha hoàn điêm lệ mặc la y lụa trắng áo ngực đỏ thắm đang dùng khay bưng một chén trà nhỏ đi đến.

Phó phu nhân ngồi xe ngựa trực tiếp đi vào đại môn phủ Định Quốc Công, cuối cùng ngừng lại trước cửa viện Lô Tuyết am. Nha hoàn bà tử vây quanh đỡ Phó phu nhân đi đến đại môn. Đại nha hoàn Ngọc Châu là người gác cổng bên trong, nghe động tĩnh lập tức chạy ra, trước tiên hành lễ với Phó phu nhân, sau đó tiến đến bên cạnh Phó phu nhân thân thấp giọng nói:

- Phu nhân, Hương Lê tiến vào rồi ạ!

Phó phu nhân nghe vậy, trên mặt đầu tiên là vẻ giận dữ, sau đó là bất đắc dĩ, cuối cùng chuyển thành thần thờ. Chỉ yên lặng chốc lát, bà ta mở miệng nói:

- Đi Hồng Phong Uyển nhìn Lục cô nương và Thất cô nương trước đi!

Đoàn người chuyển sang đi hướng đông.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đổ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Phó Dư Sâm vừa ra đến cửa cung, Phó Liễu liền tiến lên đón. Hắn tới gần Phó Dư Sâm thấp giọng nói: “Tiết Anh muốn đem cha mẹ Giang nữ quan ở Khôn Trừ cung nhận vào Hạnh Hoa doanh!”

Phó Dư Sâm khẽ gật đầu, đi về hướng Phó Dương đang nắm giữ ngựa.

Phó Dư Sâm thấy Phó Dương, nhưng vì có tâm sự nên đã quên chính mình từng nói qua gặp Phó Dương một lần sẽ đá hắn một lần, Chân dài sai bước vội vàng đi về phía Phó Dương đang dắt ngựa ở một bên, nhận dây cương từ trong tay Phó Dương.

Phó Liễu và Phó Quế đáng người đều thuộc loại nhỏ gầy, đương nhiên chân cũng không dài, hai người bước chân ngắn chạy một đường theo sát sau hắn

Trở lại phủ Định Quốc Công, Phó Dư Sâm đi dọc theo hành lang phía tây, chuẩn bị đi tiện viện thư phòng gặp phụ thân thương lượng chuyện tình, ai biết được vào thời điểm hần muốn chuyển hướng, liền có người đánh mạnh tới, vừa vịn va mạnh vào ngực Phó Dư Sâm

Phó Liễu cùng Phó Quế chạy tới, phát hiện một thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp, mặc trang phục nha hoàn bị công tử đẩy ngã trên mặt đất, mà chính công tử đang khom người quay về hướng ngoài hành lang nôn khan.

Phó Liễu cùng Phó Dương đỡ Phó Dư Sâm trở về Trúc Thanh Viện, đi vào phòng nghỉ ngơi hằng ngày của công tử ở ngoài thư phòng.

Sắp xếp thoả đáng cho công tử, Phó Dương liền chạy ra ngoài cho Phó Quế đi vào. Phó Liễu vừa đem chén nước hầu hạ cho công tử sắp nôn đến ngất xỉu để xúc miệng, vừa tranh thủ lúc rảnh rồi bảo phó quế :“ bảo Phó Dương đi thỉnh Từ đại phu”. Công tử hai ngày nay thấy phó dương liền hận không thể cho hần một cước, phải cho Phó Dương chạy nhanh lấy công chuộc tội!

Phó Dư Sâm cảm giác bản thân xưa nay chưa bao giờ nôn nhiều như vậy, e rằng ngày cả lục phủ ngũ tạng cũng nôn ra ngoài, hần cảm thấy giờ khắc này mình sống thực dư thừa! Khó chịu như vậy, còn sống để làm gì!

Từ Thuận Hoà vừa nghe tình huống của Phó Dư Sâm, lập tức thu thập hòm thuốc ngồi vào cùng phó dương lên xe, chạy như bay về hướng Định Quốc Công phủ.

May mắn khoảng cách từ Thuận Hoà đến Định Quốc Công phủ không xa lắm, nửa giờ sau, xe ngựa liền chạy vào Trúc Thanh Viện

Từ Thuận Hoà cùng Phó Dương chạy vào ngoại thư phòng của Trúc Thanh Viện, thấy phó dư sâm dựa vào mép giường nôn mửa. Làm chân đoán sơ qua, Từ Thuận Hoà trước tiên dùng ngân châm nhận biết huyết vị rồi chậm rãi đâm vào, sau đó lấy một bao bột phấn, đi ra để Phó Liễu tiến vào cho Phó Dư Sâm ăn.

Sai khi lắc lư lấy ngân châm ra, Phó Dư Sâm liền ngừng nôn khan. Phó Liễu bận bịu bung chén thuốc đưa tới miệng hần.

Sau khi một môi uống xong chén thuốc ngọt , Phó Dư Sâm thấy cảm giác buồn nôn làm cho người ta thống khổ muốn chết rất nhanh chóng biến mất.

Hần đưa chén thuốc không cho Phó Liễu, dựa vào ở trên gối hướng Từ Thuận Hoà nói cảm ơn :“ Phó mẫu đa tạ Từ tiên sinh!”.

Hần suy yếu như vậy còn hướng mình nói cảm ơn, thái độ kính cẩn cùng lễ ngộ hiếm thấy này làm cho tâm trạng Từ Thuận Hoà sung sướng bay thẳng lên trời--- có thể sẽ có một ngày, hần có thể hướng người khác nói khoác rằng Hoàng Đế đã từng hướng chính mình nói cảm tạ.

Hần kiểm chế cảm giác hưng phấn, sau khi cẩn thận tiến hành vọng, vắn, vắn, thiết, rồi mới đưa ra kết luận :“ công tử đây là tâm bệnh”

Phó Dư Sâm liếc mắt nhìn hần nhưng không lên tiếng

Phó Liễu một bên nhân tiện nói :“ Từ đại phu đúng là thần y, công tử nhà ta quả thật là có tâm bệnh !”

Hần không chịu nói tí mĩ, khẩn thiết nhìn Từ Thuận Hoà: “ xin hỏi trị liệu như thế nào?”

Từ Thuận Hoà suy nghĩ một chút, nói:“ tâm bệnh chỉ có thể chữa bằng tâm dược, Từ mẫu trước mắt chỉ có thể cho Đoàn Luyện đại nhân thuốc vừa mới dùng, chính là thuốc dùng để chữa trị chứng đau đầu”

Phó Liễu nhìn về phía công tử, phát hiện sắc mặt hần tái nhợt đăm chiêu, liền không hề nhiều lời.

Phó Dư Sâm tự mình đứng lên tiễn Từ Thuận Hoà đến cửa thư phòng liền trở về nằm. Phó Liễu bảo gã sai vặt lấy rượu gỗ đã chuẩn bị tốt vào trong xe ngựa, để Phó Tùng cùng Từ Thuận Hoà lên xe đưa hần trở về.

Từ Thuận Hoà cũng đoán được rượu gỗ là tạ lễ Phó đoàn luyện đưa mình, hồi tưởng lại tặng phẩm hào phóng trước đây Đoàn luyện đại nhân cho bản thân, vui mừng đến tim đập” thành thịch thịch thịch“. Hần rất muốn mở rượu gỗ ra xem, nhưng vì Phó Tùng ở bên cạnh nên không tiện xem.

Khả năng quan sát sắc mặt của Phó Tùng rất tốt, thấy thế liền mỉm cười lấy rượu gỗ mở ra cho Từ Thuận Hoà xem: “ Từ tiên sinh, đây là một chút tâm ý của công tử, chỉ là chút lễ mọn ,hy vọng ngài vui lòng nhận!”

Từ Thuận Hoà nhìn bên trong đầy thỏi vàng, trong lòng vui mừng nhưng lại làm bộ vân đạm phong khinh :“ aizz, đoàn luyện đại nhân thực sự quá khách khí!”

Phó Tùng ân cần nói:“ Từ tiên sinh nếu còn dự tính mua đất thì tiểu nhân nhất định tiếp tục phụng bồi!”

Từ Thuận Hoà liên tục nói lời cảm tạ. Trước đó vài ngày, Phó Tùng vừa giúp hần mua một miếng đất rất tốt làm cho người ta đều không thể tin nổi!

Lúc xe ngựa chạy ra Trúc Thanh Viện, nhị quân gia phủ Định Quốc Công Phó Tứ vừa vịn nhìn thấy, liền phân phó gã sai vặt lạng lẽ đuổi theo. Hần là thân tín của Quốc Công phu nhân, có thể tìm hiểu được bí mật của công tử, phu nhân nhất định sẽ trọng thưởng cho hần!

Từ Xán Xán sợ Phó Dư Sâm nhận gối đệm sẽ ghét bỏ châm tuyền của mình, nên cố ý bỏ lại bao gối mới làm được một nửa không để ý đến nhưng buổi sáng ngày hôm sau, rốt cuộc nhìn không được, đứng ở trước giá tiêu, nhìn bên trong mặt gối, trầm tư suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Từ Xán Xán cố ý đi mua Khanh vân trù màu xanh làm bao gối, Khanh vân trù tinh tế, mềm mại, thoáng khí lại mềm dai, ở Biện Kinh luôn luôn bán rất đắt. Từ Xán Xán không chút tiếc nuối nào mua một lượng lớn để Thường Liễu chở về, còn bị mẫu thân mắng cho một trận!

Từ Xán Xán dùng sợi chỉ màu xanh lục thêu một khóm trúc lên hai cái bao gối một lớn một nhỏ, nhưng cây trúc lại xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn thực không vừa mắt. Ở trong phòng bếp, Bích Vân đem dưa hấu cắt thành những lát nhỏ, đặt vào trong bát ngọc rồi mang tới cho Từ Xán Xán ăn.

Nhìn thấy Từ Xán Xán đang ngăn người nhìn chăm chăm giá thêu, vẻ mặt buồn phiền, trong lòng Bích Vân cũng có chút xúc động, trước tiên dùng nửa bạc xiên một lát dưa hấu nhỏ đưa đến miệng Từ Xán Xán, thấy nàng bắt đầu ăn mới ôn nhu nói: “cô nương, nếu công tử nhận lễ vật của ngài, sợ là chỉ lo cao hứng, nơi nào nghĩ đến những cái khác?”

Từ Xán Xán cũng không nói gì, nhận nửa trong tay Bích Vân chỉ lo ăn, mãi đến khi ăn hết đồ trong bát ngọc của Bích Vân, lúc này mới dùng khăn lau khoé miệng, nói: “Bích Vân, người đi cắt dưa hấu, cùng ăn với Tiểu Hương, Đình ma ma, sau đó trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

Mùa hè sau giờ Ngọ, người bình thường có thói quen ngủ trưa, nàng muốn ngồi trong chốc lát, tiện thể đem hai cái bao gối làm cho xong, vì ở trước mặt Bích Vân, nàng không khỏi có chút ngượng ngùng nên liền tìm lý do bảo Bích Vân ra ngoài. Bích Vân nói cảm ơn liền lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Từ Xán Xán, nàng ngồi ở sau giá thêu, nhẹ nhàng vuốt ve mặt gối từ trên giá tháo xuống, trong lòng lại có tâm sự.

Bích Vân ở gian phòng phía nam nghỉ ngơi nửa ngày, ngủ thẳng đến chạng vạng mới đến đây, phát hiện cô nương nhà mình cảm y phục tựa vào giường ngủ, hai cái bao gối đã thêu xong được xếp ngay ngắn đặt ở bên gối.

Nàng trước tiên đắp chăn cho Từ Xán Xán, lúc này mới cầm lấy bao gối mở ra nhìn, phát hiện Từ Xán Xán đã đem hai cái bao gối một lớn một nhỏ khâu xong toàn bộ, tuy các khóm trúc thêu không được đẹp cho lắm, nhưng đường kim đều rất nhỏ và đều nhau.

Bích Vân nhìn Từ Xán Xán đang ngủ, không tự chủ được đưa tay vỗ nhẹ lên lưng của nàng —— cô nương vì làm đôi bao gối này, đêm qua hơn nửa đêm mới đi ngủ.

Vừa mới dùng qua cơm tối, phu thê Từ Thuận Hoà liền bụng nén đi tới nhà kho phía tây.

Từ Xán Xán vừa nâng chén trà lên uống, Từ Thuận Hoà liền kêu nàng cùng đi.

Nàng vừa đi vào, Từ Vương thị liền lôi kéo tay cho nàng xem: “Xán Xán, nhìn xem đồ cưới mà cha đã chuẩn bị cho con!”

Từ Xán Xán tò mò nhìn sang, chỉ thấy ở trên cái rương dài lớn đặt một ngọn nến, bên cạnh có vài cái rương nhỏ, trong đó có một cái bị che đã được mở ra.

Nàng đi tới, phát hiện bên trong cái rương là một tờ ngân phiếu cùng mấy hộp tráp hồng tinh xảo.

Từ Xán Xán có chút mờ mịt quay đầu nhìn sang cha mẹ.

Từ Thuận Hoà đưa tay lấy một hộp tráp hồng, mở ra, đặc ý nhìn Từ Xán Xán.

Từ Xán Xán phát hiện bên trong đều là các thỏi vàng lớn nhỏ, lại mở ra một cái tráp khác, phát hiện toàn bộ đều là trân châu to bằng long nhãn.

Từ Xán Xán không khỏi nhìn về phía cha mẹ: “cha, cái này là ——”

Từ Thuận Hoà mấy ngày nay vẫn lo lắng Từ Xán Xán vì chuyện tuyển tú mà khổ sở trong lòng, nên thương lượng với thê tử một chút, trước tiên đem đồ cưới đã chuẩn bị cho Từ Xán Xán xem qua, miễn trong lòng nàng phải sầu lo.

“Những thứ này đều là đồ cưới cha mẹ chuẩn bị cho con!” Ông cười tủm tỉm nói, “giường, bàn trang điểm và các thứ cồng kềnh khác đến lúc cha lại đi đặt mua cho con cũng không muộn!”

Từ Xán Xán nhất thời nói không lên lời, sống mũi cay cay, con mắt ươn ướt.

Từ Vương thị đi tới nắm eo nàng, thấp giọng nói: “nghe người ta nói kết quả tuyển tú đã có, trong cung giữ lại mười sáu tú nữ, có một tú nữ đến từ Dương Châu được phong làm Chính Tứ phẩm Tài tử!”

Từ Xán Xán thấy cha mẹ nhìn mình chăm chăm, trong lòng không khỏi buồn cười, nói: “con xuất giá không dùng được nhiều như vậy, đều để lại cho Nghi Xuân đi!”

Từ Thuận Hoà thấy vẻ mặt thoải mái của nữ nhi, thế này mới thả lỏng tâm tình, nói: “cho Nghi Xuân nhiều rồi, con không cần lo lắng! Trong khoảng thời gian này cha có chẩn bệnh cho Phó đoàn luyện, có không ít kim ngân châu báu, mấy hôm trước ta đã mua sáu mươi mẫu đất ở ngoại thành, tương lai đều là của Nghi Xuân!”

Từ Xán Xán nghe vậy có chút giật mình: “cha, chúng ta ở Khai Phong phủ mua đất rồi hả?” Phải biết rằng, bất kể khi nào, giá đất ở kinh thành và vùng xung quanh đều rất đắt!

Từ Thuận Hoà dương dương đắc ý nói: “cha làm sao biết nhiều như vậy! Phải đi hỏi đại bá của con, nhưng cha gần đây không cùng ông ta nói chuyện,

nên đi hỏi thì không tốt cho lắm.

Cũng may gã sai vặt phó Liễu bên cạnh Phó đoàn luyện rất là nhiệt tình, đặc biệt kêu Phó Tùng cùng ta đi Hạnh Hoa doanh mua ! Hình như người bán nhà quen rất thân với Phó Tùng, giá bán đưa ra rất hợp lý, thấp hơn giá thị trường không ít đâu.

Ông tràn đầy phấn khởi nói tiếp:“ Phó Tùng cũng thực khách khí, nói chờ cha trong tay có tiền, lại

mang cha đi mua !”

Từ Xán Xán tròn mắt há hốc nhìn phụ thân. Nàng không nghĩ tới phụ thân sống hơn ba mươi năm mà vẫn còn ngây thơ như thế! Người ta rõ ràng nửa bán nửa tặng, thế mà phụ thân lại không nhìn ra!

Nhưng mà nàng cũng hiểu Phó Dư Sâm làm như vậy đều là vì nàng, không khỏi tâm trạng kích động, một lúc sau vẫn không nói ra lời.

Trở về phòng, Từ Xán Xán liền lấy ra cái bọc gối cùng gối đã sớm chuẩn bị tốt, tinh tế đem gối đem sắp xếp gọn, sửa sang lại chốc lát liền dùng một cái bao lụa hồng bao lại, đem bốn góc quấn lại thành một bao quần áo. Suy nghĩ trong một chút, nàng lại đem một bao vải dầu gói kỹ lưỡng, đặt ở trên bàn trang điểm trong phòng ngủ.

Nàng không biết Bích Vân liên lạc với Phó Liễu như thế nào, nhưng cũng đoán được cho dù nàng không nói, Bích Vân cũng sẽ đem bao vải dầu đi. Buổi chiều Từ Xán Xán đã ngủ một chút nên ban đêm ngủ không được sâu, bị âm thanh nói chuyện đánh thức

Nàng lắng nghe, nghe được Bích Vân có ý đề thấp giọng, nói :“ dùng bao vải dầu là được rồi, ta muốn ra ngoài giao cho Phó Dương, để hắn mang đến cho công tử!” Đình mẹ thanh âm tựa hồ đáp “ được”.

Từ Xán Xán nghe xong lời nói của Bích Vân, nghĩ đến gối đệm chính mình làm rất nhanh sẽ giao cho Phó Dư Sâm, trong lòng có chút vui mừng, nằm trên giường suy nghĩ miên man hơn nửa đêm.

Mấy ngày nay, Phó Dư Sâm liền biến thành mỹ nam bệnh, sắc mặt tái nhợt, môi nhợt nhạt, mệt mỏi nằm trên giường ở trong thư phòng, cầm quyển sách yên lặng đọc.

Lúc hắn cùng Từ Xán Xán thân cận chưa từng nôn mửa, liền nghĩ đến tật xấu thấy nữ nhân liền nôn mửa đã tốt hơn, không ngờ lâu như vậy, hắn cứ nhiên lại ói ra, còn nôn đến chút nữa mất mạng

Phó Dư Sâm hiểu được ý tứ sâu sắc của câu “ tâm cao ngắt, mệnh như giấy bạc”, tâm trạng bức bối suốt cả ngày, ai cũng không thèm để ý, chỉ nằm ở trong phòng ngủ đọc sách.

Phó Liễu cùng Phó Dương mấy ngày nay hầu hạ đều nhìn ra, trong lòng đều vô cùng lo lắng. Cuối cùng phó Liễu nghĩ ra chủ ý :“ ta đi liên lạc với Phó Bích, để nàng nghĩ biện pháp khuyến khích Từ cô nương đưa lễ vật cho công tử, công tử nhất định sẽ rất vui về!”

Không nghĩ tới Phó Liễu xuất môn thuận lợi, nửa đêm liền đem về một bao vải dầu thật to, chào một cái liền bấm báo :“ bấm công tử, ở tại Thiên Viện, Thanh Hồng cô nương đề nỏ tài đưa đến cho người——”

” ném đi” Phó Dư Sâm nhìn quyển sách trên tay, đánh gãy lời hắn.

Phó Liễu liền “ xì” một tiếng, nở nụ cười, chấp tay cầu xin tha thứ:“ công tử tha cho nô tài! Đây chính là đồ Phó Bích vừa mới giao cho nô tài!

Sắc mặt tái nhợt của Phó Dư Sâm nhất thời ửng đỏ, lông mi dài cụp xuống, che khuất sóng mắt sâu thẳm, miệng lại nói ra lời mạnh mẽ :“ để đồ tha xuống, người cút ra khỏi mắt ta!”

Phó Liễu thấy thân thể công tử hai ngày nay không tốt, tâm tình cũng không tốt, bây giờ tâm liền hơn hờ, trước tiên liền mở bao lấy hai cái gối đệm một lớn một nhỏ ra đặt ở bên giường, nói :“ công tử, Phó Bích nói Từ cô nương bảo rằng vào ngày lập đông, nàng lại đổi gối mới!”

Nói xong, hắn lại hai tay ôm đầu quỳ trên mặt đất, nói “ công tử, nô tài thực cút ngay”, liền chạy nhanh ra bên ngoài.

Dáng người hắn nhỏ gầy, lại luyện qua công phu, quả thực rất nhanh liền chạy ra ngoài

Đến cửa, hắn lại nói “ công tử, nô tài cút đi đây” liền đứng dậy nhảy lên, để lại cho Phó Dư Sâm một chút không gian riêng tư.

Phó Dư Sâm không nghĩ tới Phó Liễu này nói liền cút, trước khi đi còn cười, cầm lấy gối đệm bên cạnh lên nhìn kỹ.

Hình dáng đệm là hình lập phương, cái lớn so với mặt bàn còn muốn lớn hơn, vừa thơm vừa mềm. Phó Dư Sâm nhìn đến mặt gối hình khóm trúc mọc, khoé môi không khỏi cong lên.

Phó Dư Sâm đem gối lớn làm gối đầu, đem gối nhỏ làm gối ôm, nghiêng người nhắm hai mắt lại.

Phó Dương hai ngày nay luôn luôn trốn tránh công tử, sợ công tử lại đá hắn, vì vậy luôn chờ cơ hội chuộc lỗi. Hắn đứng ở bên ngoài, nghe bên trong phòng không còn tiếng lật sách, liền rón rén bước vào.

Nhìn thấy công tử đã thiếp đi, lặng lẽ tắt nến đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Dư Sâm liền cưỡi ngựa đến đại doanh ở thành đông. Ai ngờ còn chưa ra ngoài thành, liền ở cửa Nhân Hoà gặp chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Quá Trình Dưỡng Thành Đố Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.